

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OTUZ BİR

büyük

PİSMANLIK

DENISE GROVER SWANK

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

OTUZ BİR küçük PİSMANLIK

“Geçmişten korkuyordum ve bu korkuyu fethetme zamanı gelmişti.”

Rose kırılan kalbini onarmaya çalışırken kendini bir anda ablası –ve iş ortağı– Violet’la tuhaf bir durumun içinde bulur. Kendini arazi çalışmalarına verir ama çalışanı ve arkadaşı Bruce Wayne’in ortadan kaybolması karşısında endişeye kapılır.

Bu sırada Fenton County Bölge Savcı Yardımcısı Mason Deveraux onunla bir ilişkiye başlamayı sabırla beklemektedir. Ancak Rose yeni bir geleceğe adım atmadan önce geçmişiyile yüzleşmesi gerektiğinin farkındadır ve öz annesiyle ilgili gerçeği keşfetmeye ihtiyaç duymaktadır.

Fakat tek sorun bu değildir. Uyuşturucu çetesinin lideri Daniel Crocker altı ay önce tutuklandığından beri Arkansas Henryetta’da ciddi bir gerilim, içten içe hızla yayılmaktadır ve Rose bir kâbusun gerçekleşmesine kesinlikle hazırlıklı değildir: Crocker’ın hapisten kaçmasına!

Crocker, Rose’a bedel ödetmeye karardır. Kedinin fareyle oynadığı gibi ona sataşırken Mason’la Fenton County şerif departmanı, çözümü Rose’u öz annesinin çiftliğine saklamakta bulur fakat bu plan onu kurtarmaya yetecek midir bilinmez.

"Sir yok, kural yok, pişmanlık yok... Rose, hayatının iplerini eline almaya kararlı."

Noir Journal

"Gizemli olduğu kadar eğlenceli karakterleriyle Rose Gardner serisi kaldığı yerden devam ediyor."

USA Today

"Rose artık geçmişiyile yüzleşmeye, bugünüyle baş etmeye ve geleceğe güvenle bakmaya kararlı gibi görünüyor. Okuması keyifli ve heyecanlı bir hikâyeye daha."

Booklist

DENISE GROVER SWANK

OTUZ BİR
büyük
PİŞMANLIK

Otuz Bir Buçuk Pişmanlık

Özgün Adı: *Thirty One and a Half Regrets*

Denise Grover Swank

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Editör : Gamze Büyükkaya
Çeviri : Aslı Güçlü
Düzeltili : E. Didem Ulucan
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Türü : Romantik / Gerilim
Ebat : 13,5x21
Kitap No : 1584
Kâğıt Gram : 53 g

1. Baskı: Ekim 2018

ISBN: 978-605-186-821-9

Yayınevi Sertifika No: 12330

©Denise Grover Swank

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

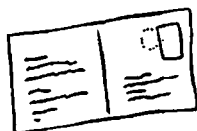
Avrupa Konutları Kale Topkapı Ticaret Blokları Yönetimi, 9. Blok
Maltepe Mah. Londraasfaltı Cad. Kat: 7 No: 39 Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 803 88 57

Baskı:

MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 34191

DENISE GROVER SWANK

OTUZ BİR büyük PİŞMANLIK

Çeviren: Aslı Güçlü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bölüm Bir

Hayatımın nasıl bu kadar karmaşıklaştığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Jonah Pruitt'in oturma odasında bulunan içi aşırı doldurulmuş koltukta otururken pencereden dışarı baktım. Durmadan devam eden yağmur cama vuruyor ve yüzeyden kayarak aşağı süzülüyordu. Hava ruh halimi yansıtıyordu. Kasvetli ve iç karartıcıydı.

“Ne sıklıkla Joe’yu düşünüyorsun?”

Jonah’ya, arkadaşşıma ve artık terapistim olan adama bakmak için başımı çevirdim. Bana içten bir biçimde gülümsedi. Birkaç hafta önce Teksas’ta pratisyen psikolog olarak çalıştığını öğrendiğimde ondan sorunlarımı dinlemesini istemiştim. O günden beri haftada iki kez buluşuyorduk. Ona ödeme yapmayı teklif etmişim fakat hayatını kurtardığımı ve sonsuza dek bana borçlu kalacağını söyleyerek karşılık vermişti bana.

Bakışlarımı kucağıma çevirerek tişörtümün kenarından

sarkan ipliği çektim. “Birkaç hafta önce düşündüğüm kadar sık değil. Çalışmak işe yarıyor fakat hava geçen haftadan beri korkunç. Epey boş zamanım oluyor, ki bu da Violet’la çok daha sık karşılaştığım anlamına geliyor.”

“Ablanla nasıl gidiyor?”

İşte bu on puanlık bir uzman sorusu değildi. Joe bir ay önce hayatımdan çıktığında Violet daha çok üzerime titre-yip bana daha fazla müdahale etmeye başlamıştı ama ab-lamın bir koruyucu, benimse aciz bir mağdur olduğum ço-cukluk rollerimize yeniden bürünmek zoruma gidiyordu. Mağdur rolünü oynamaktan usanmıştım, ki bu da Violet’ın benimle artık nasıl ilişki kuracağını bilmediği anlamına geli-yordu fakat daha da önemlisi, Joe’nun benden ayrılmasının bir gece öncesinde ablam, kasabalıların yarısının annemizin mülkünden kalan mirası ondan çalıp parayı fidanlılığımızın açılışı için kullandığımı, ablamı benimle bedavaya çalışma-ya zorladığımı düşünmesine izin verdiğini itiraf etmişti. As-lında fidanlığa sermayeyi bizzat yatırmış ve onun bir miktar yatırımla ortağım olmasına imkân sağlamıştım. Buna karşın ablam kendini –Henryetta Belediye Başkanı Brody McIn-tosh’la ilişkisini– ifşa etmemek için insanların hakkımda kötü düşünmesine göz yummuştu.

Onu affetmiştim ama yaptığı şeyi unutamıyordum.

“Hâlâ sıkıntı verici. Fidanlıktaki kısıtlı ilişkimiz dışında fazla görüşmüyoruz. Yağışlar başlayana kadar dükkândan uzakta, Bruce Wayne’le çevre düzenleme işlerinde oldukça fazla zaman geçiriyordum.”

“Pişman görünüyor mu?”

Yeniden pencereden dışarı bakarak başımı salladım. “Öyle olduğunu söylüyor ama hâlâ gizli gizli Brody’yi arıyor.”

Jonah oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. “Brody’yi aramasının konuyla ne gibi bir alakası var?”

Gözlerimi yumarak derin bir iç çektim. Jonah, ablamın Brody’yle ilişkisini ve yakında eski kocası olacak Mike’ın, onu, eline kanıt geçerse çocukları almakla tehdit ettiğini biliyordu fakat her şeyden haberdar değildi.

“Bana anlatmadığın bir şey mi var?”

“Hayır.” Sırlarım konusunda Jonah’ya güvenebileceğimi bilsem de Joe’dan ayrılmamın gerçek sebebini ona anlatma cesaretini kendimde hâlâ bulamıyordum. Bırakın bahsetmeyi, bunu düşünmek bile fazlasıyla korkunçtu: Joe’nun babası, Mike’ın inşaat işi için resmi kurumlara rüşvet verdiği, annemi öldürmesi için Daniel Crocker’ı bizzat tuttuğuma, Violet’ın Brody’yle bir süredir ilişki içinde olduğuna dair uydurma deliller öne sürerek Joe’ya eyalet senatörü seçimine adaylığını koyması için şantaj yapmıştı. Tabii Joe, babasının ablamla ilgili öne sürdüğü kanıtın gerçek olduğunu bilmiyordu ve Mike’la masum olduğumuzu, isimlerimizi temizleyebileceğimizi bilsem de ablam suçunun bedelini çocuklarıyla ödeyebilirdi. Violet mesele yatışana kadar Brody’yle görüşmeyeceklerini söylemişti, ancak bir gün içinde pek çok kez onunla alçak sesle telefonda konuşuyordu.

Bazı günler ona, gerçekte hepimiz kadar kusurlu olduğu halde tüm o yıllar boyunca kusursuzmuş gibi davranmasına öfkeleniyordum. Kusuru muazzamdı ve ne yazık ki yalnızca yakayı ele verdiği için pişman olmuş görünüyordu.

Yine de çenemi kapalı tutmayı sürdürdüm, hem de Jonah'nın öğreneceklerini kimseye anlatmayacağını bilmeme rağmen. Ablama farklı gözle bakabilir, ona farklı davranabilirdi ve Violet durumu anlayabilirdi. Bunun yansımalarıyla uğraşamazdım.

Fakat her şeyden önemlisi, kendimi korumak adına sessizliğimi korumaya devam ettim. Hissettiğim öfke derin ve korkunç bir biçimde ruhumda bir nehir gibi çağlıyordu. Jonah bir papazdı, bunu bilse hakkımda ne düşündü?

“Yalnızca yaşadığı ilişkiye dair daha fazla suçluluk duyması gerektiğini düşünüyorum, hepsi bu.”

“Başkalarının suçluluk duygusundan ya da tam aksinden sorumlu değilsin, Rose. Bu kişi Violet olsa bile. Sen yalnızca kendinden sorumlu olabilirsin.”

“Biliyorum. Sadece artık kim olduğumdan emin değilim. Joe'dan önceki halim şimdiki halimden o kadar farklı ki.”

“Rose, sen Eliza Doolittle değilsin, Joe da senin Henry Higgins'in değil.” Diş macunu reklamından fırlamış gibi görünen gülümsemesi televizyon yoluyla misyonerlik yaparken neden böylesine bir başarı kazandığını anımsamama neden oldu. “Joe senin değişiminde rol oynadı elbette, ancak sen de idareyi ele almak zorundasın.” Duraksadı. “Geçmişinin, geleceğini kontrol etmesi gerekmiyor. Geleceğinin sorumlusu sensin. Annen değil. Joe değil. Sensin.”

Altdudağımı emerek koltukta daha da derinlere gömüldüm. Mantıken onun haklı olduğunu bilsem de annemin sesi kafamın içinde durmaksızın uğulduyordu.

“Annenin özgüvenin üzerinde büyük etki yarattığını bili-

yorum fakat onu geçmişte bırakmanın zamanı geldi. Bu bir gecede olmayacak. Açık konuşmam gerekirse, hayatın boyunca bununla mücadele edebilirsin. Yine de kafanın içinde dönüp duran olumsuzluklarla ne kadar çok yüzleşirsen bu seni o kadar az kontrol altına alabilir. Kafanın içinde hiçbir şey yapamayacağını söyleyip duran o sesi duyduğunda hemen bunun üzerine git ve ona yapabileceğini söyle.”

Kahkaha attım. “Kendi kendime mi konuşacağım? Sen ne çeşit bir terapistsin, Jonah?”

Gülümsedi. “Evet, sürekli kendinle konuş. Hatta yapmak zorunda kalırsan bunu sesli bir biçimde dile getir. Bizler, bize sık sık yinelenen şeylere inanırız. Annen sana şeytan çarpmışın teki ve değersiz olduğunu söyledi. Bundan başka bir şeye inanmak için yalnızca kendini yeniden eğitmeye ihtiyacın var.”

Başımı usulca salladım. Söyledikleri kulağa anlamlı geliyordu.

Jonah berjer koltuğunda kayarak fincanına uzandı. “Konuşmalarımızın yardımı dokunuyor mu?” Çayından bir yudum aldı. “İlerleme gösteriyormuşsun gibi hissediyor musun?”

“Evet. Artık pek çok şeyi daha net anladığımı düşünüyorum ve ilerleme gösteriyorum. Joe benden ayrılalı beş hafta oldu. Onu hâlâ özleyor olsam da gittiğini kabullendim. Yeniden mutlu olmak istiyorum ve bunun ciddi ciddi gerçekleşebileceğini düşünüyorum.”

“Bu iyi.”

“Ama hâlâ doğru gelmeyen bir şey var.”

“Pekâlâ, yalnızca bir ay oldu, bu yüzden hâlâ kederlisin. Yine de asıl sorunun Joe’yla ilgili olmayabileceğini sanıyorum. Her gündeme getirdiğimde kaçınıyormuşsun gibi göründüğün şeyden kaynaklanabileceğini.”

Bakışlarımı çevirdim. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Öz annenden.”

Gözlerimi yumarak yastıklara daha da gömüldüm. “Neredeyse altı ay öncesine kadar onun varlığından bile haberdar değildim. Ondan bahsetmek neden bir fark yaratacak ki?”

“Onun mirası Violet’la iş kurmana vesile oldu. Onun varlığı ve ölümü, üzerinde büyük etki yaratarak hayatını şekillendirdi. Bir bakıma, ben de kendi öz annemle benzer bir durumla karşı karşıyayım. Eylemlerinin hayatımı nasıl etkilediğini görmezden gelemiyorum. Tıpkı öz annen söz konusu olduğunda senin de görmezden gelemeyeceğin gibi.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Çiftliğine hiç gittin mi?”

“Onun çiftliğine.”

“Hayır, Rose. O senin çiftliğin. O çiftlik sana ait. Merak etmiyor musun?”

Omzumu hafifçe silkerek yeniden pencereye doğru döndüm. “Belki biraz.”

Fakat gerçek şu ki son birkaç haftadır öz annemi haddinden fazla düşünüyordum. Jonah hemen hemen her buluşmamızda ona dair sorular soruyordu, hatta bunu görüşmelerimiz resmiyet kazanmadan önce dahi yapmıştı. Sözün özü, beni hayata getiren kadına, Dora Middleton’a öfke duyuyordum. Mantıksız bir his olduğunu bilsem de bunun önüne

geçemiyordum. Ben iki aylıktan daha küçükken bir araba kazasında can vermemiş olsaydı hayatım çok daha farklı olabilirdi.

Jonah'ya bundan bahsetmeyi hiç istemiyordum. Kendi kabahati olmadığı halde muhtemelen cinayete kurban gitmiş bir kadına öfke duyduğumu ona söylersem ne tür bir insan olduğumu düşünürdü? “O çiftliği satmayı düşünüyorum. Var olan tüm paramı fidanlığa yatırdım ve önümüzdeki birkaç yıl boyunca kredi de çekemeyeceğim. Gayet iyi gidiyoruz, büyümeyi hesaba katıyoruz, bunun için nakit kullanabiliriz.”

“Acele karar verme. O çiftlik öz annenle elle tutulur tek bağı olabilir. En azından karar vermeden önce gidip gör.”

Pencereden dışarı kasvetli güne baktım. O çiftliği görme fikri beni dehşete düşürüyordu. Nedeninden emin değildim.

“Rose?”

Dudaklarım gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Yalnızca yorgunum. Bruce Wayne yakalandığı soğuk algınlığını atlatmaya çalıştığından son iki gündür işlerle ikimizin yerine ilgileniyorum.”

“Seansımızdan ötürü de olabilir. Kısa süreli bir zaman diliminde oldukça fazla duyguyu bir arada yaşıyorsun ve bu epey yorucu. Muhtemelen kısa kessek iyi olacak.”

Gözlerimi kırıştıtırıp koltuğun kolçaklarını kavrayarak öne doğru uzandım. “Hayır. Kısa kesmek istemiyorum.”

“Tamam, *şimdilik* haftada iki kez görüşmeye devam edeceğiz.” Fincanını sehpanın üzerine bırakıp sol kolunu ovdu. “Ve şu an *kendi* terapi seansıma geçmeye ihtiyac duyuyorum.”

“En azından artık kol askısı takmıyorsun. Bu iyiye işaret, öyle değil mi?” Jonah, bir ay önce annesi onu vurduğundan beri fizik tedaviye gidiyordu.

“Evet ama üzülererek söylemeliyim ki senden katbekat daha yavaş ilerleme kaydediyorum.”

Ayağa kalktım ve –annesinin neredeyse canıma kıyacağı o gece beni bağladığı– mutfak sandalyesine tedirgin bir bakış atarak fincanını aldım. Ürperdim, ardından lavaboya doğru ilerledim.

“Hâlâ kâbus görüyor musun?” diye sordum fincanı çalarken.

“Eskisi kadar sık değil. İyiye gidiyor.” Kendi kendine sırtarak ayağa kalktı. “Soruları soranın ben olduğumu sanıyordum.”

“Seansımız sona erdi, bu da arkadaş olmaya geri döndüğümüz anlamına geliyor.” Döndüm ve gidip kazağımı aldım. “Ayrıca senin için endişelendiğimi kabul ediyorum.”

“İyileşiyorum, içten ve dıştan, o yüzden endişelenmene gerek yok.”

“Dün kilisede daha fazla insan katılım göstermiş görünüyordu.”

Yüzünde yeniden o megavatlık gülümseme belirdi. “Televizyon izleyicilerim hiç olmadığı kadar artmış durumda. İnsanlar skandallara bayılırlar.” Bana göz kırpsa da onu, ışıldayan görünümünün ardını görebilecek kadar iyi tanıyordum. Gözlerinin derinlerinde acı vardı.

Çantamı kaptım ve bir kolumu boynuna dolayarak ona sarıldım. “Her şey yoluna girecek. İkimiz için de.”

“Kendine iyi davran, Rose,” dedi Jonah.

“Kendi tavsiyene uy, Jonah,” diyerek ona takıldım.

“Öyle olsun.”

Violet’la yüzleşmekten korkarak arabayı fidanlığa doğru sürdüm. Hafta sonu birbirimizle konuşamayacak kadar çok işimiz çıkmıştı ama şansımın devam edeceği umudunu besleyemiyordum. Dükkân, kapının yanındaki boş araziye kurduğumuz saman balyası labirentine bayılan çocuklarıyla gelmiş bazı daimi müşterilerin yanı sıra son dakikada bal-kabağı almak için uğrayan oldukça fazla sayıdaki alıcılarla doluydu fakat yarın Cadılar Bayramı’ydı ve işlerin hafifleyeceği kesindi. Karakterindeki kusurlara rağmen Violet işi idare etmede becerikliydi ve canlı ağaçlar, süslemeler, dekorlarla bayram hazırlıklarına çoktan başlamıştı.

İçeri girdiğimde yeri süpürüyordu. Yanından hızla geçerken elinde süpürgesiyle duraksayarak beni izledi. “Rose, konuşmamız gerek.”

Donup kaldım. Giderek artan düşmanlığım dikkatini çekmiş olmalıydı, ancak bu konuşmayı yapmaya hazır olduğumdan emin değildim. Derin bir nefes alarak onunla yüzleşmek için arkama döndüm. “Tamam.”

“Yarın Cadılar Bayramı, çocuklara kostümlerini giydirmek için erken çıkmam gerekecek.”

“Ah.” Göğsüme oturan yumru gevşedi. “Tamam.”

“Erken kapatabiliriz ya da sen dükkânda kalabilirsin. Yarın çevre düzenleme işin var mı?”

Kafamı salladım. “An itibariyle bir işin tam ortasındayız ama son birkaç gündür yağan yağmur yüzünden iş alanının

tamamen çamurlu olacağı kesin. Ayrıca Bruce Wayne yarın da iş başı yapamayabilir. Halen yakalandığı soğuk algınlığını atlatmaya çalışıyor.”

Elini beline koydu. “Hasta olduğundan emin misin? Belki de arkadaşlarıyla kafayı bulduğu için işe gelmedi.”

“Bruce Wayne benim için çalışmaya başladığından beri uyuşturucu kullanmıyor.”

“Bu senin bildiğin.”

“Onu benim kadar tanımıyorsun, Violet.” çirkin ve yoğun bir öfke içimde yapılandı ve , niyetlendiğimden daha fazlasıyla sesime yansıdı. Ablamın sürekli olarak arkadaşımı eleştirmesinden ve onun hakkında en kötüsünü düşünmesinden bıkmış durumdaydım. “İşini seviyor ve bu işi riske atacak bir şey yapmayı asla istemiyor.”

Violet yeniden yeri süpürmeye başladı. “Tamam... sen öyle diyorsan.” Bir an için duraksadı. “Bizimle şeker toplamaya hâlâ gelmek istiyor musun? Mike gelecek...” Homurdandı. “Vazgeçeceğini sanmıştım ama mahallede dolanıp durmaktan benden daha çok keyif alıyor.”

Bunu bana bir hafta önce sormuştu ancak o zamandan beri aramız giderek daha da gerilmişti ama çocuklarla şekerleme toplamayı seviyordum. Bunun sebebi belki de anemin ablamla şeker toplamamıza hiç izin vermemiş olmasıydı. “Evet, çocukları kostümleriyle görmeyi çok isterim.”

“O halde neden yarın dükkânı erken kapamıyoruz? Bu sayede gelip bize yardım edebilirsin. Fırında güveç de yapacağım.”

Gülümsedim. “Seve seve.” Ashley birkaç aylık olduğun-

dan ve ablam onu bir Anne Geddes çiçeği gibi giydirdiğinden beri Cadılar Bayramı'nda Violet'lara gidiyordum.

Sırtını dikleştirip bana gergin bir biçimde gülümsedi. "O zaman anlaştık." Anlaşmaktan uzaktık ama şimdilik öyle davranıyorduk.

Bölüm İki

Ertesi gün komodinin üzerinde duran telefonumun çalışmasıyla uyandım. Perdelerin etrafından loş, gri bir ışık süzülüyordu, o nedenle sabah olduğunu, bir diğer kasvetli ve iç karartıcı güne uyandığımı biliyordum.

Telefonu almak için uzandığımda küçük köpeğim Muffy sızlandı. Saatin 06.58 olduğunu gösteren ekranda isim değil yalnızca bir telefon numarası görünüyordu.

Uyku sersemi bir halde, “Alo?” dedim.

“Rose, ben David.”

David Moore mu? “Sorun nedir?” Korku hızla damarlarıma yayılırken yerimden doğruldum. David, Bruce Wayne’in en yakın dostu ve ev arkadaşıydı ve aynı zamanda öğleden önce yataktan çıkacağına inanılmayan adı kötüye çıkmış bir esrarkeşti. Peki, o zaman neden beni sabahın yedisinde arıyordu?

“Bir sorun yok. Sadece Bruce Wayne’in bugün de sana katılamayacağını söylemek için aradım.”

“Neden beni Bruce Wayne değil de sen arıyorsun?”

“Ah.” Duraksadı. “Gece boyu öksürdü ve ancak uykuya daldı.”

“Bu kadar erken bir saatte ayakta ne işin var?”

“Tüm o öksürük sesleriyle insan nasıl uyuyabilir ki?”

Bir şey kötü bir his uyandırıyor. “Hâlâ doktora gitmedi mi? Gerçekten bir doktora görünmek zorunda, David. Sigortası olmadığını biliyorum, bu yüzden ona masrafları fidanlığın karşılayacağını söyle.”

“Olur... söylerim.”

“Yine de doktora gitmeyecek, öyle değil mi?”

Yanıt vermedi.

“Ateşi var mı?”

“Evet, var.”

“Bronşit ya da zatürre olmuş olabilir. Muhtemelen antibiyotik kullanması gerekiyor.”

“Tamam!” David’in sesi kulağa sinirli geliyordu. “Ona söylerim.”

“David, gerçekten herhangi bir şeye ihtiyaç...”

“Ona söylerim dedim! Kapatmam gerek.” Ben başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Üzerime pofuduk bir sabahlık geçirip parmak arası terliklerimi giymemin ardından Muffy’yi dışarı çıkardım. Köpeğimin en sevdiği çalılığa ihtiyacını gidermesini izlerken yan komşum Heidi Joy paytak paytak yürüyerek evinin ön kapısından dışarı çıktı.

“Ah, selam Rose,” dedi, sıkıntılı bir biçimde saçını kulağının arkasına sıkıştırıp sabahlığının kemerini şiş karnının üzerinden bağlarken.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Ah, bilirsin. Yorgun. Her zamanki gibi.” Evinin yan tarafına doğru ilerleyerek çöp kutularına yöneldi. “Andy masrafları karşılamak için çok daha fazla çalışıyor, bu harika fakat haliyle bana yardımcı olmak için yanımda bulunamıyor.” Bacaklarını iki yana açtı ve çöp kutusunun metal kapağını kaldırmak için öne doğru eğildi.

Hemen yanına gittim. “Heidi Joy, bırak da sana yardım edeyim.” Onu usulca kenara itip ağır kapağı kaldırdım. “Bunu kaldırmaya çalışarak ne yaptığını sanıyorsun? Kendini inciteceksin.”

Gözleri doldu. “Andy çoktan gitti ve çöpü çıkarmayı unuttu. Tüm bu kirli bebek bezlerini burada bir hafta daha tutamam.”

Çöpü kutuya atıp ona beceriksizce sarıldım. “O halde bırak da sana yardım edeyim. Biz arkadaşız, öyle değil mi? Arkadaşlar birbirlerine yardım ederler. Sen bana Muffy konusunda pek çok kez yardımcı oldun.”

“Sanırım.”

Gülümsedim. “O zaman benden yardım isteyeceksin, anlaştık mı?”

“Tamam.”

Ama bunu yapmayacağını biliyordum. Fazlasıyla inatçı biriydi. Yalnızca yardım teklifimi daha sık anımsamaya ihtiyacım vardı.

Çöp kutularını kaldırıma doğru sürüklerken sokağın karşı tarafında yaşayan seksen iki yaşındaki yaşlı komşum Bayan Mildred üzerinde ev kıyafeti ve saçlarında bigudilerle ön kapısından dışarı adımını attı.

“İyi sabahlar, Bayan Mildred.”

“Kadınların güneş doğduktan sonra minik kıyafetlerle etrafta kasıla kasıla yürüdükleri bir sabahta iyi hiçbir yan olamaz.”

İç çektim. Sabahlığımı kalçamı ancak örtüyordu. “Minik kıyafetlerimle etrafta dolanmak için öğle yemeğine dek beklememi mi tercih ederdiniz?”

Yüzü bir kaş çatışla buruştu. “Sakın bana küstahlık etmeye kalkma, genç bayan. Annenin, muhtemelen şu anda mezarında kemikleri sızlıyordur.”

Başımı salladım. Bundan hiç şüphem yoktu ama yine de kemiklerinin sızlamasına yol açan bundan çok daha beter sıkıntıların olduğundan emindim.

Tahmin ettiğim üzere çevre düzenlemesine başladığımız alan çalışılmayacak kadar çamurluydu ki bu iyi bir şeydi. Bir sonraki görevimiz bir buçuk metre yüksekliğinde bir duvar inşa etmektir ve bunu kendi başıma yapabilecek olmama karşın, Bruce Wayne taş taşımada bana yardımcı olursa bu bize zaman kazandırabilirdi.

Sabahın geri kalanını diğer iki ev üzerinde kafa patlatıp, çevre düzenleme planları yaparak ve ev sahiplerine önümüzdeki birkaç gün içinde ölçüme uğrama sözü vererek geçirdim. Son ev, Violet’ın lise arkadaşlarından biri olan Mary Louise Milligan’a aitti.

“Murphylerde nasıl bir iş çıkardığını gördüm. Süs havuzuna bayıldım ama açıkçası kalbimde bir su bahçesi yatıyor. Evin arka tarafında o koca gözlü balıkların bulunduğu küçük bir gölet. Biliyordur. Ne deniyordu onlara?” Kafası karışmış bir ifadeyle başını yana yatırdı.

“Koi balıkları mı?”

“Ah evet, onlar.”

Daha önce bir su bahçesi hiç yapmamıştık fakat kendi arka bahçeme bir tane yapmayı düşünüyor ve bir süredir de böyle bir bahçenin lojistiği üzerinde çalışıyordum. Çok da zor görünmüyordu. “Elbette, bunu kesinlikle yapabiliriz.”

Yüzü mutlulukla ışıldadı ve bir parmağıyla maddelere tikler atarak istediği diğer şeyleri listelemeye başladı. “Su yüzeyinde süzülen o çiçeklerden istiyorum ve bir şelale. Aynı zamanda Betsylerin göleti gibi gösterişli görünmesi için etrafında kaya yığınları da olsun.” Elleri her nasılsa müstehcen bir şekle büründü. “Tabii daha zevklisinden.” Bu noktaya parmak basarken gözleri kocaman açıldı.

Betsy’nin göletinden daha zevkli görünecek olan şekli elleriyle betimlemeye devam ederken onu izledim. Sonunda not alarak, “Tamam,” dedim.

Kafamın içi karıncalanmaya, görüşüm bulanmaya başladı. Birkaç saniye içinde etkisini gösterecek olan tuhaflığa kendimi hazırlayarak o tanıdık hisle ürperdim.

“Bir çocuğun olacak.”

Gözlerini kırptıştırırken yüzü bembeyaz kesildi. “Bunu nereden bildin?”

Zor da olsa gülümsemeye çalıştım. “Nasıl bilmem, Mary Louise? Işıldıyorsun ve bunu gözden kaçırmak neredeyse imkânsız.” Fakat gerçek sebep bu değildi. Küçüklüğümden beri insanlar hakkında bazı şeyler görüyordum. Bilmemem gereken şeyler. Veriler gözlerimin önünde belirliyordu. Bu yeteneğimi kontrol edemiyordum ve görüntüler hep yanla-

rında olduğum insanlara dair oluyordu. Genelde beklenmedik bir akraba ziyareti ya da bilmem kimin yatak odasını hangi renge boyayacağı hakkında sıradan bilgileri içeriyordu. Yine de bu neredeyse her seferinde zor durumda kalmama yol açıyordu, özellikle de yeteneğimi yalnızca birkaç insanın bildiği düşünülürse.

Dudağını ısırarak ellerini önünde kenetledi. “Ama kocam Brian henüz bilmiyor.”

“Bu habere çok sevinecek, Mary Louise.”

“Nasıl bu kadar emin olabilirsin?”

Görüntüde, bunu söylediğinde, kocasının parlak bir biçimde gülümsediğini görmüştüm. “Yalnızca eminim işte.”

Kayacın anatomik yapısını betimlemeye elim gitmediyse de, çizimlerimi tamamladığımda saate baktım ve en yakın arkadaşım Neely Kate’le öğle yemeği için Merilee’s Café’de buluşmak, şehir merkezine dönmek için yalnızca on dakikamın kaldığını fark ettim.

Kamyonetimi arkadaşımın çalıştığı adliye binasının bir blok ötesine park ettim ve tam park metreye bozuk para atarken arkamdan birinin adımı seslendiğini duydum.

“Rose.”

Kalbim ağızıma gelerek arkamı döndüm. “Mason.”

Gri takımının üzerine geçirdiği paltosuyla tam karşımda durdu. Rüzgâr koyu siyah saçlarını yüzünün etrafında savuruyordu. Pembeleşmiş yanakları ela gözlerinin olduğundan daha yeşil görünmesine yol açıyordu. Onu neredeyse iki haftadır görmemiştim, o nedenle kendimi bu kadar gergin hissetmem şaşırtıcıydı.

“Nasılsın?”

“İyi. Ya sen?” Birden ne kadar berbat göründüğümü fark ederek saçımı usulca düzelttim, atkuyruğum dağılmıştı. Kot pantolonumun dizleri ilk çevre düzenleme alanında çamurlanmıştı ve krem renkli kazağımda kahve lekesi vardı.

Tanrı aşkına, Mason’a nasıl göründüğüm hakkında neden endişeleniyordum ki? Bu daha önce aklıma bile gelmemişti ama sebebini biliyordum. Son görüştüğümüzde hislerimizin arkadaşlıktan öte olduğunu kabullenmiştik. Ona henüz bir ilişkiye hazır olmadığımı söylemiştim ve şimdi de kim olduğumu çözümlemede Jonah’yla çalışıyordum.

Bakışları yumuşadı. “Seni özleyorum, Rose.”

“Ben de seni.” Fakat hâlâ bir ilişkiye hazır değildim ve onun da bunu bildiğini gözlerinden okuyabiliyordum. “Neely Kate’le öğle yemeği için Merilee’s Café’de buluşacağım. Bize katılmak ister misin?”

Omzunun üzerinden kafeye baktı. “Çok isterdim ama arkadaşım Jeff’le bir iş yemeği yiyeceğim. Başka sefere desek?”

“Gerçekten öğle yemeği randevun var mı yoksa benden kaçıyor musun?”

“Rose.” Birkaç insan yanımdan yürüyerek geçerken Mason kolumu kavrayıp beni bir antika dükkânının girişine doğru çekti. “Senden kaçmıyorum. Sana süre tanıyorum. Seninle olmak istemediğimi mi düşünüyorsun ciddi?”

Gözlerine bakmadan önce uzun uzun paltosunun düğmesini süzdüm. “Hayır ama beni beklemekten yorulacağından endişe ediyorum.”

Hafif bir kahkaha attı. “Seni son gördüğümünden beri on

üç gün geçti. Temmuz ayında adliyede bana çarptığın günden beri seni bekliyorum. On üç gün bunun yanında hiçbir şey.”

Kalbim tekledi. Günleri sayıyordu. “O gün değil. O gün bana katlanacak halde değildin.” Jüri görevine yetişirken kelimenin tam manasıyla Mason’a teslim olmuş ve evraklarının koridora saçılmasına sebep olmuşum. Sinirden adeta köpürmüştü.

“Tamam, öyle olabilir ama kesinlikle dikkatimi çektin. Kısa süre içinde.”

“Ama Joe’yla birlikteydim.”

“Biliyordum ve seni zor bir duruma sokmak istemedim, ki hislerimi kendime saklama nedenim de bu.”

“O kadar uzun zamandır beklemekten gerçekten hiç usanmadın mı?”

“Hayır.” Gözleri daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla parıldadı. “Ne istediğimi biliyorum ve ben sabırlı bir adamım.”

Açık sözlülüğü karşısında yüzüm kızardı. “Özür dilerim.”

“Özür dilemeni gerektiren bir şey yok.”

“Ama seni görmemekten nefret ediyorum. Kendimi hazır hissedene dek arkadaş kalamaz mıyız?”

Yüzü ışıldadı. “Elbette. Ben yalnızca sana zaman tanımak istedim. Ancak artık hislerimi açık ettiğime göre onları kendime saklamada berbat bir iş çıkaracağımdan eminim.”

“Jonah’yla gelişme kaydediyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Öz annemin çiftliğini satmayı düşünüyorum fakat Jonah öncesinde gidip çiftliği görmem gerektiği fikrinde.” Kendi-

me hâkim olamadan kelimeler birden dudaklarımdan döküldü. “Oraya benimle gitmek ilginı çeker miydi?”

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

“Ah, bunu yapmak zorunda değilsin. Yalnızca Violet’la şu sıra aramız pek iyi değil, yalnız başıma da gitmek istemiyorum ve Neely Kate’in bana eşlik edeceğinden emin olsam dahi...”

“Rose, evet.” Ses tonu yumuşaktı. “Gelmek isterim.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette. Sorduğun kişi olmaktan şeref duydum. Bu hafta sonu gitmek ister misin?”

Başımı salladım. “Ayarlayabilirsen.”

“Pazar gününe ne dersin? Cumartesi günleri fidanlıkta çalıştığını biliyorum.”

“Öyle, bu kulağa güzel geliyor.” Ama bunu düşünürken bile midem düğümleniyordu.

“Harika, hafta içi detayları konuşuruz o halde.”

“Tamam.” Duraksadım. “Peki, pazar gününden önce görüşemez miyiz?” Mademki benden kaçmadığını kabul etmişti, onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Mason, yanında kendimi evimdeymiş gibi hissettiğim sayılı insandan biriydi.

Kahkaha attı. “Yarın mahkeme var ama davanın neticelenmesi gün sonunu bulabilir. Perşembe günü öğle yemeği yemeye ne dersin? Merilee’s Café’de. İstersen Neely Kate de bize katılabilir.”

Kalbim sıcacık oldu. “Perşembe öğle yemeği. Kulağa güzel geliyor.”

Mason beni kendine çekerek sarıldı ve kollarını indirmeden önce biraz oyalandı. “Seni görmek çok güzel, Rose.” Gülümsedi, ardından arabasına doğru kaldırımından aşağı ilerlemeye başladı.

Merilee’s Café’ye girdiğimde Neely Kate çoktan bir masa bulup oturmuştu. Uzun sarı saçları kıvrır kıvrır ve dolgundu, üzerinde koyu turuncu renkli örgü bir kazak vardı, yakasının etrafı yapay elmaslarla işliydı ve balkabağı desenli bir broş takmıştı. Altına ise yakası düğmeli bej renkli bir gömlek giymişti.

İkinci kez baktığımda fark ettim. Daha önce bejin herhangi bir tonunu onda hiç görmemiştim. Neely Kate lüks yaşama inanırdı ve buna parlak renklerle gösterişli takılar da dahildi. Kendimi haftalardır hissetmediğim kadar mutlu hissederek oturdum ve kazağımı çıkardım.

“Yüzündeki gülümsemenin, az önce Fenton County bölge savcı yardımcısıyla konuşmanla bir ilgisi var mı?”

Kızardım. “Olabilir.”

“Ve?”

“Ve ne?”

“Onunla çıkacak mısın? Ne yapacaksın?”

“Daha hazır değilim, Neely Kate. Jonah’yla işleri yoluna koymaya çalışıyorum.”

“Rose.” Hayal kırıklığı sesine belirgin bir biçimde yansıyor. “Korktuğun için kendini tutmadığından emin misin?”

Haklıydı. Annemin ölümüne kadar korkunun beni hayatın arka planına itmesine izin vermiştim. Ardından, öldürülmeyi –ya da annemin cinayetinin sorumlusu olarak tutuk-

lanmayı– beklerken deneyim kazanmak istediğim şeyleri içeren yirmi sekiz maddelik bir liste çıkarmıştım. O liste hayatımı değiştirmişti. Ancak bu kez kendimi tutmama sebep olan şey korku değildi. Henüz kendimi toparlayamamıştım. “Hayır. Yemin ederim. Yalnızca ağırdan almak istiyorum ve Mason buna anlayış gösteriyor. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, perşembe günü öğle yemeği yiyeceğiz ve pazar günü öz annemin çiftliğine giderken bana eşlik edecek.”

Gülümsemesi kayboldu. “Şaka yapıyorsun.”

“Mutlu olacağını sanıyordum.”

“Oldum ama öz annenin çiftliğine gideceğini söylemen şaşırımama yol açtı.”

“Jonah geçmişimle yüzleşmeye ihtiyacım olduğunu düşünüyor ve öz annemin çiftliği de bunun bir parçası.”

“Bu hiç de romantik bir randevu değil. Seni en son o çiftlikle ilgili konuşmaya zorladığımda bana oranın harap durumda olduğunu, yıllardır kimsenin orada yaşamadığını söylemiştin.”

“Öyle ama zaten bu bir randevu değil Neely Kate, gerçekten değil.”

“*Belli.*”

“Mason bana eşlik edeceği için mutlu olmuşa benziyordu.”

“Seninle birlikte olmasına izin veren ayakkabının bağcıklarını bağlayacak.”

“Neely Kate.” O sözleri dile getirme şekli Mason’a yaptığım teklifi durup düşünmeme yol açtı. Onun nezaketinden fayda sağlamak istemiyordum. Benim için yeterince şey yapmıştı zaten.

“Dalga geçiyordum. Bir nevi. Sana eşlik edecek olmaktan mutluluk duyduğuna eminim ve bu romantik de olabilir, öğle yemeği yiyip...”

“Romantik olması gerekmiyor, Neely Kate. Bu geçmişle olan bağımı alakalı.”

“Ve bunu geleceğinin erkeğiyle yapacak olman...” Yüzü ışıldadı. “Fikrimi değiştirdim. Bu gerçekten çok romantik.”

“Sen iflah olmazsın.”

Gözlerinde hülyalı bir ifade belirdi. “Evet, ben iflah olmaz bir romantiğim.”

Yemeğimizi sipariş ettik fakat Neely Kate birkaç ısırik almasının ardından sandviçini masaya bıraktı.

“Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Tiffany’nin departmanımıza getirdiği Cadılar Bayramı çikolatasından olmalı. O minik Snickers barlarına bayılıyorum ama onlar bile mide mi bozuyor.”

“Bu senden hiç beklenmeyecek bir şey.”

Derin bir nefes alıp sandalyesinde arkasına yaslandı. “Biliyorum. Bunun bir tür mide mikrobi olduğunu düşünüyorum ama günlerdir sürüyor. Her gece yorgunluktan öyle bitip düşünüyorum ki saat on olmadan uykuya dalıyorum.”

“Bruce Wayne de kendini hiç iyi hissetmiyor. Soğuk algınlığına yakalandığını söylüyor fakat üç gündür işe gelmedi, bu da bugün günlerden salı olduğu ve hafta sonu çalışmadığı hesaba katıldığında epeydir hasta olduğu anlamına geliyor. Onun için gerçekten endişeleniyorum ve daha da tuhaf olan şey, David’in bu sabah saat yedide beni araması. Bruce Wayne’in işe gelemeyeceğini haber vermek için aramış.”

“O esrarkeş gün doğmadan önce uyanık mıydı?”

“Hmmm... Gün doğumunun ardından diyelim, yine de genelde uyandığından çok daha erken bir saat olduğu kesin. David’in söylediğine göre Bruce Wayne tüm gece öksürmüş ama sigortası olmadığı için doktora gitmeyi reddediyormuş.”

“Ah Tanrım. Neden endişelendiğini anlayabiliyorum.”

“Belki de gidip onu bizzat kontrol etmeliyim. Ona biraz tavuk suyuna çorba götürebilirim ve ilgili de görünmem. Dikkatleri üzerine çekmekten nefret eder.”

“Bu harika bir fikir.”

“Ve gerçekten hastaysa belki de onu, hoşuna gitsin ya da gitmesin, zorla doktora götürürüm.”

“Tamam, bunun üstesinden gelecek biri varsa o da sensin. O adama kimsenin yapamadığı ölçüde sözünü geçirebiliyorsun. Bu durumdan onun kötülüğü değil de iyiliği için yararlanman güzel bir şey.”

Kahkaha attım fakat aslında Bruce Wayne’in güvendiği birinin onu kontrol etmesinin ne kadar kolay olduğunu görebiliyordum. Doğru yoldan sapmamak için zor da olsa çaba göstermesinden memnundum.

Bruce Wayne’in çorbasının yanına bir dilim elmalı turta sipariş etmemin ardından Neely Kate’e veda edip hasta arkadaşımın evine yöneldim.

Bruce Wayne’le David şehrin daha eski bir kesiminde bulunan kiralık bir evde yaşıyorlardı. Evlerini ilk gördüğümde binanın boyası dökülüyordu ve bahçe otlarla kaplıydı fakat Bruce Wayne’in benimle çalışmaya başlamasının ardından buraya yeniden uğradığımda çalılar biçilmiş ve tüm yabancı

otlar temizlenmişti. Bruce Wayne işiyle ve hayatıyla gurur duymaya başlamıştı. Onun dönüşümünde rol oynadığım için kendimi şanslı hissediyordum.

Joe'nun hakkımda aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Bu düşünce göğsüme acı verici bir kesik atsa da derin bir nefes alarak ön kapıya doğru ilerledim. Joe benim geçmişimdeydi. Gitmesine izin verme zamanı gelmişti.

Kapıyı tıklatıp birinin beni karşılamasını bekledim. On saniye sonra yeniden denedim ve bu kez seslendim: "Bruce Wayne, benim, Rose. Sana tavuk suyuna çorba ve bir dilim elmalı turta getirdim. Merilee's Café'den. En sevdiğin yerden."

Cevap vermeyince topuzu kavradım, kapının kilitli olmadığını fark edince şaşırdım. Kapıyı iterek açtım ve küçük oturma odasında etrafıma baktım. "Bruce Wayne?"

Kapıyı ardımda gıcırdayarak bırakıp içeri girdim. Oturma odası darmadağınktı; ikinci el mobilyalar daha iyi günler görmüştü. Köşeden etrafa baktığımda mutfak lavabosunun içine yığılı bulaşıkları gördüm.

"Bruce Wayne?"

Koridorda ilerleyip banyoya göz gezdirdim. Çöp kutusu dikkatimi çekti, kullanılıp atılmış tek bir tuvalet kâğıdı bile olmadığını fark ettim içinde. David ansızın banyodaki çöpü çıkarmak gibi A tipi bir kişilik geliştirmediyse bu oldukça tuhaftı.

Koridorda ilerlemeye devam edip boş olan her iki yatak odasına da dikkatle baktım. Biri sahibinin karakterini yansıtır biçimde dağınık olsa da ilgimi çeken diğer odaydı.

Çekmeceler ardına kadar açıktı. İçeri girdiğimde komodinin üzerinde lise günlerinde çekilmiş gibi görünen Bruce Wayne' le anne babasının bir fotoğrafını buldum. Gümüş zincire takılı bir madalyon ise çekmecede duruyordu. Elime aldığımda onun Aziz Jude madalyonu olduğunu anladım. Bruce Wayne'in bunu birkaç kez taktığını görmüştüm fakat beni asıl endişelendiren iki çekmecenin ve gardırobundaki birçok askının boş olmasıydı.

Bruce Wayne hasta değildi. Gitmişti.

Bölüm Üç

Koşturarak arabama gidip ceptelefonumu çıkardım. “O gitmiş, Neely Kate! Bruce Wayne gitmiş!”

“Ah, aman Tanrım! Ölmüş mü?”

“Ne?” Başımı salladım. “Hayır! Yalnızca gitmiş. Eşyalarını toplayıp öylece gitmiş.”

“Ne? *Neden?*”

“Bilmiyorum.” Sesim çatladı. “Ama şartlı tahliye memuru bunu öğrenirse onu doğrudan hapse tıkarlar ve bu kez oradan çıkamayabilir.”

İç çekti. “Sanırım Mason’a bundan bahsetmemeliyiz.”

“Evet.” Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. “Anlamıyorum. Neden böyle bir şey yaptı ki? Oldukça iyi gidiyordu.”

“Bilmiyorum, Rose. Ne yapacaksın?”

“David evde değildi, işte olmalı. Piggly Wiggly’ye uğrayacağım. Bu sabah kesin Bruce Wayne’i idare etti.” Bu da bana yalan söylediği anlamına geliyordu. Direksiyonu sıkıca kavradım. “Ne biliyorsa bana anlatmasını sağlayacağım.”

“İyi şanslar ve beni haberdar etmeyi unutma.”

“Tamam.”

Bruce Wayne toplumun üretken bir üyesine dönüşmede gelişme gösterirken David de kendi başına aşama kaydediyordu. Bruce Wayne’in üç ay önceki cinayet davasından beri Piggly Wiggly’de çalışıyordu ve bu zamana kadar girip çıktığı hiçbir işte bu kadar uzun süre çalışmamıştı.

Beklenildiği üzere onu bir rafa mısır gevreği kutularını dizerken buldum. Beni görünce Cap’n Crunch kutusunu tutan eli titreyerek yerinden doğruldu. “Rose, burada ne işin var?”

“Seni arıyordum.”

Yüzünün rengi çekildi. Elindeki kutuyu rafa koydu.

“Kısa bir süre önce Bruce Wayne’e tavuk suyuna çorba ve elmalı turta vermek için evinize uğradım. Evde olmadığını fark ettiğimde yaşadığım şaşkınlığı tahmin edersin.”

David bir diğer kutuyu eline aldı, eli öyle fena titriyordu ki kutunun içindeki mısır gevreği takırdıyordu. “Belki de sonunda doktora gitmiştir.”

Elimi belime koydum. “Doktorun bekleme odasında *gerçekten* epey zaman geçirmeyi mi planlıyor? Çünkü görünen o ki kıyafetlerinin çoğunu yanına almış.”

Kutuyu elinden fırlatıp hızla koşmaya başladı. “David! Bekle!”

Arka taraftaki kapıya yöneldi. Peşinden dışarı çıktığımda yükleme iskelesindeydi.

Gözlerini kocaman açarak benimle yüzleşmek için döndü. “Bunu yapmak istemedim.”

“Neyi?” Derin bir nefes alarak ellerimi teslim olmuş hal-

de kaldırdım. “Sorun değil David. Sadece bana onun nerede olduğunu söyle. Ona yardım etmek istiyorum.”

Kafasını salladı. “Ona yardım edebilmenin tek yolu bu işten vazgeçmen.”

Bunların hiçbirisi anlamlı gelmiyordu. Sesim çatladı. “Anlamıyorum. Neden gitti?”

“Emin değilim. Dün gece işten eve döndüğümde gitmişti. Seni sabah onu idare etmek için aradım. Geri dönerse diye. Şartlı tahliye memuru bu durumu öğrenirse...”

“Biliyorum,” dedim. Her bir kelimem endişe yüklüydü.

David omuzlarını dikleştirdi. “Onu ele verecek misin?”

Başımı salladım. “Hayır. Başının derde girmesini istemiyorum. Yardım etmek istiyorum ama nereye, neden gittiğini bilmezsem bunu yapamam. Hasta değil, değil mi?”

“Hayır.”

“Peki, çalışmak yerine nereye gitti?”

“Tek bildiğim, son birkaç gündür sabah erkenden evden çıktığı ve yalnızca uyumak için eve geldiği... ve dün gece eve hiç gelmedi. Geçen gün ona nereye gittiğini sordum çünkü işe gidemeyecek kadar hasta olduğunu söylüyordu fakat bilmek istemeyeceğim konusunda ısrar etti. Bana kalırsa bir şeyden korkuyordu.”

“Neyden?”

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. “Bilmiyorum.”

“Ondan haber alırsan beni hemen arayacaksın. Anlaştık mı?”
Tereddüt etti.

“*Lütfen*, David. Fena halde endişeleniyorum.”

“Olur.” Kafasını salladı. Gözlerindeki ifadeden onun da endişeli olduğunu söyleyebilirdim ki bu yalnızca kendimi daha da kötü hissetmememe sebep oldu.

“Teşekkür ederim.” Arabama gidip Nelly Kate’i aradım. Cevap vermediğinde ona ne öğrendiğimi açıklayan bir mesaj bıraktım. Fidanlığa doğru yol alırken düşünceliydim ve Bruce Wayne’le ilgili ne yapacağımdan emin değildim. Bagajdan çizimlerimi aldım ve biraz hesap kitap işleri üzerine çalışmak için dükkânın arka tarafına yöneldim.

Violet kasanın başında duruyordu ama beni görünce bankonun etrafından dolanarak yanıma geldi. “Rose, sana söylemem gereken bir şey var.”

Durdum ve gözlerimi kırıştıtırarak ona baktım. “Tamam.”

“Dün Arkansas Küçük İşletme Yönetimi’nden bir telefon geldi. Bize muhteşem bir fırsat sundular.”

“Ah, kulağa harika geliyor.” Yüzüme düşen saç tutamlarını geriye ittim, aklım halen Bruce Wayne’deydi. “Nedir?”

“Pekâlâ...” Yere bakarak ellerini önünde kenetledi. “İşimizi ön plana çıkarmak istiyorlar. Bir basın toplantısına katılacağız ve onlar da internet sitelerinde hakkımızda bir yazı yayınlayacaklar. Konuştuğumuz gibi yan taraftaki boş araziyle genişlememize imkân sağlayacak olan talep ettiğim hibeyi de bize vereceklerine dair söz verdiler.”

Kalkanımı indirip tüm dikkatimi ona verdim. Hibe verilirse ekstra nakit bulmama gerek kalmayacaktı. “Kulağa muhteşem geliyor, Vi. Bunu bana neden dün söylemedin?”

“Hımm... önemli bir ayrıntı mevcut.”

Omuzlarımı dikleştirdim. “Nedir?”

“Basın toplantısı bir seçim kampanyasının parçası.”

“Joe’nun adaylık seçiminin?” Göğsüm sıkıştı ve nefes almak için mücadele vermek zorunda kaldım. Bu olamazdı.

Ablam kıvrandı ve kelimeler birden dudaklarından dö-küldü. “Anlaşmaya vardığımızda onlara senin burada ola-mayabileceğini söylemiştim. O nedenle sana bundan dün bahsetmedim. Bunun seni incitmesini istemedim fakat bu-gün yeniden aradılar ve her ikimizin de katılması gerektiğini söylediler ve katılmazsak hibeyi alamayacağız.”

“Anlamıyorum. Onun bölgesinde bile değiliz.”

“Bu küçük işletme yönetiminin onun programının bir kısmı olduğunu, bunun her iki taraf için de harika bir fırsat olduğunu söylediler.”

Başımın döndüğünü hissederek bankoya yaslandım. “Ne zaman?”

“Yarın saat birde. Bunu bir an önce gerçekleştirmeye ih-tiyaç duyuyorlar çünkü seçime bir hafta kaldı.”

Joe fidanlığa gelecekti. Onu görecektim.

“Basın toplantısı burada yapılacak. Joe bize hibe çekini verecek. Bizimle röportaj yapacaklar, hepsi bu.”

Kameralar karşısında onunla yan yana durabilir miydim ve ters giden hiçbir şey yokmuş gibi davranabilir miydim, bilmiyordum.

“Rose.” Sesi endişeli geliyordu. “Bir şey söyle.”

“Oturmam lazım.”

Violet bankonun ardından bir tabure çıkardı, bayılmamak için kafamı dizlerimin arasına alma isteğine karşı koyarak tabureye yığıldım. *Bayılmayacaktım.* Neyse ki son birkaç ay

içinde yaşanan tüm şoke edici gelişmeler bu tepkiyi aşmam-
da bana yardımcı olmuştu fakat yine de görünüşe bakılırsa
bazı şoke edici haberler halen aynı etkiyi yaratacak kadar
güçlüydü.

“Ne kadarlık bir hibe verilecek?”

“Bir sera inşa etmemize yetecek kadar. İş planımızın iki
yıl önüne geçeceğiz ve borç alman ya da çiftliğini satman
gerekmeyecek.”

Gözlerimi yumdum.

“Onlara hayır diyebilirim, Rose ama söz konusu olan bir
hibe. Bu parayı geri ödemek zorunda kalmayacağız.”

“Tamam,” diye fısıldadım.

Usulca rahat bir nefes verdi. “Onlara hayır diyeceğim.
Bu senin için hiç adil değil. Özellikle de o adamın sana yap-
tıklarından sonra.”

Yüzüne uzun uzun baktım. Joe’nun onu ve çocuklarını
korumak için yaptığı şeyden Violet’in haberi dahi yoktu.

Ayağa kalktım. “Hayır. Yapacağız.”

“Emin misin?”

Arka tarafa yöneldim. “Bazı hesap kitap işleriyle ilgilen-
mem gerekiyor.”

Kapı girişine dek peşimden geldi. “Onlara hayır diyece-
ğim, Rose.”

Hızla arkama döndüm. “Hayır, öyle bir şey yapmaya-
caksın. Saklanmayacağım ve utanılacak bir şey yapmışım
gibi davranmayacağım. Şimdi, yarın bir basın toplantısına
ev sahipliği yapacağımız düşünülürse, biraz çalışmak zo-
rundayım.”

Ön kapıdaki zil çalınca Violet'ın yüzünde suçlu bir ifade belirdi. Bu sohbetten bıkmış bir halde iç geçirdim. "Ben iyiyim, Vi. Hadi git."

Sonraki iki saati işime, tüm endişeleri zihnime üşüştüren zor bir göreve odaklanmaya çalışarak geçirdim. Bruce Wayne'i üç kez aradım. İlk aramada cevap alamadım ama sonraki iki aramada doğrudan sesli mesaj servisine yönlendirildim ve Bruce Wayne'e beni araması, beni iyi olduğu konusunda haberdar etmesi için yalvardığım mesajlar bıraktım.

Kaçma sebebine bir açıklama getirmeye çalışarak kafa patlattım. Ne de olsa o hırdavat dükkânı soyulurken bir cinayete tanık olmasının ardından dahi kaçmamıştı. Yardım istemek için David'e gitmişti. Tabii bunun sonucu pek iyi olmamıştı ve Bruce Wayne'i sevmem bir yana aynı zamanda onun bir aptal olmadığını da itiraf eden ilk kişiydim. Yıllarca uyuşturucu kullanmış, aynı hataları tekrar tekrar yapması yüzünden kötü tanınmıştı. Mantıken David'den yardım isteyerek önceki tutumunu yinelemesi beklenirdi. Peki, bu kez sorunuyla ilgili David'in yanına dönmediğine göre, neredeydi?

Violet geri dönüp bana saatin beş olduğunu ve dükkânı kapayacağını söylediğinde düşüncelere dalmış haldeydim.

"Bize katılmayı hâlâ düşünüyor musun?"

"Evet. Sadece Muffy'yi evden almak istiyorum." Onu tüm gün evde yalnız bıraktığım için yeterince suçluluk duyuyordum. Ayrıca komşularımız pek de şeker toplayan türde insanlar olmadığından kapımızın gece boyu tıklatılması halinde köpeğimin nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum.

“Tamam, Muffy’yi alıp hemen gel. Çocuklar seni çok özleyiyorlar.” Sesi kulağa özlem dolu geliyordu, bu yüzden onun da beni özlediğini ima edip etmediğini merak ettim.

Ama sözlerine karşılık vermeye cesaret edemedim.

Park alanıma girerken gördüğüm şeyden memnun kalarak gülümsedim. Yılın büyük kısmını kendi bahçemi ihmal ederek geçirmiş olsam da Cadılar Bayramı ve Şükran Günü için elimden geleni yapmışım. Ön bahçem saman balyaları ve mısır saplarıyla, balkabakları ve sakız kabaklarıyla dekore edilmişti.

İçeri girip hızla bir duş almamın ardından üzerime temiz bir kot pantolonla uzun kollu bir tişört geçirdim. Geçen sene –annemi atlatıp evden gizlice çıkmam gerekmişti– Kırmızı Başlıklı Kız gibi giyinmişim, ancak bu gece kostüm giymek hiç içimden gelmiyordu. Bruce Wayne’in ortadan kaybolması, Joe’yu kaybettiğimden beri bulduğum o küçücük mutluluk kırıntısını da elimden almıştı.

Kostüm giymemeye karar vermiş olsam da Muffy’nin giymesini halen istiyordum. Bu onun benimle geçireceği ilk Cadılar Bayramı’ydı ve Ashley’yle Mikey’nin buna bayılacağını biliyordum. Ancak genelde iyi huylu olan köpeğim benimle aynı fikirde değildi. Yabancıları kostümünü başından geçirmeye başladığımda kaçmaya çalışsa da biraz mücadelenin ardından kostümü giydirmeyi başardım. Onu yere indirdiğimde yıkandıktan sonra yaptığı gibi silkinip, “Benimle kafa mı buluyorsun?” dercesine başını bana bakmak için kaldırdı.

Hiç çocuğum olmadığından ve yakın zamanda bir çocuğum olmayacağından Muffy bayram günlerine dahil olma

isteğimin hararetine katlanmak zorundaydı ve an itibariyle üzerindeki kostümden hoşlanınanmış olsa dahi ona vermeyi planladığım Noel hediyesine itiraz etmeyeceğinden emindim.

Kaşlarımı çatarak yanlardan dışarı uzanan kısa şeffaf kanatlarla gövdesinin büyük kısmını örten sarı-siyah çizgili dolgulu kostümü inceledim. Dolgun kalıbı ince bacaklarının daha da sıska görünmesine yol açsa da siyah kürkü kostümün renklerine kusursuz bir biçimde uyum sağlıyordu. Dudaklarımı büzerek bu zahmete değip değmediğini düşündüm zira Muffy kafasına bağlı antenli şapkadan kurtulmak adına belirgin bir direnç gösteriyordu. Sonunda o küçük şapkayı çıkarıp, yanıma alacağım çantanın içine tıktırdım. Şansımı zorlamamın anlamı yoktu.

“Tamam, kızım. Hadi gidelim.”

Muffy’nin dışarı çıkmasına izin verip kapıyı kilitletiğim sırada Heidi Joy’un yaşça büyük dört oğlu evlerinin ön kapısından hep birlikte dışarı çıktı. İtişip kakışıyorlardı ve her biri elinde turuncu renkli plastik bir balkabağı tutuyordu. Muffy genelde doğrudan onlara doğru koşardı, ancak bu kez ön bahçeden çıkıp kendini yere attı ve sırtüstü yerde yuvarlanmaya başladı.

“Muffy! Kes şunu! Kostümünü kirleteceksin!”

Çocuklar o tarafa koşup köpeğimin etrafını yarım daire oluşturacak şekilde çevirdiler, dördünün de ağzı şaşkınlıktan açık kalmış haldeydi.

Andy Junior karnını tutarak kahkahalara boğuldu. “Köpeğine ne oldu böyle? Bir yığın ateş karıncasının üzerine mi atladı?”

Diğer çocuklar kıkırdadı.

“Hayır.”

“Ne giymiş öyle?”

“Bir Cadılar Bayramı kostümü, tıpkı sizinki gibi. Nasıl görünüyor?”

Andy Junior’ın gözlerini kısıtı. “İçine hardal sıkılmış sos-
sisli sandviç gibi.”

“O bir yabancıdır, sosisli sandviç *değil*.” Sesimin savun-
macı çıktığının farkındaydım ve evet öyleydim. İnsanların
köpeğimle dalga geçmelerinden hoşlanmıyordum.

“İğnesi nerede?” diye sordu dört yaşındaki Keith.

“Bir iğnesi yok.”

Başını salladı ve “İğnesi yoksa ölmüş olabilir,” diye mır-
rıldandı. “Ölü bir yabancıya hiç benzemiyor.”

Muffy yerde sırtüstü yuvarlanmaya devam ederek koku-
su havaya yayılacak şekilde gaz çıkardı. Çocukların kıkırda-
maları bir anda, “Ovvv...” sesleriyle kesildi.

“Ama ölüyormuş gibi kokuyor!” Andy Junior elini yüzü-
nün önünde salladı ve yeniden kahkahalara boğuldu.

Köpeğimi kollarımın arasına almadan önce her birine kaş-
larımı çatarak baktım. “Muffy’nin hislerini incitiyorsunuz.”
Başımı eğerek Andy Junior’a göz attım. “*Sen ne oldun?*”

“Ben bir korsanıam.” Altı yaşındaki çocuk gözünü örten
bandı çekti. Kovboy, dinazor ve Örümcek Adam kostümü
giymiş olan üç küçük kardeşi onun etrafını sardı. Heidi Joy,
köpek yavrusu kostümü giydirdiği bebeğini kucağında taşı-
yarak evinin ön kapısından dışarı çıktı. Karın kısmında be-
bek iskeleti figürü olan iskelet baskılı uzun kollu siyah bir
tişört giymişti.

Andy Junior plastik kılıcını kaldırıp homurdanarak konuştu. “Bana hazineni nereye gömdüğünü söyle, yoksa cezana katlanmak zorunda kalırsın.”

Ona Muffy’yle dalga geçmesinin ardından hiçbir şey elde edemeyeceğini söylemeyi düşünsem de altı yaşındaki bir çocuktan daha olgun davranabileceğime karar verdim. “Hazine ön bahçemde ama gömülü değil. Balkabaklarımın hemen arkasında.”

Çocuklar koşturarak ön bahçeme girerken kostümünü düzelttiğim Muffy’yi üzerindeki çıkarmaya çalışırken kendini incitmemesini umarak kamyonetime bindirdim. Çocukların neşe dolu ciyaklamaları gülümsememe yol açtı.

“Her birimizin ayrı kesesi var!” diye bağırdı Keith, sevinçle.

“Onları şımartıyorsun, Rose.” Heidi Joy gülümseyerek başını sallarken bebeğini kucağında diğer tarafına yerleştirdi.

“Keselerde şekerleme yok. Yemin ederim. İçlerine boyama kitapları ve birer yapboz koydum. Bu akşam yeterince şeker yiyeceklerini düşündüm.”

“Dediğim gibi onlara fazla yüz veriyorsun.”

“Violet’lara gidiyorum. Evime göz kulak olabilir misin? Son birkaç aydır muhitemizde yaşanan çılgınlıkların ardından yaşça büyük olan çocukların yapabileceği şeylerden endişe duyuyorum, özellikle de Thomas ve arkadaşlarının yapabileceklerinden.”

Thomas mezun olmamaya kararlı görünen bir lise öğrencisiydi ve Daniel Crocker’ın arkadaşlarıyla ilişki içindeydi. Benden hoşlanmadığını saklamıyordu, dahası patronlarının

hapse tıklılmasına yardım ettiğim için Crocker'ın adamlarının bana sinirli olduğunu ima etmişti.

Bruce Wayne'in ortadan kaybolmasının bir şekilde Daniel Crocker'la bağlantılı olup olmadığını merak ettim aniden. Polis onu Jonah'nın annesi tarafından işlenen suçlar yüzünden tutuklamakla tehdit ettiğinde, Daniel Crocker'ın uyuşturucu ve çalıntı parça çetesinin merkezi olan Weston's Garage'a sığınmıştı. Bir sene önce, hırdavat dükkânında işlenen cinayet yüzünden tutuklanmasının öncesinde Crocker için çalışmıştı ve Crocker'ın adamları birbirlerine oldukça bağlı tiplerdi. Peki, o zaman, Bruce Wayne Weston's Garage'dakilerden yardım istediye, onu korkutan şey neydi?

Heidi Joy'un yüzünde paniğe kapılmış bir ifade belirince muhitimizde yakın zamanda yaşanan tüm o dramının onu neredeyse aklını kaçıрма noktasına sürüklediğini fark ettim.

"Ah, endişelenme." Onu rahatlatmaya çalıştım. "Bir şey olmasını *beklemiyorum*. Yalnızca ne-olur ne olmaz diye öyle dedim."

Endişeli bir biçimde kaşlarını çatarak kafasını salladı. "Tabii. Elbette."

Yaklaşmakta olan bir görüntünün o bilindik karınca- lanmasını hissettim. Heidi Joy'un evinin önünde duran bir kamyon gördüm, kocası Andy arkadaşlarıyla birlikte araca eşya yüklüyordu v sonbahar yaprakları bahçeye saçılmış durumdaydı.

"Taşınacaksın," dedim.

Gözleri kocaman açılırken dili tutulmuş göründü. Sonunda, "Bunu nasıl bildin?" dedi.

Tişörtündeki bebek iskeleti figürüne göz attım. “Bir ön-sezi diyelim.”

“Komşum olmandan memnunum, Rose. Bunu biliyorsun ama artık havalar soğumaya başladı ve çocukları bu küçük evde eğlendirmek her zamankinden daha da zor oluyor. Buraya taşınırken Andy’ye evin oldukça küçük olduğunu söylemiştim. Beş çocukla iki yatak odalı bir evde yaşamak mı? Ve bir diğeri de yolda...” Sesi çatladı.

Aylar önce taşındıklarını gördüğümde aynı şeyi düşündüğümü itiraf etmek istedim. Bunun yerine ona sarıldım. “Üzgünüm.”

“Sana biraz sızlanayım. Andy işini ve evimizi kaybettikten sonra yaşayacak bir yer bulduğumuz için şanslıyız fakat o zamandan beri bebek doğmadan önce daha büyük bir eve taşınmamız için yetecek parayı biriktirmek adına hep fazla mesai yaparak çalışıyor.” Gözleri yaşlarla parıldarken yüzünde aksak bir gülümseme belirdi. “Özellikle de bebek kız olduğu için.”

Heidi Joy taşınacaktı. Bunun neden şaşırmama yol açtığından emin değildim. Bu muhtemelen onları tanıdığım birkaç aydır verdikleri en mantıklı karardı. Sohbetlerini özelecektim ama bencilliğimi bir kenara itmek zorundaydım.

“Bir kız! Ne kadar harika! Küçük bir kız çocuğunu ne kadar çok istediğini biliyorum.” Sesimin mutlu çıkması için çaba gösterdim. “Yeni bir yer buldunuz mu peki?”

“Hayır ama birkaç gündür birkaç seçenek üzerinde duruyoruz. Bebek üç hafta içinde doğacak.”

“Güzel, haberler muhteşem. Yardım edebileceğim bir şey olursa, sadece haber ver.”

“Teşekkür ederim, Rose. Seni özleyeceğim.”

“Pekâlâ, Henryetta’dan ayrılmayacaksınız, öyle değil mi? Yine görüşürüz.”

“Öyle.” Fakat sesi üzgün geliyordu. Her ikimiz de eskisi gibi olamayacağımızı biliyorduk.

Çocuklar koşarak bahçeden çıktılar. “Anne! Hadi şeker toplamaya gidelim!”

Heidi Joy’un kolunu kavrayıp sıktım. “Her şey yolunda gidecek. Bundan eminim.”

Başını salladı, ardından büyük olanların küçüklerin elini tutmasını sağlayarak çocukları bir araya topladı. Kamyonetime bindim ve boğazımda bir yumruyla onların sokağın aşağısına doğru ilerlemelerini izledim.

Dünya değişim üzerine kuruluydu. Ne var ki değişim lehime işliyor gibi görünmüyordu.

Debelenip durmaktan korkunç derecede rahatsızlık duyarak başımı salladım. Hesaba katabileceğimden çok daha fazla iyilik görmüştüm. Kendime acımaya son vermeye ihtiyac duyuyordum.

Ashley pembe renkli prenses elbisesiyle evlerinin ön kapısında durmuş bekliyordu.

“Muffy!” diye bağırdı biz yürümeye başladığımızda, Muffy halen kostümünü silkinerek çıkarmaya çalışıyordu. “Çok sevimlisin!”

En azından biri kostümünü takdir ediyordu.

Muffy kollarına atlayıp kıkırdamasına yol açarak onun yüzünü yaladı.

“Selam, prenses. En sevdiğim kız yeğenim Ashley’yi gördün mü?”

Küçük kız kıkırdamaya son verdi. “Benim, Rose Teyze!”

“Ah, Tanrım! *Sensin!*”

“Ve ben senin *tek* kız yeğenim.”

“Sen ne zaman bu kadar hazır cevap oldun bakalım?”

Elini beline koyup çenesini kaldırdı. “Artık anaokuluna gidiyorum.”

“Güzel, buna şaşmamak gerek.”

Violet mutfakta, Mikey’ye bir ejderha kostümü giydirmeye çalışıyordu. Bana bakmak için kafasını çevirdi. “Şimdiye kadar çoktan gelmiş olursun diye düşünüyordum.”

“Muffy’yi giydiriyordum.”

Bana dik bir bakış attı.

Bir elimi belime koydum. “Evet, kostümsüz şeker toplamaya gidemez.”

Dudaklarını büzdü. “Hımmm...”

“Babam geldi!” diye bağırды Ashley, koşarak dışarı fırlayarak.

Violet yüzünü buruşturdu. “Yuppi.”

Ablamın ayrıldığı kocası birkaç dakika sonra peşinde Muffy, kucağında Ashley’yle mutfığa girdi. Kahkaha atarak kızını yere indirdi. “Az önce bu güzel prensese ve onun cesur sivrisineğine rastladım.”

“Muffy bir sivrisinek değil, baba,” diyerek kıkırdadı Ashley. “O bir arı.”

Eğilip reverans yaparken elini geniş bir açıyla havada savurdu. “Hatamı bağışlayın, saygıdeğer böcek. Hakaret etmek istememişim.”

Ashley kıkırdamaya devam ederek elini ağzına bastırdı.

“Mutfağın derinlerinde ateş soluyan bir ejderha olduğunu duydum ve prensesin zırhlı şövalyesi olarak görevim onu bu canavardan kurtarmak.”

“Ateş soluduğundan haberim yok ama...” diye mırıldandı Violet. “Ama ateş çaksak tutuşturabileceğimiz ölçüde gaz çıkarıyor. Annen öğle yemeklerinde onu neyle besliyor bilmiyorum, ancak keşke buna bir son verse.”

“Violet!” diyerek tısladım.

Mike ona dik bir bakış atıp Mikey’yi kucağına aldı. “Bir ejderhayla güreşmekten korkmuyorum,” diyerek kahkaha atıp yeni yeni yürümeye başlamış olan oğlunu peşinde Ashley’yle birlikte oturma odasına götürdü.

Muffy bana uzun uzun bakmasının ardından hızla onların arkasından koştu. Hain.

“Sana neler oluyor anlamıyorum Violet Mae Gardner Beauregard fakat hemen kes şunu!” diye bağırdım fısıldayarak.

Gözlerini şoke olmuş bir halde kırıştırdı.

“Mike’a ne kadar öfkeli olduğun umurumda değil. Çocukların yanında ona karşı nazik olman ve kesinlikle anesiyle ilgili öyle kötü sözler etmemen gerekiyor. O kadın torunlarını her şeyden çok seviyor. Çocuklarına ücretsiz baktığından bahsetmiyorum bile.” Öfkem tüm bedenime yayılıyor, her kelimeme yansıyor. “Ne kadar şanslı olduğuna dair hiçbir fikrin yok.”

Violet’in ağzı açık kaldı. “Asıl sana neler oluyor?”

“Bana kalırsa haline şükretmelisin, çünkü birçok insan bu konuda senin için fedakârlık yapıyor.”

Gözlerini kısıtı. “Ne demeye çalışıyorsun?”

Daha fazlasını söyleyebileceğimi sanmıyordum. “Hiçbir şey.” Ondan uzaklaşmak için diğer odaya doğru ilerledim.

Violet şeker toplama zamanı gelene dek incinmiş gibi davrandı, sonra da evde kalıp şeker dağıtmaya karar verdiğini açıkladı. Mike ve çocuklarla birlikte evden çıktık, Muffy de tasma kayışı elimde hemen yanımdaydı. Ashley ve Mike, ben ablamla mutfaktayken zor da olsa ona antenli şapkasını takmışlardı, ancak yüzündeki içerlemiş ifade bana buna hiç razı gelmediğini söylüyordu. Sokaktan aşağı yürüyerek indiğimiz sırada Ashley evden ayrılmadan önceki kadar heyecanlı görünmüyordu. Violet’ın eksikliği tuhaf ve üzücü bir his yaratıyordu, sanki üç bacaklı bir taburenin bir bacağı kaybolmuş gibi. Bu zamana dek Ashley ve Mikey’yle hep üçümüz birlikte dışarı çıkmıştık.

Mike’la park alanının girişinde durup çocukların bir komşunun ön kapısını çalmalarını izledik. Muffy’nin kayışını kendini yeniden sırtüstü yere atmaması için sıkıca tutuyordum. Kanatlarından biri çoktan ezilmiş ve üzerinde küçük bir delik açılmıştı.

“Joe’yla ayrıldığınızı duyduğuma çok üzüldüm,” dedi Mike, bakışlarını çocuklardan ayırmaksızın. “Umarım burada Violet’ın parmağı yoktur.”

İç çektim ve, “Sandığın gibi değil,” diye mırıldandım.

Yüzüme bakmak için döndü. “Ne?”

“Hayır. İlgisi yok.”

Rahatladı ve ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu. “Seni özlüyorum, Rose. Sen benim küçük kardeşimdin.

Seni aramam gerekirdi ama emin olamadım... Violet'la yaşananlardan sonra..." Boğazını temizledi. "Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Daha iyiyim." Kalbim sızlarken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Yakın zamanda hayatımda çok fazla şey kaybetmişim ve kaybetmeye devam ediyordum. "Ben de seni özlüyorum Mike. Umarım iyisindir."

"Daha iyi zamanlarım olmuştu," diyerek iç geçirdi, çocuklar yanımıza koşarken. "Çok çok daha iyi zamanlarım olmuştu."

Ashley pembe balkabağını kaldırdı. "M & M verdiler, baba!"

"Bu harika, benim küçük prensesim!"

Akşamın kalan kısmında etkisi altına girdiğim melankoli ertesi gün Joe'yla karşılaşma korkuma karıştı. Mike'la çocukları eve geri götürdük ve içeri girmeden kapıda durduk. Violet'ın bir şişe şarap ve biri kısmen dolu iki kadehle kanepede oturduğunu gördüm.

"Ben devam ediyorum ve eve geçiyorum, Vi. Yarın görüşürüz."

"Ah!" diye haykırdı gözlerinde hayal kırıklığını yansıtır bir ifadeyle, kanepeden fırlayıp bana doğru yürüyerek. "Kalabileceğini ve benimle bir kadeh şarap içebileceğini, konuşabileceğimizi sanmıştım. Haftalardır gerçekten hiç fırsatımız olmadı."

Yanımda beceriksizce dikilen Mike'a göz attım.

"Cidden yorgunum ve günün geri kalanını yarın için dinlenerek geçirmek istiyorum. Kaçta orada olmam gerekiyor?"

“Tanıtım saat birde fakat on ikiye kadar ikimizin de orada olması gerekiyor. Öğleden sonraya dek süreceğini sanıyorum.”

Bununla baş edebilmemin yolu yoktu. “İşim biter bitmez oradan ayrılacağım.”

“Tamam.” Başını salladı.

“Rose Teyze?” Ashley kazağımın kenarını çekti. “Muffy benimle uyuyabilir mi?”

“Bilmiyorum...” Bir ayı aşkın bir süredir Thomas’la herhangi bir anlaşmazlığım olmamıştı, ancak halen onun arkadaşlarıyla birlikte evimi tuvalet kâğıtlarıyla süslemeye kalkışabileceğinden endişe ediyordum. Muffy yanımda olursa en azından bir tür aların görevi görebilirdi. “Sanırım Muffy’nin bu geceyi benimle geçirmesini istiyorum. Yarın akşama ne dersin? Tabii annen için bir sakıncası yoksa.”

“Olur mu, anne?” Ashley annesine bakmak için döndü. “Muffy’yi özlüyorum.”

“Olur, Rose Teyzen onu belki yarın dükkâna da getirebilir. Basın toplantısı süresince orada kalabilir. O fidanlığın maskotu ne de olsa.”

İfadesi şaşkırmama neden oldu. Genelde Muffy’nin dükkânda dolanmasından hoşlanmazdı.

Ashley’ye gülümsedim. “Muffy çok heyecanlanacak. Seninle uyumaya bayılıyor.”

Mike küçük Mikey’yi kucağına alıp bir kolunu Ashley’nin omzuna sardı. “Siz, ikinizi yatırmama ne dersiniz?”

Violet şaşkın görünüyordu. “Bunu yapmak zorunda değilsin, Mike.”

Mike durdu ve birkaç saniye boyunca ona dik dik baktı. “Biliyorum ama bunu yapmayı özlüyorum. Ailemizi.” Sesi çatlayınca boğazını temizledi. “Onları yatırmama izin verirsən müteşekkir olurum.”

Violet ilk kez ne diyeceğini bilemiyor görünüyordu. “Elbette, Mike,” dedi sonunda. “Teşekkür ederim.”

Ablam onların koridorda gözden kaybolmasını izledi, bana doğru döndüğünde bakışlarında belirgin bir durgunluk vardı. “Kalamayacağından emin misin?”

Kalbim sızladı. Violet’la yakın olduğumuz zamanlara özlem duyuyordum ama son günlerde gerçekte ne kadar yakın olduğumuzu düşünmeye başlamıştım. Ablama olan güvenim paylaştığımız geçmişimizdeki rolü dahil her konuda sarsılmış durumdaydı. İlişkisini benden aylarca saklamayı başardığı düşünülürse, kim bilir başka neleri saklamıştı? Bu gece burada kalamazdım, çünkü öfkemi ve hoşnutsuzluğumu örtbas etmeye çalışmak oldukça zordu. Onu rahatlatmam gerektiğini biliyordum ama yine de şimdi olmazdı. “Yorgunum. Bruce Wayne’in eksikliğinde çok daha fazla çalışıyorum.”

“Ne zaman dönecek?”

“Emin değilim.” Bilmeyi dilerdim. Onun nerede olduğunu ve onu bulmak için ne yapabileceğimi çözmem gerekiyordu.

Aniden kendimi normalden daha yalnız hissederek evime yöneldim. Joe’yu özlüyordum fakat bunun son birkaç haftadır hissettiğim gibi insanı tüketen bir duygu olmadığının farkına vardım. Bazen nefesimi kesen ve beni umutsuz-

luk uçurumuna çekmekle tehdit eden türde bir his olmadığı-
nın. Hayır, keder rahatsız edici bir sızıya dönüşmüştü ve ben
acıımı irdelemek için gerçekten durup düşündüğümde, özle-
diğimin *aslında* Joe bile olmadığını anlamıştım. Özlemini
duyduğum şey, hayatımda kimsenin önemsemediği küçük
şeyleri paylaşacağım birinin olmasıydı.

Bu yola devam etmeye hazır olduğum anlamına mı geli-
yordu?

Park alanıma girdim ve karanlık ön verandama çıkarken
Thomas'la arkadaşlarının haylazlıklarının herhangi bir be-
lirtisini aradım ama her şey yerli yerindeydi.

Ne ara böyle bir paranoyağa dönüşmüştüm?

Muffy halen kostümleydi, ön bahçede ihtiyacını giderme-
sine izin vermeden önce üzerindeki çıkarmayı düşünsem
de artık bunu önemsemiyor gibi görünüyordu, muhtemelen
kostümün canına okuduğundan ötürü. Antenlerinden biri ta-
mamen kopmuştu ve ezilmiş kanat bir tarafından sarkıyor-
du. Her nasılsa bu haliyle ona daha çok uyuyormuş gibiydi.

Bakışlarım Thomas'ın evine kaydı. Park alanındaydı, iki
arkadaşıyla birlikte arabasının arka kısmına oturmuştu. Bruce
Wayne en son, Jonah'nın kilisesinde Thomas'la karşılaşma-
sının akabinde ortadan kaybolmuştu. Bruce Wayne'in kaçıp
gitmesinin Crocker'ın çetesiyle ilgili olduğundan ciddi cid-
di şüphelenmeye başlıyordum. Ne olduğunu bilmiyor olsam
dahi. Bu sorunun yanıtını bana Thomas verebilir miydi?

Bunu öğrenmenin yalnızca tek bir yolu vardı.

Kostümünü çıkarmadan yanıma alırsam Muffy'nin kat-
lanmak zorunda kalacağı tacizi gözümün önüne getirebili-

yordum, o yüzden kayışı tasmasına takmadan önce kıyafeti-
ni çıkardım. Birden heyecanla zıplamaya başladı. Sevincine
keşke ortak olabilseydim. Bunun yerine bir kaya gibi mide-
me oturan *korku* adım atmama engel oluyordu. Omuzlarımı
dikleştirip çenemi kaldırmaya zorladım kendimi yürürken.
Bir grup ergenle yüzleşmek üzereydim. Niye canımı bu ka-
dar çok sıkıyordum ki?

Arabasına yaklaşıırken, Thomas'ın yüzünde geniş bir sırıtış
belirdi. Ellerinde birer bira olan iki arkadaşı da ona arka çıktı.

“Baksanıza, bizimle takılmaya kimler gelmiş?” diyerek
kahkaha attı Thomas.

Dilimin ucuna gelen azarı yuttum. Bu hem nefesimi boşa
harcamak olurdu, hem de bana yardım etmesi için onu ke-
sinlikle teşvik etmezdi. “Bruce Wayne’i son günlerde hiç
gördün mü?”

Thomas'ın sırıtışı ahlaksız bir ifadeye büründü. “Hayır,
onu gördüğümde genelde eteğinin altına saklanıyor.”

Yüzüm öfke ve utançla kızardı. “Onu görmediğinden
emin misin? Weston’s Garage’ın oralarda?”

Arabanın arkasından zıplayarak yere inip uzun adımlarla
bana doğru ilerledi. Bedeni henüz oturmamış, on yedisinde
uzun boylu, zayıf bir gençti. Yine de bana fiziksel bir zarar
verebilirdi. Asıl sorun o sınırı aşır aşmayacağıydı.

“Belki de gidip kendin görmek istersin. Birkaç arkadaşın
seninle sohbet etmekten memnuniyet duyacağını biliyorum.”

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Onu gördün mü,
görmedin mi?”

Yapmacık bir biçimde gülümseyerek tek kaşını kaldırdı.

“Sihirli kelimeyi kullanmadın. *Lütfen*.” Sokak lambasının ışığı boynundaki madalyonu belirgin kıldı.

Sabırsızlığımı dizginlemeye çalışarak derin bir nefes aldım. “Thomas, rica etsem bana Bruce Wayne’i yakın zamanda görüp görmediğini söyleyebilir misin?”

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı, bira kokan nefesi midemi ağzıma getirdi. “O kadar da zor değilmiş, öyle değil mi?” diye fısıldadı, ardından daha da geniş bir biçimde sırtarak geri çekildi. Boynundaki madalyonu yakından görme fırsatı yakaladım, bir Aziz Jude madalyonuydu. Komik, Thomas dindar birine benzemiyordu, annesi ise Pentakostaldı. “Onu geçen haftadan beri görmedim.”

“Peki, nerede ve ne zamandı?”

“Geçen cuma. Weston’s Garage’da. Şimdi bana bir şey borçlusun.”

Geri çekildim. “İstediğin neye sahip olabilirim ki?”

“İstediğim zaman haberdar olmanı sağlarım.” Ardından yeniden kahkaha atmaya başladı, arkadaş grubu da ona katılırken bana sırtını döndü.

Muffy başını eğip hırıldadı. Kayışını çektim. “Hadi gel, Muffy.” Kahkahaları karanlığa yayılırken evime yöneldim. Bayan Mildred’in huzuru bozdukları gerekçesiyle onları polise şikâyet etmemiş olması karşısında şaşkındım. İçeri girdiğimde tüm kapılarla pencereleri kilitledim, korkmuş olmaktan ziyade öfkeliydim. Thomas büyük laflar ediyordu, ancak günün birinde sınırı geçeceğini biliyordum.

Muffy tedirgin görünüyordu fakat sonunda yatağa geçmesi için onu sakinleştirdim. Uykuya dalmada sorun yaşadım,

Bruce Wayne ve onu arayacağım yerle ilgili endişeliydim. Öylece çıkıp oraya gitmek istemiyordum. Thomas'ın söylediklerini hesaba kattığımda Crocker'ın Weston's Garage'daki dostlarının eyleme dökülen bir gözdağı vermeyi tercih edeceklerinden emindim. Olup biteni Mason'a anlatmaya niyetlensem de onu zor bir duruma sokmak istemiyordum. Ona Bruce Wayne'in kayıp olduğunu söylersem bunu rapor etmek zorunda kalabilirdi ve bunu yapmamasını rica edersem işini riske atabilirdim. Bunu yapamazdım.

Ertesi sabah Muffy'nin inleme sesiyle uyandım. İncinmediğinden emin olmak adına kontrol etmemin ardından onu mutfak kapısından dışarı çıkardım fakat birden evin ön tarafına doğru fırladı. Peşinden koşturdum, ancak ön bahçem görüş açımı girdiği an aniden donup kaldım.

Ezilmiş balkabakları bahçeye saçılmış ve verandamı kaplamış haldeydi. Parçalara ayrılmış saman balyaları çimenlere ve sokağa dağılmıştı.

Hayal kırıklığıyla derin bir iç çekerek Thomas ve arkadaşlarının evime kalıcı bir zarar verip vermediklerini görmek için ön basamaklardan çıktım. Ezilmiş balkabaklarıyla sakız kabaklarının artıkları verandama yapışmıştı fakat onarılamayacak herhangi bir şey görmüyordum. Bakışlarım sallanan sandalyelerin arasındaki sehpaye kaydı. Tam ortasında yarısı içilmiş bir tekila şişesi duruyordu.

Thomas ve arkadaşları verandamda parti vermişlerdi.

Sehpanın üzerinde, şişenin hemen yanında duran parlak bir şey dikkatimi çekti. Eğilip elime aldığımda bunun bir Aziz Jude madalyonu olduğunu hemen anladım. Çevirdi-

ğimde diğer yüzüne işli yılan desenini gördüm. İşte bu Thomas'ı içeren kanıtımdı, ancak madalyon bir diğer hatırayı da anımsamama sebep olmuştu. Bir ay önce, Thomas'ların evinin yanındaki eve biri girmeye çalışmıştı ve polis evin bahçesinde bir Aziz Jude madalyonu bulmuştu. Sonra Bruce Wayne'in dairesinde bulduğum da aynı madalyondur. Bu Crocker'a bağlı olmanın bir tür sembolü müydü? Madalyonun parmaklarımla arasından kayarak sehpaye düşmesine izin verdim. Şikâyetçi olabilmek adına polisi durumdan haberdar etmeyi düşündüm fakat Henryetta polis departmanının beni ciddiye alacağından kuşkuluydum. Jonah'nın annesinin beni öldürmeye kalkışmasının ertesi günü Dedektif Taylor'a ifade verdiğimde, son birkaç aydır bulaştığım sevimsiz meselelerden bizzat sorumlu olduğumu ima etmişti. Onları ararsam nasıl tepki vereceğini gözümün önüne getirebiliyordum.

“Şu konuyu açıklığa kavuşturalım, Bayan Gardner. Biliyorsunuz bir serseri ve arkadaş grubuyla zıt düştünüz, sonra da verandanızın canına okuduklarında buna şaşırdınız, öyle mi? Ve buna çanak tutmadığınızı söylüyorsunuz, öyle mi?”

Polisi aramak söz konusu bile değildi. Bir kez daha kendi başımaydım.

Bölüm Dört

Giyindim ve sonraki yarım saati ön bahçemi temizleyerek geçirdim. Tırımığımı kulübeye koyarken ceptelefonum çaldı. Telefonu cebimden çıkardığımda arayanın Mason olduğunu görünce şaşırdım. Sabahın sekizinde beni niye arıyordu ki?

“Rose, henüz işe gitmedin mi?”

Kafa karışıklığıyla alnım kırıştı. “Hayır ama birazdan gideceğim.”

“Benimle bir yerlerde buluşup kahve içmek ister misin?”

Midem beklentiyle kasılsa da aklım halen yerindeydi. Mason iş adamı ses tonunu kullanıyordu. Bu bizimle ilgili değildi. “Tabii. Merilee’s Café’de buluşmaya ne dersin?”

“Bu kez orası olmaz. Şehrin güneyinde yeni açılan kafeye, Coffee House’a ne dersin? Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Evet,” dedim. Kafam hâlâ karışık. “Ama bir işe yetişmem gerekiyor, o nedenle iş kıyafetlerimle olacağım.”

“Sorun değil. Yalnızca seninle konuşmaya ihtiyacım var, ne kadar erken o kadar iyi. Yarım saat içinde benimle orada buluşabilir misin?”

“Çıkmak üzereydim, o yüzden on beş dakika içinde orada olabilirim.”

“Orada görüşürüz.”

Muffy’yi banyoya kapamamın ardından hissettiğim endişeden ensem ürpererek şehrin aşağı kısmına yöneldim. Neden öyle iş üzerindeymiş gibi ciddi bir ses tonuyla konuşmuştu? Fikrini değiştirmiş ve hayatına devam etmeye mi karar vermişti? Benimle konuşmak istediği mesele bu muydu?

Mason’ın arabasını birkaç metre öteden seçerek otoparka girdim. Son birkaç senedir şehrin güneyinde yeni evler ve aile işletmeleri peyda olmuştu. Violet’ın muhiti de bu dönüşümün bir parçasıydı. Coffee House fidanlıktan sonra açılmış ve bizim yerimize en çok konuşulan haber olmuştu. En yakın Starbucks’a bir saatlik mesafede bulunan bir şehir için espresso içecekler konusunda uzmanlaşmış böylesi bir işletme gerçekten büyük olaydı.

Mason ön kapının dışında duruyordu, siyah bir takım giymişti ve her zamankinden çok daha yakışıklı görünüyordu. Bunu fark etmem kızarmama sebep oldu. “Benimle buluştuğun için teşekkür ederim, Rose.”

“Seni hiçbir konuda reddedemeyeceğimi biliyorsun.”

Kapıyı benim için açtı ve ben içeri adım atarken gözlerimin içine uzun uzun baktı. Bakışlarındaki özlem yüklü ifade nefesimi kesti. “Dikkatli ol, yoksa niyetlendiğimden çok daha önce bu sözlerinden fayda sağlayabilirim.”

Sırtımdan bir ürperti geçti, hayal gücümün ne kadar ileri gidebileceğini merak ettim ve bu daha da çok şaşırmama neden oldu. Bu sabah fazlasıyla şoke ediciydi.

Bankoya doğru yürüyüp siparişimizi verdik, ardından bankonun sonunda durup içeceklerimizi beklemeye başladık.

“Pekâlâ... beni neden buraya çağırdığını açıklayacak mısın?”

“Yalnızca kahve içmek için olamaz mı?”

“Tamam, dün arkadaş olarak daha fazla zaman geçirebileceğimize karar verdik ve bu sadece arkadaşça bir davet olsaydı bile yine de kesinlikle gelirdim fakat Bölge Savcı Yardımcısı Mason Deveraux III ses tonun beni bunun bir kahve buluşmasının ötesinde bir şey olduğuna ikna etti.”

“Pek çok gizemi çözmene şaşmamak gerek,” diyerek takıldı baristadan fincanlarımızı alırken ama gülümsemesinin gözlerine ulaşmadığını ve omuzlarının gergin olduğunu fark ettim. “Ayrıntılara dikkat ediyorsun.”

Otoparka bakan pencerenin hemen yanında bir masa bulduk. Oturur oturmaz sinirlerim gerildi. Mason’ın benimle burada buluşmak istemesinin nedeni mesleğiyle mi ilgiliydi?

Midem ağzıma geldi. Ya Bruce Wayne’le ilgiliyse? Sesi- min titrememesi için elimden geleni yaparak, “Pekâlâ, neler oluyor Mason?” dedim.

Derin bir nefes alırken alnı kaygılı bir ifadeyle kırıştı. “Bu haberi önce benden duymanı istedim.”

Ciddi ifadesi sersemlememe yol açtı. “Ne?” diye fısıldadım.

“Dün gece bir hapishaneden kaçma vakası yaşandı.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Bayan Rhonda mı kaçtı?”

Mason haftalar önce bana söz vermişti: Jonah'nın annesi hapisten çıkarsa öğrenir öğrenmez beni haberdar edecekti. Kelimelerin ağzımdan dökülmesinin hemen ardından aslında kadının sahte ismini kullandığımı fark ettim.

“Jonah biliyor mu?” Ne kadar üzüleceğini yalnızca hayal edebilirdim.

Daha da kaygılı görünerek başını salladı. “Hayır, Wanda Pruitt değil.”

“Kim o halde? Neden bana söylemiyor...” Gerçek bir örs gibi bedenimi sarsarken oturmakta olduğum sandalyeye gömüldüm.

Daniel Crocker.

“Şerif departmanı iz sürüyor, aynı zamanda eyalet polisi de bu takibin bir parçası.” Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Onu yakalayacaklar, Rose.”

Parmaklarına yapışarak şoke olmuş bir halde başımı salladım.

“Muhtemelen kilometrelerce uzaklarda. Şehirden ayrılmaya yetecek zamanı vardı, bu yüzden endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey olmadığına eminim, yine de bunu benden duymanı istedim. Güvendesin, yine de polis tedbir amaçlı muhitindeki devriye sayısını artıracak.”

“Sanki geçmişte işime yaramış gibi.” Elimi elinden çekip kendimi kahvemden bir yudum almaya zorladım, öyle sıcaktı ki dilimi yaktı. “Şehri terk ettiğinden ne kadar eminsin?”

“Şerif departmanından arkadaşım Jeff bundan oldukça emin. En sağlam adamları Shreveport'u işaret ediyor.”

“Şerif departmanından değil senden bahsediyorum. *Sen* onun şehri terk ettiğini düşünüyor musun?”

Mason fincanını sıkıca kavradı. “Onu çözemiyorum. Geçen ay seni tehdit eden eski adamlarından bana bahsettiğinde tüm dosyasını okudum. Yapması gereken en akıllıca şey elbette şehri terk etmesi.”

“Soruma hâlâ cevap vermedin.”

“Kanun uygulayıcıların hepsi şehri terk ettiğinden emin fakat onun bir psikopat olduğunu hesaba katmayı ihmal ediyorlar ve deneyimlerime göre psikopatlar asla yapmaları gereken şeyi yapmazlar.”

“Yani onun halen buralarda olabileceğini düşünüyorsun.”

Gözlerini gözlerime dikti. “Bilmiyorum. Olabilir. Bu yüzden olağandışı herhangi bir şeyle karşılaşırsan bunu bildirmeni istiyorum. Bir çağrı. Seni tedirgin eden tuhaf herhangi bir şey.”

“Ön verandamın dekorasyonu dün gece tahrip edildi ama bunu komşum Thomas ve arkadaşlarının yaptığından oldukça eminim.”

“Neden o?”

“Çünkü dün gece onunla konuştum ve bana karşı düşmanca bir tavır sergiledi.”

Mason omuzlarını dikleştirdi. “Neden onunla konuştun?”

Ah, hay aksi. Ona Bruce Wayne’den bahsedemezdim. “Muffy’yi yürüyüşe çıkarmıştım, o da arkadaşlarıyla birlikte arabasında bira içiyordu.”

“Rose, sokağında kendini güvende hissetmiyorsan polisi aramak zorundasın.”

“Tabii,” diyerek homurdandım. “Memur Ernie beni korumak için hemen koşarak gelir zaten.”

“İşini yapacaktır.”

Henryetta Polis Departmanı’nın işine bağlılığını ya da kanuni yetersizliğini tartışmak istemiyordum.

“Polisi arayıp en azından şikâyetle bulundun, değil mi?”

“Hayır. Her ikimiz de bunun ne anlama geleceğini biliyoruz.”

Mason iç çekerek öne doğru uzandı. “Henryetta polisinin sana güven vermediğini hissediyorsan, belki de şehir sınırına taşınmayı düşünmen gerekiyordur. Şerifin yetki alanına. Orada kendini daha güvende hissedersin belki.”

“Evimden ayrılmak mı?” Ama gerçek şu ki orası aslında Violet’ın eviydi. Her ikimiz de orada büyümüştük, ancak annemiz evi vasiyetinde ablama bırakmıştı. Orada yaşamak için Violet’a kira ödüyordum. Belki de taşınmak iyi bir fikirdi. “Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Şehir sınırında ama Fenton County sınırları içinde, buraya yakın birkaç konut mevcut. İşe gidip gelmen fazla uzun sürmeyecektir. Muhtemelen on dakika kadar.”

Fakat Violet’inki gibi birbirinin benzeri bir konutta yaşayıp yaşayamayacağımdan emin değildim. Ben karakteri olan eski evleri daha çok seviyordum. Gerçi bunun bir önemi de yoktu. Annemizin evi Violet’ındı ve halihazırda elimdeki tüm parayı fidanlığa yatırmış durumdaydım. İstesem dahi maddi olarak yeni bir ev alamazdım. Çiftliği satmaya karar vermediğim sürece. İşte bunu ciddi ciddi düşünmem için bir neden daha.

“Bahsettiğin vandalizmin bir grup gencin işi olduğu konusunda muhtemelen haklısın. Arkansas’taki polislerin ya-

rısı peşindeyken Crocker hapisten kaçıp sonra da evine ön verandadaki balkabaklarını ezmek için uğramış olamaz ama sözümü dinle ve şikâyetle bulun, olur mu? Özellikle de Thomas'ın onlarla olan bağıını bildiğimiz düşünülürse.”

“Olur.”

“Crocker yakalanana kadar dikkat çekmemen gerekiyor.”

Yüzümü buruşturdum. “Bu biraz zor olabilir. Gardner Kardeşler Fidanlığı bugün bir basın toplantısında yer alacak ve benim de orada olmam gerekiyor.”

“Ne toplantısı?”

“Arkansas Küçük İşletme Yönetimi bize bir hibe verecek. Bu fidanlığın yan tarafındaki boş alanı satın alarak işimizi genişlememizi sağlayacak.”

“Rose, bu harika.”

“Evet, öyle... ne demezsin. Violet'ı pazartesi günü aramışlar ve hibe çekini bize bir seçim kampanyasının bir parçası olarak vereceklerini söylemişler.”

Durumu kavrarken yüzündeki renk çekildi. “Joe'nun seçim kampanyası?”

İç çekerek başımı salladım. “Evet.”

“Kabul ettin mi?”

“Ettim ama sırf uzun vadeli hedeflerimizde büyük bir fark yaratabileceği için. Fidanlık uğruna buna katlanabilirim.”

“Neden Henryetta'ya geliyor? Burası onun bölgesi bile değil.”

“Babasının Arkansas Küçük İşletme Yönetimi'yle ilişkisi var. Joe da kampanyasıyla buna dahil olacak. Küçük işletmelerin önemini vurgulayacaklar.”

“O zaman Violet basın toplantısıyla ilgilen, sen de çeki al.”

Başımı salladım. “Hayır. Her ikimizin de orada olması gerektiğini söylemişler.”

Mason usulca bir küfür savurdu, ardından masanın üzerinden uzanıp yeniden elimi tuttu. “Para bazen baştan çıkarıcıdır fakat karşılığında çok daha ağır bedeller ödenebilir. Bunu biraz daha düşünmen konusunda ısrar ediyorum.”

Kanım dondu. “Bunu yapmamam gerektiğini düşünüyorsun.”

“Hayır, Rose. Ne yapıp yapmaman gerektiğine yalnızca sen karar verebilirsin. Ben yalnızca bir çekin üzerindeki tüm o sıfırların gözlerini kamaştırmasına izin vermemeni rica ediyorum.”

Kafamı salladım. Haklıydı.

“Öte yandan, Joe’yu yeniden görmek ve hayatına o olmadan devam edebildiğini görmesini sağlamak senin için cesaret verici olabilir. Yine de sakın kendini bunu yapmak zorunda hissetme. Ona hiçbir şeyi kanıtlamak zorunda değilsin. Ya da bana. Bunu yapmaya karar vereceksen, yalnızca kendine kanıtlamak için yap.”

“Nasıl bu kadar zeki olabiliyorsun?”

Gözlerini kırptırdı. “Bizzat yaptığım çok sayıda hata sayesinde diyelim.”

Kahvemden bir yudum alıp Mason’ın yüzünü inceledim. Bir şey –iyi anlamda– farklıydı, ancak ne olduğunu çözemedim.

Mason alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. “Bunda Joe’nun babasının parmağı olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum. Yalnızca neden bizi bir araya getirmek istediğini anlayamıyorum.”

Mason dirseğini masaya yasladı. “J.R. Simmons bunu neden yapar? Joe’nun başını beladan kurtarmak ya da onu hizaya getirmek için. Asıl soru, bu durum bu iki seçeneğin herhangi biriyle nasıl ilişkilendirilebilir?”

Gözlerimi yumdum. Mason haklıydı. Joe her nasılsa cezalandırılıyordu, bense babasının hilekâr oyununda kullanılabacak bir piyondum sadece.

“Basın toplantısı kaçta?”

Midem düğümlendi. “Birde.”

“Peki, Joe ne zaman orada olacak?”

“Bilmiyorum. Violet öğlene doğru orada olmamı söyledi.”

“Gelmek isterim.” Tereddüt etti. “Tabi senin için sorun olmazsa.”

“Ah, Mason. Orada olmanı çok isterim.” İfademin bu kadar samimi olmasına şaşırdım. Joe’yu gördüğümde nasıl tepki vereceğimden endişeleniyor ve destek olma konusunda ablama bel bağlayamıyordum. Mason ise geçmişte her zaman ona bel bağlayabileceğimi kanıtlamıştı. “Ama davan olduğunu sanıyordum.”

“Ertelerim. Crocker serbestken zaten gün boyu yalnızca senin için endişeleneceğim. Gölge etmemi umursamazsan sana destek olmak üzere orada bulunmak isterim.”

Günü Mason’la geçirme fikri beni hiç beklemediğim kadar mutlu etti. “Bunu yapmak zorunda değilsin, Mason.”

“Biliyorum fakat istiyorum. Arada fark var.”

“Peki, o halde.” Yanımda olduğu için Mason’a ne kadar

minnettar olsam da Bruce Wayne'in muhtemelen şu an yalnız olduğu gerçeğini görmezden gelemiyordum. Nerede olduğunu bulmam gerekiyordu ve tüm kanıtlar kesinlikle hiç hoş karşılanmadığım, şehirdeki tek bir yeri işaret ediyordu. "Bu sabahın ilerleyen saatlerinde Jonah'yla bir randevum var. Kilisede." Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama başka çıkar yol yoktu. Daniel Crocker'ın hapisshaneden kaçması ve Bruce Wayne'in yirmi dört saattir kayıp olması görmezden gelinemeyecek bir rastlantıydı ve ben halen Mason'la konuşmaya hazır değildim, ancak olup biteni Jonah'ya anlatabilirdim, özellikle de rehabilite edilmiş suçlular tarafından sorunlu ergenler için düzenlenen bir program yürüttüğü düşünöldüğünde.

"Jonah'yla görüşüp sonra da öğlene doğru benimle fidanlıkta buluşmaya ne dersin? Fakat Bruce Wayne'e olup biteni anlat ve bugün çevre düzenlemesinde yanında durduğundan emin ol. Gerçekten yalnız kalmamalısın."

Mason haklıydı. Daniel Crocker'ın etrafta serbestçe dolması itiraf edemeyeceğim kadar fazla korkmama sebep oluyordu. "Bu sorun olabilir. Bruce Wayne geçen haftadan beri hasta."

Duraksadı. "Nesi var?"

"Bilmiyorum. David bana onun bronşit olabileceğini söyledi." Teknik olarak bu bir yalan sayılmazdı.

"Yani yalnız çalışacaksın? Bu hiç iyi bir fikir değil."

"Biliyorum ama bekleyemeyecek durumda değilim. Bugün bir istinat duvarının inşasına başlamamız gerekiyordu ve basın toplantısı için hazırlanmadan önce buna pek zaman bulamayacağım."

“Güzel.” Saatine bakarak yüzünü buruşturdu. “Bu sabahı seninle geçirmekten daha çok istediğim hiçbir şey yok, ancak öğleden sonra mahkemede olamayacağıma göre bazı işleri halletmem gerekiyor.”

İşini benim yüzümden ertelemesinden nefret ederek başımı salladım.

“Rose, kendini suçlu hissetme.” Gözlerimi kocaman açtığımda kahkaha attı. “Ne? Sıkıntı veren insanlardan ne kadar nefret ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Yalnızca şunu hatırla: Bu bana sıkıntı veren bir şey değil. Öğleden sonramı seninle geçirmek için bir bahane bulduğuma şükrediyorum. Her ne kadar durum pek ideal olmasa da.”

Kamyonetime doğru benimle birlikte yürüyüp sırtımı sürücü kapısına yaslayarak tam karşımda durdu. Ona bu denli yakın olmak kalbimin daha da hızlı çarpmasına sebep oldu.

“Dikkatli ol, Rose,” diye mırıldandı saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. “Başına bir şey gelirse buna dayanamam.”

“Başıma bir şey gelmesine izin verme niyetinde değilim.”

Dudakları hafif bir sırıtışla kıvrıldı. “Dokuz canlı bir kedi gibisin ama şansını zorlama. İçgüdülerin olağanüstü. Onlara kulak ver. Tehlikede olduğunu hissedersen 911’i ara. Polisin yardım edeceğini düşünmesen dahi işlerini yapacaklardır. Güven bana.”

“Olur.”

Uzanıp kapımı açtı. “Öğlene doğru fidanlıkta buluşuruz.”

Mason adliye binasına yönelirken cevapsız arama olup olmadığını görmek için ceptelefonumu kontrol ettim ve Bruce Wayne’i yeniden aradığımda sesli mesaj servisine

bağlandım. “Bruce Wayne, Daniel Crocker’ın hapisten kaç-
tığını biliyorum. Başın bir tür beladaysa lütfen beni ara ki
sana yardım edebileyim.”

İçler acısı çabamın bir zaman kaybı olduğunu hissederek telefonu kapadım. Belki de Mason’la konuşma zamanım gelmişti. Neticede Bruce Wayne tehlike altında olabilirdi fakat Mason bana yalnızca içgüdülerime kulak vermemi söylemişti ve onlar bana polisi henüz bu işe karıştırmamam gerektiğini söylüyorlardı.

Şimdilik ümit ettiğim en iyi müttefik, Yeni Umut Uyanış Kilisesi’nin papaz ofisindeydi.

Bölüm Beş

Jonah'nın kilisesindeki ofise ne zaman girsem Bayan Rhonda'ya, namı diğer Wanda Pruitt'e hiçbir suretle benzemeyen sekreteri görür görmez durup gözlerimi kırıştıırıyordum. Yeni sekreteri ona bayılan yaşlı kadınlardan epey gençti. Jonah'nın şehrimizdeki büyükannelerle arası iyi olsa da çirkin söylentilerde hiçbir gerçeklik payı yoktu. Şehrimizdeki yaşlı kadınlar yalnızlardı ve Jonah onlarla zaman geçiriyor, onları gerçekten dinliyordu ki bu buna şaşırmıyordum. Adına terapi demeden önce beni de haftalarca dinlemişti.

“Selam Jessica. Jonah ofisinde mi?”

Genç kadın yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle kafasını kaldırıp bana baktı. Açık sarı saçları kabarık ve kıvrıkcıktı, bluzu olması gerekenden çok daha dar ve bir kilise ofisine göre biraz uygunsuzdu. Etrafa küçük biblolar yerleştirmişti ve masasının üzerinde etrafa tarçınlı kurabiye kokusu yayan bir mum yanıyordu.

“Burada olduğunu haber vereyim.” Ama bundan hoşnut olmuşa benzemiyordu.

Dahili numarayı tuşladı ve saniyeler içinde Jonah’nın kapısı açıldı.

Kapının çerçevesine yaslanırken Jonah’nın yüzünde feci parlak bir gülümseme belirdi. “Bu harika koku da neyin nesi?”

Jessica koltuğunda dönerken neşe saçıyordu. “Yaktığım mum, Jonah ama sana kurabiye aldım. Biraz ister misin?”

Karnını ovuşturdu. “O lezzetli unlu mamulleri getirmeye devam edersen kilo alacağım.” Dikkatini bana çevirdi. “Rose, bu ziyaretini neye borçluyum? Yarın öğleden sonra evimde görüşeceğimizi sanıyordum.”

Sarışın genç kadın bana sevimsiz bir bakış attı. Görünüşe bakılırsa Jonah’dan hoşlanıyor ve Jonah’yı elinden kapmaya çalıştığını düşünüyordu, özellikle de birlikte bu kadar fazla zaman geçirdiğimiz hesaba katıldığında.

Tüm sekreterler benden nefret mi edecekti?

“Önemli bir şey oldu ve konuşmak için yarını beklemek istemedim. Zamanın var mı?”

Kapıyı ardına kadar açarak beni içeri davet etti. “Elbette. Hadi gel.” Yanından geçerken kapının eşiğinden eğilerek seslendi. “Jessica, telefon bağlama, lütfen.”

Çalışma masasının önünde duran berjer koltuklardan birine oturdum. Jonah masanın arka tarafına geçmek yerine benim hemen yanıma oturdu ve ilk karşılaştığımızda olduğu gibi televizyon yoluyla misyonerlik yapan adam kimliğine bürünerek bacak bacak üstüne attı. Seksenlerin modası olan saçları arkaya tarama stilini güncellemişti, biraz daha kısa

ve daha zevkliydi, hatta karşı koyamamış ve aralara parlak açık renkli tonlar attırmıştı.

Koltuğun kolçağını kavradım. “Bruce Wayne kayıp.”

Duraksadı. “Kayıp derken?”

“Ne kadar hasta olduğunu söylediğini biliyorsun, değil mi? Pekâlâ, öyle olmadığı ortaya çıktı. David sabahları erkenden çıktığını, geceleri de geç saatlerde eve döndüğünü söyledi. Ona nereye gittiğini, ne yaptığını sorduğunda ise Bruce Wayne bilmemesinin daha iyi olduğunu söylemiş.”

Jonah omuzları çökerek koltuğuna gömüldü. “Aman Tanrım.”

“Ve David dün sabah Bruce Wayne’in hasta olduğunu, işe gelemeyeceğini söylemek için beni sabahın yedisinden önce aradı. Bu şüphelenmeme sebep oldu. David Moore’un dün sabahtan önce sabahın yedisini bile bilmediğinden eminim. Bu yüzden Neely Kate’le Merilee’s Caf  ’de ögle yemeği yememin ardından Bruce Wayne’e biraz tavuk suyuna çorba alarak evlerine gittim. Ne var ki Bruce Wayne evde değildi, kıyafetlerin çoğu ortalarda yoktu. David’e sorduğumda bana Bruce Wayne’in dün gece eve hiç gelmediğini söyledi.”

Jonah gözlerini sıkıca yumdu. “Bu hiç iyi değ  l.”

“Daha da kötüsü var.”

Gözleri kırpışarak açılırken omuzlarını dikleştirdi.

“Mason bana bu sabah Daniel Crocker’ın şehirdeki hapishaneden kaçtığını söyledi.”

Jonah koltuğundan fırlayıp ileri geri yürümeye başladı. “Ne? Nasıl?”

“Bilmiyorum. Bana ayrıntı vermedi fakat cinayetten tutuklanmadan önce Bruce Wayne’in Crocker için çalıştığını düşünmeye başladım ve halen Crocker’ın adamlarıyla bağı olduğunu. Crocker’ın hapisten kaçmasıyla Bruce Wayne’in yirmi dört saattir kayıp olması fazla tesadüfi görünüyor.”

“Katılıyorum. Bu çok kötü.” İleri geri yürümeye bir son verdi. “Mason ne düşünüyor?”

“Henüz onunla konuşmadım.”

“Neden? Sana yardım edebilir.”

Doğru kararı verip vermediğimi sorgulayarak ellerimi kucağımda kenetledim. “Jonah, Mason’a anlatırsam bu durumu rapor etmek zorunda kalabilir. Ya Bruce Wayne aptalca bir şey yüzünden ortadan kaybolduysa? O şartlı tahliyeyle salınmış durumda! Anında hapse tıkarlar! Nereye, neden gittiğini öğrenip öğrenemeyeceğimi görmek için yalnızca bir iki güne ihtiyacım var. Weston’s Garage’a gidersem...”

Jonah derin bir nefes verdi. “Her ikimiz de bunun berbat bir fikir olduğunu biliyoruz. Özellikle de Crocker’ın hapisten kaçtığı düşünülürse.”

“Tamam... kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, şerif departmanı ve eyalet polisi Crocker’ın Louisiana’ya gittiğini düşünüyor.”

“Bu oraya gidecek kadar güvende olduğun anlamına gelmiyor.”

“Biliyorum...” Ona bakarken sesim kesildi.

Gözlerini devirerek homurdandı. “Rose.”

Koltuğun ucuna kaydım. “Jonah, Bruce Wayne’in başı belada. Bunu biliyorum. Oradaki adamlar sana sempati duyuyorlar.”

Yüzünü buruşturarak kafasını salladı. “Bunu *sempati duymak* olarak adlandırabileceğimden emin değilim. Onlar toplum hizmeti saatleri dahilinde grubuma katılıyorlar. Bunu yalnızca yasalara ve şartlı tahliye memurlarına bağlı kalmak için yapıyorlar. Açık konuşmak gerekirse, bazı günler bunun ne kadar etkili olduğunu sorguluyorum. Birkaç ay önce program başladığından beri muhtemelen yalnızca tek bir çocuk normale döndü.”

Ayağa kalkıp bir elimi koluna koydum. “Belki de tek seferde yalnızca bir çocuk söz konusudur, en azından bir kişi üzerinde fark yaratmışsın. Sanırım fark ettiğinden çok daha büyük bir etkiye sahipsin. Weston’s Garage’daki o adamlar buraya gelmek zorunda değiller. Başka bir şey yapabilirlerdi.”

Alaycı bir biçimde kahkaha attı. “Weston’s Garage’daki o adamların komşun Thomas gibi çocukları işe almak için grubumu kullandıklarını söyleyen sendin.”

Döndüm ve kalçamı masaya yasladım. “Çaresizim, Jonah. Bruce Wayne’i gerçekten önemsiyorum ve içten içe bir şeylerin ters gittiğini biliyorum. Öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Önerilere açığım.”

Birkaç dakika sessiz kaldı. “Crocker’ın adamlarından biri olan Scooter Malcolm gerçekten hayatını değiştirmeye çalışıyor gibi görünüyor.”

Kaşlarım kalktı. “Bilardo salonundaki bahisçi Skeeter Malcolm’ın kardeşi mi? Anneleri isimlerini koyarken sıkıntı çekmiş olmalı.”

“Evet, ta kendisi. Her ikimiz de kimsenin Skeeter’ın damarına basmak istemediğini biliyoruz.”

Bruce Wayne'in adını temize çıkarmak için kanıt aradığım sırada Skeeter'ı kişisel deneyimimle çözmüştüm. Ürperdim. Mason ortaya çıkmasaydı neler olabileceğini düşünmekten nefret ediyordum. "Malcomların Crocker'la bağlantısı olduğunu biliyordum."

"Rose, bu şehirdeki herkesin o ya da bu şekilde Crocker'la bağlantısı var."

"Ah." Fakat bunu bilmemem şaşırtıcı değildi. Annem cinayete kurban gitmeden önce tam anlamıyla yalıtılmış bir hayat sürüyordum. Her sabah DMV'ye çalışmaya gidiyor, eve dönüp annemle ilgileniyor, ertesi sabah da aynı düzene uyuyordum. Violet'ın arka çıkmasıyla toplum dışına itilmiş biri olduğumu kabullenmiştim –yakın zamanda bunda kendi yalıtılmışlığımın ne denli payı olduğunu sorgulamaya başlamış olsam dahi– ki bu gerçekten tuhaf ve farklı olduğum fikriyle kalıcı hale gelmişti.

"Scooter hayatını düzene sokmaya çalışıyor, tıpkı Bruce Wayne gibi fakat ağabeyi onu durmadan yanına çekmek istediği için önünde daha çetin bir yol uzanmakta." Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Her halükârda Scooter'ı bulacağım ve ona bir şey duyup duymadığını soracağım ama fazla umutlanma. Bruce Wayne'in ortadan kaybolması ciddi ciddi Daniel Crocker'la ilgiliyse Scooter'ın bize yardımcı olacağından şüpheliyim."

"Tamam," dedim. Hissettiğim hayal kırıklığını sesime yansıtmamaya çalışıyordum. Jonah yardım etmeye çalışacaktı ki bu bile beklentilerimin ötesindeydi. "Yalnızca bir şeyler bilmesini ümit edeceğiz."

“Fakat herhangi bir şey öğrenemezsem Mason’la konuşman gerekecek.”

Altdudağımı ısırdım.

“Rose.”

Yerimden doğrulup pencerenin önüne geçtim ve kilise bahçesine göz gezdirdim. Jonah beş günden daha kısa bir sürede tüm kilise arazisini düzenlememiz için bizi tuttuğunda çaresiz bir halde Bruce Wayne’le David’i işe almıştım fakat Bruce Wayne’in bundan hoşlandığı ortaya çıkmıştı. Bir ayı aşkın bir süredir benim için çalışıyordu ve Gardner Kardeşler Fidanlığı’nı o olmadan hayal dahi edemiyordum.

“Rose.”

“Bruce Wayne’in ceptelefonuna birkaç mesaj bıraktım. Belki de beni arayacak ve bunun koca bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyecek.”

Jonah’nın kaşları kalkarken dudakları büzüldü.

“Scooter’la ne zaman konuşabilirsin?”

“Burada işimiz biter bitmez onu bulacağım.”

“Tamam,” diye inledim. “Scooter bize yardım edemezse ve basın toplantısına kadar herhangi bir şey kulağıma gelmezse Mason’a olup biteni anlatacağım.”

“Ne toplantısı?”

Arkama dönerek ona beceriksiz bir biçimde gülümsedim. “Gardner Kardeşler Fidanlığı bu öğlen Arkansas Küçük İşletme Yönetimi tarafından verilecek bir hibe çekiyle ödüllendirilecek.” Kısa süre önce Mason’a anlattığım her şeyi ona da anlattım.

Dinlerken kaşlarını çatı, ardından, “Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu.

“Bu teklifi nasıl reddedebilirim ki?”

“Joe’nun babasının bu tepkiye bel bağladığını biliyorsun. Sana, onsuz yaşayamayacağını düşündüğün bir şey önerdi. Manipülasyonlarının ötesinde bir şey.”

“Bilmediğimi mi sanıyorsun?” dedim öfkelenerek. “Ama bunu nasıl geri çevirebilirim? Violet buna bel bağlıyor.”

“Violet’ı unut. Sen ne istiyorsun?”

“Bunu reddedersek Violet...”

Jonah yakınıma geldi ve dizlerini bükmesiyle göz göze geldik. “Violet şu an umurumda bile değil. Umurumda olan sensin. Rose ne yapmak istiyor? Joe’yu görmek istiyor mu?”

Çalışma masasına geri dönüp koltuğa çöktüm. “Bunu yaparsam, bu beni korkunç biri haline getirir mi?”

“Bu yalnızca kusursuz bir biçimde normal biri olduğun anlamına gelir.”

“Onun şu an Hilary’yle birlikte olduğunu biliyorum.”

“Ve her ikimiz de bunun ayarlandığını biliyoruz.”

“Her şeye rağmen.”

“Onu görmeye son vermek için neyi bekliyorsun? Gitmeden önce kendine bunu sor.”

“Sanırım yalnızca iyi olduğunu bilmek istiyorum. Elin-den geleni yaptığını.”

“Sana bunun korkunç bir hata olduğunu söylemesini istiyor musun? Sana dönmek istediğini söylemesini?”

“Hayır. Bilmiyorum.” Yüzüme düşen birkaç gevşek tutamı geriye iterek bir elimi saçımın arasından geçirdim, “Bunu istediğimi düşünüyordum ama Mason...” Derin bir nefes aldım. “Gerçekten istediğim şey buna artık son vermek. Gözyaşla-

rına boğulmuyorken elveda demeye ihtiyaç duyuyorum. Bu mantıklı mı?”

“Çok mantıklı ve bunu yapman için geçerli bir neden. Bunu yalnızca kendin için yaptığından emin olmak istedim.”

“Sanırım öyle.”

“Toplantı ne zaman? Gelmeye çalışırım. Dükkânınızın büyük açılışında düzenlenen ilk basın toplantısının bir parçasıydım. Her birine katılma alışkanlığı göstermem gerekiyor.”

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak sııttım. Kısa süre önce dünya üzerinde yapayalnızdım fakat artık ihtiyaç duyduğumda yanımda olup desteğini esirgemeyen arkadaşlarım vardı. Basın toplantısında Joe’yla yüzleşmek zor olacaktı, ancak Mason’ın, Jonah’nın ve Neely Kate’in bana destek vermek için orada olacaklarını bilirken kendimi daha güçlü hissediyordum. “Çevre düzenleme işlerimizin açılmasına vesile olan sensin fakat birlikte çalışacağımız başka arazi kalmadı sanırım.”

“Arka bahçem halen duruyor.” Göz kırptı.

Kahkaha attım. “Ön bahçeni düzenlerken Bruce Wayne arka tarafı kontrol etmiş ve birkaç fikir sunmuştu. Bunu yapmak için doğmuş gibi görünüyor.” Sesim çatladı.

Jonah elini omzuma koydu. “Ortaya çıkacak, Rose. Onu bulacağız.”

Şüphesiz, Jonah’nın haklı olduğunu umuyordum.

Bölüm Altı

Öğleni birkaç dakika geçe dükkâna vardığımda kalabalık çoktan fidanlığın park alanına toplanmıştı. Telefonum çaldı ve kontrol ettiğimde Mason'dan bir diğer mesaj geldiğini gördüm. Güvende olduğumdan emin olmak için tüm sabah benimle iletişime geçmişti. Son mesajında bana geç kalacağının ama bire kadar fidanlıkta olacağını haberini veriyordu.

Violet hızla dışarı fırladığında girişe doğru yürüyordum, Muffy de peşimden ilerliyordu. "Nerede kaldın?" dedi dışlerini sıkarak. "Geciktin."

Saatime göz attım. "Üç dakika kadar."

"Burada olmana ihtiyacım vardı, Rose. İnsanlar çoktan geldiler." Beni tepeden tırnağa süzdü. "Tüm sabahı giyinmek için mi harcadın? Çünkü Bayan Miller'ın istinat duvarını inşa etmediğini biliyorum. Bu da çalışmadığın anlamına geliyor."

Jonah'nın yanından ayrıldıktan sonra aldığımız son işi kontrol etmek üzere araziye gitmiş ve ev sahibine işleri to-

parlamamızın birkaç gün sürebileceğini söylemiştim. Evime vardığımda beş koca dakikamı gardırobumdaki kıyafetleri süzerek geçirmiştim. Joe'nun ortada bir sorun olmadığını düşünmesini sağlamak adına kot pantolonla uzun kollu bir tişört mü giymek istiyordum? Yoksa bir elbise giyip saçlarımı dalgalı yapmak mı? Ya onu geri kazanmaya çalıştığımı düşünürse? En sonunda giyinmeye karar verdim. Neticede kameranın karşısına geçecektim ve Joe orada olsun ya da olmasın güzel görünme niyetindeydim. Süet etek, krem renkli bir kazak ve koyu kahverengi botları seçtim. Hatta saçlarımı dalgalı yapıp önceki hafta sonu Neely Kate'in denemiş olduğu stili bile uyguladım.

Stresli olduğu için Violet'ın tepki gösterdiğini biliyordum fakat ben de stresliydim. "Violet, bugün bunu yaparak zaten kendimi aşıyorum. Üstüme gelme."

Şaşkınlıktan açık kalsa da hızla ağzını kapayıp bana onaylamaz bir bakış attı. "Son günlerde sana neler oluyor bilmiyorum, Rose Anne Gardner, ancak şu anki halinden hoşlanmadığımdan eminim."

"Güzel, seninle aynı fikirdeyim, çünkü ben de senden bir aydır hiç hoşlanmıyorum."

Gözleri doldu. Bir şey söyleyecek oldu ama sonra arkasını döndü ve kendimi dünya üzerindeki en berbat kız kardeş gibi hissetmeme sebep olarak dükkânın arka tarafındaki odaya yöneldi. Söylediğim şey doğru olabilirdi, ancak ifade etme şeklim kesinlikle uygunsuzdu. En azından bu yüzleşmeye hazırlanırken Jonah'yla alıştırmaya yaptığımız rol yapma oyunlarına uymuyordu.

Dükkânda etrafıma bakındım ve ablamın geciktiğim için neden strese girdiğini merak ettim. Bunun olmasına sebep olabilecek tek bir şey dahi görmüyordum. Gerçi daha en başında ne yapmamız gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ablam birkaç dakika sonra geri geldi, gözleri parıltıdayarak gülümsüyor, hiçbir şey yaşanmamış gibi davranıyordu. “Kampanyadakiler bire kadar burada olmayacaklar fakat küçük işletme yönetimindekiler her an burada olabilirler.”

Mideme ağrı girdi. “Kampanyadan kimlerin geleceğini biliyor musun?”

Halinden hoşnut bir biçimde bana gülümsedi. “Hayır.”

Şoke olma sırası bana geçmişti.

Violet gözleri ışıltıdayarak pencereden dışarı bakarken ön kapı açıldı. “Başkan McIntosh. Bugün dükkânımıza uğramak için programınızda yer açabilmeniz harika.”

Brody ağır adımlarla içeri girdi ve onun elini gereken uzun olmayacak şekilde sıktı. “Kaçırdığımı hayal dahi edemiyorum, Violet. Gardner Kardeşler Fidanlığı’na fayda sağlayacak şey tüm Henryetta’ya iyi gelecek.”

Bu gösteriyi kime sunduklarını merak ederek etrafıma bakındım. Dükkânda birkaç müşteri vardı ama onları izleyen yalnızca bendim ve buna kanmıyordum. Boğazımı temizledim. “Muffy, hadi arka tarafa.”

“Sorun değil,” diye seslendi Violet arkamdan. “Kaç ve her zaman yaptığın gibi saklanıp tüm işi üzerime yık.”

Kapı girişinde durdum ve hızla arkama dönerken Muffy onun için arka odaya koyduğum yatağa doğru koştu. Akıllı köpek.

Yüzüne az önce silah doğrultulmuş biri gibi görünen Brody onun hemen yanında duruyordu. Elimi belime koydum. “Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?”

Brody mayın tarlasına adım atmak üzereymişçesine endişeli görünerek iki adım geriledi.

Violet her iki elini de beline koyup çenesini dikleştirdi. “Değil mi?” diye sordu o bilindik sevimli ses tonuyla.

Ona doğru birkaç adım attım. “Yeterince iş yapıyorum. Haftanın altı günü çalışıyorum ve sen tüm gün o kasanın ardında bir şey yapmadan dururken ben dışarıda ağır işlerle ilgilenmek zorunda kalıyorum.”

Nefesi kesildi. “Bundan çok daha fazlasını yapıyorum!”

Dükkânda etrafa bakınan müşteriler durup tüm dikkatlerini Violet’a çevirdiler.

Brody kapıyı işaret etti. “Ben dışarıda bekliyor olacağım.”

Violet öyle hızlı bir biçimde ona doğru döndü ki kafasının bedeninden kopmamış olması bir mucizeydi. “Hayır, dışarıda bekleyemezsin! Burada bekleyeceksin.”

Ablamın yüksek ses tonu dükkânın önünden geçen birkaç işgüzarın dikkatini çekince insanlar *Real Housewives of Fenton County*’nin bir bölümünü izliyormuş gibi görünerek içeriye kesmeye başladılar.

Teslim olarak, “Haklısın,” dedim. “Kasanın ardında durmaktan çok daha fazlasını yapıyorsun. İnsanların seni köle gibi çalıştırdığımı, bir zorba olduğumu düşünmelerine izin veriyorsun.”

Yüzü kızardı. “Gayet iyi biliyorsun ki sana itiraf ettiğimden beri bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu göstermek amacıyla durumu toparlamaya uğraşıyorum.”

Birkaç adım daha attım. “Gerçekten mi, Vi? Ne kadar uğraşıyorsun? Çünkü Bayan Hershel’in gözleri geçen hafta bankada beni süzerken neredeyse yerinden çıkacaktı.”

“Bunun sebep olduğum yanlış anlaşılardan kaynaklandığını nasıl bilebilirsin? Arkadaşlık kurduğun adam yüzünden olabilir. Bir düşünsene! Jonah Pruitt’in annesi beş kadını öldürüp senin de canına kıymaya çalıştı fakat sen o adamla benden daha çok zaman geçiriyorsun... ve Bruce Wayne’le. O bir sabıkalı, Tanrı aşkına! Daha çok saygı duyulan biriyle çalışıyor olsaydın daha fazla çevre düzenleme işi alabileceğimizden dahi eminim. Joe haklıydı. Senden ayrılmasına şaşmamak gerek.”

Gözlerim dolarken başımı inanmaz bir ifadeyle salladım. “Hiçbir şey bilmiyorsun, Violet.” Ellerim iki yanımda yumruk oldu. “Neden ayrıldığımıza dair hiçbir fikrin yok.”

“Mason da anlayacak. Senin diğer herkes gibi olmadığını görecektir. Seni korumaya çalıştım fakat bunu takıntı haline getirdin ve beni haksız çıkarmaya karar verdin ve şimdi etrafındaki her şey paramparça oluyor, tıpkı olacağını tahmin ettiğim üzere.”

Brody, şoke olmuş bir ses tonuyla, “Violet!” dedi.

“Bruce Wayne bile tam bir hayal kırıklığı olduğunu kanıtlıyor. Hasta olduğuna ve bir yerlerde takılmadığına gerçekten inanıyorsun, öyle mi? Fazla safsın. İşe dair tüm kararları bana bırakmaya ihtiyaç duyma nedenin de bu, Rose. Ben sağduyulu olan tarafım.”

“Tıpkı annem gibisin,” diye fısıldadım.

“Ne?”

“Ah, Tanrım.” Bankoya yaslandım. “Bunu daha önce nasıl görmedim? Sen tamamen ona benziyorsun.”

Sırtını dikleştirdi. “Ona kesinlikle benzemiyorum.”

“Dediklerinin doğru olduğunu düşünüyorsun ve dediğin şeyi yapmadığımda haksız olduğumu düşünmeme sebep olana kadar beni azarlıyorsun.” Başımı salladım. “Bıktım. Sana ya da bir başkasına ne yapacağımı söyleme izni vermekten usandım.”

“Sana ne yapman gerektiğini söylemek mi? Tanrı aşkına.” Tiksinti dolu bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Joe Simmons hayatımıza girdiğinden beri yapmanı söylediğim tek bir şeyi bile yapmadın! Seni inciteceğini biliyordum! Ailesini öğrendiğimde sana onlara yeterli gelmeyeceğini söyledim! Peki, kim haklı çıktı, Rose? Kabul etmek seni öldürüyor, öyle değil mi?”

“Tüm bunlar bununla mı ilgili?” diye bağırdım. “Joe kalbimi kırdı, sen de bana *haklı çıktığını* söylemeyi bekliyorsun, öyle mi?”

Pencerelerin önündeki kalabalık genişlemeye başlamıştı ve birkaç işgüzar içeri girmeye cesaret ederek kapının önüne toplanmıştı.

“Tebrikler, Violet. Haklıydın.” Kaşlarımı kaldırarak ona doğru bir adım attım. “Arkansas El Doradolu kibirli Simmonson ailesine göre fazla fakir ve cahilim fakat kökenim yüzünden böyleysem, dur ve bu seni ne yapıyor bunu bir düşün.”

Gülümsemesi soldu.

Kulağına eğilip fısıldadım: “Ayrıca Joe’yla ayrılmanızın nedeni tamamen seni kurtarmaktı, Violet. Babasının elinde

Brody'yle bir motelden çıkarken çekilmiş fotoğrafların var, bunları kullanarak Joe'ya seçimlere adaylığını koyması için şantaj yaptı.” Geri çekildim, kalbim öfkeden kararmış durumdaydı. “Yine de bir teşekkür beklemiyorum. Bunu da her nasılsa çarpıtacak ve sorumluluğu üzerine almak zorunda kalmayacaksın. Çünkü sen ancak bunu yaparsın.” Dönüp arka tarafa yöneldim. “Ve bilgin olsun diye söylüyorum...” dedim, yürümeye devam ederken. “Arka tarafta saklanmıyorum. Senden uzak duruyorum.”

Onu şaşkınlıktan bembeyaz kesilmiş halde dükkânın ortasında ayakta dikilirken bırakmak ilk kez umurumda değildi ve bu beni kötü biri yapmazsa, ne yapacağından emin değildim.

Neely Kate gözleri kocaman açılmış bir halde saksı hazırlamak için kullandığım masada oturuyordu. “Bu gerçekten yaşandı mı?” diye fısıldadı.

Onu önceki gece davet etsem de tüm bu karmaşada içeri girdiğini dahi fark etmemiştim. Başımı sallarken bacaklarım titremeye başladı.

Tabureden zıplayarak indi ve kolumdan tuttu. “Hadi biraz dışarı çıkıp temiz hava alalım.”

Beni arka kapıya götürmesine izin verdim, Muffy bizi takip etti. Tuğla duvara yaslandığımda, Joe'yla –insanların annemin kafasını uçurup sonra da merdaneyi eteğimin altında saklıyormuşum gibi beni süzmelerinden– kaçtığımız annemin cenaze törenini anımsadım.

“Erkenden geldiğin için teşekkür ederim, Neely Kate. Bunu yapmak zorunda değildin.”

“O yüzleşmeyi kaçırmak mı? Bu *şimdiye kadar* gördüğüm en iyi şeydi.”

Muffy bana sersemlemiş bir ifadeyle bakarak ayaklarının dibinde beton zeminde uzanıyordu.

“Korkunçtu.” Az önce söylediğim rezil şeylerin bir şekilde yok olmasını dileyerek gözlerimi yumdum. “Daha önce kimseyle o şekilde konuşmamıştım.”

Kolumu kavradı. “Tamam, bunun olacağı belliydi, öyle değil mi? Ayrıca onun sana söylediği tüm o çirkin sözlere ne demeli? Aklının ucuna dahi getirmeyeceğin kadar nefret doluydu. Onunla her gün nasıl çalışabiliyorsun?”

“Her günüm onunla geçmiyor. Genelde çevre düzenleme işleri için dışarıda oluyorum.”

Nelly Kate alaycı bir şekilde, “Güzel, işte bu. Bu sayede dükkândan uzak durabilirsin,” dedi, ama benim kalbim sızladı.

Öfkemi dışa vurmak geçici bir süreliğine kendimi iyi hissetmeme yol açmıştı fakat şu an kendimi boşlukta hissediyordum ve midem bulanıyordu. “Ne yapacağım?” Neely Kate’e döndüm, uzun sarı saçları rüzgârda arkasında uçuşurken parlak mavi gözlerini bana dikti. “Özür dilemem gerekiyor.”

Gözleri kocaman açıldı. “Hayır, özür falan dilemeyeceksin! Nasıl hissettiğini ona söylediğin için gerçekten üzgün müsün?”

“Hayır, değilim ama o kadar nefret dolu olduğum için üzgünüm. O kısımdan pişmanlık duyuyorum.”

“Bunun Violet Beauregard’ın anlayacağı tek dil olduğunu düşünüyorum.”

İç çektim. “Yine de doğru değildi.”

“Galiba.” Birkaç dakika sessiz kaldı. “Daniel Crocker’ın kaçtığını duydum.”

“Öyle, amansız bir zanlı dışarıda serbestçe dolanırken insanların bu basın toplantısını beklediklerine inanamıyorum.”

Duvardan uzaklaştı. “Bilmiyorsun, değil mi?”

“Neyi?”

Döndü ve yüzümü inceleyerek bana baktı. “Henryetta’nın ciddi bir kısmı Daniel Crocker’ı destekliyor. Tutuklandıktan sonra pek çok mesleğin yok olmasına yol açtı. Bazı insanlar kaçtığı için seviniyor. Masum olduğunu, tuzığa düşürüldüğünü sanıyorlar. Sen onun şeytani yüzünü görmüş olabilirsin fakat o ağzı iyi laf yapan, sıkı bir yalancı biri. Kahretsin, insanlar ona öylesine sempati duyuyorlar ki adaylığını koymaya karar verirse gelecek belediye başkanı bile olabileceğinden şüpheleniyorum.”

“Dalga geçiyorsun.” Ama düşünmeye son verdiğimde buna o kadar da şaşırmadım. Thomas aynı şeyi bana pek çok kez ifade etmişti, tabii tutuklanmasına yardımcı olduğum için pek çok insanın beni bu konuda suçladığını sözlerine ekleyerek.

“Keşke öyle olsaydı.” İç çekerek sırtını yeniden duvara yasladı. “Endişeli misin?”

“Serbest kaldığını bilmek beni strese sokuyor fakat Mason, eyalet polisinin onun Louisiana’da olduğunu düşündüğünü söylüyor.” Duraksadım. “Mason basın toplantısına katılmak ve günün geri kalanını benimle geçirmek için öğleden sonra işten izin alacak.”

“Ovvv...”

Başımı sallasam da sırtımama engel olamadım.

“O adamla flört etmeye başlayacak mısın?”

“Yapamam, Neely Kate. Henüz olmaz.”

“Ben artık evli, yaşlı bir kadını. Sayende yaşamaya ihtiyaç duyuyorum.”

Kahkaha atarak koluna vurdum. “Tabii, evliliğin dört ayı devirmek üzere. Sonsuzluk gibi.”

“Joe ne zaman gelecek?”

“Bilmiyorum.” Göğsüm sıkışırken kalp atışlarım hızlandı. “Sanırım birde.”

“Kendini nasıl hissediyorsun? Gerçekten?”

Derin bir nefes aldım. “Açık konuşmak gerekirse, Joe’yla karşılaşmaktan korkuyorum. Ne diyeceğini ya da yapacağını bilmiyorum. Kim bilir, belki de beni görmezden gelecek.”

“Bu halinle? O adamın seni görmezden gelebileceğini hiç sanmıyorum. Neyden vazgeçtiğini ona gösterdiğin için memnunum.”

“O yüzden böyle giyinmedim.”

“Biliyorum. Vücudunda çıkarcı tek bir kemiğe dahi sahip değilsin. Tüm o kaltaklık genlerini Violet’ın aldığını düşünüyorum.”

“Neely Kate!” dedim, azarlayıcı bir ses tonuyla ama kahkahalarım engel olamıyordum.

“Peki, bu durumda ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bunun nasıl yürüyeceğine dair hiçbir fikrim yok. Sanırım biri gelip beni arayana dek burada duracağım.”

“İyi fikir. Şu an Violet’tan sakınman en doğrusu. Burnun-

dan soluyor olacak.” Neely Kate inledi ve gözlerini yumarak başını duvara yasladı. “Bir şey bana fena halde dokunuyor.”

“Kendini hâlâ kötü mü hissediyorsun?” diye sordum, onun için endişelenerek. Neely Kate fiziksel rahatsızlıklardan nadiren şikâyet ederdi.

“Muhtemelen o lanet olası acılı tavuk kanatları yüzünden. Büyükannem dün gece kendisini Big Bill’s Barbeque’ye, sonra da VFW’nin bingo gecesine götürmemi istedi.” Bana dik bir bakış attı. “Cadılar Bayramı’nda kız ve erkek yeğeninle birlikte olduğun için bundan kaçınmak adına seni bahane edemedim.”

“O kadar kötü geçmediğinden eminim.”

“Tamam. Haftaya onunla sen git ve uğurlu eşyalarının tümünü yerleştirmesine yardımcı ol. Ayrıca bingo yaptığında herkese bunu zaten bildiğini, bir psişik olduğunu söylüyor. Gecenin sonunda psişik analizler için birkaç yeni müşteri ediniyor.”

“Onun gerçekten psişik olduğunu düşünüyor musun?”

“Buna inanmaya alışkındım. Ta ki seninle karşılaşana kadar.” Kahkaha attı. “Her neyse, o lanet olası tavuk kanatları başıma bela oldu. Ne zaman ağzıma atsam yalnızca midemi bozmuyorlar, aynı zamanda büyükannemi de etkiliyor gibi görünüyorlar. Buna karşın onlardan halen vazgeçmiş değil. Hem de Maryville Güney Baptist Kilisesi Sevgililer Günü Yemeği’ne onlardan götürüp kendi hazırlamışçasına insanlara yutturmaya çalışmasının ardından.” Başını sallayarak kahkaha attı. “Kilise kurulu onu görevden almak için acil durum toplantısı düzenlemek zorunda kalmıştı.”

Yirmi dakika kadar büyükannesinin diğer maceralarına gülmemizin ardından arka kapı açıldı ve Mason kafasını dışarı uzattı.

“Siz ikiniz burada mı saklanıyorsunuz? Bana mı öyle geldi, yoksa Violet her zamankinden daha mı gergin görünüyor?”

“Sana öyle gelmiyor,” diyerek kakhaha attı Neely Kate. “Şenliği kaçırdın.”

Mason’ın bakışları neyi kaçırmış olabileceğini görmek istercesine odanın arka tarafına kaydı.

Ona doğru yürüdüm. “Sana sonra anlatırım. Jonah içeride mi?”

“Görmedim fakat onu aramıyordum. Seni bulma konusunda fazlasıyla endişeliydim.”

“Bu, Daniel Crocker’ı halen yakalamadıkları anlamına geliyor sanırım.”

“Doğru, ama Shreveport’ta olduğundan halen oldukça eminler.”

“Bunu sabah da söyledin.”

“Üzgünüm.” Yüzünü özür dilercesine buruşturdu. “Keşke sana verecek daha iyi haberlerim olsaydı. Şu basın toplantısını atlatalım, sonrasında seni günün geri kalanında Magnolia’ya götürmeme ne dersin? Film izleyip bir şeyler yiyebiliriz. Bu kafanı boşaltmanı sağlardı.”

Midem kasılarak ona gülümsedim. “Çok isterim.”

Neely Kate, Mason’ın arkasına geçti ve kaşlarını oynatarak bana hınzır bir şekilde sırtıttı. Ona dik dik baktım.

Mason gözlerini benden ayırmaksızın gülümsedi. “Yardımcı olmuyorsun, Neely Kate.”

Neely Kate kahkaha attı ve sonra açık kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Mason kapıyı onun ardından kapadı. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

Kafamı salladım. Bir parçam yapmak istemiyordu fakat pek çok nedenden ötürü bunu yapmak zorundaydım. Bunun az da olsa gerginliğimin hafiflemesine sebep olmaması çok kötüydü.

Gözlerimin içine bakarken gülümsemesi yitip gitti. “Umarım aradığın şeyi bulursun, Rose.”

“Umarım.”

Bölüm Yedi

Biz içeri geçerken Muffy arka taraftaki odanın köşesinde duran yatağına kuruldu. Küçük köpeğimin de geleceği görüp göremediğini merak ettim fakat işlerin bundan daha da gerilim dolu olacağını bilmek için psişik analizlere gerek yoktu. Violet'ın her biri takım elbiseli ve ciddi görünümlü olan tanımadığım bir grup insanın yanında durduğunu gördüm. Odadan çıkarken, başını eğip bana dik bir bakış attı. Tüm müşteriler ortadan kaybolmuştu.

Gri saçlı bir kadın omuzlarını dikleştirip bana doğru birkaç adım attı. Gülümseyerek, "Sen Rose olmalısın," dedi.

"Evet, hanımefendi." Mason'ın arkamda durmasından memnuniyet duyarak kadına elimi uzattım. Gerginliğim beni ele geçirmek üzereydi.

Elimi kuvvetli bir biçimde sıktı. "Ben Thelma Peterman, Arkansas Küçük İşletme Yönetimi'ndenim. J.R. Simmons işinizle ilgimizi çektiğinde hibenizi işleme geçirmekten heyecan duyduk."

Midem gerildi ve Mason'ın destek amaçlı bir elini sırtıma koyduğunu hissettim. Neden şaşırdığımdan emin değildim. Bu durumun ardında Joe'nun babasının olduğunu zaten tahmin etmiştim fakat bir şeyden şüphelenmekle bu şeyin doğrulanması birbirinden farklı iki şeydi.

“Sizinki gibi yeni işletmelere genelde ilgi çekmeyiz fakat Bay Simmons, Joe Simmons'ın siyasi kampanyasının bir parçası olarak sizi öne çıkarmamız konusunda ısrar etti ki bu da elbette her iki tarafa da büyük fayda sağlayacak.”

Violet, coşkun bir biçimde ellerini önünde kenetleyerek, “İlginizi çekmekten onur duyuyoruz,” dedi.

Thelma boğazını temizledi ve herkesin dikkatini çekecek yüksek bir ses tonuyla sözlerini sürdürdü. “Burada olacak olan şu: Joe programa sonradan dahil olacak, bu sırada biz dükkânda ufak tefek şeyler yaptığınız ve resmi olmayan bazı sorulara yanıt verdiğiniz birkaç görüntü alacağız. Ardından Joe geldiğinde dışarı çıkacağız ve Joe, Arkansas'ın girişimci ruhu ile ilgili bir konuşma yapacak. Çeki verdiğini söyleyerek size bir zarf uzatacak ama aslında zarf boş olacak, zira biz parayı direkt olarak hesabınıza aktaracağız. Sonra Joe basın sorularını yanıtlayıp yoluna devam edecek. Siz ikinizin daha fazla görüntüsüne ihtiyaç duyarsak o gittikten sonra bunu halledeceğiz. Tüm bunlar maksimum iki saatten uzun sürmeyecek.”

“Tamam,” dedim, pencereden dışarı toplanmaya başlayan kalabalığa bakarak. “Neden bu kadar çok insan var? Joe'nun Henryetta'da bu kadar popüler olduğunu bilmiyordum.”

Violet, gelişigüzel bir ses tonuyla, “Muhtemelen Little

Rock'tan gelen haber ekipleri basın toplantısını kayıt altına alacağı için," dedi. "Televizyona çıkmak istiyorlar. On dakika önce burada olsaydın anlardın."

"Özür dilerim, Bayan Peterman." Mason yanıma geçti. "Paranın Gardner Kardeşler Fidanlığı'nın hesabına yatacağını söylüyorsunuz. İşlemin tam olarak ne zaman gerçekleşeceğini öğrenmek isterim."

Thelma'nın gür kaşları kırıştı ve dudakları kalp şeklini alarak büzüldü. "Siz..."

Mason, Bruce Wayne Decker'm davasında ilk karşılaştığımız an gözümü korkutan o resmi ifadesini takınarak kadına elini uzattı. "Fenton County Bölge Savcı Yardımcısı Mason Deveraux III."

Paniğe kapılan kadının gözleri kocaman açıldı. "Endişelenecek hiçbir şey olmadığına dair sizi temin ederim, Bay Deveraux. Biz devlet tarafından işletilen bir departmanız, o nedenle tüm evrak işleri işleminden geçmekte. Para hafta sonuna dek hesaba yatacaktır."

"Hibe çekinin verilebilmesi için bazı şartlar öne sürüldüğünü duydum. Bunlardan biri de Rose'un basın toplantısına katılmasıydı, bu doğru mu?"

"Şey... evet..."

"Bu şartları kimin belirlediğini sorabilir miyim?"

Violet'in yüzü bembeyaz kesildi. "Mason, buna değmeyeceğinden eminim."

Thelma ağırbaşlı ifadesine yeniden bürünecek kadar kendini toparlamıştı. "Kurulun kararıydı, Bay Deveraux. İşletmenin ismi *kız kardeşler* ifadesini içeriyor. Her iki kardeşe de ihtiyaç duyduk."

Mason ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, kaşlarını kaldırıırken bakışları amansızdı. “Bu şartı koymanız gerektiğini düşünmeniz ne kadar ilginç. Yerinizde olsam her iki kardeşin de böylesi bir onurlandırmadan heyecan duyduğunu, işletmelerini tanıtmaya fırsatını hiçbirinin kaçırmayı düşünmeyeceğini farz ederdim.”

“Şey...”

“Bayan Gardner’ın basın toplantısına katılması halinde paranın işletme hesabına aktarılacağına dair yazılı bir teminat istiyorum.”

Thelma’nın yüzü kızardı. “Bay Deveraux...”

“Mason!” diyerek itiraz etti Violet. “Bu gerçekten gerekli değil.”

Mason ona dik dik baktı. “Violet, çıkarınızı gözetmemden memnuniyet duyabileceğinden eminim.”

Gözleri bastırılmış öfke dolu bir ifadeyle parıltıladı. “Rose’un çıkarını demek istiyorsun sanırım.” Bana doğru döndü. “Rose, Mason’a araya girmesine ihtiyaç duymadığını söyle.”

Mason’ın kararlı yüz ifadesini süzdüm, ardından yenisinden Violet’a döndüm. “Hayır. Mason haklı. Basın toplantısına katılacaksam fikirlerini değiştirmeyeceklerini bilmek istiyorum.”

Thelma, Mason’a hitap etmeden önce arkasında duran biriyle alçak sesle bir şeyler konuştu. “Bu oldukça sıra dışı bir durum, Bay Deveraux.”

“Buna karşın yazılı bir teminata ihtiyaç duyuyoruz.”

Omuzlarını dikleştirdi. “Böyle bir belgeyi hazırlayacak yetkiye sahip değilim.”

“O halde bu yetkiye sahip olan birini bulun.”

Violet atılıp Mason’ın kolunu kavradı, tutuşu ardında çürük bırakacak kadar sıkıydı. “Mason, biraz konuşabilir miyiz?”

Mason’ın bakışları Thelma’ya kaydı. “Beklerken biraz zamanımız olacak gibi görünüyor.” Violet onu arka taraftaki odaya çekerken şaşkınlıktan uyuşmuş bir halde onların peşinden gittim.

Violet parmağıyla onun göğsünü dürttü. “Burnunu işimi-ze sokma *hakkın* yok, Mason. Bu *bizim* işimiz.”

Mason’ın ifadesi yumuşadı. “Ve Rose’un arkadaşı olarak, ihtiyaç duyduğunu hissettiğim halde hukuk danışmanlığı-mı önermeden geri planda durmaya vicdanım elvermez..” Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Violet, bunun J.R. Simmons tarafından ayarlandığını gayet iyi biliyorsun. O adamın yüzünde hafif bir gülümsemeyle her ikinizi de kandıracağını aklımdan geçmiyor mu? Bu parayı almanızı en az sizin kadar istiyorum fakat o insanların, siz, ikinizi Joe Simmons Puppet Show’un bir parçası haline getirdiklerini görmekten nefret ediyorum. Güven bana, Violet. Burada yalnızca Rose’un değil *sizin* iyiliğinizi gözetiyorum. J.R. Simmons istediğini elde etmek için her numarayı çevirmeye alışkın. Size vaat edilen şeyi her ikinizin de aldığından emin olmak istiyorum.”

Sözleri ablamı yatıştırmışa benziyordu. Violet ellerini beline koyup başını sallayarak yere baktı. “Evet, belki de haklısındır.”

“Teşekkür ederim.” Mason omuzlarından kavrayıp onu

kendisine bakmaya zorladı. “Güven bana, işinizi mahvedecek bir şeyi asla yapmam. Rose’u önemsiyorum ve bunun onu ne kadar mutlu ettiğini görüyorum. Tüm bunların işe yaramasını istiyorum ama arkadaş –ve arkadaşın– olarak geri planda durup sizden faydalanmalarını izleyemem.”

Violet bir an için dudağının iç kısmını kemirdi. “Tamam.”

Mason yeniden ciddi tavrına bürünerek onu bıraktı. “O belge ortaya çıktığında –ki ortaya çıkacağından eminim– yasal yönden bağlayıcı olduğundan emin olmak adına incelemek isteyeceğim.”

“Bunu yapacaklarından nasıl bu kadar emin olabilirsin?” diye sordum.

Mason’ın ifadesi sertleşti. “Çünkü J.R. Simmons, Joe’y-la seni bir araya getirecek kadar çaresiz durumda. Bu basın toplantısına katılmanızı sağlamak için size birkaç yüz bin dolar teklif edecek kadar çaresiz.”

“Ah.”

Violet yeniden öfkелendi. “Hayır, o parayı alacağız çünkü bu hibeye *ben şahsen* başvurdum.”

“Ne zaman başvurdun? Bir ay önce mi?”

Kaşlarını çattı. “Üç hafta oldu.”

“Peki, en son ne zaman devletin bu kadar hızlı çalıştığını duydun?”

Kaş çatışı derinleşti.

Violet’ın gözlerinin içine bakarken Mason’ın ifadesi yumuşadı. “Güven bana.”

Derin bir nefes alıp verdi. “Tamam.”

Birkaç dakika sonra Thelma’nın iş arkadaşlarından biri arka odanın kapı girişinde belirdi. “Faks makineniz var mı?”

Violet'in gözleri kocaman açıldı. "Elbette." Ve faks numarasını ezbere söyledi.

Belge birkaç dakika sonra geldi ve Thelma sabırsız bir biçimde ayağını yere vururken Mason yazılanları incelemeye başladı. İşini bitirdiğinde Violet'la bana döndü. "Burada her ikinizin de basın toplantısında olacağı ve paranın yarın öğlen hesabınıza geçeceği yazıyor. Hiçbir şart ya da talep yok. Aynı zamanda çekilen görüntüleri uygun göreceklere reklam ya da benzeri işlerde kullanmak için izninizi istiyorlar. Son kısmın ifade edilme biçimine dair biraz endişelendiğimi kabul etsem de iyi olacağınızı düşünüyorum."

Violet eline çoktan bir kalem almıştı. "Nereyi imzalayacağız?"

İmzamı attığımda J.R. Simmons'ın imzasını bizimkilerin yanında gördüğüme hiç şaşırmadım. "Nasıl bu kadar çabuk halledebildiler?" diye fısıldadım Mason'a, Thelma'ya belgeyi uzatmamın ardından.

"Çoktan hazırlanmış olmalarından şüpheleniyorum."

"Acele etmemiz gerekiyor," diye bağırdı Thelma el çırparak. "Resmi olarak programın gerisindeyiz."

Küçük işletme yönetimi biz belgeyi beklerken iki kameraman getirmişti ve şu an görüşme için ışıklar ayarlanıyordu. Violet'a bir mikrofona taktılar, onun saksıları ve sattığımız hediyelik eşyaları düzelterek dükkânda gezinmesini kayda aldılar. Bunu birkaç kez yapmalarının ardından ona kasanın yanında durmasını söyleyip fidanlığın açılışıyla ilgili sorular sordular. Diğer kameraman benden dışarı çıkmamı istedi, bu sayede kaldırımı dizili çiçeklerin orada görüntü alabilecekti.

Yalnızca çiçekleri sulayıp sözde bir müşteriyle sohbetimi kayda alırken kameramanın benimle konuşmaya istekliymiş gibi görünmemesinden memnundum. Mason kenarda duruyor, olup biteni sessizce izliyordu. Sonraki on beş dakika boyunca peşimde dolanırlarken, üç yeni karavan daha gelip sokağa park etti. Araçlardan inen ekipler basın toplantısı için hazırlıklara başladı. Biri kaldırımla park alanının arasına halden bir bariyer çekmişti. Bariyerin öbür tarafına toplanan kalabalık daha da genişlemiş haldeydi.

Kameraman dikkatimin nereye kaydığını görmek için döndü. “Bayan Gardner, sokakta sohbet ediyormuşsunuz gibi görünmenize ihtiyaç duyduğumuz insanlar onlar değiller.”

Söylemesi kolaydı tabii. Joe’nun her an geleceğini biliyor ve kendimi kusacakmış gibi hissediyordum. Derin bir nefes aldım. Bunu yapmayı kabul etmişim ve yakında tüm bunlar sona erecekti.

Çekimi bitirdiklerinde saat biri epey geçmesine karşın Joe halen gelmemişti. Jonah’nın kalabalığın arasında durduğunu gördüm, kameramanın benimle işi bittiği için hemen ona doğru el salladım. Bir araya gelmiş insan yığınına itip kendine yol açarken, bunun fidanlığın büyük açılışında onu ilk kez gördüğüm andan ne kadar farklı olduğunu düşünmeden edemedim. Jonah o zamanlar buraya kendi ekibi ve kameramanlarıyla gelmişti. Bu yeni Papaz Jonah’ı daha çok sevdiğimi söylemeden geçemezdim.

Biri bağırdı: “Papaz Jonah!”

Yüzünde televizyondaki gülümsemesi belirən Jonah el sallamak için döndü. Değişmiş olabilirdi ama ekran yüzü bu

değişime halen katlanıyordu. İtiraf etmem gerekirse muhteşem bir şovmendi.

Yanıma geldiğinde kolunu kavradım ve onu binanın yan tarafına doğru çektim. “Scooter’la konuşma fırsatın oldu mu?”

Başını bana doğru eğip sesini alçalttı. “Evet ama fazla bilgi alamadım.”

Ciddi bir ifadeyle park alanının köşesinde duran Mason’a göz attım. Kalabalığın arasında bir şey arıyormuş gibi görünüyordu. Bakışları bana kaydığında dudakları çekici bir gülümsemeyle kıvrıldı. Midem kasıldı ve tenim ürpertici esintiye karşın sıcacık kesildi. Telaşa kapılarak dikkatimi Jonah’ya verdim ve halihazırdaki işime odaklanmaya çalıştım. “Ne dedi?”

“Scooter geçen hafta Weston’s Garage’da fazla zaman geçirmemiş. Epey iş olduğunu söylüyor, dahası büyük bir şey yaşanmak üzereymiş ama ne olduğunu bilmediğini iddia etti. Bruce Wayne’i cuma günü ve hafta sonu orada görmüş.”

Kalbim tekledi. “Daniel Crocker’ın hapisten kaçmasına yardım etmişler gibi geliyor kulağa ama Bruce Wayne’in bunun bir parçası olduğuna inanamam.”

“Öyle olduğundan emin değiliz. Belki de ortadan kaybolma sebebi budur. İşbirliği yapmayı reddetmiştir.” Sesini alçalttı. “Mason’la konuşma zamanının gerçekten geldiğini düşünüyorum.”

Park alanındaki hareketlilik dikkatimi çekti. Siyah renkli bir Sedan park yerine girerken Thelma yanında Violet ve peşinde kameramanla birlikte dışarı çıktı. Sedan’ın kapıları açılırken beklentiyle nefesimi tuttum. Joe kalabalığa el

sallayarak araçtan inerken, birbirimizi tanıdığımız tüm o zaman zarfında bir kez olsun görmediğim bir biçimde gülümsüyordu. Bize doğru gelmeden önce birkaç kişinin elini sıktı. Koyu gri takımı ve kırmızı kravatıyla yakışıklıydı, kalabalıktaki birkaç kadın ismini bağırlıyor ve ıslık çalıyordu. Joe onları görmezden geldi, bakışları bana ve Jonah'ya kaydığı an ifadesi sertleşti.

Göğsüm sıkışınca derin bir nefes almaya çalıştım. Birbirimizi yeniden gördüğümüz ilk ana dair vermesini beklediğim tüm tepkileri hesaba kattığımda böylesi bir hor görme gerçekten can yakıcıydı.

Thelma kaldırımda yolunu kesince, bu Joe'nun dikkatinin birkaç dakika ona kaymasına yol açtı.

Yaşlardan ötürü yanan gözlerimi kırıştırdım. Ondan o bakışı hak etmek için ne yapmıştım?

Kendimi zar zor toparlayıp araçtan inen sonraki kişiyi gördüğümde kan beynime sıçradı: Hilary. Tüm bu sera temasıyla uyum içindeymiş gibi yeşil asma desenli krem renkli bir elbise giymişti. Kestane rengi uzun saçlarını tepeden sıkıca toplayıp dalgalandırmıştı. Tanımasam onun geleceği parlak bir politikacının sevimli, saygıdeğer nişanlısı olduğuna inanabilirdim. Bir Hollywood ünlüsü olabilecek kadar zarifti.

Bakışlarım beni endişeli bir ifadeyle izleyen Mason'a kaydı. Joe'nun tepkisini gördüğünden hiç kuşku yoktu. Nefes almak için mücadele verirken dahi ona hafif bir biçimde gülümsedim.

Hilary kalabalığa el salladı, Joe'ya doğru ilerlerken yüzü

gülümsemesiyle ışıldıyordu. Alanını belirliyormuşçasma Joe'nun koluna girip onu kendine çekti. Joe'nun kolunda duran sol elindeki iri elmas Ashley'in simli sanat projelerinden biri gibi parıldıyordu. Nişan yüzüğünü Joe'nun bana verdiği yüzükle kıyaslamadan edemedim. O yüzük şu an iç çamaşırı çekmecemdeki bir kutuda duruyordu. Yüzükler iki farklı adamdan verilmişçesine birbirinden öyle farklıydı ki ama sonra, buna hiç şaşırmadım.

Kalabalığa çalışan karşımdaki bu adam tanıdığım adam değildi. Gülümsüyor, tokalaşıyor, yakın arkadaşlarıymış gibi yabancılarla konuşuyordu. Seçmenleri dahi olmayan insanlarla neden zaman harcadığına dair hiçbir fikrim yoktu fakat belki de uzun vadeli düşünüyordu. Ne de olsa bir Birleşik Devletler seçimini kazandığı ve Hilary'nin onun karısı olduğu bir görüntü görmüştüm.

Artık yüzü aşkın görünen insan kalabalığını inceledim. Fidanlığın açılışına kıyasla çok daha fazla insan buradaydı. Orta yaşlı bir grup kadın ellerinde, kafalarına keçeli kalemle taç çizilmiş ve en tepeye elyazısıyla 'Başkan Jolary!' yazılmış, Joe ve Hilary'nin fotoğraflarının olduğu pankartlar tutuyorlardı. *Jolary*'nin bir tür *Brangelina* çeşitlemesi olduğunu anlamam üç koca saniyemi aldı.

Ön tarafta duran daha genç birkaç kadın üzerlerinde Joe'nun fotoğrafı olan ve göğüs kısımlarında 'Sokakta karın, yatağında kaltağın olmak istiyorum' yazan tişörtler giymişlerdi. Sloganı gerçekten düşünüp düşünmediklerini merak ettim. Samantha Jo Wheaten'ın o kadınlardan biri olduğunu fark edince ağzım açık kaldı. Suds & Spuds'ta, Joe'ya ikinci

kez dahi bakmaksızın bize birkaç kez hizmet etmişti fakat şu an televizyona çıktığından artık her biri gibi onu istiyordu.

Joe, bana gülümseyip başparmaklarını cesaret verici bir biçimde kaldırmasının ardından Jonah'nın kalabalığa karışmasını izledi. Sonra yeniden bana döndü ve insanlarla yüzleşmeden önce bir an için yüzümü buz gibi bakışlarla süzdü.

İçim buz kesti. Kimdi bu adam?

Basıp gitmeyi, o saçma hibeye lanet etmeyi düşündüm. Violet'la daha sonra uğraşabilirdim ama tam gitmek üzereyken, Thelma kolumu kavradı ve beni fidanlığın ön kapısına doğru çekti. Kameraların uzağında ama dükkânın yakınında duran Mason'a göz attım. Bana cesaret vererek gülümsüyordu.

Ona gülümseyerek karşılık verdim, yalnızca bu durumdan mutluluk duyduğum için değil aynı zamanda her ihtiyaç duyduğumda yanımda olacağını bildiğimden ötürü. Bu güvence şaşırmama yol açtı. Gerçek şu ki bir süredir benim kurtarıcımdı. Hapishaneden çıkarılmamdan Jimmy DeWade'den kurtarılmama, kamyonetimi seçmeme dek bana yardım elini uzatmak için hazırda beklemişti. Şimdi yeniden yakınımdaydı ve ben artık onu yakınımda istemediğimi fark ediyordum. Onu hemen yanımda istiyordum. Basın toplantısı kâbusu sona erer ermez bu meselenin üzerine gidecektim fakat an itibariyle basın toplantısının diğer resmi katılımcılarıyla birlikte fidanlığın önünde, kalabalığın huzurunda durmak zorundaydım. Joe ve Hilary solda, Violet ve ben sağda, Thelma ise bizim aramızdaydı. Joe bir buçuk metre kadar yakınımdaydı, öyle ki uzanıp ceketinin cebinden katlı bir kâğıt parçası çıkarırken elinin titrediğini görebildim.

Birkaç kadın yeniden onun ismini haykırdığında üzerinde ‘Joe, BENİMLE evlenecek misin?’ yazan bir pankart dikkatimi çekti. Hilary hemen Joe’nun elini kavrayıp parmaklarını onunkilere kenetlerken kalabalığa cilveli bir biçimde gülümsedi. “Üzgünüm, kızlar. O tamamen bana ait.” Ve uyardıksızın yüzünü kavrayıp Joe’nun dudaklarına bir öpücük kondurdu. Joe sarılışından kurtulmadan önce bir an için ona karşı koydu. Serbest kaldığında ısıklık seslerine yüz vatlık bir gülümsemeyle yanıt verdi.

Violet gerildi ve elinin elime kaydığını fark edince şaşkına döndüm. Çocukluk rollerimize –onun koruyucu, benimse mağdur olduğum– yeniden bürünürken ona olan öfkem yitip gitti fakat mağdur rolünü oynamaktan bıktım, diye hatırlattım kendime. Bir kez olsun güçlü olan taraf olmak istiyordum. Çabasını ne kadar takdir ettiğimi ona gösterircesine elini sıktım, ardından bıraktım.

Joe kahkaha attı. “Bugün Gardner Kardeşler Fidanlığı’nı sizlere tanıtmak için buradayız, şov yapmak için değil.” Hilary’ye göz kırptı, ardından elindeki kâğıda bakarak Arkansas’ın çalışkan girişimciler üzerine kurulu olmasına ve Gardner kardeşlerin bu mirası yirmi birinci yüzyıla taşıdığına dair beş dakika süren bir konuşma yaptı. Bizden bahsettiğini duyan hiç kimse, en başından beri burada olduğunu, hatta yedi metre arkamızdaki fidanlığın inşasında dahi rol oynadığını asla tahmin edemezdi.

Konuşmasını tamamladığında, Thelma ona mühürlü ve krem renkli bir zarf uzattı. Joe bize doğru dönüp zarfı Violet’a verdi. “Arkansas Küçük İşletme Yönetimi büyük bir gururla

işinizi genişletmeniz için verdiği iki yüz bin dolarlık hibeyi takdim eder.”

Violet zarfı alıp Joe’nun elini sıkarken flaşlar patladı ve kalabalıktan alkış sesleri yükseldi. Sonra Joe yanıma geçti ve nefesimi kesen, özlem dolu bir ifadeyle birkaç saniye boyunca yüzümü inceleyerek elimi tutup sıktı.

Hilary kolundan tutup onu çektiğinde elimi bıraktı, ardından yeniden kalabalığa döndü. “Şimdi birkaç soru alabiliriz.”

Eller havaya kalkarken Joe sarışın bir haberci kadını işaret etti. “İkinizin de Jackie ve John F. Kennedy’yle kıyaslanmaya alıştığınızdan eminim. Bilmek istediğimiz şey, düğününüz ne zaman ve bir teması olacak mı?”

Joe sırtı, ardından başını salladı. “Biz...”

Hilary koluna girip onun yüzüne bakarak gülümsedi. “Sorun değil, Joe. Büyük sırrımızdan herkese bahsedebiliriz.”

Joe gerildi.

Hilary yüzü ışıldayarak kameralara uzun uzun baktı. “Joe ve ben bir aralık düğünü planlıyoruz, üst tabakadan davetli-lerimize uygun bir teması olacak.”

Kalabalıktan sorular yükselmeye başladı. “Renkleriniz ne olacak?”

“Düğün Simmons Malikânesi’nde mi olacak?

Aralık. Onun evli, Hilary’nin hamile olduğu bir görüntü gördüğümünden, kararlaştırdıkları tarihi öğrenmek kusmak istememe yol açtı.

Joe kendini toparlamış görünüyordu. “Tamam, bir sonraki soruyu alalım. Düğünle ilgili olmayan bir soru.”

Fakat sarışın haberci, “Yaklaşan düğününüzle ilgili ne hissediyorsun, Joe?” diye bağırdı.

Ağzı açılıp ardından kapanırken Joe nefes almak için mücadele veren sudan çıkmış bir balığı andırıyordu.

“Törenin renkleriyle ilgili söyleyebileceğin bir şey var mı?”

Dudakları sevimsiz bir ifadeyle kıvrıldı. “Tüm ayrıntılarla Hilary ilgileniyor gibi görünüyor. Ben yalnızca görev bilinci olan her koca gibi ne zaman, nerede olmam söylenirse ona uygun hareket edeceğim sanırım.” Kıkırdarken sesi kulağa zorlama geliyordu. “Sonraki soru.” Arka taraftan bir adamı işaret etti.

“Joe, ilk siyasi mevkiini belirleyebilecek olan seçime son anda katıldın. Seni bu konuda nitelikli kılan nedir?”

“Pekâlâ...” dedi Joe kelimeyi uzatarak. “Bu harika bir soru. Arkansas Üniversitesi hukuk fakültesinden bölüm üçüncüsü olarak mezun olduktan sonra son beş senemi Arkansas Eyalet Polisi için çalışarak geçirdim. İşlenen suçların etkilerini bizzat gözlemledim ve Arkansas Eyalet Senatörü olarak onaylanan ceza hukukunun işlemesine yardımcı olacağım. Bunu kendi deneyimlerimin doğal bir uzantısı olarak görüyorum.”

“Babanın itibarıyla parasının seni daha da nitelikli kıldığını düşünüyor musun?”

Joe’nun gülümsemesi yüzünde donup kaldı. Bu başka kim-
senin fark edemeyeceği, öyle bariz olmayan bir tepkiydi ki
ama ben fark etmiştim. Bu adamı tanıyordum... Ya da tanı-
dığımı sanıyordum. Kalabalığın önünde duran Joe Simmons,
gizli görevdeyken kullandığı takma adı Joe McAllister’dan

beş hafta önce kapımdan çıkıp giden Joe Simmons'a dek, tanıdığım tüm Joe çeşitlemelerinden farklıydı. Bu Joe Simmons, insanlara duymak istediklerini söyleyen konuşmada becerikli biriydi. Ancak ağzından çıkan sözler yaptığı şeyden hoşlanmadığını bana söylüyordu ve kısmen bundan sorumluluk duymadan edemiyordum.

“Hayır,” diye cevap verdi Joe. “Hayatımın kontrolünün kendi ellerimde olduğunu ve bu dünyada kendi yolumu çizdiğimi düşünmeyi tercih ediyorum. Kendi becerimle hayatta kaldığımı. Bir sonraki soru.”

Elinde not defteri olan daha yaşlı bir adam dikkatini bana çevirdi, ince saç tutamlarını bilinçli bir şekilde kafasının tepesindeki açıklığa doğru yatırmıştı. Elini indirirken oluşan esintiyle saçları da yan tarafa uçtu. “*Henryetta Gazetesi*’nden Anthony Blund. Sorum Rose Gardner’a.”

“Ah...” Bana doğru dönerken Joe’nun gözleri kocaman açıldı. “Gardner kardeşlerin soru cevaplamak için burada olduklarını sanmıyorum.”

“Aksi olduğundan eminiz.”

Sırtımda teskin edici bir el hissettim ve omzumun üzerinden Mason’ın ifadesiz yüzüne baktım. Kulağıma doğru eğilerek, “Soruyu kabul et,” dedi. “Ama bir kumpas söz konusuysa sakın cevap verme.”

Adama doğru başımı salladım. “Pekâlâ.”

“Kız kardeşinizin mirasını elinden aldığınıza dair yapılan iddialar hakkında ne söyleyebilirsiniz?”

Göğsüm sıkışarak Violet’a döndüm. Yüzü solgundu, başını sallayarak adama baktı. “Bu doğru değil. Rose böyle bir şey yapmadı.”

“Sana tanıklık edecek şahitler var, Violet. Sözümden dönüp suçlamalarından vaz mı geçiyorsun?”

“Ben...” dedi Violet beceriksizce.

Mason bir adım öne çıkarak aramıza girdi. “Gardner Kardeşler Fidanlığı’nın hukuk danışmanı olarak müvekkillerime dedikodulara ve söylentilere cevap vermemelerini öneriyorum.”

“Affedersiniz, Bay Deveraux,” dedi Henryetta muhabiri. “Bölge savcısı yardımcısıysanız neden onların hukuk danışmanısınız? Bu bir tür çıkar çatışması olmaz mı?”

“Sizi temin edebilirim, Bay Blunt, vazifeyi suiistimal söz konusu değil, o nedenle çıkar çatışması olamaz.”

“Peki ya bilinen bir zanlıyı işe aldığı gerçeğine ne demeli? Bu bir sorun sayılmıyor mu?”

İki büklüm oldum ama Mason kararlılığını sürdürdü. “Bay Decker cezasını çekti ve şu an düzenli olarak şartlı tahliye memuruna rapor veriyor. Bayan Gardner bu şehirdeki çoğu insanın yapmayacağı bir şeyi yaparak onu işe aldı. Bayan Gardner herkesin ikinci bir şansı hak ettiğine inanıyor ve bu yüzden kendisinin çabasını takdir ediyorum.”

“Rose, Jonah Pruitt’le flört ettiğin doğru mu? Annesinin seni öldürmeye çalışmasının sebebi bu muydu? Çünkü sizi onaylamıyordu?”

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı.

Mason boğazını temizledi. “Rose’un özel ilişkileri umuma açık bir tartışma konusu değildir.” Başını Joe’ya çevirip uslu erkek çocuğu gülümsemesini takındı. “Burada Joe’ya sorular sorduğumuzu sanıyordum, müvekkillerime değil.”

Joe dizginleri ele almaya çalıştı. “Bay Deveraux haklı.” Ellerinizi iki yana açtı. “Seçime altı gün kaldı. Hakkımda öğrenmek istediğiniz başka şey var mı?”

“Joe,” diye bağırdı bir muhabir. “Uyuşturucu kaçakçısı ve katil olduğu iddia edilen Daniel Crocker’ın baskınında büyük bir role sahipsiniz. Kaçışının kampanyanıza zarar vereceğini düşünüyor musunuz?”

Joe donup kaldı. “Ne?”

“Hapisten kaçtığını bildiğinizden eminim.”

Gözleri kocaman açılırken başını iki yana usulca salladı. “Ah...”

“Daniel Crocker son yirmi yıldır Arkansas’ın en geniş iz sürme hareketini başlatarak dün gece Fenton County Hapishanesi’nden kaçtı. Suça karşı olan bir seçmenin bundan haberdar olmamasına şaşırdım doğrusu.”

Joe, Hilary’ye dik bir bakış atıp ardından yeniden kalabalığa döndü. “Sabahtan beri seyahat ediyorum ve haberlerin gerisinde kaldım. Çalışanlarım beni bilgilendirme konusunda ihmalkâr davranmışlar.”

“Rose,” diye bağırdı bir kadın. “Tutuklanmasına yardımcı olduktan sonra Daniel Crocker’ın serbest kalmasından endişe duymuyor musun?”

Mason’a göz attığımda başını salladığını gördüm. Yeniden kalabalığa döndüm. “Bana eyalet polisinin meseleyi kontrolü altında tuttuğu söylendi.”

“Joe,” diye bağırdı bir diğeri. “Bu, seçimi kazanmanız halinde ne kadar iyi bilgilendirileceğinizin bir işareti mi?”

“Hayır.” Joe gözlerini kıstı. “Çalışanlarımın hatasını de-

ğ erlendireceğim konusunda sizi temin edebilirim.” Saatine göz attı. “Şimdi müsaade ederseniz, zamanımız doldu. Bugün buraya geldiğiniz için teşekkürler!” Kalabalığa el sallayıp fidanlığın içine girerek gözden kayboldu.

Muhabirler bana seslenirken geri çekildim. Mason önüme geçip kolumu kavrayarak beni dükkânın kapısına yönlendirdi.

İçeri girdiğimde hissettiğim şaşkınlık bir yük treni gibi beni sarsarken öylece durdum. “Az önce ne oldu öyle?” diye fısıldadım.

Mason, Joe ve Hilary’nin arka odada gözden kaybolmasını izleyerek kulağıma doğru eğildi. “Bilmiyorum fakat bunun arkasında kimin olduğunu bildiğimizi sanıyorum.”

Buna inanmak istemiyordum. “Bu biraz paranoyakça görünmüyor mu?”

“Bunu kurgulamak için cebinden birkaç yüz bin dolar çıkaran bir adamdan bahsediyoruz. Bu açıdan baktığında o kadar da paranoyakça görünmüyor.” Violet peşinde kameramanlarla dükkâna girerken, beni köşeye çekti. “Fakat beni asıl şaşırtan Crocker’ın hapisten kaçtığını tüm bu insanlar arasında Joe’nun bilmemesiydi. Halihazırda seçimlerde zaten dört puan geride. Bilgi eksikliği daha da puan kaybetmesine yol açacak.”

Takım elbiseli bir adam arka odadan hızla çıkıp beni seçene dek alanı taradı. Beni inceleyerek yanıma gelmesinin ardından gülümsedi. “Rose? Ben Teddy Bowman, Joe’nun seçim kampanyası yöneticisi. Joe arka tarafta seninle görüşmek istiyor.”

“Ah... ben...”

“Bu toplantı şartlarından biri değil, Rose,” diye fısıldadı Mason kulağıma. “Onunla görüşmek zorunda değilsin.”

Joe’yu görme fikri kalbimi aynı anda hem neşe hem de korkuyla doldurdu. Onunla konuşmak istiyor muydum? Bana davranma şeklinden sonra bundan emin değildim. Mason’a baktım. “Bunu yapmak zorundayım. Yapmazsam her zaman bundan pişmanlık duyacağımı düşünüyorum.”

Bakışları bakışlarımı incelerken gözlerine yerleşmiş olan duygunun adını koymak için mücadele verdim. Gitmemi istemediğini biliyordum fakat Mason benden asla bunu talep etmezdi ve bu onu daha da çok takdir etmemi sağlıyordu.

Kollarımı boynuna doladım. “Beni bekleyecek misin? Sonrasında Magnolia’ya gidip öğleden sonranın geri kalanını birlikte geçiririz. Bir randevu adı altında.”

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bana ihtiyaç duyduğun sürece seni bekleyeceğimi biliyorsun.”

Yanağından öperek onu bıraktım ve eteğimi düzelttim. An itibariyle Violet’ın bir müşteriyle sohbet etmesini kayıt altına alan kameramanların yanından geçerek Teddy’yi takip ettim. Arka odaya yaklaşırken Joe’nun bağırdığını duyabiliyordum.

Kapıyı iterek açtım ve arkamdan kapanmadan önce eşikte bir an için duraksadım. Joe yedikleri azardan kıpkırmızı kesilmiş olan üniversiteli görünen iki gence parmağını sallayarak bağıırıyordu.

Muffy halen köşedeki yatağındaydı, beni görünce heyecanlanarak yanıma koşturdu ve onu kucağıma almam için

yalvararak zıplamaya başladı. Tek bir gün içinde muhtemelen tüm hayatı boyunca görebileceğinden de fazla yüzleşmeye maruz kalmıştı. Ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu, dahası onu etkilendiğinin ötesinde serseme çevirmek istemiyordum. Eğildim ve kulağına fısıldadım: “Gidip Violet’ı bul, Muffy.”

Yerimden doğrulduğumda inledi ve kapıyı araladığımda usulca ön tarafa geçti.

Joe nutuk çekmeyi sürdürüyordu. “Bu gibi bir şeyi benden saklarken lanet olası aklınızdan ne geçiyordu? İnsanların önünde tam bir sersem gibi göründüm! Hayatım boyunca bu kadar beceriksiz ahmaklarla hiç çalışmadım!” diye bağırdı, ellerini havada sallayıp odada etrafına bakınarak. Bakışları sonunda beni bulduğunda kafasının içinde bir düşmeye basılmışçasına aniden durdu. Ellerini indirirken ifadesi sertleşti. “Herkes dışarı. *Hemen.*”

Dikkatleri bana kayarken ağızları şaşkınlıktan açık kaldı.

“Onu duyduunuz.” Hilary saksı hazırlamak için kullandığım masadaki tabureden kalkıp Joe’nun koluna girdi. “Joe yeniden toplanmak için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyor.”

Joe onun elini itti. “Buna sen de dahilsin, Hilary.”

Çenesini kaldırıp nefret dolu bakışlarını bana çevirdi. “Ben hiçbir yere gitmiyorum.”

“Tanrı şahidim olsun, şayet gitmezsen...”

“Seni onunla baş başa bırakacağımı sanıyorsan...” Öfkeli bakışları beş yaş daha yaşlı görünmesine yol açıyordu.

Joe kapıyı işaret ederek bağırdı: “Defol git buradan, yok-

sa dışarı çıkıp tüm basın mensuplarına nişanı bozduğumuzu söylerim.”

“Sakin aptalca bir şey yapmaya kalkma, Joe,” dedi Hilary tıslayarak. “Babanın bu gece çalışanlarını sorguya çekeceğini biliyorsun. Onunla görüştüğünü öğrenecek.”

“Çık. Dışarı!” diye bağırdı Joe şakaklarındaki damarlar kabararak.

Hilary koluma çarparak yanımdan geçti. Kabalığından ötürü nefesim kesilerek bir adım öne çıktım.

“Kapıyı kilitle,” diye bağırdı Joe. “Rahatsız edilmek istemiyorum.”

Kiminle konuştuğunu görmek için arkama döndüm. Oda da onunla kalan tek kişi olduğumu fark ettiğimde öfkem kabbardı. “Çalışanlarıyla bu şekilde konuşmanın kabul edilir olduğunu düşünüyor olabilirsin fakat ben senin için çalışmıyorum, Joe Simmons.”

Yanımdan geçip kapıyı kilitledi, ardından beni kollarının arasına çekip dudaklarını dudaklarıma doğru eğdi. Nefesi fena halde alkol kokuyordu.

Kafamı yana çevirirken dudakları yanağıma okşadı. “Bırak beni, Joe.”

“Kendini şimdi de Jonah Pruitt’e mi saklıyorsun?”

Tutuşundan kopmak için onu göğsünden ittim. “Lanet olsun, sen neden bahsediyorsun?”

Gözlerinde öfkeli bir ifade belirdi. “Sen ve Jonah’yı biliyorum, yoluna bu kadar çabuk devam etmene şaşırdığımı itiraf etmek zorundayım. Özellikle de onunla.”

Alçak bir ses tonuyla, “Ben mi yoluma devam ediyorum?”

dedim. Bu lanet şehirde daha fazla dedikoduya sebep olmayı reddediyordum. “Benden ayrıldıktan iki gün sonra eski sevgilinle nişanlandığın haberini ilan eden *sensin!*”

“Onu önemsemediğimi biliyorsun!”

“Ne var ki onunla yine de nişanlandın.”

“Rose...” Elini saçlarının arasından geçirdi ve dakikalar önce Hilary’nin oturmakta olduğu tabureme çöktü. “Jonah Pruitt’le nasıl yatabilirsin?”

Aklını mı kaçırmıştı? “Beni bu şekilde suçlamaya hakkın yok.”

Kafasını kaldırıp bana baktı, gözleri kırmızı ve cam gibiydi. “Fotoğrafları gördüm.”

“Ne fotoğrafı?”

“Jonah’nın sana sarıldığı, siz ikinizin yan yana oturduğu, el ele tutuştuğu fotoğrafları. Ayrılmamızın ardından iki haftadan az bir zaman içinde çekilmişler. Biliyorum, Rose.”

“Sende fotoğraflarım mı var? *Beni mi izliyorsun?*”

“Babam.” Sesi gergindi.

Elbette, babasıydı. Kafamı salladım. “Benim için hiçbir anlam ifade etmediğini mi düşünüyorsun? Bu kadar kısa sürede başka biriyle yoluma öylece devam edebileceğimi? Sarıldığımızı görüp seviştiğimiz sonucuna nasıl varabilirsin?” Ama nedenini biliyordum. “Hilary’yle yattın. Nişanınız numara değil.”

Yüzünde suçluluk dolu bir ifade belirdi.

“Kimsin sen?” Yaşlar gözlerimi yakıyordu. “Benim Joe’m asla onunla yatmazdı.” Fakat bu sözleri dile getirirken dahi aslında bunun gerçek olmadığını biliyordum. Kaç

kez onun kollarına koşmuştu? Yaptığı şey buydu. “Neden buradayım, Joe? Beni neden görmek istedin?”

Tabureden kayarak indi ve yanıma gelerek elimi tuttu. “Seni öyle çok özlüyorum ki canım acıyor, Rose. Sensiz yaşayabilir miyim, bilmiyorum.”

Boğazıma bir yumru oturdu, gözyaşlarına boğulmamak için direndim.

Elini usulca sırtıma kaydırıp beni göğsüne çekti. “Sen sabahları uyandığımda ilk düşündüğüm, gözlerimi kapadığımda aklıma gelensin.”

“Hilary’yle dışarıda öpüşmenden belli.”

“Onunla birlikte olmak istemiyorum, Rose. Bunu bilmen gerekiyor.”

“Ama birliktesin. Onunla neden nişanlandığını biliyorum. Bunu anlıyorum fakat her ikimiz de biliyoruz ki bu tam olarak düzmece sayılmaz. Onunla yatıyorsun. Haftalardır onunla birliktesin.”

“Ben... ben sadece...”

“Bunu reddederek beni aşağılamadığın için teşekkür ederim.” Alkol yüklü kokusunu içime çekerek gözlerimi yumdum. Saat henüz iki bile değildi. Onu usulca göğsünden ittim ama eli elimi yakaladı.

“Rose, seni seviyorum. Sen benim yaşama sebebimsin. Sensiz hiçbir şeye sahip değilim. Bir hiçim.” Sesi çatlarken gözleri doldu.

Vicdanım, hissettiğim suçluluk duygusuyla savaş veriyordu. İstirabından ne kadar sorumlu olabilirdim? “Özür dilerim ama her ikimiz de ilişkimizin bittiğini kabul etmek zorundayız.”

“Yapamam.”

“Joe, baban fikrini değiştirse bile artık sana dönemem. Özellikle de tüm bu yaşananların ardından. Tek görebildiğim Hilary’yle birlikte olduğun.”

Öfkeyle yüzünü buruşturdu. “Tüm insanlar içinde senin Jonah Pruitt’le birlikte olduğunu düşünmenin beni öldürdüğünü anlamıyor musun? Bu nasıl olabilir, Rose? *Jonah Pruitt!* Kahretsin, peki ya Mason’la aranda neler oluyor?”

Kolunu belimden çekti. “Sana bir cevap vermek zorunda değilim. Özellikle de Hilary’yle aranda olanları öğrendikten sonra... ama yine de sana söylüyorum: Jonah Pruitt’le yatmıyorum. O benim arkadaşım ve terapistim. Aramızda hiçbir şey yok.”

İrkildi ve sersemlemiş göründü. “Peki ya Mason?”

Hissettiğim öfke kelimelerime yansırken başımı salladım. “Bu seni ilgilendirmez.”

“Yani onunla birliktesin.”

“*Kimseyle* birlikte falan değilim. Kimseyle. Beni terk ettiğinde güçlkle nefes alabiliyordum, Joe. Her sabah uyanıp hayatta kalmak için mücadele veriyordum. Başka biriyle birlikte olmayı nasıl düşünebilirdim?”

Ona vurmuşum gibi bana baktı.

“Yine de teşekkür etmek istiyorum. Neden seni görmeye ihtiyaç duyduğumdan emin değildim ama artık biliyorum. Meseleyi kapamam gerekiyordu ve kesinlikle buna yardımcı oldun. Şimdi kendimi suçlu hissetmeksizin yoluma devam edebilirim.”

Bakışlarıyla bana yalvarıyordu. “Rose, seni seviyorum.”

“Seviyor musun? Ben de öyle düşünüyordum ama artık bundan o kadar emin değilim. Sanırım sen aileden kaçmayı seviyorsun ama onlardan uzak duracak kadar güçlü değilsin, tabii ben de bunun için yeterli bir sebep değilim.”

Beni yeniden kendine çekip yüzünü saçlarımın arasına gömdü. “Hayır, Rose. Hayır. Seni seviyorum. Seni bu dünyada kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum ama senin kadar güçlü değilim. Sensiz her şey ümitsiz ve amaçsız görünüyor.”

Gözlerimi kapadım ve ağlamamak için çaba sarf etmeyi sürdürdüm. Yaptığı şey yüzünden onu suçlayabilir miydim? İlişkimiz bitmiş ve yalnız kalmıştı *ama Hilary*? Bir adım geri çekildim. “Hayır. Başka biri söz konusu olsa seni affedebilirdim ama Hilary! Gördüğüm görüntüden sonra, Savannah’nın başına gelenlerden sonra! Bunu nasıl yapabildin Joe? Hilary kısmen onun ölümünden sorumlu.”

Elleri iki yanında yumruk oldu. “Durma, devam et. Bundan başka kim sorumlu?”

“Sen,” dedim. “Sen... ve seni bu yüzden de affedebilirim, her ne kadar Mason’ın hayatını mahvedip...” Kafamı salladım. “Ama bunu affedemem.”

“Ne yani bu kadar mı? Sona mı geldik?”

“Sonu gördük, Joe. Kapımdan çıkıp giderken bana bunu söyleyen sendin. Ne değişti? Baban tehditlerini geri mi çekti?”

Gözlerini yumarak arkasına döndü. “Hayır.”

“Tartışacak bir şey yok. İlişkimiz sona erdi.”

Yakarır bakışlarla bana doğru döndü. “Bunu nasıl söyleyebilirsin? Seni kurtarmak için sen dahil her şeyimden vazgeçtim!”

Nefes almak için savaş verdim. “Biliyorum ve bu yüzden sana her zaman minnettar olacağım fakat neden hayatını mahvetmeye ant içmiş gibisin? Ben bunun sorumluluğunu kabul edemem ama sen etmek zorundasın.” Gözyaşlarına boğulmamaya çalışarak tavana baktım. “Gitmem gerek.”

“Beni bırakma, Rose. Sana yalvarıyorum.”

“Bunu yapamam, Joe. Hilary’yle yatmanın ardından seninle birlikte olamam. Anlamıyor musun? Sana bir daha asla güvenemem. Her daim ona geri dönmeni bekleyemem.” Arkamı dönüp kapıya doğru yürüdüm.

“Peki ya Daniel Crocker?”

Durdum ama arkamı dönmedim. “Ne olmuş ona?”

“İntikam alacak. Seni korumak istiyorum.”

Usluca ona doğru döndüm. “Eyalet polisi onun şu an Shreveport’ta olduğunu düşünüyor.”

“Yine de emin olamazlar, öyle değil mi?”

“Hayır.”

“Korunmasızsın.” Birkaç kez derin derin nefes alıp vermesinden bir plan yapmaya çalıştığını anladım.

“Hayır. Korunmasız değilim.”

Çenesi kasıldı.

“Mason var. Tıpkı bir ay önce Jonah’nın annesinin beni vurmasına mani olduğunda ve geçen temmuz ayında, evimde bana saldırmasının ardından Jimmy DeWade’yi korkutup kaçırdığında olduğu gibi. Mason her zaman yaptığı gibi şimdi de ihtiyaç duyduğumda yanımda.”

Joe cevap vermeden kilidi çevirdim. Kapıyı açmamla bir düzine meraklı göz üzerime odaklandı.

Hilary bir metre kadar yakınımda duruyordu ve şayet bakışlar can alabilseydi sırtıma birkaç bıçak darbesi alabilirdim. Ona bakarak amansızca gülümsedim. “O tamamen senin. Birlikte mutlu bir hayat geçirmenizi dilemek isterdim ama bir şekilde bunun olasılık dışı olduğunu biliyorum.”

Ağzı açık kaldı, ardından kendini toparlayıp arka odaya girerek gözden kayboldu.

Violet köpeğimi kucağında tutarak sevimli bir biçimde bir kameramanla konuşuyordu, ancak bakışları bana kaydığında gülümsemesi yitip gitti. Ne olup bittiğini sormak için sabırsızlandığını seçebiliyordum ama an itibarıyla görmek istediğim tek bir kişi vardı. Onu bıraktığım yerde, köşede bekliyordu. Kalabalığın arasından ilerleyip elimi eline kaydırdım.

“Hadi gidelim.”

Bölüm Sekiz

“Peki ya Muffy?” diye sordu Mason, beni arabasına yönlendirirken.

“Kız yeğenime Muffy’nin bu gece onunla birlikte uyuyabileceğini söyledim. Onu her şekilde Violet’la bırakacaktım zaten.”

Başını sallayarak yolcu kapısını açtı ve araca binmemin ardından kapıyı kapatıp direksiyon başına geçerek motoru çalıştırdı. Park alanından sokağa çıkana dek tek kelime etmedi. “İyi misin?”

“Beklediğimden daha iyiyim.” Bunun gerçek olduğuna inanamıyordum. Joe için üzüliyordum ama arka odada bir şeylerin farkına varmıştım. Tüm hayatını karmaşa yaratıp sonra da toparlamaya çalışarak geçirmişti. Bana söylemiş olsa da bunu bizzat görmek şaşırtıcı ve aydınlatıcıydı.

“Hâlâ Magnolia’ya gitmek istiyor musun?”

Elini tutup parmaklarımı parmaklarına kenetledim. Bir tarafım eve gidip ağlamak istese de baskın olan diğer yanım

Joe'yla hiç yaşamadığım hayatın yasını tutuyordu. Joe'dan önce, yirmi dört sene boyunca hayatımı israf etmişim ve şu an yanımdaki adamla bir şansım varken başka tek bir günümü dahi boşa harcama nedeni görmüyordum. "Seninle birlikte Magnolia'ya ne kadar çok gitmek istediğime dair hiçbir fikrin yok."

Bana şaşkın bir bakış atıp dikkatini sokağa çevirdi. "İzlemek istediğin belli bir film var mı?"

An itibariyle onunla birlikte burada olduğuma inanamamış olarak ona uzun uzun baktım. İçimden bir ses bunun çok fazla olduğunu söylüyor fakat diğer bir ses beklemekten yorgun düştüğünü haykırıyordu.

Mason cevabımı bekleyerek bana göz atmak için döndü.

"Hangi filmler olduğunu dahi bilmiyorum."

Ezbere birkaç film saydığında romantik komedi türünde bir film seçtim. Muhtemelen Joe'yla karşılaşmamın ardından parçalara ayrılmamı beklediğinden bana meraklı bakışlar atmaya devam ediyordu ama aksine, ben kendimi daha güçlü hissediyordum. Güçlü olması beklenen Joe ise dağılmıştı. Belki de düşündüğümden çok daha güçlüydüm.

Onunla yüzleşmek için koltuğumda döndüm. "İşlerini nasıl erteleyebildin?"

"Bunu sana zaten açıkladım."

"Mason, sen bölge savcı yardımcısısın ve beni öğleden sonra Magnolia'ya götürmek için davayı erteledin. Yargıç McClay'ın bayıldığı biri olmadığım hesaba katılırsa sana bu yüzden izin verdiğini hiç sanmıyorum. Gerçekten neler oluyor?"

Direksiyonu kavrayan eli gerildi. "Seni tedirgin etmek is-

temiyorum, özellikle de Joe'yla görüşmekle ilgili yeterince endişelendiğin düşünülürse.”

“Ben kırılgan bir çiçek değilim, o yüzden bana öyleymişim gibi davranma.”

Başını salladı. “Haklısın. Özür dilerim. Seni aşağılamak istemedim.”

“Sen, beni aşağılamakla suçlayacağım en son kişisin. Yalnızca bana gerçeği söyle.”

Derin bir nefes aldı. “Polis ve FBI, Crocker’ı Shreveport’ta köşeye sıkıştırdıklarını düşünüyor.”

“Ama?”

Bana bakarak keyifsiz bir biçimde gülümsedi. “Ama içimde kötü bir his var. Onun halen buralarda olduğunu düşünüyorum. Bunu destekleyecek hiçbir kanıtım yok, bu tamamen içgüdüsel bir şey.”

“O halde neden Magnolia’ya gidiyoruz?”

“Çünkü Crocker halen Henryetta’daysa seni orada arayacağından şüpheliyim.”

“Yani Yargıç McClay sana bu yüzden izin verdi.”

“İstemeye istemeye de olsa evet.”

Daniel Crocker’ın Henryetta’da saklanma ihtimalini düşünmek istemiyordum.

“Endişelenme, Rose. Onu bulacaklar.”

Kafamı salladım. Meseleye eyalet polisinin dahil olduğu düşünülürse şansları daha yüksekti.

“Birkaç hafta içinde annemin ziyarete geleceğini sana söylemiş miydin?” diye sordu Mason.

“Hayır.” Annesiyle bir ayı aşkın bir süre önce Jonah’nın

kilisesinde düzenlenen törenin ardından tanışmış ve o tatlı ilk sözlerini duyduğum an ona bayılmıştım.

“Ertelenen pazar öğle yemeğini bu kez yiyip yiyemeyeceğimizi soruyor.”

Kalbim mutlulukla dolarak gülümsedim. “Çok isterim.”

Sonraki kırk beş dakikayı Mason’ın çocukluğundan ve Savannah’yla küçükken yaptıkları tuhaflıklardan bahsederek geçirdik.

“Babam bir avukattı. Miras hukuku okusa da Savannah’yla beni ikna kabiliyeti yüksek bir branş seçmemiz konusunda cesaretlendirdi. İçten içe savunma avukatı olmayı dilediğini düşünüyorum.” Kahkaha attı. “Kahvaltıda bize bir tartışma konusu verirdi, biz de günü bu konuyu çözümlemeye çalışarak geçirirdik. Sonra da akşam yemeğinde fikirlerimizi savunurduk. Annemizi çileden çıkarırdık. İkimizin birden hukuk fakültesinde gitmesine kimse şaşırmadı.”

“Yaptığın şeyi sevdiğini söyleyebilirim.”

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Gerçekten mi? Nasıl?”

“Çünkü bundan bahsederken gözlerin ışıldıyor. Masum bir insanı dava etme endişesi duyuyor musun hiç?”

“Açık konuşmak gerekirse bunu Bruce Wayne’in davasına dek hiç düşünmemiştim. O davanın ardından benim için pek çok şey değişti.”

Bana bakarak gülümsemesi değişenin yalnızca tutumu olmadığını ortaya koyuyordu.

Filmi izlemek üzere salona girdik fakat Bruce Wayne Tanrı bilir neredeyken benim Magnolia’daki bir sinema salonunda kendimi güvende ve rahat hissettiğimi düşünmeden

edemedim. Başı ciddi bir belada olabilirdi. Jonah haklıydı. Olup biteni Mason'a anlatma vaktim gelmişti.

Filmden sonra yerel bir lokantada akşam yemeği yemeye gittik. Sinirlerimi yatıştırmak adına bu yemeğin Merilee's Café'de yediğimiz yemeklere benzediğini söyleyip duruyordum kendime ama öyle değildi. En azından benim için. Ortam beklenti yüklüydü, neye dair olduğundan şüphe duy-sam da. Mason elimi tutmak dışında benimle fiziksel olarak temas kurmamıştı. Kaldı ki yanında otururken dahi dikka-tim yeterince dağınıktı. Başka türlü bir hamlede bulunmuş olsa buna odaklanabileceğimi hayal bile edemiyordum zira gerçekten bundan daha önemli bir meseleye odaklanmam gerekiyordu. Siparişlerimizi verdikten sonra derin bir nefes aldım. "Mason, sana söylemem gereken bir şey var."

Yüzündeki gülümseme yitip gitti. "Tamam."

"Bruce Wayne'le ilgili."

Omuzları gevşedi. "Tamam."

"Bir saniye. Ne diyeceğimi sandın?"

"Boş ver. Hadi bana Bruce Wayne'den bahset."

"Kayıp."

Gözlerini kıstı. "*Kayıp* derken?"

"Hasta olduğunu söylediğini biliyorsun fakat Neely Kate'le ögle yemeği yedikten sonra ona tavuk suyuna çorba gö-türdüğümde evinde değildi. Bunun yanı sıra kıyafetlerinin yarısı ortalarda görünmüyordu."

Mason endişeli göründü. "Nereye gitmiş?"

"Hepsi bu kadar. Bilmiyorum. Dâvid onun birkaç gündür işe gidemeyecek kadar hasta olduğunu söylediğini ve sonra,

sabah erkenden evden çıktığını, geç saatte de geri döndüğünü söyledi. Bruce Wayne'i en son pazartesi gecesi görmüş. Dahası Scooter cuma günü ve hafta sonu Bruce Wayne'i, Weston's Garage'da gördüğünü söylemiş Jonah'ya."

"Crocker'ın hapisten kaçmasıyla ilgili bir şey yaptığını mı düşünüyorsun? Crocker'ın dışarıdan yardım aldığını biliyoruz."

"Hayır. Bunu yapmayı kabul ettiğine inanamam. Bana karşı korumacı davranıyordu ve Crocker'ın bana kızgın olduğunu biliyor ama ya yardım etmeyi reddettiye ve ona zarar verdilerse?"

"Bana neden daha önce anlatmadın?"

"Bruce Wayne'in başının belaya girmesini istemedim. Kaçmış olabileceğinden endişeleniyordum ve sana anlatırsam şartlı tahliye memurunu durumdan haberdar etmek zorunda kalacağını düşündüm."

"Kulağa başı beladaymış gibi geliyor. Şerif departmanını durumla ilgili bilgilendireceğim ve bir kayıp raporu dolduracağız."

"Ya Crocker'ın adamlarından saklanıyorsa?"

"Bunu da göz önünde bulunduracağız. Rose, Bruce Wayne'in hayatını zor da olsa düzeltmeye çalıştığını biliyorum ve şartlı tahliye memuru da bunu fark etmiş olmalı. Ayrıca onun hakkında olumlu şeyler söyleyebilirim."

"Bunu yapar mısın?"

"Elbette. Bruce Wayne seninle çalışmaya başladığından beri dikkat çeker bir gelişme gösteriyor. Bunu herkes görebilir."

"Teşekkür ederim."

“Bir dahaki sefere, bana anlat, olur mu? Biz gerçekten aynı taraftayız.”

Buna alışmak zaman alacaktı.

Bir saat sonra Bruce Wayne için bir kayıp raporu doldurmak üzere Fenton County Şerif departmanına vardık. Mason danışma görevlisine arkadaşı Jeff’in orada olup olmadığını sordu. Birkaç dakika sonra bir adam arka taraftan içten bir biçimde gülümseyerek yanımıza geldi.

Mason ona doğru bir adım attı. “Rose, senin arkadaşım Jeff Dimler’la tanışmanı istiyorum. Kendisi şerif yardımcısı ve pek çok defa birlikte çalıştık.”

Samimiyetle uzattığı elini sıktım. “Selam.”

“Demek meşhur Rose Gardner sensin.”

İki büklüm oldum. “Beni tanıyor musunuz?”

Kahkaha attı. “Henryetta Polis Departmanı’ndan bile daha iyi bir dava kaydına sahipsin. Bu yıl daha fazla suçu çözeceğine dair burada, şerif departmanında dönen bir bahis var.”

Kaşlarımı çattım. “Evet, orada benden pek hoşlanmıyorlar.”

“Haberimiz var. Sakın endişelenme, seni burada ciddiye alıyoruz.”

Şaşkınlığımı gizleyemedim.

“Üçte üçlük başarıınızı tartışmak epey zor, Bayan Gardner.” Göz kırptı. “Hukuk yaptırımında kariyer yapmayı düşünürsen şerifin departmanı aklında bulunsun.”

Kahkaha attım. “Teşekkür ederim.”

“Söylesene, Mason.” Şerif yardımcısı omzunu duvara yasladı. “O basketbol maçının son saniyelerindeki üç sayılık atışınla adamları büyüledin. Gonzales kolundaki çıkık iyileşip geri dönse bile seni takımın kalıcı elemanı yapmaktan bahsediyorlar. İlgini çeker mi?”

Mason kahkaha attı. “O polisler, takımlarında bir avukatın olmasını mı istiyorlar?”

“Martin Isıtma ve Soğutma Sistemleri’ndeki o heriflere çalım atmada bize yardımcı olduğun sürece konuyla yakından ilgileniyorlar. Ne dersin?”

Mason sırtıttı. “Varım.”

“Harika!” Başparmaklarıyla kemerine asıldı. “Crocker’ın hapisten kaçması dışında Henryetta’da heyecan verici bir gün geçiriyoruz, öyle değil mi? Joe Simmons’ın Henryetta’da bile bir kampanya düzenlediğini duydum.” Bana doğru döndü. “Fidanlığınızda, yanılıyor muyum?”

“Evet,” dedim.

“Şerif departmanında bir pozisyona başvurdu, biz de ona işi önerdik fakat senatörlük seçimlerine adaylığına koyduğu için bizi geri çevirdi. Babasının izinden gidiyor, sizce de öyle değil mi?”

Joe’yla olan geçmişimi anımsamaktan rahatsızlık duyarak ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

“Hiçbir fikrim yok,” diye mırıldandı Mason bana göz atarak. “Biz buraya Bruce Wayne’le ilgili konuşmaya geldik.”

Şerif yardımcısı Dimler yüzünü buruşturarak ona gülümsemi. “Öyle olsun bakalım.” Ofisini işaret etti ve masasının karşısına geçtik.

“Geçen sene tutuklanmadan önce Bruce Wayne, Daniel Crocker için çalışıyordu, o nedenle Crocker’ın adamlarıyla bağlantısı olduğunu biliyoruz,” diyerek söze başladı Mason. “Ancak bir aydır Rose için çalışmakta ve çevre düzenleme işlerinde gerçek bir beceri göstermekte. İşinde beklenenin ötesinde başarılı. İşini seviyor gibi görünüyor ve tüm bu sıkı çalışmayı aklına estiği gibi bir kenara itmeyeceğinden eminim. Eski bağlantılarının başının derde girmesine yol açtığından endişeleniyorum.” Mason’la ilgili ne biliyorsak şerif yardımcısına aktardık.

Dimler bakışlarını notlarından bize doğru çevirdi. “Son birkaç haftadır Weston’s Garage’da epey hareketlilik fark ettik. Ne yapabileceğimize bakacağız. Decker’a deyim yerindeyse sürüye dönmesi için baskı yapıyor olabilirler, o da dönmek için bir yerlerde göze batmadan saklanıyordur. Decker’ın ev arkadaşının işbirliğinden fayda sağlayabiliriz.”

Bunu daha önce başardıklarından kuşkuluydum.

Ceptelevonu çalınca Dimler arayanın kimliğine göz attı. “Müsaadenizle, buna bakmam gerekiyor.

Mason ayağa kalktı. “Sanırım burada işimiz bitti. Yardım için teşekkürler, Jeff.”

Dimler telefona yanıt verirken odasından çıktık.

Mason bir kolunu sırtıma sarıp kulağıma doğru eğildi. “Bruce Wayne’in başı belada değil, yakında onu aramaya başlarlar. Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?”

Kesinlikle rahatlamıştım. “Evet. Oldukça... ve şerif yardımcısı Dimler’in benden nefret etmemesi de güven tazeleyici.”

“Rose, şehir sınırına taşınman konusunda ciddiydim. Şerif departmanı yardıma ihtiyaç duyduğunda çok daha duyarlı davranabilir. Ekiplerin çağrına daha hızlı karşılık vereceğini bilirim kendimi daha iyi hissederdim.”

Kaşlarımı çattım. “Neden aynı şeylerin yeniden yaşanacağını ve yeniden yardıma ihtiyaç duyacağımı söyleyip duruyorsun ki?” Zoraki bir biçimde gülümserken kaşları kalktı. “Önerdiğin andan beri bunu düşünüyorum ama maddi olarak şu an böyle bir seçeneğim yok. O çiftliği satmadığım sürece... ki bunun olması kim bilir ne kadar zaman alacak.”

“Bunu sonra konuşabiliriz ve taşınma konusunda ciddiy-sen bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulabiliriz.” Ön kapıyı iterek açtı. “Şimdi hadi, eve gidelim.”

Ona bakarak sııttım. “Jeff üç sayılık atışla neden bahsediyordu?”

Omzunu silkti. “Fenton County’nin bir basketbol ligi var. İşletme sahibi adamlardan oluşan pek çok takım mevcut, buna şerif departmanı da dahil. Memur Gonzales’in birkaç hafta önce kolu çıktı, bundan birkaç gün sonra Jeff’le öğle yemeği yerken benden takıma destek vermemi istedi.”

“Kulağa onları epey etkilemişsin gibi geliyor. Basketbol oynadığını bilmiyordum.”

Kafasını salladı. “Yıllardır oynamıyordum ama eğlenceli geçti, maçtan sonra birkaç elamanla arkadaş olup dışarıda takılmaya bile başladım.”

Mason benim için arabanın kapısını açtığı sırada şerif yardımcısı Dimler kapıda durup bize seslendi: “Hey, Mason. Bunu duymak isteyeceğini düşündüm. FBI az önce telefon

etti, Crocker'ı Shreveport'taki bir ambarda köşeye sıkıştırdıklarını söylüyorlar.”

Mason rahatlayarak derin bir nefes verdi. “Bu harika bir haber.”

“Karanın açığında demirlemiş durumdalar fakat birkaç saat içinde onu yakalamış olurlar.”

“Bilgilendirme için teşekkür ederim. Kodese geri döndüğünde bana haber verebilirsen memnun olurum.”

“Hiç şüphen olmasın.”

Arabaya bindiğimizde David'i aradım ve şerif departmanından bir memurun Bruce Wayne'le ilgili sorular sormak için uğrayabileceği konusunda onu uyardım. Polisler öylece kapısında belirirse korkudan deliye döneceğini biliyordum.

Telefonu kapattığımda Mason birkaç dakika süresince alışılmadık bir biçimde sessiz ve gergin göründü. “Öğlenin erken saatlerinde olanlarla ilgili konuşmak ister misin?”

Bir yanımda bu öğlen olanların hepsini toptan unutmak istiyordu fakat Jonah'nın bunu sağlıksız bulacağını biliyordum. Üstelik Mason'dan sır saklamak da istemiyordum. “Joe, Jonah'yla yattığımı düşünüyor.”

Yüzündeki ifade çekildi. “Pardon?”

“Babası, Joe benden ayrıldıktan sonra, Jonah'yla birlikte fotoğraflarını çeken birini tutmuş. O fotoğrafların sarıldığını ve birbirimize çok yakın oturduğumuzu gözler önüne serdiğini söyledi.”

“Peki, o sonuca nasıl varmış?”

“Çünkü Hilary'yle nişanı uydurma bir haber değil. Joe onunla yatıyor.”

Kıvrandı. “Rose, özür dilerim.”

“Senin özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Yalnızca anlamıyorum. Ona tahammül edemediğini söylüyor ama her seferinde ona geri dönüyor, her seferinde.”

“Bazı alışkanlıkların değişmesi zordur. Bizim için kötü birer alışkanlık olsalar dahi.”

Birkaç dakika boyunca sessizce yol almamızın ardından Mason park alanına girip motoru durdurdu.

Ön camdan uzun uzun verandama baktım. “Bensiz yaşamayacağını söyledi,” dedim birden.

“Peki, bu konuda nasıl hissediyorsun?”

Mason’a dönüp gözlerinin içine baktım. Endişeli görünmesinden nefret ediyordum. “Ona benden ayrılır ayrılmaz Hilary’nin kollarına koştuğu için onu affedemeyeceğimi söyledim. Yeniden bir araya gelsek dahi Hilary’ye geri dönmeyeceği konusunda ona asla güven duyamayacağımı söyledim.”

İfadesi halen tedbirliydi. “Bu gerçekten hissettiğin şey mi, yoksa söylemen gerektiğini düşündüğün şey mi?”

Mason değil de başka biri bana bu soruyu sorsaydı öfkelenebilirdim fakat Mason’ın sesinde hiçbir kötü niyet yoktu ve herkesten çok o bir cevabı hak ediyordu. “Hayatımdaki erkeğe güvenebilmem gerekiyor, Mason. Bu zamana dek çok fazla insan tarafından incitildim. Eğer kalbimi birine vereceksem onun bana karşı dürüst olmasını istiyorum. Gerçek şu ki Joe benden epey şey sakladı. İlişkimizin genelinde bana karşı dürüst değildi.”

Cevap vermedi.

“Beni Daniel Crocker’dan korumak istediğini söyledi fa-

kat ona ihtiyaç duymadığımı söyledim. Ona, senin yanımda olduğunu söyledim. Tıpkı aylardır yanımda olduğun gibi.”

“Rose.” Eli koluma kaydı.

“Bugün onun bu yüzünü gördüğüm için memnunum. Bu beni hayatıma devam etmem konusunda özgür kıldı, başka biriyle mutlu olmak istediğim için artık kendimi suçlu hissetmiyorum.”

Bakışları dudaklarıma kaydı. “Başka biri derken?”

“Sen, Mason,” diye fısıldadım. “*Seninle* birlikte olmak istiyorum.”

Başını eğdi. Korkutup kaçırmaktan korkarcasına dudakları dudaklarımı usulca okşarken nefesim kesildi.

Omuzlarına tutundum ve dili benimkini keşfederken dudaklarımı araladım. Göğsümde bir ateş tutuşurken kollarımı boynuna dolayıp onu daha da yakınımaya çektim. Tepkim tereddüdünün önüne geçince bir elini sırtıma atıp diğerini kafama doğru kaldırdı.

Tutku damarlarımda kabarırken ona daha da sokulabilmek için yolcu koltuğunda beceriksizce döndüm.

Her ikimizi de nefes nefese bırakacak şekilde birden kafasını kaldırdı. “Sanırım komşun bizi izliyor.”

Elini tuttum. “Hadi içeri gel.”

Arabadan indi, aracın etrafından dolanıp yolcu kapısını açarak beni kollarının arasına çekti ve sersemlememe sebep olana dek öptü.

Neden haftalardır ona karşı koymuştum?

Gülümseyerek geri çekilip elimi tuttu ve beni ön verandanın basamaklarına doğru çekti. “Anahtarlar,” diye mırıl-

dandı, beni yeniden öpmeden önce. Kafasını kaldırdığında yeniden dile getirdi. “Anahtarların.”

Ona uzun uzun baktım.

“Anahtarların? Bu sayede kapının kilidini açabilirim.”

“Ah.” Ama halen şaşkınlıkla yüzünü inceliyordum. Mason kelimenin tam manasıyla öpücüğüyle beni kendimden geçirmişti.

“Bana öyle bakmaya devam edersen içeri atlayarak gireceğim ki komşunun haftada iki kez uygunsuz eylem şikâyetiyle ofisini aradığı düşünülürse bu, kariyerimi pek de iyi yönde etkilemeyecektir.”

Kahkaha atarak elimi çantama daldırdım ve anahtarlarımı buldum. Mason onları benden alıp hızla kilitleri çevirdi. Ancak kapıyı açmak yerine beni ahşap yüzeye yaslayarak yeniden öptü. Bir eli yanağımı kavrarken diğerinin kazağımın altına kayarak belime dokunmasıyla tüylerim diken diken oldu. Dizlerim boşalırken ensesini kavrayarak ona sıkıca tutundum. Kalbim göğsümden çıkacakmışçasına çarparken tenim alev almış gibiydi.

Mason kafasını kaldırdı, gözkapakları şehvetten ağırlaşmıştı.

“İçeri girecek misin?”

Birkaç saniye boyunca bana baktı. “Hayır.”

Gözlerimi kırıştırdım, onu yanlış duyduğumdan eminim. “Hayır mı?”

“Aylardır bekliyorum zaten ve seni hazır olmadığın bir şeye zorlamak istemiyorum.”

“Beni hiçbir şeye zorlamıyorsun. Seni istiyorum.”

“Bundan pişmanlık duymanı istemiyorum, Rose. Zamanımız var. Bekleyebiliriz.”

“Ya beklemek istemiyorsam?”

Yanağını okşadı. “*Ben bekleyebiliyorsam bunu sen de yapabilirsin. Yalnızca emin olmanı istiyorum. Hayatına devam etme kararını daha bugün aldın.*”

Yüzümü göğsüne gömüp sızlandım. Kabul etmek istemesem de kelimelerindeki anlamın farkındaydım. “Haklı olmandan nefret ediyorum.”

Kollarını bana sardı. “Bunun benim için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin. Eve gidip soğuk bir duş almak zorunda kalacağım.”

Gözlerinin içine baktım ve kendimi durduramadan dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

İnledi ve ona sıkıca sarılırken öpüşünü derinleştirdi. “Rose, bunu hiç kolaylaştırmıyorsun.”

“Üzgünüm,” diyerek mırıldandım, dudaklarına doğru.

“Seni yalancı.” Kahkaha atarak bir adım geri çekildi. “İçeri gir ve kapıyı kilitle. Crocker’ı köşeye sıkıştırdıkları için güvende olabilirsin ama yine de polislerin bu gece birkaç devriye yönlendirmelerini sağlayacağım.”

“Tamam.”

“Yarın benimle Merilee’s Café’de öğle yemeği yer misin?”

“Hayır cevabı sanırım epey acımasızca olurdu.”

Beni yeniden öptü ve dudaklarımın arasından mırıldandı: “Seni ikna etmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.”

“Yarın beni bu şekilde öpeceksen, o zaman kesinlikle evet.”

Yüzü hafif bir sırıtişla aydınlandı. “Sabah mahkemede

olacağım fakat Yargıç McClary, biliyorsun, gün ortası mola vermekten hoşlanıyor.”

“Gün ortası? Yarın tek başıma dışarıda çalışıyor olacağım, o nedenle pek hoş görünmeyebilirim.”

“Sen her zaman hoşsun, Rose.”

Kızardım.

“İstinat duvarının inşasına mı başlayacaksın? Tek başına? Bruce Wayne ortaya çıkana kadar geçici bir süreliğine birini işe alamaz mısın?”

“David’e sorabilirim ama daha önce benim için çalışmaktan nefret etti. İş yalnızca ona zorlanmadan para kazanma sözü verdiğim için yaptı.”

“Yeniden dene. Belki de çalışırken sana Bruce Wayne hakkında daha fazla şey anlatır.”

“Tamam.” Bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etmek zorundaydım, her ne kadar onu ilk işe aldığımdan daha sıkı çalışması gerekebileceğinden teklifimi reddedeceğini tahmin etsem de.

“Hadi gir artık içeri. Sabah seni ararım ve Crocker’ın resmi olarak tutuklandığını bilmeni sağlarım.”

Kapıyı açtım ve bir an için eşikte durdum. “İyi geceler, Mason.”

Eğildi ve onunla yarın öğle yemeği yemenin mikrodalganın keşfinden beri en iyi fikir olduğunu kanıtlayarak bana son bir öpücük daha verdi.

“İyi geceler, Rose.” Beni usulca içeri itip kapıyı ardımdan kapadı.

Kilidi çevirmemin ardından ışığı yaktım ve perdelerin

arasından bakarak Mason'ın park alanından geri geri çıkmasını izledim.

Sırtımı kapıya yasladım ve içimde tuhaf bir his yapılanırken derin bir iç çektim. Bu hissin ne olduğunu tanımlamaya çalıştım. Muffy'nin dışarı çıkmasına izin vermeyişim tuhaftı ama sorun bu değildi. Bedenim hormon dalgalanmasıyla ve tatmin edilmemiş bir ihtirasla sarsılıyordu, ancak sorun bu da değildi. Kendimi tedirgin hissediyordum, sanki bir tahterevallideydim ve yere ne zaman ineceğimi bilmiyordum. Başka biriyle flört etmek böyle bir his mi yaratıyordu? Geleceğin belirsizliğiyle uğraşmak?

Bitkin bir biçimde iç çekerek kapıdan uzaklaştım. Saat henüz dokuzdu ve yatağa gitmenin yakınında bile değildim. Pijamamı giyip Neely Kate'i aradım ve onu Mason'la geçen günümle ilgili bilgilendirdim. Mason'ın beni öpmesini ona anlatırken öyle yüksek sesle ciyakladı ki ahizeyi kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Beni sağır edeceksin, Neely Kate."

"Abartıyorsun. Demek çok iyi öpüşüyorsun?"

"Tamam. Bunu kıyaslayacak durumda değilim ama geri çekildiğinde epey sersemlemiş haldeydim."

"Ah!" Yeniden ciyakladı. "Sizin ikinizin kimyasının birbirine feci tutacağını biliyordum. Sen bir Akrep'sin, o da bir Yengeç. Mükemmel aşk uyumu."

"Mason'ın doğum gününü nereden biliyorsun?"

Nefesi kesildi. "Tüm insanlar arasında senin bana bunu sorduğuna inanamıyorum!"

"Ciddiyim," diyerek kahrkaha attım. Neely Kate'in etrafındaki herkese ve her şeye dair geniş bir bilgi birikimine sahip

olduğu biliniyordu fakat akıl almaz derecede, dedikoduya meyilli değildi. “Beklememizi istediğine inanamıyorum.”

“Bence bu çok romantik. O seni gerçekten önemsiyor, Rose.”

“Bunu haftalardır biliyorum. Bunu kanıtlaması için beklemesine ihtiyacım yok.”

“Pekâlâ, Joe’yla yatmak için acele ettin ve bak işler ne hale geldi.”

İç çektim. “O farklıydı. Öldürülmek üzere olduğumdan emindim ve bir bakire olarak ölmek istemiyordum.”

“Yine de sevdim bunu. Bu onu daha centilmen kılıyor. Ronnie’yle evlenmemiş olsaydım onu bizzat kazanmaya çalışırdım.”

“Yarın onunla öğle yemeği yiyeceğim. Seçenekleri olduğundan ona bahsedeceğim”

Burnundan soluyarak güldü. “Nefesini boşa tüketme. O adamın gözleri senden başkasını görmüyor, Rose. Bu arada onunla herkesin önünde öpüştüğünden emin ol. Fenton County’de öyle çok bekâr kadını geri çevirdi, ki bu ‘zavallı adam eşcinsel’ dedikodularına yol açtı.”

Kahkaha attım. “Ne yapabileceğime bakarım.”

“Yarın yemekten sonra beni ara. Tabii *meşgul* olmazsan.”

“Korkunçsun. İyi geceler.”

Televizyonu açtım ve “Grey’s Anatomy”nin ikinci sezonunun yeni bölümünü izlemeye başladım. Birkaç hafta önce Joe’nun Hilary’yle nişanlandığını öğrendikten sonra, Neely Kate uğrayıp ilk birkaç sezonu bırakmıştı ve an itibarıyla dizinin bağımlısıydım fakat Mason’ın beni öpüşünü ve

daha fazlasını ne kadar çok arzu ettiğimi anımsadığımdan bu gece diziye odaklanamıyordum. Mason'la flört ederek Joe'yu aldatıyormuşum gibi hissetmekten endişe duyuyordum. Ancak Joe'ya herhangi bir imada bulunmamıştım. Seattle Grace'de –bir bölümden diğerine değişiyormuş gibi görünen– kim kiminle yatıyor kısmına dikkatimi vermeyi denedim ama aklım Mason'a ve verandamda geçirdiğimiz anlara kayıp durdu. Sonunda ikinci bölümün ortasında vazgeçip televizyonu kapadım.

Tüm kapıların kilitli olduğundan emin olmamın ardından yatağıma uzandım, ancak Muffy'nin eksikliğiyle uykuya dalmam normalden daha uzun sürdü. Gördüğüm tuhaf rüyaların etkisiyle sabah uyandığımda kendimi tedirgin hissediyordum, sanki bir şeyler ters gidiyormuş gibiydi.

Gözlerimi aralayarak odada etrafıma bakındım. Her şey normal görünüyordu, ta ki fildişi rengindeki yorganımın üzerindeki kırmızı benekleri fark edene dek.

Kırmızı gül yaprakları yatağımın üzerine saçılmıştı.

İrkilerek yerimden doğruldum ve kafamı yatak başına çarpacak şekilde geriye çekildim.

Gül yaprakları yatağımdan koridora dek uzanıyordu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarparak yataktan çıktım ve ne bulacağımdan korku duyarak koridora doğru ilerledim. Yapraklar koridorun ilerisini, kanepemi işaret ediyordu ki şu an kırmızı lekelerle bezeliydi ve bu haliyle, kafası Daniel Crocker tarafından kendi merdanesiyle patlatılmasının ardından annemin kanepesini andırıyordu. Histeriye kapılmamak için savaş verdim. O kırmızı lekelerin kan olmasın-

dan korkarak adım adım o tarafa yaklaşırken kusmamak için yutkundum. Tam ortadaki minder üzerinde, kıpkırmızı görünen bir merdane ve mor kristalli bir jeotla bir kâğıt parçası sabitlenmişti. Kâğıdı temkinli bir şekilde çekip aldım, elim öyle titriyordu ki elyazısıyla karalanmış notu güçbela okuyabildim.

Sevgili Rose 'um,

Seninle bitirmeyi sabırsızlıkla beklediğim bir meselemiz var.

Sonsuza dek senin, Dan

Bölüm Dokuz

Sendeleyerek yatak odasına girdim ve komodinin üzerinde duran ceptelefonumu alarak Mason'ın numarasını tuşlamaya çalıştım fakat nefes almakta sorun yaşıyordum ve görüşüm bulanıyordu. *Bayılmayacaktım.* İki kez derin derin nefes almamın ardından görüşüm normale döndü ama aklıma yeni bir düşünce geldi.

Ya Daniel Crocker halen evimdeyse?

Telefonu yere düşürdüm, eğilip yeniden elime alıp korrordordan koşarak geçtim ve mutfak kapısından dışarı çıktım. Park alanında ince askılı geceliğimle çıplak ayak dikilirken gözlerime dolan yaşların arasından telefonumdaki rakamları görmek için mücadele verdim.

Topla kafanı, Rose.

Gözlerimi kırıştırdım ve ekran Mason'ın hızlı arama numarasını bulmama yetecek kadar belirginleşti.

“Rose?” diye bağırdı paniğe kapılmış bir ses tonuyla. “Sorun nedir?”

Sakin onu korkutma. İkimizin yerine yeterince çılgına dönmüş durumdaydım. “Bir sorun olduğunu nereden anladın?”

“Çünkü beni sabahın altısında aradın ve ağlıyorsun.”

“Biri evime girmiş.”

“Çık dışarı. *Hemen!*”

“Dışarıdayım.” Başımı salladım. “Park alanımda duruyorum.”

“Heidi Joy'lara git ya da en iyisi Mildred'e.”

Bu kafamı toplamama yol açtı. “*Mildred'in evine gitmeyeceğim.*”

“911'i aradın mı?”

“Hayır, seni aradım ve o artık burada değil.” Kendimi daha kontrollü hissetmeye başlıyordum. “Amacını yeterince ortaya koymuş.”

“Kim? Ne oldu?” Sesi nefes nefese geliyordu. “Her neyse. Oraya geldiğimde anlatırsın. Şimdi, Heidi Joy'a git. *Hemen.*”

“911'i aramamı istiyor musun?”

“Hayır. Çoktan yola çıktık.”

“Biz derken? Polisle mi birliktesin? Sabahın bu saatinde? Neden?”

“Şerifle birlikteyim ve kendisi çoktan birini oraya yönlendirdi. Heidi Joy'lara gittin mi?”

“Hayır, seninle konuşuyorum.”

“*Hemen oraya git!*”

“Çoktan gitmiş, Mason. Güvendeyim.” Şimdilik.

“Rose, aptallık etme. *Lütfen.*”

Heidi Joy'un ön verandasına çıkarken, “Tamam. Gidiyorum,” dedim.

“Bir yere ayrılma, oraya geliyorum,” dedi Mason telefonu kapamadan önce.

Ama Heidi Joy’u uyandırmaya gönlüm razı gelmedi. Karşılaştığımız son birkaç seferde öyle yorgun görünüyordu ki onu kıymetli uykusundan edip evime –yine– birinin girdiğini söyleyerek korkutmak istemiyordum.

Ön verandasındaki koltuğa oturup kollarımı göğsümde kavuşturdum. Hissettiğim şok hafıflemişti ve artık üşüyordum. Üzerime bir sabahlık geçirmek için evime geri dönmeyi düşündüm ama bunu yapmaya cesaret edemedim. Daniel Crocker’ın gittiğinden emin olduğumu söylerken Mason’a yalan atmıştım. Ancak yaşanan şeyin yarattığı korku beni serseme döndürüyordu.

Psikopat Daniel Crocker –ben uyurken– evime girmişti ve bunu fark etmemiştim.

Beni kolayca öldürebilirdi, bunun yerine bana sataşmayı tercih etmişti.

Ama nasıl? Son duyduğumda, Daniel Crocker Shreveport’ta bir ambardaydı.

İki polis arabası siren çalıp tepe lambaları yanıp sönerек sokağın köşesinden döndü ve evimin önüne park etti. Bu yaklaşık olarak son altı aydır sık sık yaşanan bir şeydi, öyle ki komşuların beni muhitten defetmek için imza toplamamış olmaları karşısında şaşkındım. Bunu yapsalar onları suçlayamazdım.

Çok geçmeden şerif departmanından bir araç sokağa girdi. Mason’ın arabası onun hemen arkasındaydı. Aracının kapısını savurarak açan Mason ceketini çıkararak hızla

komşumun bahçesini geçip yanıma geldi. “Rose, sana Heidi Joy’un evine girmeni söylemiştim.” Beni koltuktan kaldırdı ve ceketini çıplak omuzlarıma sardı.

“Hayır. Bana Heidi Joy’lara gitmemi söyledin. Yalnızca onu uyandırıp korkutmak istemedim. Gerçi siren sesinin bunu benim yerime yaptığından eminim.”

Ayaklarıma doğru baktı. “Ayağına bir şey bile geçirmemişsin.”

“O şeyi gördüm... ve hemen telefonumu kapıp dışarı koştum.”

“Neyi gördün?”

“Git de kendin gör.”

Heidi Joy’un ön kapısı açıldı ve Andy saçları darmadağın bir halde önu lekeli pijamasıyla dışarı çıktı. “Ne oluyor?”

Mason kolunu omuzlarıma sardı. “Rose biraz içerde bekleyebilir mi? Evine biri girmiş.”

“Yine mi?”

İki büklüm oldum.

“Rose, önce sana söylemem gereken bir şey var,” dedi Mason. Derin bir nefes alıp güçlü kolunu sırtıma kaydırarak benimle yüz yüze gelmek için döndü. “Daniel Crocker Shreveport’taki ambarda değilmiş.”

“Biliyorum.”

Yüzü bembeyaz kesildi. “Nereden biliyorsun?”

“Evime bir not bırakmış.”

Beni iterek içeri soktu ve ifadesi sertleşerek Andy’ye döndü. “Onu gözünüzün önünden ayırmayın.” Ardından koşturarak bahçeyi geçti ve açık mutfak kapımdan içeri girmek üzere olan polisleri durdurdu.

Böyle şeylerin neden sürekli benim başıma geldiğini merak ederek Heidi Joy'ların ön penceresinden dışarı baktım. Basit, sıkıcı bir hayat sürmüştüm, ta ki beş ay önce Daniel Crocker bir mayıs ayının cuma günü DMV'de ortaya çıkana dek.

Mason on dakika sonra bir çift ayakkabı ve dertop olmuş bir kıyafet yığınıyla geri döndü. Mahcup görünerek bana elindekileri uzattı. "Kıyafete ihtiyaç duyacağını düşündüm. Üzerini değiştirmene ve sonrasında seni kahvaltıya götürme ne dersin? Bu sayede bulduğumuz şey hakkında konuşabiliriz."

"Tamam." Kıyafetleri kapıp koridorda ilerlemeye başladım. Yığını açtığımda Mason'ın mahcubiyetinin sebebini hemen anladım. Bana bir kot pantolonla uzun kollu bir tişört getirmiş, ancak bir külotla sutyen almayı da ihmal etmemişti. Geceliğimle sutyensiz olduğum açıkça ortada olmalıydı. Duyduğum utanç içinde debelenmek için bir dakika ayırarak gözlerimi yumdum.

Üzerimi değiştirip ayakkabılarımı giydim. Mason elini elime uzatıp beni arabasına yönlendirdi.

"Orada kalman gerekmiyor mu?"

"Hayır, Şerif Foster ve Jeff orada, kapsamlı bir inceleme yapacaklarına dair onlara güveniyorum." Yolcu kapısını açtı ve sonra direksiyonun başına geçti. "İyi misin, Rose?"

Şerif departmanından birkaç memurun evime girmesini izleyerek, "Evet," dedim. Bu evime yeni tarz bir istilaydı. Daha önce şerif departmanı tarafından hiç ziyaret edilmemiştim. "Ben iyiyim."

Mason şehirde sabahın bu saatinde açık çoğu restoranın önünde geçip yola devam ederken sessizdik. Bakışlarını yoldan ayırmıyordu, ancak gergin olduğunu söyleyebilirdim.

Ona doğru döndüm. “Kahvaltı edeceğimizi sanıyordum.”

“Edeceğiz. Evimde. Sanırım şu an halka açık bir yerde bulunmaman gerekiyor.”

“Yani herkesin görebileceği bir yerde.”

Bir şey demedi ve midem guruldadı. Dikiz aynasından baktığımda arkamızdaki arabanın bizi bir süredir izlediğini fark ettim. Keskin bir nefes alarak panik içinde Mason’a döndüm. “Biri bizi takip ediyor.”

Uzanıp elimi tuttu. “Her şey yolunda. Yalnızca dikkat çekmeyen araçlı, şerif departmanından bir memur. Bizi koruyor.”

Başımı sallayarak elimi ağzıma bastırdım. Bu nasıl oluyordu? Göğsüm panikle kasılırken sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Mason elimi sıktı. “Her şey yolunda, Rose. Her şey yoluna girecek.”

Kendime endişelenecek bir şey olmadığını söyleyerek gözlerimi yumdum. Güney Arkansas’taki kanun uygulayıcı memurların yarısı Crocker’ın peşindeydi fakat yanımda oturan adam her şeyin yoluna gireceğine inanmamı sağlıyordu.

Mason, ablamın bir örnek muhitiinin yakınında bulunan, şehrin daha yeni kısmındaki konut bölgesine yöneldi. Cep-heleri taş, tuğla ve mermer olan yapıların hepsi çok lükstü. Ancak bakımlı bahçelerin yanından geçerken çevre düzenlemelerinin ne kadar sıkıcı olduğunu düşünmeden edemedim.

Bir park alanına girdiğinde tam karşıda dikkat çeken iki katlı bir binaya doğru baktım, ön camdan. “Yani yaşadığın yer burası mı?”

“Ta kendisi.” Beni ön kapıya yönlendirirken peşimizde olan aracın sokağın karşı tarafına park ettiğini fark ettim. Mason kapının kilidini açtı.

“Beni aramak için buraya geleceğini mi düşünüyorsun?”

Mason gözlerime bakarken duraksadı. “Evet. Crocker bir kaçık ve ona yaptığını düşündüğü şeyin bedelini ödemeni takıntı haline getirmiş durumda. Buraya geleceğinden ya da senin izini süreceğinden hiç kuşku yok.”

“Ah.” İşte bu beklediğim cevap değildi.

“Pencerelerden uzak dur.” Üst kata çıkarak gözden kayboldu ve bir tabancayla geri döndü.

“Bu gerçekten gerekli mi Mason?”

“Evet.” Silahı mutfak tezgâhının üstüne bıraktı.

Dün akşama kıyasla öyle soğukkanlı, öyle farklıydı ki birden fazlasıyla sorunlu biri olduğuma karar verdiğinden endişe ettim. “Mason, bana kızgın mısın?”

Tezgâhın üzerine bir krep kutusu koyarken gözlerini kocaman açarak kafasını hızla bana doğru çevirdi. “Tanrı aşkına, sana neden kızgın olayım?” Tezgâhın arkasından dolanıp beni kollarının arasına aldı. “Hayır, çılgına döndüm. O adam evinde, yakınındaydı ve yapabileceği şeyler...” Sesi yitip gitti. “Seninle kalmam gerekirdi. Yanından hiç ayrılmamam gerekirdi fakat kalırsam sana karşı koyamayacağımdan endişe ettim ve Jeff öyle emindi ki...”

“Mason, dur.”

Beni daha da sıkı sardı. “Jeff, onu Shreveport’ta köşeye sıkıştırdıklarını söyledi ama o kadar uzağa kaçabilmesi akla yatkın değildi.”

“Neden?”

“Çünkü seni takıntı haline getirmiş durumda.” Beni serbest bıraktı. “Krep ister misin?”

Bomba etkisi yaratan sözlerinin tamamen farklı bir konu başlığına kaymasına şaşırarak gözlerimi kırıştırdım. “Evet.”

Dolaptan bir şişe krep şurubu çıkardı.

“Herkesin benden daha iyi beslendiğini düşünmeye başlıyorum.”

Krep ununu bir ölçü kabına kaşıkla koyarken omzunun üzerinden bana baktı. “Genelde neyle besleniyorsun?”

“Konserve çorbayla.”

Yüzünü buruşturdu. “O halde herkes senden daha iyi besleniyor olmalı.”

“Teşekkürler.” Kahkaha attım ama güçlkle. Mason’ın ne bildiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. “Bıraktığı o nota dokunmamam gerekirdi, biliyorum fakat doğru düzgün düşünemiyordum.” Omzumu silktim. “Kanepeyi gördüm ve o an...”

Mason yüzüme bakmak için döndü. “Sorun değil. Yanlış bir şey yapmadın.”

“Şimdi yemek zorunda mıyız? Onun evimde olduğunu düşündükçe kusacakmış gibi hissediyorum kendimi.”

Saniyeler içinde yanıma gelip beni tabureden kaldırarak kollarının arasına aldı.

Yanağımı göğsüne yasladım ve kollarımı sırtına doladım. “Notu buldunuz, değil mi?”

“Evet.”

“Kanepedeki kan mıydı?”

“Hayır, sadece ketçap.”

“Neyse ki. Birini ya da bir hayvanı yaraladığından endişe ettim.”

“Kimse yaralanmadı. Bildiğim kadarıyla.”

Kafamı geriye atıp yüzüne baktım. “Beni takıntı haline getirdiğini nereden biliyorsun?”

“Muhitindeki o gencin, Crocker’ın adamlarının sana olan tehditkâr tutumlarıyla ilgili söylediği şeyin ardından biraz araştırma yaptım.”

“Ah.”

“Şerif departmanı araştırıyordu fakat fazla iş yapmadıklarından birer tehdit gibi görünmüyorlardı. Crocker’ın bilinen işbirlikçileri göze batmamaya çalışıyordu ve Crocker demir parmaklıklar ardındaydı. Ta ki şehir hapishanesinin gardiyanları iki gün önce sabahın üçüne doğru onun hücresinde olmadığını fark edene dek.”

Ürperdim.

“Gül yapraklarıyla merdaneyi anladım.” Sesi yumuşadı. “Ama jeot neyin nesi?”

Crocker’ın tutuklandığı günü anımsayarak gerildim. “Sanırım o kayıtlara geçmedi.” Gülümsemeye çalıştım. “Ve kayıtları okuduğunu biliyorum. Bazen benden bile daha fazla şey biliyormuşsun gibi düşünüyorum.”

Yüzünü buruşturdu.

“Dalga geçiyordum... ya da buna çabalıyordum. Crocker’ın tehditlerini araştırdıysan kayıtlara da bakmış olmalısın.”

“Kayıtlarda bir jeota dair hiçbir şey yoktu.”

“Joe’yu kurtarmak için depoya girdiğimde, Joe’yu vurmasın diye Crocker’ın beni üst kata çıkarmasını sağladım. Erkekliğini sorgulayarak.”

“Bu kayıtlarda yer almıyor, Rose. Tek bahsedilen seni yukarı çıkardığı, sonra da baskının gerçekleşmesiyle Joe’nun seni kurtarmak için üst kata çıktığı.”

Başımı salladım. “O şekilde olmadı.”

Beni mutfak masasının sandalyelerinden birine yönlendirdi, ardından bir an ortadan kayboldu, geri döndüğünde elinde bir not defteriyle kalem vardı. “Baştan başlayalım. Daniel Crocker’ı ilk kez DMV’de gördün, öyle değil mi?”

“Evet, annemin kanepesinde öldüğümü gördüğüm bir görüntü belirdiğinde. Ona beni öldüreceğini söyleyemeden bayıldım. Evraklarını orada bırakıp kaçtı.”

Başını salladı. “Tamam, devam edelim.”

“Sonra onu Jaspers’da gördüm. Tuvalete gittiğimde randevuya çıktığım çocuk beni bırakıp gitmişti. Bara geçip dilek listemdeki bir maddenin –bir kadeh şarap iç– üzerini çizmeye karar verdim.”

Mason not alırken kafasını kaldırıp bana baktı. “Bekle. Biri seni Jaspers’da bırakıp gitti mi?”

“Aslına bakarsan benimle hiç buluşmak istemedi. Violet ona bunu zorla yaptırdı ve çocuk annemi öldürmüş olmamdan korkuyordu.”

Mason başını salladı ve bakışlarını yeniden defterine çevirdi. “Ne salak! Sonra ne oldu?”

“Sloan barmendi.”

Yeniden bana baktı, gözleri kocaman açılmıştı. “Sloan Chapman?”

“Evet, beni bu karmaşanın daha da derinlerine iten bir diğer tesadüf. Daha önce hiç şarap içmemiştim, o yüzden ne sipariş edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sloan gerçekten sevimliydi ve bana bu konuda yardımcı oldu. Sonra Daniel Crocker geldi. Beni orada randevuya çıktığım çocukla görmüştü fakat yeni saç stilim ve yaptığım makyaj yüzünden beni tanımamıştı. Farklı görünüyordum. Yine de beni bir yerlerden tanıdığını söyledi ve bunu çözmemek onu çılgına çeviriyordu.” Derin bir nefes alarak duraksadım. “Sloan onun bana asıldığını gördü ve duruma müdahale etti. Kardeşi olduğumu ve basıp gitmesini söyledi ona. Crocker gitti ama bu yüzden hiç de mutlu görünmeyerek.”

Mason bana baktı. “Sloan’ın seni koruyarak risk aldığı-
nın farkında mısın?”

Gözlerim dolarak kafamı salladım. “Birkaç gün sonra vuruldu, Crocker’ın DMV’ye yeniden uğrayıp kim olduğumu çözmesinin ardından. Annemin cenaze töreni yüzünden izinli olduğum süreçte her gün DMV’ye uğramış. Sloan’m ağabeyim olmadığını anladı, sonra da bana onun sivil polis olup olmadığını sordu. Dehşete kapıldım ve ona Sloan’ın polis olmadığını söyledim. O zamana dek hiçbir şey bilmiyordum. Sloan’ın eyalet polisiyle çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu. Onun öldürülmesine sebep oldum.” Sesim çatladı. “O zamandan beri bunun yarattığı suçluluk duygusuyla yaşıyorum.”

“Rose. Senin suçun değildi. Bilmenin imkânı yoktu.”

Başımı salladım. “Ardından Crocker’ı Sloan’ın cenaze töreninde gördüm. Bu, kendimi ikinci kez ölü gördüğüm başka bir görüntüden etkilendiğim gündü. Aynı zamanda neden benimle ilgilendiğini sonunda anladığım gün. Benim bilgi içeren bir flaş belleğe sahip DMV çalışanı olduğumu düşünüyordu. Bana ertesi akşam onunla Trading Post’ta akşam saat onda buluşmamı ve ona bahsi geçen flaş belleği vermeme söyledi fakat flaş belleğin içinde olması gereken şeye dair hiçbir fikre sahip değildim.”

Mason bakışlarını not defterinden ayırmaksızın konuştu. “Kayıtlar oraya gittiğini ve ona sahte bilgiler içeren bir flaş bellek verdiğini söylüyor. Sonra da Joe’nun ortaya çıkıp arka pencereden kaçmana yardımcı olduğunu. Bu oldukça yetersiz.” Yeniden bana baktı. “O gece başka neler yaşandı?”

“Neden daha fazlasının yaşandığını düşünüyorsun?”

İfadesi sertleşti. “Crocker’ın... Bir namı var.”

Tereddüt ettim. “Joe gerçekten o karmaşanın bir parçası olmadığımı fark ettiğinde beni halen cenaze evinde park halinde olan arabama bıraktı ve bana sahte flaş belleği verdi. Crocker’la buluşmaya karar vermemin nedeni Violet’ı kurtarmaya çalışmamdı. Crocker söz konusu tehlikeyi bana anımsatarak kapımın altından onun bir fotoğrafını bırakmıştı.” Yutkundum ve Mason’ın parlak, lekesiz buzdolabına doğru baktım. “Önceki gün cenaze evinde görünüşümün ilgisini çektiğini vurgulamıştı, bu yüzden istediği şeye sahip olmadığım için ilgisini dağıtmayı umarak dekolteli bir bluz tercih edip seksi görünmeye çalıştım. Joe bana flaş belleği verdiğinde doğru bir fikre sahip olduğumu ama Crocker’ın

beni yatağa atmasına izin vermememi söyledi. Yatakta... kaba olmasıyla tanınıyordu.”

Mason, kalemi sıkı tutuşundan ötürü beyaza çalan parmak eklemleriyle yazmaya devam etti.

“İçeri girdiğimde Crocker beni yatağa atmakta epey istekliydi. Adamlarına flaş belleği kontrol etmelerini söylemesinin ve flaş belleğin tatmin edici bulunmasının ardından Crocker bunu tekila partisiyle kutlamak için ısrar etti.”

Mason’ın not defterine bir şeyler karaladığını duydum.

“İlk üç tek tekiladan ve kaba saba birkaç öpücükten sonra kusmak için müsaade isteyerek tuvalete gittim. Joe beni orada bekliyordu. Geri dönmemi ve bir dahaki sefere bana yardım edeceğini söyledi. Çok geçmeden kusmak için yenden tuvalete gittim ve Joe’yla kaçtım.”

Mason birkaç satır daha karaladı ve sonra ifadesiz bir biçimde kafasını kaldırıp bana baktı. “Peki, Crocker’ı yeniden ne zaman gördün?”

“Ertesi gün. Trading Post’tan ayrılmamızın ardından Joe beni eve götürüp tavan arasına sakladı. Crocker’ın adamları geldi ama Joe bana yardım etmediğine, tüm gece evde olduğuna dair yemin etti. Yalan söylüyorsa onu öldüreceklerini söylediler. Joe sabah olup baskını gerçekleştirmeye giderken onun vurulduğuna dair bir görüntü gördüm fakat iyi olacağı, her şey bitene dek onun evinde beklemem gerektiği konusunda ısrar etti.

“Ancak bunun aksine Joe’nun evinin arka tarafında Muffy’yi yakalamaya çalıştım. Dışarıdayken Crocker’ın adamları geldiler ve Joe’nun evine girip benim ayakkabılarımı buldular. Bir gece önce giydiğim ayakkabıları. Gör-

düğüm görüntünün gerçekleşeceğini biliyordum, o yüzden Muffy'yle birlikte Bayan Mildred'in arabasını kaçırdık ve Joe'nun kulübeme sakladığı silahla yola koyulduk. Crocker'ın deposunun arka tarafına park ettik. Muffy'yle malzeme odasına saklandık, ta ki Crocker ofisinden fırtına gibi çıkıp Joe'ya nerede olduğumu sorana dek. O an yerimden fırladım ve Crocker'a Joe'nun konuyla hiçbir ilgisi olmadığını söyledim. Oradan tek başıma kaçtığımı, çünkü gerçek bir erkek aradığımı söyledim.”

Mason yazmaya son verdi ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. “Ne?”

Omzumu silktilim. “Bir şey öne sürmem gerekiyordu.”

Halen bir şey söylemiyordu.

“Crocker beni vuracaktı ama ona beni öldürmeden önce gerçek bir erkek olduğunu kanıtlamasını söyledim, böylece beni üst kata ofisine sürükledi.”

Mason ifadesiz bir yüzle beni izlemeye devam ediyordu.

“Alt katta bir kargaşa çıktığında dudağınızı ısırardım ve geriye doğru sendeledi. Tam o an silahımı çıkardım ve onu bacağından vurdum fakat Joe silah sesini duyup Muffy'yle üst kata koştu. Muffy, Crocker'a saldırdı ve o pislik köpeğime vurmaya başladı. Onu durdurmak zorundaydım, bu yüzden masanın üzerinde duran jeotu alıp Crocker'ı yere serecek şekilde kafasına indirdim. Joe bir abajurun kablосуyla onu bağladı, sonra da eyalet polisi onu götürdü.”

Mason birkaç dakika boyunca sessizdi. “Bitirmeyi beklediği meselenin ne olduğunu biliyor musun?”

Boğazıma doğru yükselen safrayı yutkundum. “İyi bir fikrim var.”

Bölüm On

“Onu yakalayacaklar,” dedi, bakışlarını tezgâhın üstünde duran silaha odaklayarak. “Şerif departmanı ve eyalet polisi şu an şehri tarıyor. Belki de sana sinsice sokulmanın yakalanmaya değer olmadığını fark etmiştir, ama bu akli başında bir kişinin yapabileceği bir şey. Crocker bir psikopat. Evine gidemezsin.”

“Ne yapacağım? Violet’la kalmak istemiyorum.”

Kafasını salladı. “Hayır. Onu herhangi bir şekilde tehlikeye atamazsın. Şerif departmanı seni tanık koruma programına dahil etmek istiyor.”

“Ya arazi işlerim? Ne kadar süreliğine uzak kalacağım?”

“Ne kadar sürerse. Sanırım onu saklandığı yerden çıkarmaya çalışacaklar ama Crocker öyle zeki ki gerçekten evinde kalmadığını fark edebilir.”

“Evime ya da Violet’lara gidemeyeceksem nerede kalacağım?”

“Onlar senin için güvenli bir yer bulana dek benimle ka-

labilirsin. Henryetta şehir sınırının dışındayız, bizi takip eden gizli görevdeki memurun mülkümü gözleme sebebi de bu.”

“Peki, her şey sona erene kadar neden seninle kalamıyorum?”

“Çünkü işe gitmem gerekiyor ve polis memuru ben dışarıdayken seninle kalabilecek olsa dahi bu çok dikkat çekebilir. Crocker ve adamları zaman kaybetmeden seni bulurlar. Seni saklamamız gerekiyor.”

“Ama ondan ne kadar kaçabilirim ki?”

“Bir ya da iki güne onu yakalayacaklarını umalım. Yine de risk almak istemiyorum. Henryetta şehir sınırının dışında ama yine de Fenton County dahilinde bir yer bulmaları şart.”

Cevap birden aklımda belirdi, o kadar belirgindi ki bunu daha önce göremediğim için kendimi bir kör gibi hissettim. “Öz annemin çiftliği.”

Dudakları aralandı. “Nerede?”

“Şehrin yarım saat kadar dışında. Earl Amca orayla ilgileniyor. Bir hafta önce ona sorduğumda bana elektrik ve gaz faturalarının ödendiğini söyledi. Su da bir kuyudan geliyormuş.”

“Bunu başka kim biliyor?”

“Ah...” Kaşlarını çatarak düşündüm. “Violet, tabii... ve kocası Mike. Joe. Neely Kate ve amcamla halam ama yalnızca amcamla halam nerede olduğunu biliyor. Sana geçen gün söylediğim gibi oraya daha önce hiç gitmedim.”

“Peki, öz annenin varlığından kimler haberdar?”

“Aynı kişiler. Başka kimse bilmiyor. Tamam, senin dışında, tabii.”

“Bu iyi bir seçenek olabilir. Bir sır ve ücra bir köşede. Bana adresi ver, kontrol etmeleri için memurları yönlendireceğim.”

“Yani orada mı saklanacağım?”

“Şerif bunun iyi bir fikir olduğunu düşünürse, kesinlikle. Orada seni koruyacak olan şerif departmanından memurlarla birlikte.”

O çiftliği bizzat önermiş olmama rağmen tereddüt etmeye başlamıştım. Ya orada günlerce ya da haftalarca sıkışıp kalırsam? “Zaten oraya pazar günü gidecektim,” dedim.

“Biz oraya pazar günü gidecektik.”

Ona gülümsedim. “Biz.” Bunu yalnızca iki gün önce planlamış olsak da aradan haftalar geçmiş gibi geliyordu.

Yeni bir endişe dalgasıyla sersemledim. “Tabii fikrini değiştirmediyse.”

Sözlerime inanamıyormuş görünüyordu. “Neden fikrimi değiştireyim ki?”

Başımı eğip masaya baktım. “Bilmiyorum... dün gece bana dokunmadan duramıyordun, şimdi ise Bay Bölge Savcı Yardımcısı gibi davranıyorsun. Belki de fazla dramatik olduğuma karar vermişsindir. Joe, Bruce Wayne ve Jimmy DeWade karmaşasının ardından geçen temmuz ayında benden ayrılmaya niyetlenmişti. Belki sen de halen kaçabilirken benden kurtulmaya karar vermişsindir.”

“Aklımdan geçen şey bu mu?” diye sordu, inanmaz bir ifadeyle. “Tüm bunların fazla geldiğini ve fikrimi değiştirdiği mi düşünüyorsun?”

Onun yüzüne baktım. “Seni suçlayamazdım.”

Kafasını salladı. “Gel buraya.” Uzanıp belimden kavradı ve beni masanın yanından çekip kucağına alarak bir kolunu sırtıma sardı. “Nasıl tanıştığımızı hatırlamıyor musun?”

Tüm hayatımı ekseninden çıkarma niyetiyle mahkemede gürleyen bir kasırga gibiydin. Seninle göz göze geldiğim an tam bir baş belası olduğunu biliyordum ve kırık topuğun yüzünden tam anlamıyla dengesiz bir biçimde önümde durduğunda, tavırlarım yüzünden beni azarladığında, hatta bu yüzden beni anneme ispiyonlama tehdidini savurduğunda ne yaparsam yapayım asla senin gibi bir kadın bulamayacağımı biliyordum.”

Kıvrandım. “Korkunçtum.”

“Dudaklarından dökülen her bir kelimeyi hak ediyordum.”

“Mason, ben tam bir bela mıknatısı gibiyim. Joe bundan nefret ediyordu.”

“Joe tam bir ahmak ve öyle olduğu için şanslıyım.” Beni usulca öpünce kucağında iç çektim. Bu durumda dahi, Daniel Crocker peşimdeyken bile kendimi Mason’ın yanında güvende hissediyordum. Sevgiyle, el üstünde tutulduğumu.

Onu daha iyi görmek için döndüm ve fikrini değiştirme ihtimaline karşın başını iki elimin arasına alarak onu öylece tuttum.

Ama bu hamlem içinde bir şeyi ateşledi ve ellerini bluzumun altından sırtıma kaydırarak tenimin alev almasına sebep oldu.

Mason inledi ve omuzlarımdan kavrayarak beni usulca kendinden uzaklaştırdı. “Sana dokunmadım çünkü başlarsam duramayacağımı biliyordum. Seni ne kadar arzu edersem edeyim güvende olduğundan şüphe duymamak benim için çok daha önemli. Seni korumakla yükümlüyken işleri batırabilirim çünkü seni öperken lanet olası bir nükleer bomba patlayabilir ve bunun farkına bile varamayabilirim.”

“Ah.” Vurgusunu anlayabiliyordum. “Yani bu beni öpmeyeceğin anlamına mı geliyor?”

Bakışları dudaklarıma kaydı. “Seni öpmeden sana bu kadar yakın nasıl durabiliyorum, bilmiyorum fakat kendimizi kaptıramayız. En azından seni güvenli bir yere götürene kadar. Gerçekten korunacağın bir yere.”

“O halde neden hâlâ buradayız?”

Kahkaha attı ve beni yeniden öptüğünde nükleer bombayla neyi kastettiğini anladım. Kapının tıklatıldığını Mason beni yere indirip silahına uzanınca ancak algılayabildim.

“Neden silahını alıyorsun? Daniel Crocker’ın cidden kاپıyı çalacağını mı düşünüyorsun?”

“Ruh hastası birinden her şeyi beklerim.” Tuvaleti kontrol etti. “Şimdi gir ve burada saklan. İçeride hiç pencere yok.”

Kan beynime sıçradı. “Sen ciddisin.”

Yüzünde kararlı bir ifadeyle başını eğerek bana baktı. “Çok ciddiym. Şimdi gir içeri.”

“Hayır! Ya gelen oysa ve seni vurursa?” Hissettiğim panik yüzünden sesim sert çıkıyordu.

İfadesi yumuşadı. “Rose, kimse beni vurmayacak. Gelen muhtemelen Jeff. Suç mahallini kontrol etmesinin ardından uğrayacağını söylemişti, yine de risk almak istemiyorum, tamam mı?” Kapı daha da yüksek sesle tıklatıldı. “Şimdi, gir içeri.”

Merdivenin altındaki aralık kapıyı işaret etti.

Dediğini yerine getirdim zira başka ne yapacağımı bilmiyordum. İçeri girdim ve Mason penceresiz ön kapıya yönelmek üzere tuvaletin kapısını ardımdan kapadı. Klozet kapa-

ğının üzerine oturdum ve olan bitene kulak kabartırken evinin dekorasyonunu düşündüm. Her şey şık ve parlak, krom ya da koyu ahşaptandı. Oturma odası ve açık mutfak uyumluydu: lekesiz çelik ve granit tezgâh, modern görünümlü kanepeler ve cam masalı sandalyeler. Evinin kendi evimden bu kadar farklı olacağı aklımın ucundan dahi geçmemişti.

“Gelsene Jeff.” Mason’ın sesi tuvalete ulaştı. Sonra kapı aralanıp yüzünü belirgin kıldı. “Güvendeyiz.” Ayağa kalkmamla elini uzatıp beni dışarı çıkardı. “Rose, şerif yardımcısı Dimler’ı hatırlıyorsun, değil mi?”

“Bruce Wayne hakkında bir şey öğrendiniz mi?”

Bir elini kafasına götürdü. “İtiraf etmeliyim ki hayır. Crocker’ın Shreveport’taki ambarda olmadığını öğrendiğimizde yeniden toplanıp tüm dikkatimizi bu meseleye vermek zorunda kaldık. Burada olma nedenim de bu.”

Mason oturma odasını işaret etti ve biz kanepeye geçerken Dimler bir sandalye çekip karşımıza oturdu.

Mason kolunu omuzlarıma sarınca bu hamlesi şerif yardımcısı Dimler’in dikkatinden kaçmadı. “Rose’un güvenliğine dair kişisel çıkarımı takdir edebileceğinden eminim,” dedi Mason, beni daha da sıkı sararak.

Dimler’in yüzünde hafif bir kaş çatış belirdi, ardından bu yerini bir sırtıtmaya bıraktı. “Görebiliyorum. Birlikte olduğunuzu bilmiyordum. Hiç bahsetmedin.”

“İlişkimiz yakın zamanda başladı,” dedi Mason, sonra onay almak istercesine bana göz attı.

Ona usulca gülümsedim.

Mason arkadaşına döndü. “Ne biliyorsun?”

“Parmak izlerinin kime ait olduğunu henüz saptayamadık, o nedenle Rose’un evine girenin Crocker olduğundan emin değiliz fakat birinin eve zorla girdiği kesin. Giren kişi Crocker’ın adamlarından biri de olabilir.”

“İçeri nasıl girmiş?”

“Arka pencereden. Henryetta polisi evinin önüne park ettiklerine dair yemin ediyor, Rose, onları sabahın üçünde bilgilendirmemizin hemen ardından. Ancak o taraftan içeri giren kimseyi görmemişler.”

“Peki, senin düşüncen?” diye sordu Mason.

“Crocker ya da adamlarından biri, fark etmez. Asıl mesele birinin o uykudayken evine zorla girmiş olması.”

“Daniel Crocker olduğunu düşünüyor musunuz?” diye sordum.

Dimler tereddüt etti.

“Oydu,” dedi Mason alçak sesle. “Rose’un ona yaptığı şeyin intikamını almaya ant içmiş durumda. Rose yalnızca onun tutuklanmasına sebep olmadı, aynı zamanda onun gururunu da kırdı, bu hep aklının bir köşesinde. Crocker onu korkutmanın tatminini yaşamak isteyecek ve canını yakana kadar duracağını hiç sanmıyorum.”

Sırtımdan bir ürperti geçti.

Şerif yardımcısı Dimler kolunu dizine yasladı. “Kusura bakma ama Mason, daha az önce Rose’un güvenliğine dair kişisel çıkarın olduğunu kabul ettin. Bu seni o türde bir sonuca götürebilir. Artık tarafsız değilsin.”

“Hayır, Jeff. Bu beni daha temkinli kılıyor, bu sayede gözden kaçırabileceğin şeyleri görebiliyorum. Crocker’ın halen şehirde olduğunu sana kim söyledi?”

Homurdandı. “Sen.”

“Crocker ona bedel ödetmeyi kafasına koymuş durumda. Tatmin olana dek onu rahat bırakmayacak. Crocker onun muhbir olduğunu düşündüğünde Rose’un başına gelenleri duyduktan sonra bundan daha da eminim. Bunların çoğu kayıtlara geçmedi.”

Memur kaşlarını çatı. “O lanet olası kayıtları kim tuttu?”

Kadının bana karşı ne kadar nazik davrandığını anımsayarak, “Hilary,” dedim. “Eyalet polisiyleydi ama o zamanlar Joe’nun eski sevgilisiydi.”

“Bekle. Joe Simmons’ın mı?”

“Evet,” dedi Mason. “O ve Rose romantik bir ilişki yaşadılar. Memur Wilder raporunu hazırlarken bunun etkisi altında kalmış olabilir.” Mason masadan not defterini alıp geri kalan hikâyeyi Dimler’la paylaştı.

Jeff hüsrânını yansıtan bir şekilde derin bir nefes verdi. “Bu bilgilerin iki gün önce faydası dokunabilirdi. Bunun arkasında Crocker’ın olduğuna hiç şüphe yok, fiziksel olarak Rose’un evine girmiş olsun ya da olmasın. Yeni bir haber alana dek korunması gerekiyor. Burada güvende değil, o yüzden onu güvenli yerimize götüreceğim.”

“Nereye?” diye sordu Mason.

Memurun yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Neresi olduğunu etrafımdaki herkese söylersem güvenli olmaktan çıkacağından eminim.”

“Ben herkes değilim.”

“Buna rağmen...” Ayağa kalktı. “Rose, şimdi benimle geliyorusun.”

İrkilerek gözlerimi kırıştırdım. “Ya Mason?” Ona göz attım. Yüzünde pişmanlık ve kararsızlık karışımına benzer tuhaf bir ifade vardı.

“Tehlike altında olan Mason değil,” dedi Jeff sert bir ses tonuyla. “Sensin ve tüm bu çılgınlık sürerken onun mahkemede olması gerekiyor.”

Mason’ın belimi saran kolu gerildi. “Günün geri kalanında onunla kalmak için izin alabilirim belki.”

“Onu güvende tutacağız, Mason. Mahkemede daha çok fayda sağlarsın. Her ikimiz de yakında o piç kurusunun yakalanacağını gayet iyi biliyoruz.”

Mason’ın yüzünden türlü hisler geçti.

Ona doğru uzandım ve bir elimi göğsüne koydum. “İyi olacağım. Sen işe gideceksin, ben de günü gizli bir yerde geçireceğim.” Sırıttım ve çenemin titremesine mani olmaya çalıştım. “Boş bir gün! Düşünsene, belki kitap bile okurum. Jana Deleon yeni bir kitap yayınlamış.”

Mason ikna olmuş görünmüyordu.

“Mason, McClary’yle ve bölge savcısıyla zaten başın dertte,” diyerek onu uyardı Jeff. “Baumgartner duruşmasında yaşananlardan bahsetmiyorum bile.”

Mason’ın gözleri kocaman açıldı. “Benim suçum olmadığını biliyorsun.”

“Ve her ikimiz de bölge savcısının seni suçladığını biliyoruz. Bunu bir düşün.”

Mason usulca bir küfür savurup ileri geri gezinmeye başladı.

Jeff Dimler ve Mason’ın arkadaş olduğunu biliyordum

fakat Mason'ın şerif yardımcısına kulak verme şekli bana fark ettiğimden daha yakın olduklarını söylüyordu.

Memur bana doğru döndü. “*Şimdi* gitmemiz gerek, Rose. Seni daha erken de götürebilirdim ama güvenli yerimiz hazır değildi.”

Sesim titreyerek, “Tamam,” dedim. Ayağa kalktım. “Peki, ablamı arayıp onu konuyla ilgili bilgilendirebilir miyim?”

Kafasını salladı. “Gerçekten zamanımız yok ve buradan ayrılır ayrılmaz kimseyle iletişim kuramayacaksın.”

“Saçmalık,” diyerek homurdandı Mason, ceptelefonumu pantolonunun cebinden çıkarıp bana uzatarak. Telefonumun halen onda olduğunu unutmuştum. “Ablasını araması için birkaç dakika tanınabilir.”

Jeff iç çekti. “Tamam, iki dakika ama ona güvende olduğun dışında hiçbir şey söyleme.”

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. “Tamam.”

İki adam mutfağa geçerken ben Violet'ın numarasını tuşladım. Mason'ın öfkesi onu alt ediyor gibi görünüyordu. Violet ilk çalışta telefonu açtı ve beni hazırlıksız yakaladı.

“Alo?” dedi, tereddüt ederek. Dün yaşananların ardından muhtemelen neyi beklediğinden emin değildi.

“Vi, benim. Fazla vaktim yok, o yüzden dinle.”

“Fazla vaktim yok da ne demek?” Sesi hem endişeli hem rahatsız olmuş gibi çıkıyordu.

Mutfaktan Mason'ın sesi yükseldi. “Bunu umursamaya-cağımı biliyorsun!” dediğini duydum.

“Umursamalısın!” diye cevap verdi Jeff ellerini beline götürerek.

Başımı salladım. Violet’la konuşmama odaklanmam gerekiyordu, Mason ve Jeff’in sohbetine kulak misafiri olmam değil. “Daniel Crocker dün gece zorla evime girdi ve bana bir tehdit notu bıraktı.”

“Ah, Tanrım!”

“Beni bulamam diye şerif departmanından memurlar beni güvenli bir yere götürüyorlar?”

“İyi misin?” Sesi çatladı. “Sana zarar verdi mi?”

“Hayır, iyiyim. Yemin ederim. Şerif beni güvende tutacaklarından emin, o yüzden endişelenecek bir şey yok.” Sesimin inanılır çıkması için çaba sarf ediyordum. “Ama bunu benden duy istedim. Oraya gittiğimde seni arayıp aramaya-caklarını bilmiyorum.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Bilmiyorum. Bana söylemiyorlar.” Sesimin çatlamaması için elimden geleni yaptım. “Ama imkân bulur bulmaz seni arayacağım.”

“Tamam.” Ağladığını söyleyebilirdim. “Rose, dün yaşananlar yüzünden üzgünüm.”

“Seni seviyorum, Vi. Önemli değil. Hiçbir tartışma bunu değiştiremez.”

“Ben de seni seviyorum.”

Jeff patlamaya hazır bir halde yanıma geliyor ya da daha doğrusu Mason’dan uzaklaşıyordu. “Şimdi kapatmam gerek, Vi. Kendine dikkat et.”

“Sen de.”

Telefonu kapayıp cebime soktum.

“Üzgünüm, Rose,” dedi Jeff, özür dilercesine yüzünü buruşturarak. “Telefonunu bırakman gerekiyor.”

İstemeye istemeye ceptelefonumu Mason'a uzattığımda sarılmak üzere beni kollarının arasına çekti.

Onun benimle gelmesini çaresiz bir halde istiyordum. Korkuyordum ve Mason beni teskin edebilecek tek kişiydi. Ancak bencilce davranamazdım. Ya benim yüzümden işini kaybedecek olursa? Şerif yardımcısı Dimler'la konuşmasından böyle bir olasılık olduğunu öğrenmiştim. Bunu Mason'a yapamazdım.

Geri çekilip yüzünü ellerimin arasına alarak gözlerinin içine baktım. "Her şey yolunda. İyi olacağım."

"İçimde gerçekten kötü bir his var, Rose."

Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Benim de ama Jeff haklı. Yanımda öylece durmana gerek yok. Kaldı ki..." Memura göz attım. "Şerif departmanındaki memurlar insanları korumak için eğitilmişler." Bir ay önce şerifin ofisinden göz göre kaçırıldığımı ona hatırlatmamın sırası değildi.

"Olabilirdiğin çabuk seni görmeye geleceğim."

"Mason," diye homurdandı Jeff. "Dış bağlantılara kısıtlama getirmemiz gerektiğini biliyorsun."

Mason'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. Ağzını açıp bir şey söyleyemeden omuzlarını kavrayıp parmak uçlarıma yükselerek gözlerinin içine baktım. "Üzerine düşeni yap ve eve dönmemde bana yardımcı ol," diye fısıldadım. "Sana."

Mason beni mutfığa çekti ve şaşırmanın yol açan bir biçimde beni amansızca öptü. Ona sıkıca tutundum, onsuz gizli bir yere gidip bekleme fikrinden ölesiye korkuyordum ama başka bir seçeneğim yoktu. Bu yüzden onun gücünü mümkün olduğunca özümstedim.

“Dikkatli ol,” diye mırıldandı, bakışlarımı süzerek. “Ne derlerse yap ve sakın yok yere kendini tehlikeye sokma.”

Yaşlar gözlerimi yakarken, “Sen de,” dedim.

Yanağımdan süzülen bir damla yaşı görünce paniğe kapılmış bir ifade belirdi yüzünde.

“Ben iyiyim.” Ondan uzaklaşıp şerif yardımcısına doğru yürüdüm. “Hazırım.” Şimdi gitmezsem fikrimi değiştirebilir ve benimle gelmesi için Mason’a yalvarabilirdim ve bundan daima pişmanlık duyacağımı biliyordum.

“Rose,” diye seslendi Mason arkamdan fakat kapıya doğru Jeff’in peşinden ilerlerken onu duymazdan geldim.

Telefonu çalınca Dimler arayanın kim olduğuna baktı ve kaşlarını çatı. “Burada bekle,” dedi bana. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından çekti.

Evden çıkmak için yeterince uzun süre kendime hâkim olabilmeyi umarak burnumu çektim.

Mason sırtım duvara değecek şekilde beni itip göğsünü göğsüme yasladı ve içimde ihtiyaç, arzu dolu bir hissin yapılanmasına yol açarak dudaklarıyla dudaklarımı esir aldı. “Seni bu gece göreceğim,” diye fısıldadı kulağıma. “Sana ulaşmanın bir yolunu bulacağım.”

“Başını derde sokmanı istemiyorum, Mason.”

“Benim için endişelenme. Sadece kendini düşün.”

“Neely Kate’i arayıp onu durumla ilgili haberdar edebilir misin? Çok endişelenecek. Ayrıca Jonah’yı da arar mısın?”

İfadesi yumuşadı. “Elbette.”

“Ve Muffy’yi kontrol edebilirsen...” Sesim çatladı. “Violet’in yanında keyfinin yerinde olduğundan eminim ama ona söylemeyi unuttum...”

Elimi tuttu ve dudaklarına götürüp öptü. “Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. İyi olduğundan emin olurum.”

“Teşekkür ederim.”

Kapı yeniden açıldı ve Jeff aralıktan kafasını içeri uzattı. “Tamam, hazırız.”

Mason elimi çevirip avcumun içine bir diğer öpücük kondurdu. “Yakında görüşürüz.”

Uzanıp dudaklarına doğru mırıldandım. “Sana güveniyorum.” Güç de olsa geri çekildim ve Jeff’in peşinden dışarı çıktım.

“Rose, neden arka tarafa geçmiyorsun, bu sayede Henry’ye şehir merkezinden geçerken başını öne eğmek zorunda kalmazsın, ne dersin?”

Kafamı salladım ve sivil aracın arka koltuğuna kayarak oturdum.

Jeff direksiyonun başına geçip motoru çalıştırırken, Mason’ın kapı girişinde durmasını izledim. Bakışlarımız kenetlenince birbirimize uzun uzun baktık, Jeff park alanından çıkarken her ikimizin de yüzü ifadesizdi. Şerif yardımcısı sokağın aşağısına inerken arkama dönüp Mason’ın görüş açımda giderek küçülmesini izledim ve sonunda görüşüm-den çıktığında hıçkırıklarımı yutkunarak bastırdım.

Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Bölüm On Bir

Şerif yardımcısı Dimler'in arabasının arka koltuğunda ağlamaya başlayıp kendimi utandırmamak için birkaç kez derin derin nefes aldım.

“Zor bir sabah, değil mi?” diye sordu.

Bakışlarım dikiz aynasına kayınca onu bana bakarken yakaladım. “Evet.”

“Mason sana oldukça bağlanmış görünüyor. Ne kadar zamandır birliktesiniz?”

Bunu zaten içeride Mason'a sormuştu, o zaman neden tekrar bana soruyordu? Güvenli yerin ne kadar uzakta olduğunu kim biliyordu? Belki de uzakta olduğu için sohbet ederek zamanı geçirmeye çalışıyordu.

“İlişkimiz biraz... karmaşık.” Tıpkı hayatımın geri kalanı gibi.

Bir kahkaha patlattı. “İnsanlar öyle söylerler fakat biri uğruna savaşmaya ya değer ya da değmez. Bunun hiç de karmaşık bir yanı yok.”

Fazla küstahtı ama yine de iyi bir noktaya değinmişti. “Siz evli misiniz, Şerif Yardımcısı Dimler?”

Sırtarak omzunun üzerinden arkaya baktı. “Mason’la yakın arkadaşsanız mesafeli davranma kısmını çoktan geçtik. Bana Jeff de.”

Tekrar dönüp dikiz aynasına baktı. Ben de arkamıza göz attım ve Mason’ın evinin önüne park eden sivil polis arabasının bizi takip ettiğini fark ettim.

“Ve evet, evli ve üç çocukluyum. Masraflı küçük yaramazlar.” Duraksadı. “Mason’ın daha önce bana senden bahsetmemesi garip... İş arkadaşlığımız dışında tabii.”

“Yani...” Ne demek istediğimden emin değildim.

“Mason harika bir adam. Little Rock’ta biraz zor durumda kaldı. Kız kardeşini öldüren pislği dövdüğü için onu kim suçlayabilir ki?”

Ona katılsam da gergin ses tonundan rahatsızlık duydum. Özellikle de Mason bu bilgiyi etrafa yaymazken. “Durumu elinden geldiğince idare etmeye çalışıyor gibi görünüyor.”

“Doğru fakat Mason böyledir. Beyaz şövalyelere, şerefe ve herkes için adalete inanır.”

“Peki ya sen, Jeff?”

Kıkırdarak başını iki yana salladı. “Mason’a kıyasla yalnızca biraz daha görmüş geçirmiş biriyim diyelim. On-
dan en az on yaş daha büyüğüm, yani bahsi geçen idealizm-
den az da olsa vazgeçecek kadar uzun yaşadım.”

Buna nasıl yanıt vereceğimden emin değildim.

“Dediğim gibi, o harika biri ama üzerinde çalıştığı konulara kendini tamamen adamaya ve duygusal olarak bağlanmaya meyilli.”

Tüylerim diken diken oldu. Bir şeyler ima ettiğini anlayacak kadar zeki olsam da böyle oyunlar oynayamayacak kadar yorgundum. “Ne demeye çalışıyorsunuz, şerif yardımcısı Dimler?”

Yeniden kıkırdadı. “Resmiyete geri döndük demek? Savunmaya geçmene gerek yok Rose. Burada ikimiz de aynı takımdayız. İkimiz de Mason için en iyisini istiyoruz.”

“Dur tahmin edeyim: Onun için en iyisi olduğumu düşünmüyorsun?”

Cevap vermedi.

“Benim ya da bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Haklısın.” Dörtüyl ağzında durdu ve arkasını dönerek gözümün içine baktı. “Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum... Henryetta Polis Departmanı’nın kışında bir diken olman dışında... ve dediğim gibi, aylardır Mason’ın arkadaşayım ve senden profesyonel konuşmalarımız dışında hiç bahsetmedi. Senin başının belada olması, onun da bir anda sana ısınmış görünmesi tesadüfi göründü gözüme. Onun o beyaz şövalye kompleksinin tekrardan harekete geçip geçmediğini merak etmeden duramadım haliyle.”

Ona bir açıklama borçlu değildim, bu yüzden ona kendi işine bakmasını söylemeyi düşündüm ama iki şey beni durdurdu. Birincisi, adam hayatımı korumakla görevliydi ve bu yüzden onu kendime düşman etmek akıllıca olmazdı. İkincisi ise gerçekten Mason’ın iyiliğini istiyor gibi görüyordu. İyi bir arkadaş olmaya çalıştığı için onu suçlayabilir miydim? “Seni temin ederim ki aylardır arkadaşız ve bir süredir birbirimize karşı duygular besliyoruz.”

“Joe Simmons’a ne oldu?” Aynadan beni inceliyordu.

“Bir ay önce ayrıldık.”

“Yani Mason senin tesellin mi?”

İşte şimdi öfkeleniyordum. “İlişkimizi nasıl tanımladığımız seni hiç ilgilendirmez!”

Arabayı yolun kenarına çekti ve gözlerinde öfke dolu bir ifadeyle bana baktı. “Yanıyorsun. Yakın arkadaşım kısa süre önce ilişkiye başladığı bir kadın uğruna kariyerini tehlikeye atıyorsa *bu* beni ilgilendirir. Her şeyi iyice düşünmeden bir kenara itmesine izin verirsem nasıl bir arkadaş olurum?”

Haklıydım. O da haklıydı. İkimiz de haklıydık fakat onunla tartışamayacak kadar yorgundum. “Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum.”

“Rose.” Sesi yumuşamıştı. “Bunu kişisel algılama. Sadece Mason’ın üzülmesini istemiyorum.”

Gözlerim akıtamadığım yaşlardan ötürü yanarken pence-re-den dışarı baktım.

“Gelip seninle kalmaya çalışacak. Ondan bunu tekrar düşünmesini istemeni tavsiye ediyorum. Kardeşi konusunda olanlar yüzünden profesyonel imajı zaten yeterince zarar gördü. Seni güvende tutmak için gücümüz dahilinde her şeyi yapacağız fakat sana yalvarıyorum, eğer Mason’la konuşursan ondan uzak durmasını iste.”

Gözyaşlarım boşalarak yanaklarımdan aşağı süzüldü. Gerçekten yapılacak en doğru şey olsa bile, bunu yapacak kadar güçlü olduğumdan emin değildim.

“Ona değer verdiğin açık,” dedi Dimler, nazik bir şekilde. “O yüzden sadece dediklerimi düşün.” Önüne dönüp tekrar arabayı sürmeye başladı.

Başım karıncalandı ve yeni bir görüntünün yaklaşmakta olduğunu bilerek kıvrandım. Gözlerimi yumdum ve bir anda şerif departmanındaydım. Mason karşımda duruyor, onu daha önce hiç görmediğim kadar kızgın görünüyordu. “Onun nerede olduğunu benden saklama hakkın yok Jeff! Bu benim hayatım, senin değil!”

Elimi silahıma götürerek omuzlarımı dikleştirdim. “Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Umarım bunu anlar ve daha sonra bunun için bana teşekkür edersin.”

Görüntü kayboldu ve şerif yardımcısının ensesi yeniden görüş açımına girdi. “Mason’la aranızda bir tartışma yaşanacak.”

Dimler yüksek sesle iç çekti. “Sanırım bu konuda haklısın.”

O görüntü Mason’a uzak durmasını mı yoksa aksini mi söylememi istiyordu.? Onunla konuşma fırsatı yakalayıp yakalayamayacağımdan bile emin değildim.

Cevapladığı ve bolca homurdanarak mutsuz bir tonla konuştuğu kısa telefon konuşması dışında ki bunun ardından bir u dönüşü yapıp ters yöne döndük yolun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik.

“Bir sorun mu var?” diye sordum.

Kaşlarını çatarak, “Kısa süre içinde düzeltilmeyecek bir şey değil,” dedi.

Yanıtı pek de yatıştırıcı değildi. Pickle Junction’da –turşu festivaliyle bilinen ve bundan başka bir namı olmayan küçük bir kasabaydı burası– eski püskü bir motelin önünde durmadan önce Henryetta’nın güneyine doğru gittiğimizden başka bir şey bilmiyordum. Motel en iyi günlerini altmışlar ve yetmişlerde, festivalin zirve yaptığı zamanlarda yaşamış

görünüyordu. Şimdi ise müessesenin boyasının ve çatısının yenilenmeye, otoparkındaki arabalara bakılırsa biraz da müşteriye ihtiyacı vardı. Burayı seçmelerine şaşırmamak gerekiyordu.

Şerif yardımcısı motoru durdurup bana bakmak için döndü. “Seni burada bir memurla bırakacağım. Bana güven.”

Biz arabadan inerken peşimizdeki sivil polis arabası Dimler’in arabasının yanına çekti. Motelin kapılarından biri savrulurken açıldı ve polis üniformalı bir adam dışarıya adım attı. Şerif yardımcısı Dimler bana kapıya kadar eşlik etti. “Rose, bu Henryetta Polis Departmanı’ndan Memur Sprout ve artık seninle o ilgilenecek.”

Memur Sprout liseyi daha yeni bitirmiş gibi görünüyordu. Kısa, açık kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve çilli bir yüzü vardı. Yine de bana umutsuzca ihtiyaç duyduğum sıcak bir gülümseme sundu. “Tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi.”

Tam o an meseleyi fark ettim. “Bekle!” Jeff’le yüzleşmek için döndüm. “Şerif departmanının beni koruyacağını sanıyordum?”

Dimler en azından yüzünü buruşturacak kadar nezaketliydi. “O telefon görüşmesinde bana seninle ilgilenme hakkını Henryetta Polis Departmanı’nın kazandığını söylediler. Olay şehir sınırları içerisinde gerçekleştiği için onların yetki alanına girdiğini iddia ediyorlar.”

“Fakat...” Henryetta Polis Departmanı *bana neden göz kulak olmak istiyordu ki?*

“Bir şeye ihtiyaç duyarsan memur Sprout’a söylersin. O bununla ilgilenecek.”

Başımı salladım ama bütün bu karmaşa yüzünden kendimi güvende hissetmiyordum. Kendi başıma saklanırsam bundan çok daha güvende olurum, diye düşünüyordum.

Jeff'in yüzünden adını koyamadığım bir ifade gelip geçti. "Rose, eminim Mason hakkındaki konuşmamızdan sonra benim pisliğin teki olduğumu düşünüyorsun ve şimdi de bu çıktı fakat seni temin ederim ki bu kişisel bir şey değil." Sesini alçalttı. "Şu an kendini pek güvende hissetmesen de seni temin ederim ki güvendesin. Seni tekrar şerif departmanına nakletmek için gücüm dahilinde her şeyi yapacağım fakat şimdilik, sadece sabırlı olup bekle."

Cevap vermek yerine eşikten geçerek iki polisi kapının önünde birbirine mırıldanır halde bıraktım. Geçici yeni evimi incelemek için bir süre oyalandım. Korkunç alaca renklerde polyester çarşaflarla kaplı çift kişilik iki yatak odayı dolduruyordu. Dekor, karşı duvarda bir gardıroba zincirlenmiş eski bir televizyon ve pencere kenarında duran oturağı plastikten ahşap bir sandalye ile tamamlanıyordu. Her bir yatağın tepesinden yüzü, şapkası, ince kol ve bacaklarıyla Bay Peanut'a benzeyen dans eden dev turşular sarkıyordu. Tuvaletin kapısı aralıktı ve bana sarı laminant kaplı lavabo tezgâhının bir görüntüsünü sunuyordu ki onun kırk yıl önce sarı olmadığından oldukça emindim. Zemin ise üzerine çıplak ayakla basmak gibi bir niyetimin hiç olmadığı lekeli kahverengi bir halıyla kaplıydı.

Jeff gittikten sonra kendimi, hayatımı korumakla görevli daha yeni reşit olmuş gençle baş başa buldum.

Memur Sprout yataklardan biriyle televizyonu işaret etti.

“Biliyorum pek iyi değil ama en azından gözden oldukça uzakta, yani seni burada bulma ihtimali epey düşük. Televizyonu açmak ister misin?”

Odanın arka tarafına doğru baktım. Kendime daha ne kadar hâkim olabileceğimi bilmiyordum. “Tuvaleti kullanmam gerekiyor.” Kelimeleri boğulur gibi söylemişim.

Kaşları kalktı. “Ah. Tamam.”

Bana kalan tek özel alana doğru aceleyle gittim ve içeri girip kapıyı arkamdan kilitledim. Musluğu açıp rengi sararmış klozet kapağının üzerine oturdum ve ağlamaya başladım ve başlar başlamaz gözyaşlarımı durduramadım. Memurun beni duymaması için çaba sarf ederken omuzlarım hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Daniel Crocker beni ölesiye korkutuyordu. Beni bulursa aramızda nazik bir “gel tekrar tanışalım” konuşması geçecek gibi hayaller kurmuyordum. Bana ölümü bahşetmeden çok önce ölmeyi dileteceğinden emindim ve kapının ardında duran memurun beni koruyabileceğinden oldukça şüpheliydim. Crocker’ın adamları azılı suçlulardı. Buraya gelirlirse sonuç tartışmasız netti. Tek umudum, motelin Crocker beni bulmadan önce yakalanacağı kadar gözden uzak ve gizli olmasıydı.

Fakat Memur Sprout, Jeff ve sivil araçtaki memur dışında kimsenin yerimi bilmediğini fark ettim birden. Crocker’ın adamları ortaya çıkıp Memur Sprout’u öldürürse ya da kaçırırsa şerif departmanının kaybolduğundan saatler boyunca haberi olmayacaktı.

Memur kapıyı tıklattığında nefes almaya çalıştım. “Bayan Gardner? İçeride iyi misiniz?”

Yerimden fırladım ve kapıyı açmadan önce musluğu kapadım.

Gözyaşlarıyla bezeli kızarmış yüzümü gören memurun ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Onu kenara itip yanından geçerek komodinin üzerinde duran telefona uzandım.

“Bayan Gardner,” dedi beni takip ederken. “Kimseyi aramazsınız.”

Ahizeyi omzuma yaslayarak yataklardan birine çöktüm. “Mason’ı aramam lazım.” Ondan gelmesini isteyemezdim fakat en azından nerede olduğumu bilmesine ihtiyacım vardı ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylediğini duymamaya.

“Bunu yapamazsınız. Emir aldım, kimseyi arama izniniz yok. Özellikle de onu.”

“Lütfen.” Yalvarmaktan utanmıyordum. “Onunla yalnızca bir dakika konuşmaya ihtiyaç duyuyorum.”

Bakışlarında anlayışlı bir ifade belirdi. “Üzgünüm.”

Ahize halen elimdeydi. Beni gerçekten durdurabilir miydi? “Denersem beni vuracak mısın?” Mason’ın numarasını tuşlamaya başladım. “Yoksa telefonu zorla elimden mi alacaksın?”

Başparmaklarını kemerine kaydırarak yatakların arasına durdu. Bana kimseyi aratmama emri verilen birine göre oldukça rahat davranıyordu. Mason’ın numarasını tuşladığımda sebebini anladım. Hat yoktu. Ahizeyi yerine koyup yeniden ağlamaya başladım.

Memur Sprout yüzünü bıkkın bir ifadeyle buruşturdu. “Özür dilerim! Kuralı ben koymadım. Genelde bu odayı kullanıyoruz çünkü telefon bozuk. Duyduğuma göre telefon görüşmesi yapmaya çalışan tanıklar pek de sıra dışı değilmiş.”

Bu, ilgimi çekti. “Burası polis departmanının odası mı? Burayı aylık mı kiraliyorsunuz?”

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. “Tam olarak bilmiyorum. Bana sadece telefon bozuk olduğu için bu odayı özellikle kullandıklarını söylediler.”

“Başka kimler burada kaldı?”

“Bilirsiniz, başları belaya giren ve tanıklık karşılığında anlaşma yapan insanlar. Torbacılar, hayat kadınları ve benzerleri.”

Oturmakta olduğum zevksiz yatağa göz attım. “Çarşaf lar en son ne zaman değişti?”

Hissettiği şaşkınlık alnının kırışmasına yol açtı. “Bilmiyorum...”

“Daha önce kaç kişiyi korudunuz?”

“Sayısız.”

Bundan şüpheliydim. “Hayır, sen. *Sen* kaç kişiyi korudun.”

Bana kaçamak bir bakış attı. “Yani şimdiki gibi mi? Burada mı?”

“Evet.”

“İlk sensin.”

Kendimi gerçekten güvende hissetmiyordum fakat o bir çaylaksa, benim için kuralları biraz esnetmesini sağlayabilirdim. Gözyaş larım onu dehşete düşürüyor gibiydi ve bir umut bunu avantajım olarak kullanabilirdim.

“Gerçekten korkuyorum Memur Sprout. Erkek arkadaşım, Mason, sıradan biri değil. O bölge savcısı yardımcısı.” Kelimeler dilimde yuvarlanırken garip bir his bırakıyor, ondan bahsetmek bile midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu.

“Biliyorum.” Memur Sprout’un sesi pek de mutlu çıkmıyordu.

“Kötü bir şey yaşanırken hep yanımda olur ve kendimi güvende hissetmemi sağlar. Buraya gelemeyeceğini biliyorum ama sadece sesini duyabilirsem...” Sesim yitip gitti. “Eminim senin kız arkadaşın da senin hakkında tam olarak böyle düşünüyordur.”

Boğazını temizledi. “Benim bir kız arkadaşım yok.”

“Buna inanmakta güçlük çekiyorum.” Ve gerçekten böyle düşünüyordum. Genç olabilirdi ama deneyimsiz görünse bile *gerçekten* tatlıydı. Ona utangaç bir biçimde gülümse dim. “Bak, olay şu: Bir kadın korktuğu zaman sadece erkek arkadaşının ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini ister, tamam mı? Eminim bunu anlayabiliyorsundur.”

Sprout duraksadı.

“Gerçekten kısa keseceğim.”

“Başım belaya girer.”

Ellerimi önümde kenetledim. “Kimse asla bilmeyecek.”

Gözlerini yumdu ve derin bir nefes alıp verdi. “Tuvalete girseydim tanışın odadan çıkıp resepsiyona gitme ihtimali mevcut olabilirdi.”

“Peki ya ceptelefonun?”

Başını iki yana salladı. “Mümkün değil. Onun izi sürülebilir.”

“Odadan çıkmak? Bu güvenli mi?” Bunu önermesi beni şoke etmişti.

“Burada olduğumuzu kimse bilmiyor,” diyerek omuz silkti. “Güvenli.”

Ukala tavrına bakıp Mason'ı aramak için bunun geçerli bir neden olduğunu düşündüm. "Tamam."

Pencerenin kenarında duran sandalyeye doğru yürüdü.

Başımı yana eğip kafam karışmış bir halde gözlerimi kırsarak onu izledim. "Tuvalete gideceğini sanıyordum."

Bana boş bir ifadeyle baktı. "Henüz gitmem gerekmiyor."

Ağzım açık kaldı. "Sen ciddi misin?"

"Sabahları genelde üç fincan kahve içerim fakat tüm bu koşuşturmacadan ötürü sadece bir fincan içebildim."

Onunla tartışabilir ve fikrini değiştirmesi riskine girebilirdim ya da beklerdim. Bu işi halletmenin birden fazla yolu vardı. Komodinin üzerinde duran buz kovanının hemen yanında plastik bir bardak buldum. Kovayı kaptım ve kapıya doğru yöneldim.

Sandalyeden fırlayıp yolumu kesti. "Dur! Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Buz almaya gidiyorum, böylece koca bir bardak buzlu su içecek ve tuvalete gideceksin."

Başını salladı. "Dışarı çıkmana izin veremem."

"Fakat sen..." Durdum. Şansımı zorlamak istemiyordum. Buz kovanını bırakıp bardağı kaptım ve banyonun lavabosundan doldurduktan sonra ona uzattım.

"Teşekkürler." Sudan küçük bir yudum alıp bardağı kenara koydu.

Bu iş epey uzun sürecekti.

Lekeli yorganı kenara çektim ve uzanmadan önce çarşafı inceledim. Erken kalkmış ve stresli bir sabah geçirmiştım. Vücudumun stresle başa çıkma yolunun uyku olduğunu öğ-

renmiştim. Memurun tuvalete gitmesini bekleyeceksem o sırada biraz kestirebilirdim.

“Televizyonu açarsam rahatsız olur musun?” diye sordu Memur Sprout.

“Keyfine bak.”

Gözlerimi kapadım ve söyleşi programının sunucusunun sesinin beni uykuya sürüklemesine izin verdim. Uyandığımda oda karanlıktı ve haber kanalı hâlâ açıktı. Uykulu bir biçimde yerimden doğrulup etrafıma baktım. Memur sandalyede değildi ve tuvaletin kapısı kapalıydı.

Beni uyandırmadan tuvalete girmişti.

Yataktan fırladım ve kapı kolunu yoklarken midemin gurdamasını duymazdan geldim. Saat akşam altıya geliyordu ve dün gecedен beri yemek yememişim. Karnımın zil çalmasına şaşmamak gerekiyordu.

Resepsiyon masasında oturan yaşlı bir adam odamızdaki televizyondan daha da antika görünen bir televizyonu izlemekteydi.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızla çarparken masaya yaslandım. Bu planı bizzat önermiş olsa da Sprout’un yakamdan çekerek beni odaya sürükleyeceğini düşünüyordum. “Telefonu kullanmam gerek.”

Adam kafasını dahi kaldırmadı. “Sadece müşteriler.”

“Ben bir müşteriyim!”

“O zaman odadaki telefonu kullan.” Sesi bıkkın çıkıyordu.

“Kullanamıyorum. Bozuk.”

Canlanarak başını kaldırıp bana baktı. “Sen altı numara da mısın?”

Kafamı salladım.

“Orası Henryetta Polis Departmanı’nın tanık koruma odası. Telefonun *çalışmaması* gerekiyor.”

Bu odayı daha kaç kişi biliyordu? Ne gizlilik ama! “Lütfen! Size yalvarıyorum!”

“Bilmiyorum...”

Masasının etrafından dolanıp telefonu kaptım.

“Bunu yapamazsın!” diye bağırdı.

Onu görmezden geldim. Mason’ın ceptelefonu numarasını çevirdim. Neyse ki ikinci çalışta telefona yanıt verdi.

“Mason Deveraux.” Bu onun ciddi ses tonuydu.

Yaşlı adam elimden kapmaya çalışırken telefonu alıp masasının diğer tarafına doğru ilerledim. “Mason, yardımına ihtiyacım var.”

“Rose?” dedi, paniğe kapılarak. “Neredesin?”

“Güvenli yerdeyim ama buraya güvenli demek mümkün değil. Sanırım *herkes* buranın nerede olduğunu biliyor.”

“Benden başka herkes,” diyerek homurdandı. “Jeff bana yerini söylemeyi reddediyor. Neredesin?”

Dışarıya motelin tabelasına doğru baktım. “Pickle Junction’da Pine Motel’deyim. Polis departmanının tanık koruma programı için devamlı kullandığı bir odası olduğunu biliyor muydun?”

“Benimle dalga geçiyorsun.”

“Keşke öyle olsaydı.”

Sesi nefes nefese geliyordu. “Seni almaya geliyorum. Şu an kendini güvende hissediyor musun?”

Yeniden haberleri izlemeye koyulmuş ve görünüşe bakı-

lırsa telefonu almaya çalışmaktan vazgeçmiş olan otel sahibine baktım. “Şimdilik.”

“Keşke ceptelefonun yanında olsaydı. *Kahretsin*. Senin yalnız gitmene izin vermemem gerektiğini biliyordum.”

“Sadece acele et Mason. Lütfen.” Onu tehlikeye soktuğumun farkındaydım, hem fiziksel hem de mesleki olarak fakat yalvarmadan duramıyordum.

“Otuz dakika içinde orada olurum. Bir şey olursa beni ara.”

“Altı numaranın polis departmanının odası olduğu ve telefonunun kasıtlı bozuk tutulduğu gerçeğini göz önüne alınca bu biraz zor olabilir.”

“O zaman beni nasıl aradın?”

“Motelin resepsiyonundayım.”

“Benimle dalga...” Türü küfür sıralamasının ardından duraksayarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. “Bak bakalım başka bir odaya geçebiliyor musun?”

“Memur her an burada olabilir. Ben odadan çıkarken tuvaletteydi.”

Tam o sırada Memur Sprout kapıda belirdi. “Bayan Gardner,” diye hırıldadı.

“Mason, kapamam gerek.”

“Bekle!” diye bağırdı. “Neler oluyor.”

“Memur Sprout beni buldu.”

“*Memur Sprout*? Arkansas’taki bütün polis akademileri tarafından reddedilen adam mı? Henryetta Polis Departmanı’nın buna rağmen işe aldığı adam mı?”

Bu o kadar çok şey anlatıyordu ki. “Evet, o.”

“Yirmi dakika içinde oradayım.”

Telefonu kapadım ve memurla yüzleşmek için döndüm.

Tükenmiştim. “Seninle birlikte oraya geri dönmeyeceğim.”

Memur Sprout’un gözleri yuvalarından fırladı. “Öylece çekip gidemezsin.”

“İzle de gör.” Kapıya doğru ilerlemeye başladım fakat tam o sırada televizyon ekranında bir görüntü belirdi. *Daniel Crocker*.

Olduğum yerde donup kaldım.

“Crocker’ın burada, Shreveport’ta terk edilmiş bir depoda olduğuna inanılıyordu fakat uzun süren bir çatışmanın ardından polis şüphelinin aslında eli silahlı evsiz bir adam olduğunu keşfetti. Arkansas Eyalet Polisi şu an Crocker’ın halen Arkansas civarında olduğunu düşünmekte. Şüpheli silahlı ve tehlikeli. Onu görürseniz oldukça dikkatli davranın.”

“Ah...” Yaşlı görevli homurdanarak ayaklarını masasının üzerine attı. “O kadar da kötü değil. Herkes suçu onun üzerine yıktıklarını biliyor.”

Şoke olmuşum ve bu durum memura kolumdan tutup beni yeniden odaya sürükleyecek yeterli zamanı vermişti. Tutuşundan kurtulmaya çalıştım fakat hiç görünmediği kadar kuvvetliydi. Tam içeri gireceğimiz sırada bir görüntü belirdi. Motel odasıındaydım ve başımın üzerinde kurşunlar uçuşuyordu.

“Dışarı çık!” diye bağırdı bir adam. “Seninle bir işimiz yok. Sadece Rose’u istiyoruz.”

“Tamam!” dedim. “Ateş etmeyi kesin! Onu alabilirsiniz!”

Yan tarafa baktım ve gölgelerin içinde kendi şoke olmuş yüzümü gördüm.

Görüntü yitip gitti ve, "Kendini kurtarmak için beni onlara teslim edeceksin," dedim memura.

Kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun? Öyle bir şey yaptığım falan yok. Sadece başım belaya girmeden önce içeri girmeni sağlamak istiyorum."

Beni içeri itip kapıyı kilitledi. İki şey kafama dank etti: Birincisi, Memur Sprout tereddüt dahi etmeden beni teslim edecekti. İkincisi, Crocker'ın adamları bizi bulacaklardı ve bu sadece an meselesiydi.

Mason'ın gelmesini bekleyemezdim. Buradan *şimdi* uzaklaşmalıyım.

Karnımı tuttum. "Tuvalete gitmem gerek."

Memur Sprout'un yüzünde tuhaf bir ifade belirdi, sanki edindiği bu bilgiyle ne yapacağını bilemez gibiydi.

"Sadece uzun bir süre içeride olacağımı bilmeni istedim."

Omzunu silkerek sandalyesine oturdu.

Tuvalete girer girmez resepsiyonda nasıl o kadar zaman geçirebildiğimi anladım. Memur Sprout acılı kanat yemek için Buffalo Bill'e uğramış olmalıydı. Öğürerek ve elimle yüzümün önünü yelpazeleyerek havalandırma fanının tuşunu buldum. Zaten her türlü gürültüye ihtiyacım vardı.

Arkamı dönüp alanın bana kendimi tuvalete kilitleme fikrini veren özelliğine baktım: Klozetin üst tarafındaki buzlu camlı pencereye.

Klozet kapağına basarak aşağıdaki kola tutundum ve itirdim. Hiçbir şey olmadı. Pervazın üst tarafına uzanarak pencerenin kilitli olmadığından emin oldum, ardından tekrar asıldım. Tık yoktu.

Hayır. Hayır. Hayır. Buradan çıkmam gerekiyordu. Şimdi.

Pencereyle birkaç dakika uğraşmamın ardından kapının tıklatıldığını duydum. “Pizza siparişi.” diye bağırdı bir adam.

“Ben pizza sipariş etmedim,” dedi Memur Sprout.

Hay aksi.

Kalbim çılgınca çarparak klozetin üzerinden aşağı atladım ve kolu yukarıya doğru homurdanarak ittirdim, ta ki nihayet pencere açılıp dengemi bozana kadar. Kalçamın üzerine düştüm ki bu, kapının ardından gelen bağırıslara bakılırsa başıma aldığım en hafif sorunlardan biriydi.

Klozetin üzerine tırmanıp vücudumu pencereden ittirdim ve altımda gördüğüm bir buçuk metrelik mesafeyle sersemledim. Son birkaç ay içinde pencerelerden atlama konusunda oldukça tecrübe kazanmıştım fakat bunu incelikle yapacak zamanım yoktu. Gecenin içinde ilk silah sesleri yükselirken pencereden baş aşağı atladım ve havada dönerek kalçamın üstüne çimenlere çarptım. Ayağa fırladım ve etrafıma bakınarak seçeneklerimi değerlendirdim. Motelin arkasında sol tarafta bir ağaçlık vardı, sağ tarafta ise tel çitle kaplı motelin depo alanı bulunuyordu.

Ağaçlığa doğru ilerledim.

Memur Sprout’u geride bıraktığım için biraz suçluluk duyuyordum ama sonra gördüğüm görüntüyü hatırladım. Sessiz olmaya çalıştım, ancak ayaklarımın altında ezilen yaprakların sesini bastırmanın hiçbir yolu yoktu. Yine de arkamda yükselen silah seslerini hesaba katarsak şimdilik güvende idim. Bir yanımda kimsenin arka tarafta beni aramıyor oluşuna şaşırılmıştı, ancak büyük olasılıkla bizi hazırlıksız

yakalayacaklarını düşünüyorlardı. Yine de ne kadar zaman kazandığımdan emin değildim. Crocker beni canlı istiyordu, bu yüzden kısa süre sonra odada olmadığımı anlayacaklar ve ağaçlığı aramaya başlayacaklardı.

Neredeyse on beş metre, karanlık ilerlememi zorlaştırına kadar koştum. Karanlığın gizlenmemi sağlayacağını umuyordum. Yaklaşık bir dakika sonra silah sesleri kesildi ve kalbim sıkışmaya başladı. Crocker'ın adamlarının peşime düşmeleri ne kadar sürerdi? Tam dönüp ağaçlık alanda daha da derinlere ilerleyecekken uzaktan sirenlerin gürültüsü duyuldu. Gözlerimi yumdum ve bir kez olsun onları duymaktan ötürü rahatlamış hissettim kendimi. Park alanına giren araçların tekerleri ciyaklıyordu. Sirenlerin bazıları takibe devam ederek yolun aşağı tarafına doğru ilerliyordu, buna karşın artık ağaçların arasına vuran kırmızı ışıkları görebiliyordum.

Ayağa kalkmaya çalışırken duraksadım, kime güvenebileceğimi bilmiyordum. Henryetta Polis Departmanı'nın *gerçekten* koruması altında mı olmak istiyordum?

Birkaç dakika sonra motelin yan tarafında gölgelerin arasında elindeki feneri sağa sola çeviren birini gördüm.

“Rose!” Mason'ın panik yüklü sesi duyuldu.

Ayağa kalkıp ona doğru koşarken ağlamaya başladım. “Mason,” diye seslendim. Kollarına atılırken neredeyse onu yere devirecektim.

Bana sıkı sıkı sarıldı. “Tanrı’ya şükür. Seni götürdüklerini sandım.” Göğsünde ağlıyordum fakat başımı kaldırıp gözlerimin içine baktı. “İyi misin? Bir yerin incindi mi?”

“Pencereden düştüğüm için kalçam biraz acıyor ama dallerin yarattığı birkaç çizik dışında iyiyim.” Kollarımı boyuna dolayıp ona sarıldım.

“Artık güvendesin.”

Öyle miydim? Pek de emin değildim.

“Mason, sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu Jeff köşeyi dönerken.

Başını kaldırırken Mason’ın bedeni gerildi. “Rose’un, bana söylediği üzere Fenton County Şerif Departmanı’nın değil de Henryetta Polis Departmanı’nın koruması altında olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin.”

Jeff bakışlarını ondan kaçırarak yerdeki bir kütüğü tekmeledi. “Mason...”

“Biz arkadaşız. Bu da bunu bana söylemiş olman gerektiği anlamına geliyor.”

“Şu an burada olman bunu sana söylemememin nedeni. Hem onun nerede olduğunu nasıl öğrendin?” İç çekerek başını iki yana salladı. “Sen bu sistemin adli kolusun Mason. Yapman gereken kendi işin var ve Rose’un güvenliğini bu türden işlere yardımcı olmak için eğitilmiş insanlara, kanunu uygulayan memurlara bırakman gerekiyor!”

“Jeff, o neredeyse öldürülecekti!”

“Hayır. Onu canlı istiyorlardı.”

“*Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?*” diye bağırdı Mason.

“Mason tarafsız davranamayacak kadar bu olayın içindesin.”

“Bana onun korunacağını söylemiştin. Ancak açık bir şekilde korunmuyordu.”

“Korunuyordu, Mason. Neden adamlarımın bu kadar çabuk buraya vardığını düşünüyorsun? O Henryetta beceriksizleri onun resmi koruyucuları olabilirler fakat ellerine yüzlerine bulaştıracaklarını biliyordum. Bu yüzden korunması hakkının bize transfer edilmesini beklerken civar bölgeye, buraya bir ya da iki dakika içinde varılacak mesafeye, adamlarımı yerleştirdim. Resepsiyon görevlisi en ufak bela belirtisini sezer sezmez bize haber verdi.”

Mason derin bir nefes alınca kolunu okşadım. Bu durumu düzeltmeye yardımcı olmam gerektiğini biliyordum. “Mason, ben iyiyim. Gerçekten.”

“Bir pencereden aşağı atladıktan sonra iyisin,” dedi ama yine de sakinleşiyor gibi görünüyordu. Başını çevirip arkadaşına baktı. “Onu nasıl buldular?”

“*Sen* onu nasıl buldun?”

Mason’ın beni Jeff’e gammazlamayacağını umuyordum. Gerildiğimi hissetmiş olacak ki, “Duyduğuma göre Henryetta’nın güvenli evi aslında pek de güvenli değilmiş,” dedi. “Her zaman aynı yer kullanılıyormuş. Rose’un ellerinde olduğunu öğrenince gerisini çözmek zor değildi.”

“Tam olarak öyle,” dedi Jeff. “Crocker’ın adamlarının tek yapmaları gereken daha önce burada kalmış birini bulmak ve iki ile ikiyi toplamaktı. Bugüne kadar Henryetta Polis Departmanı’nın tanıklarının öldürülmemiş olması bir mucize.” Yüzünü buruşturdu. “Bu rezaletten sonra onu resmi olarak bizim gözetimimize aldırma sorun yaşamayız.”

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordum Jeff’e. “Beni kendi korumanıza alacağını söylüyorsunuz, ancak bu ne anlama geliyor?”

“Kendi güvenli evimizi bulacağız fakat şimdilik Mason’la şerif departmanına gideceksiniz. Crocker bile oraya gelmeye cüret edemez.”

Başını sallayan Mason’a baktım.

“Tamam, o halde anlaştık,” dedi Jeff. “Onu şerif departmanına götüreceğiz, seninle de orada görüşürüz.”

Mason kolunu belime daha da sıkı sardı. “Onu ben götüreceğim.”

“Mason.” Jeff başını iki yana salladı. “Rose, şerif departmanına şerifin devriye arabasıyla gidecek. Onunla orada buluşabilirsin.”

Mason itiraz etmeye başlasa da elimi kolunun üzerine koydum. “Sorun değil.” Şerif yardımcısına döndüm. “Oyalanmadan gidebilir miyiz? Burada gerektiğinden daha uzun süre kalmak istemiyorum.”

“Şimdi yola çıkabiliriz.”

Mason’ın elini tuttum ve binanın çevresinden dolanıp Henryetta polisinin ve Fenton County Şerif Departmanı’nın arabalarıyla dolu olan park alanına giden Jeff’i takip ettim.

Jeff resmi bir aracın yanında durdu. Arabanın yanındaki memurla konuşmasının ardından bana döndü. “Rose, sen bu devriye arabasında gideceksin, biz de diğer bir arabayla takipte olacağız.” Duraksadı. “Ne olur ne olmaz.”

“Ne olur ne olmaz”ın ne olabileceği hakkında düşünmek dahi istemiyordum.

Bölüm On İki

Mason, şerif departmanına benden saniyeler sonra vardı ve Jeff'le beraber şerifin ofisine girdi. Biri sandviç siparişi verdi. İfadem alınırken sandviçlerden ikisini yedim. Ardından boş bir masada oturup Mason'ı bekledim. Biri bana bir sudoku kitabı uzattı, ancak dikkatimi veremiyordum. Gözüm telefona gidip duruyordu. Jeff bana Bruce Wayne hakkında hiçbir şey duymadığını söylemiş olsa da departmanın Crocker'ı yakalamakla daha çok ilgilendiğini biliyordum. Buna karşın Jonah hâlâ araştırıyordu ve bir ipucu bulmuş olabilirdi.

Fakat saat gece yarısına yaklaşıyordu ve onu aramak için çok geçti. Jonah yatağa erken giren türde bir adamdı ve onu uyandırmama aldırmayacak olsa da bunu yapamazdım. Aynı zamanda Violet'ı da aramayı düşünüyordum. Muffy'nin nasıl olduğunu duymak istiyordum. Küçük köpeğimi bir buçuk gündür görmemiştım ve onu mümkün olduğunu düşündüğümden bile daha çok özlüyordum.

Tam içeride sonsuza kadar kalacaklarını düşünmeye başlamışken Jeff'in kapısı hızla açıldı ve Mason'la Jeff aceleyle ofisten dışarı çıktı. Mason yanımda durup masanın kenarına oturduğunda yüzünde yine o ciddi ifade vardı. "Kısa süreliğine dışarı çıkmam gerekiyor. Jeff arka tarafa birkaç çift kar-yola kurdurdu. Yorgunsan uzanıp biraz uyku çekebilirsin."

"Yani geceyi burada mı geçireceğim?" Şikâyet etmeyecektim. Kendimi burada motelde olduğumdan daha güven-de hissediyordum neticede.

"Evet, öyle olacak gibi görünüyor."

Dikkatinin dağıldığını görebiliyordum. "Mason, her şey yolunda mı?"

Eğilip beni usulca öptü. "Evet, biraz dinlen olur mu?"

Yalan söylüyordu. Ters giden bir şeyler vardı fakat bunun peşini bıraktım. Bana söylememesi için geçerli bir nedeni olduğuna güvenmem gerekiyordu. Crocker'ı bulmuş olsalardı yakın zamanda bana söylerlerdi. Tabii...

Gözlerim bir anda kocaman açıldı. "Violet iyi mi?"

"Ne?" Gözlerini kırıştırdı. "Evet. O iyi. Yine de kafan rahat olsun diye Jeff'ten onu kontrol etmesi için birini yollamasını isteyeceğim, tamam mı?"

"Tamam. Muffy'ye de bakabilirler mi?" Yüzümü buruşturdum. "Biliyorum o sadece bir köpek ama yine de..."

Elimi tuttu. "Rose, o sadece bir köpek değil. O senin için önemli." Bana bir öpücük daha verip ardından ayağa kalktı. "Senin için onu kontrol etmem gerekirdi. Özür dilerim fakat Neely Kate ve Jonah'yla bu öğleden sonra konuştuğumda iyilerdi. Memur Violet'ı kontrole gittiğinde Muffy'ye de

bakıp iyi olduğundan emin olmasını sağlayacağım. Şimdi gitmem gerekiyor.”

“Tamam.” O ve Jeff çıkışa doğru ilerlerken endişelenmeden edemiyordum. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Mason birkaç saatin ardından halen dönmemişti ve bu konuyu diğer memurlara sorduğumda bana sadece muğlak cevaplar veriyorlardı. Uyanık kalıp onu beklemeye çalıştım, ancak dalıp gidiyor ve çözmeye çalıştığım sudoku bulmacasına saçma sapan rakamlar yazıp duruyordum, bu yüzden sonunda pes ettim ve dinlenmek için arka taraftaki malzeme odasına geçerek karyolalardan birine uzandım.

Uyandığımda Mason hemen yanımda yatıyordu. Aramızdaki kısa mesafeyi aşip ona dokunmak ve yüzündeki endişe çizgilerini silmek isteyerek birkaç dakika boyunca onun uyumasını izledim. O çizgilerin yüzüne yerleşmesinin kaynağı olduğumu düşünmekten nefret ediyordum.

Onu izlediğimi hissetmiş gibi gözleri açıldı ve yüzüne tembel bir sırıtış yayıldı. “Seninle beraber uyumayı hayal ettiğim onca seferin hiçbiri böyle değildi.”

Sırtımdan aşağı bir titreme geçti ve aklım tehlikeli düşüncelere doğru seyirdi. “Benimle uyumayı mı hayal ediyordun?”

Cevap vermedi fakat sırıtışı daha da genişledi.

“Dün akşam nereye gittin?”

Yanlış soruyu sormuştum. Vücudunu bana doğru eğerken ifadesi ciddileşti. “Ofisime.”

“Neden tüm bu gizlilik?”

“Biri içeri zorla girmiş.”

“Biri senin ofisine neden zorla girsin?”

Duraksadı. “Dosyaları aramışlar. Senin hakkındaki dosyaları.”

Keskin bir nefes aldım. “Peki, almışlar mı?”

Yüzünü ovuşturdu. “Evet.”

“Anlamıyorum. Biri neden benim dosyalarımı istesin ki?”

“*Biri* değil. Crocker. Ya da kuvvetle muhtemel, onun adamları.”

Yerimden doğrulduğumda o da aynısını yaptı. “Neden benim dosyalarımı istesin ki?”

“Bilmiyorum. Onun hakkında neler söylediğini bulmak için? Hakkında daha fazla bilgi edinmek için? Sana takıntılı olduğu için? Bilmiyorum, ama kesin olan tek bir şey var... Dosyalar kayboldu.”

Bu bilgiyi sindirmeye çalışıyordum. “Neden bu kadar uzun süre dışarıdaydın?”

“Çünkü ofisim darmadağın edilmişti ve Crocker ardında bir not bırakmıştı.”

Nefesimi tuttum. “Ne demiş?”

“Akıllı adamlar bana ait olanı almazlar.”

Kendimi hasta olacakmış gibi hissediyordum. “Beraber olduğumuzu bildiği için seni tehdit etti ve...”

Ayağa kalktı ve beni karyoladan çekip kollarının arasına aldı. “Her şey yoluna girecek.”

“Fakat hâlâ nerede olduğunu bilmiyorlar.”

Beni daha da sıkı sardı. “Hayır, bilmiyorlar.”

“Seni incitecek Mason. Benim yüzümden.”

“Hayır, Rose. Jeff seninle beraber korumaya alınmamı isteyecek kadar endişeli.”

Yüzümü boynuna gömdüm. Benimle olacağı için rahatlamam yanlış mıydı? Hayatı tehlikede olsa bile? Geri çekilerek ona bir bakış attım. “Bizi nereye götürecekler?”

Yüzünde tereddütlü bir gülümseme belirdi. “Çiftliğine.”

Benim değil. *Annemin* çiftliği. Üzerimden bir korku akıp geçti, bu Daniel Crocker’a karşı değil beni orada bekleyen geçmişime ait bilinmeze karşı duyduğum bir korkuydu.

“Jeff’e çiftlikten bahsettim ve dün öğleden sonra güvendiği iki memuruna orayı kontrol ettirdi. Orası mükemmel, çünkü çok az kişi varlığından haberdar ama biz yine de *sadece* birkaç önemli kişiye haber vereceğiz. Departmanda bir sızıntı olabileceğini düşünüyoruz.”

“Ne?”

“Jeff’le bundan birkaç aydır şüpheleniyorduk. Geçen günkü öğle yemeği buluşmamız parçaları birleştirmek için yaptığımız toplantılardan sadece biriydi. Henryetta güvenli evi pek de gizli olmasa da şerif, Crocker’ın adamlarının Henryetta ya da Fenton County polis departmanından birinden bilgi edindiğini düşünüyor.”

“O zaman bizi korumaları için onlara nasıl güvenebiliriz?”

“Çünkü Jeff güvenebileceğinden emin olduğu bir avuç adamı bizzat seçti.”

Nefes almak için mücadele verdim.

“Senin çiftliğine giderek ilave bir koruma katmanı yaratacağız. Onların alışlageldik güvenli evlerinden biri değil ve kimse oranın hakkında bir şey bilmiyor. Korumalarla beraber orada saklanacağız ve Crocker’ı yakalamalarını bekleyeceğiz.” Yanaklarımı avuçlarının arasına aldı ve beni öpmek için eğildi. “Korktuğunu biliyorum ama bana güven.”

“Her zaman.” Yüzünü kavradım ve onu sadece ona ne kadar ihtiyacım olduğunu değil aynı zamanda onu ne kadar istediğimi göstermek için öptüm.

Kollarını dolayarak beni kendine çekti, nefesim kesilene kadar öptü.

İç geçirerek benden uzaklaştı, bana bakarken gözleri özlem doluydu. “Bunun ileri gitmesini ne kadar istiyor olsam da şerif departmanının arka tarafındaki bir karyola en iyi seçenek gibi görünmüyor.”

Yanağımı göğsüne yasladım. “Benimle birlikte oraya gitmeni istiyor olmam yanlış mı?”

Kolumu okşadı. “Hayır. Eğer istemeseydin yanlış olurdu.”

Kapı açıldı ve Jeff karşımızda belirdi. “Ah, iyi. Uyanıksınız. Saat erken, o yüzden bölgenin yarısı hâlâ uyuyor. Güvenli eve geçmenin şu an tam zamanı.”

“Evet, yerleşmek için sabırsızlanıyoruz,” dedi Mason.

“O halde hadi yola koyulalım.”

Adamlarına binanın arkasına iki sivil araç çekmelerini söyledikten sonra bizi arka kapıya doğru götürdü ve eli kapı kolunun üzerindeyken duraksadı. “Günde bir iki defa iletişime geçeceğim. Sabahları bir, geceleri iki korumanız olacak. İşte sizi koruyacak adamların bir listesi.” Mason’a katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. “Umarım o pisliği kısa zamanda yakalarız ve sizin de orada uzun süre kalmanız gerekmez.”

Mason, Jeff’in elini sıktı, ardından çekip ona sarıldıktan sonra sırtına bir şaplak indirdi. “Teşekkürler. Yardımından ötürü sana ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin.”

“Bahsetmeye değmez.”

Jeff'i park alanına dek takip ettik. "Ne olur ne olmaz ikiniz de ayrı arabalarla gideceksiniz." İlk arabanın arka kapısını açtı. Ben koltuğa geçip arkamı dönerek Mason'ın diğer arabaya binmesini izledim.

Mason'ın bindiği araç kaldırımdan uzaklaşarak hemen harekete çekti fakat Jeff halen kapımı kapamamıştı. Kapı aralığına çömeldi. "Rose, dün için özür dilemek istiyorum. Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık. Dün akşam Mason'ın ofisindeyken bana senden aylardır etkilendiğinden ve bundan çok daha uzun bir süredir arkadaş olduğunuzdan bahsetti." Derin bir nefes aldı. "Ben sadece aşırı korumacı bir arkadaşım ve bu yüzden yanlış bir sonuca vardım. Aramızda kötü bir durum yoktur umarım?"

"Hayır. Elbette yok."

"Dün akşamki konuşmadan Mason'a bahsetmezsen sevinirim." Yüzü kızardı. "Bu onu kızdırır ve şu an zaten yeterince şeyle uğraşıyor. Belki bir gün oturur, buna hep beraber güleriz."

"Ona söylemek için bir neden görmüyorum ve böyle iyi bir arkadaş olmanı takdir ediyorum."

"Teşekkürler ve merak etme. O adamı yakalayacağız." Yerinden doğruldu, kapımı kapattıktan sonra aracın tepesine vurarak işaret verdi.

Bölüm On Üç

Arka pencerelerden dışarıyı izliyordum, doğan güneş şehir yolunun etrafına dizili olan çam ağaçlarının üzerine sıcak bir renk katıyordu. Öz annemin çiftliğine gitmeyi düşündüğüm seferlerin hiç birinde oraya sivil bir şerif departmanı aracının arkasında gitmek yer almıyordu.

Arabanın ön tarafına göz attım ve memurun beni dikiz aynasından izlediğini gördüm.

Gülümsedi. “Az kaldı.”

“Teşekkürler.” Başımı cama yasladım.

“Ben Komiser Miller, bugün nöbet bende.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Memur Miller. Ben Rose.” Fakat bunu zaten biliyordu. Ona bir diğer bakış attım. Başının arkasından başka bir şey göremediğim için tam bir izlenim edinemiyordum, ancak dikiz aynasına odaklı bakışları nazikti ve benden nefret ediyormuş gibi görünmüyordu. Bunların her ikisi de doğru yöne atılan adımlardı.

Çift şeritli yolda ilerlediğimiz, ardından bir başka şehir

yoluna saptığımız ve birkaç çiftlikle el değmemiş ağaçlık boyunca kilometrelerce devam ettiğimiz yol boyunca ikimiz de konuşmadık. Sonunda giriş kısmı uzamış ağaç dallarıyla gizlenen tek şeritli çakıl döşeli bir yola girdik.

“Şimdilik iyi gidiyor,” dedi memur dikiz aynasına bakarak. Etrafa çakıl fırlatmamak için hızını düşürmüştü. “Yolun görülmesinin bu kadar zor olması işimize yarayacak.”

Ağaç dalları azalıp önümüzde bir açıklık ortaya sererken midem düğüm olmuş ve içimde kıpırdayan duygular birbiriyle savaşa tutuşmuştu. Bütün bu karmaşa ve stres arasında bunun öz annemin evini ilk ziyaret edişim olacağı gerçeğini unutmuştum.

İki katlı, beyaz ahşap kaplamalı, Viktorya tarzı mimarisiyle bir çiftlik evi yolun sonunda bizi bekliyordu. Diğer şerif arabası önüne park etmişti. Ahşap çitlerle çevrili açık bir alana sahip kırmızı renkli büyük bir ahır evin arkasındaki tepeciğin üzerine konumlanmıştı. Çiftliğin sonunda ot bürümüş birkaç dönüm tarla bulunuyordu ve evin birkaç dönüm arkasındaki hafif bayırlı tepe yaprak dökmeyen ağaçlarla kaplıydı.

Memur arabayı diğer arabanın yanına çekti. Dışarı çıkıp kapıyı kapadıktan sonra evin sağ tarafını çeviren verandaya doğru baktım. Mason çoktan verandadaydı ve ayakta durmuş etrafı inceliyordu fakat merdivenden inip kollarını hemen bana doladı. “Ne düşünüyorsun?”

Hissettiğim öfkeyle buradan nefret etmek istemiştım. Dora ölmeyi seçmemişti fakat onun ölümünün ardından çocukluğum mahvolmuştu. Tepkimin ne kadar saçma olduğu

nun farkındaydım, ancak bu yine de hissettiklerimi değiştirmiyordu. Buna karşın Viktorya mimarisini yansıtan evin dökülmeye başlamış boyasına bakarken öfkem dinmeye başladı. “Şimdilik yorum yapma hakkımı saklı tutuyorum.”

“Öyle olsun.” Etrafında döndü. “Fakat burası şaşırtıcı derecede güvenli bir ev. Burada tamamen tenhadayız ve evin dört bir yanı açık arazi ve görünüşe göre giriş ve çıkış için tek bir yol mevcut. Bundan daha iyisi olamazdı,” dedi ve bir ıslık patlattı.

Tamam, durumun lehimize işlemesine seviniyordum.

Verandaya çıkarken bir sorunumuz olduğunu anladım. Halen etrafa bakmakta ve her bir detayı aklına kazımakta olan Mason’a döndüm. “Bende anahtarlar yok.”

“Bende bir çift var,” dedi arkamızdan gelen Memur Miller. “Buranın güvenli olduğuna kanaat getirdikten sonra bir çilingir çağırıp kilitleri değiştirdik.”

Ona ilk kez doğrudan baktım. Memur Sprout kadar olmasa da gençti ve diğer adamda olmayan bir özgüven, yeterlilik havasına sahipti. Koyu saçları kısa kesilmişti ve koyu kahverengi gözlerindeki ifade halen dostaneydi.

Mason verandada bana katıldı. “Hadi içeriye bir göz atalım ve ahırını inceleyelim.”

Memur sineklikli kapıyı çekti ve kilidi çevirdikten sonra kapıyı açtı. İlk benim içeri girebilmem için kenara çekildi. Girişe bir çift adım atmıştım ki donup kaldım, peşimden gelen Mason’ın bile güç bela farkına varabildim. Evin dışı içerisini hak ettiği şekilde yansıtmıyordu. Tam karşımızda bir üst kata uzanan ahşap tırabzanlı geniş merdiven dikkat

çekiyordu. Sol tarafımızda duvarları yarısına dek beyaz ahşap kaplamalı, işlemeli uzun bir masa ve sandalyelerin, dahası porselen takımlar, kristal bardak ve kadehlerle dolu camdan bir büfenin olduğu yemek odası vardı. Sağımda ise Viktorya dönemini yansıtan mobilyalarla dolu bir oturma odası bulunuyordu. Arka köşede kuyruklu küçük bir piyano vardı. Tuğla şömine her iki tarafından da yaklaşık bir metre yüksekliğinde kitaplıklarla çevrilmişti. Beni şaşırtacak biçimde kitaplık halen kitaplarla doluydu. Oturma odasından ahşap panel duvarlarla ayrılan kütüphane ise büyük masası ve daha fazla kitapla göz dolduruyordu.

Arkamda Mason’la evin arka tarafına doğru ilerledim. Sallanan ahşap bir kapıdan geçerek geniş bir mutfığa adım attık. Duvarlar soluk sarı tonuna boyanmıştı ve iki duvara beyaz dolaplarla beyaz eşyalar sıralanmıştı. Alanın arka tarafında, arka bahçeye ve ahıra bakan pencerenin hemen altında, çiftlik evi tarzında kocaman bir masa duruyordu. Sol taraftaki bir kapı ise küçük tuvalete açılıyordu.

“Çiftlikten bahsettiğinde böylesini kesinlikle beklemiyordum,” dedi Mason.

“Evet, biliyorum.” Sade bir şey beklemiştim. Ev gösterişli olmasa da basit bir çiftlik evinin ötesindeydi.

Ardından üst kata çıktık ve sağ taraftaki ilk yatak odasına girdik. Geniş sayvanlı bir karyola bir duvara dayanmış, diğer bir duvara ise kocaman bir gardırop yerleştirilmişti. Diğer iki duvar araziye bakan iki tane kocaman pencereyle bezeliydi.

Mason perdeleri araladı ve etrafta tozların uçuşmasına

sebepti. “Rose, buradan geliş yolunun sonundaki ana yolu görebiliyorum. Bu ev gerçekten de saklanmak için mükemmel bir yer.”

Bense sadece eve bakıyor ve yaşadığım duygusal karışıklığı çözmeye çalışıyordum. Aklımı okuyabiliyormuş gibi Mason birden bana sarıldı ve “Ben diğer odaları kontrol ederken seni birkaç dakikalığına yalnız bırakacağım,” dedi.

Başımı salladım. Mason beni, bana ait olan dönümlerce araziye bakar halde bıraktı. Mirasımın bir kısmını fidanlık için harcamış olsam da nakit sıkıntısı çektiğim bir dönemde satmayı düşünerek çiftliği görmezden gelmiştim. Ancak bundan ne kadar hoşlanmasam da buraya dair çoktan benliğime bir aidiyet hissi oturmuştu.

“Üç yatak odası ve iki banyo daha var,” diye seslendi Mason. “Yatmak için istediğin odayı seçebilirsin fakat arkadaşlar ana yatak odası gibi görünen daha geniş bir oda mevcut.”

“Muffy burayı çok severdi,” dedim. Bahçeyi kaplayan çalılara baktım. Çoktan bir peyzaj tasarımı canlandırmaya başlamıştım.

Mason yüzümü inceleyerek beni kollarının arasına çekti. “Peki ya sen? Burada olma konusunda kendini nasıl hissediyorsun?”

“Henüz emin değilim.”

Çakıl döşeli park alanına bir araba yanaşırken havaya toz kaldırdı. Gerildim fakat Mason beni alnımdan öptü. “Merak etme. Büyük ihtimalle eşyalarımızı getiren memurun biri.”

Şaşkınlıkla ona baktım.

“Dün akşam ofisimdeki işleri bitirdikten sonra birkaç

giysiyle kişisel eşyalarımızı almam için bir memur beni kendi daireme ve senin evine götürdü. Sana nelere ihtiyacın olduğunu sormak için şerif departmanını aradım ama çoktan uykuya dalmıştın, seni uyandırmak istemedim. O yüzden biraz tahminde bulundum.”

“Merak etme. İyi bir iş çıkardığına eminim.”

“Yakında anlarız. Hadi aşağı inelim. Senin için bir sürpriz var.”

Ne olduğunu hayal bile edemiyordum fakat merdivenden inip ön kapıyı açtığımda kahverengi bir şeyin arabadan fırlayarak direkt olarak aşırı büyümüş bir azelya çalısının arasına daldığını gördüm.

“Muffy?”

Sineklikli kapıyı ittim ve Memur Miller’in yanından geçerek dışarı koştum. Kafasını kaldıran küçük köpeğim hızla bana doğru koşmaya başladı ve yere çömeldiğimde kucağıma atladı.

Mason arkamdan geldi, basamakların dibinde durdu. “Onu özlediğini biliyordum, bu yüzden Jeff’ten onu Violet’ m evinden alması için birini göndermesini istedim.”

Muffy yüzümü yalarken onu kollarımın arasında tutarak orada öylece durdum. “Teşekkür ederim,” dedim, boğazıma oturan yumruyu yutkunarak.

Gülümsemesi yitip gitti. “Rose, şerifin Violet ve çocuklarını koruma altına aldığını bilmelisin.” Gözlerimde beliren panik dolu ifadeyi görünce beni yatıştırmak için bir elini usulca omzuma koydu. “Herhangi bir şekilde tehdit edildiler ama şerif işi sağlama almak istedi.”

Derin bir nefes alarak başımı salladım. “Bu iyi bir şey, öyle değil mi?”

“Evet.”

Yeni gelen memur sivil aracının bagajından bir kutu çıkardı. Mason’ı getiren arabanın çoktan gitmiş olduğunu fark ettim.

Mason bana bakarak gülümsedi. “Neden Muffy’nin etrafı keşfetmesine izin vermiyorsun? Ben de bu sırada memurun eşyalarımızı taşımasına yardım ederim.”

“Tamam.” Muffy’yi yere bıraktım. Mason’la yeni gelen memur kutularla birkaç bavulu taşıırken köpeğimin peşine takıldım. Bavullardan birini hemen tanıdım.

Memur Miller hâlâ verandada duruyor, bir yandan bizi diğer yandan çiftliğe geliş yolunu gözlüyordu. “Köpeğin tatlıymış. Adı ne bu oğlanın?”

“Muffy... ve o bir kız.” Köpeğimle dalga geçip geçmediğini düşünerek bir elimi belime koydum. “Gerçekten tatlı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Tabii, evet.” Sorum aklını karıştırmış görünüyordu.

Köpeğime tatlı diyen ilk kişi olduğundan neredeyse emindim. Onu çoktan sevmeye başlamıştım. Her şeyi ikişer kez kokladıktan ve üzerine işeyecek yer kalmadıktan sonra Muffy’yi içeri aldım.

Mason, eşyalarımızı getiren memurla birlikte mutfaktaydı.

“Rose, bu Memur Fitzgerald. Sırayla nöbet tutacak beş adamdan biri.”

“Günaydın, Memur Fitzgerald.” Ona doğru uzattığım-

da elimi sıktı. “Eşyalarımızla beraber köpeğimi de getirme zahmetine katlandığınız için çok teşekkür ederim.”

“Hiç sorun değil, hanımefendi.” Muffy ayaklarını koklayınca bakışlarını tekrardan bana çevirmeden önce köpeğime bıkkın bir bakış attı. “Neyse, yola koyulsam iyi olacak. Bu 1884 at hırsızlığı çetesinden beri Fenton County tarihinde gerçekleşen en büyük takip ve elimizdeki bütün adamlara ihtiyacımız var.”

Mason onun elini sıktı. “Teşekkürler. Şansımız rast giderse siz tekrar buraya, çiftliğe nöbete gelmeden önce yakalanmış olacak.”

Memur Fitzgerald yüzünü buruşturdu. “Crocker’ın saklanma tarzını hesaba katarsak bundan o kadar emin olmazdım.”

İçim ürperdi. Memurun gidişini izlerken Mason kolunu belime doladı.

“Onu dinleme Rose. Şerif Foster birkaç sağlam ipucunun izini sürdükleri konusunda beni temin etti.”

Öyle olabilirdi ama ben Memur Fitzgerald’a inanmaya meyilliydim. “Kutularda ne var?”

“Yiyecek.”

Kaşlarım kalktı.

“Hazırda bir mutfağımız var.” İkimiz de toz içindeki karmaşaya göz gezdirdik. “Yani neredeyse öyle, bu yüzden yemek pişirebileceğimizi düşündüm.”

“İyi fikir.”

Buzdolabı çalışmıyordu, o yüzden onu duvar kenarından çektik. Ben arka tarafına sürünerek geçip elektrik kablo-sunu aradım. Kabloyu taktıktan sonra motorun mırıltısından memnun kalarak ama toz içinde yine sürünerek dışarı çıktım.

“Yirminci yüzyılın ortalarına geri dönmüş gibi hissediyorum kendimi,” diye mırıldandı Mason, antika tarzda dolap ve laminant kaplama tezgâhı işaret ederek.

“Çünkü öylesin. Yirmi yılı aşkın bir süredir burada kimse yaşamadı.”

“Tüm bunların senin olduğuna ve bunu sadece birkaç ay önce öğrendiğine inanamıyorum.”

“Earl Amca, eve ve dönümlerce araziye sahip olduğumu bana söylemişti.”

“Burası harika Rose.”

Bu fikre yüksek sesle katılamasam da bu doğrudu. Evin arka tarafı güneydoğuya bakıyordu ve pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı her tarafı kaplayan toz ve kire rağmen alana mutlu bir hava katıyordu. “Earl Amca yılda bir iki kez evi temizletiyormuş fakat temizlik vakti yeniden gelmiş görünüyor. Sanırım buradan başlayacağım. Ne de olsa yemek yememiz gerekiyor.”

Mason çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. “Benim biraz çalışmam gerek, ardından gelip sana yardım ederim fakat öncesinde yapmam gereken bir şey var.”

Eğildi ve dizlerimin bağı çözülene dek beni öptü.

Memur Miller içeri girdi ve boğazını temizledi. “Özür dilerim, Bayan Deveraux.”

Mason yüzünde hınzır bir gülümsemeyle başını kaldırdı. Bakışları halen üzerimdeydi. “Evet?”

“Sanırım her şeyin olması gerektiği gibi olup olmadığını kontrol etmek için mülkün etrafını kolaçan edeceğim.”

“Harika bir fikir.”

Mason'ı göğsünden itip kutuların içine bakmak için masanın etrafından dolandım. "Yanınızda öğle yemeği getirdiniz mi Memur Miller? Biraz temizlik yaptıktan sonra bir şeyler hazırlayacağım. Burada nelerin olduğunu bilmiyorum ama öğle vakti geldiğinde bir şeyler hazırlamış olurum."

"Gerçekten çok nazıksınız hanımefendi ama buna hiç gerek yok." Bakışları masadaki kutulara kaydı.

"O halde sen ne yapman gerekiyorsa yap, ben de senin için bir şeyler ayarlayayım ve bana Rose de lütfen."

Suratına bir gülümseme yayıldı. "Bu harika olur... Rose."

"Güzel... döndüğünde, burada temizlik yapıyor olacağım."

Evin ön kapısından çıkarak gözden kayboldu.

"Şerifin memurlarını beslemek işinin bir parçası değil," dedi Mason kıkırdayarak. "Belki de onları besleyerek kendi tarafına çekebileceğini düşünüyorsunuzdur. Bunun için konserve çorbadan iyisini yapman gerekecek."

Koluna vurdum. "Yemek pişirme konusunda yeterince becerikliyim. Annem için her gün yemek pişirirdim fakat o öldükten sonra bunca yıl yapmaya alıştığım şeye karşı bir tepki oluştu."

"Memurları da beslemeyi düşünüyorsan, sanırım daha çok yiyeceğe ihtiyacımız olacak."

Mutfak bezlerini elime aldım ve musluğu açıp suyun ısınmasını bekledim. Isınmadı. "Sıcak suyumuz yok."

"Büyük ihtimalle kapatılmıştır. Kullanılmayan suyu ısıtmanın anlamı yok. Isıtıcı bodrum katında mı diye gidip bir bakayım." Mutfaktan ayrıldı ve merdivenin alt kısmında bulunan kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Mutfakta yapılması gereken şeyleri incelerken masada uzun bir çanta gözüme ilişti. Fermuarını açıp içinde pompalı tüfekler ve tabancalar bulduğumda ise nefesim kesildi.

Mason birkaç saniye sonra açık mavi gömleğinin üzerindeki tozları silkeleyerek yukarı çıktı. “Tahmin ettiğim gibi. Pilot alevi sönmüştü. Tekrar yaktım, bir saat içinde sıcak suyumuz olur. Ayrıca aşağıda birer yıkama ve kurutma makinesi var. Her ikisi de çalışıyor gibi görünüyor, ihtiyaç duyarsak çamaşır da yıkayabiliriz.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Neden masada silah dolu bir çanta var? Bunlar da nereden çıktı?”

“Onlar benim.” Yüzü gerildi. “Ne olur ne olmaz diye.”

Tekrar *o ne olur ne olmaz. Ne olur ne olmazlar* mideme kramplar girmesine neden oluyordu. “Jeff’in senden ‘korunmamız konusunu’ adamlarına bırakmanı istediğini sanıyordum.”

“Eğer iş silahlı bir çatışmaya gelirse hiçbir güç beni geride korunmasız bir şekilde saklanmaya razı edemez. Senin güvende olmanı sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Gözlerimi kısıtım. “Jeff biliyor mu?”

“Rose...” Duraksadı ve sesi yumuşayarak konuşmasına devam etti. “Bu fikri ortaya atan Şerif Foster’dı.”

“Ah.” Bu bilgi kırıntısı her şeyi çok daha gerçekçi kılıyordu. O kadar büyük bir tehlikedeydik ki birden fazla savunma hattına ihtiyacımız vardı.

Yanaklarımı kavrayıp başımı yukarı kaldırdı. “Yalnızca ne olur ne olmaz diye. Crocker bizi burada bulamayacak.”

“Tamam.”

Fakat çantadan bir tabanca çıkarıp masaya, dizüstü bilgisayarnın yanına koydu.

Sonraki iki saati silahına kaçamak bakışlar atarak ve Crocker *bizi bulursa* neler olabileceğini düşünmemeye çalışarak geçirdim. Bela aramaktan vazgeçmeliydim. Bu beni geriyor ve hiçbir zaman iyi bir yere varmıyordu. Bunun yerine temizliğe ve şerif departmanının yolladığı –memnuniyetle belirtmeliyim ki bir sürü yemek hazırlamaya yetecek malzeme içeren– kutuları boşaltmaya odaklandım. Mason, kendini işine kaptırmış halde masada bilgisayarı ve not defterleriyle oturuyordu. Onu incelemek için tezgâha yaslandım. Bu onu çalışırken izlediğim ilk sefer değildi fakat onu daha önce mahkeme salonu dışarısında hiç böyle görmemiştim. Bir şeye odaklanırken kaşlarının aşağıya düşmesi aşırı derecede seksiydi.

Bilgisayarından başını kaldırdı, üzerime odaklanan bakışlarındaki açlık dizlerimi eritiyordu.

Sandalyesinde geriye yaslanarak mutfağa göz gezdirdi. “Rose, her şeyi tek seferde temizlemen gerekmiyor. Sana yardım etmediğim için kendimi kötü hissediyorum.”

“Çalışıyorsun ve merak etme. Bunu kendim yapmak istiyorum,” derken sözlerimin ne kadar doğru olduğuna şaşırdım. Evi temizlemek, onu daha da bir bana ait gibi hissetmeme yol açıyordu.

Hindili üç sandviç yapacak malzeme çıkardım ve yaptığım sandviçleri kutuların birinden aldığım plastik tabaklara yerleştirdim. Mason’a onunkini uzattım. “Ofise benzeyen odada çalışmak ister misin? Çalışma ortamı oldukça iyi olabilir.”

“Burada seninle olmayı tercih ederim.”

Kaşlarımı kaldırarak sııttım. “Söyle bakalım, yanımda olmanı gerektirecek ne tür bir işmiş bu?”

Homurdanarak başını iki yana salladı. “Seni yukarıdaki yataklardan birine atmadan evin içinde baş başa kalmamız imkânsıza yakın olacak.”

Omurgamdan yukarı bir heyecan titremesi yükseldi. “O zaman neyi bekliyorsun?”

“Halen biraz zamana ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Özellikle de şu an olanları göz önünde bulundurduğumuzda.”

“Olanların bununla ne ilgisi var?” Kalçamı onun tam önünde masaya yasladım.

Belime uzandı, beni o kadar yakınına çekti ki bacaklarının arasında duruyor sayılırdım. Doğrudan gözlerimin içine bakarak, “Her şeyle ilgisi var,” dedi. “Baskı altındasın Rose. Şu an benimle yatma kararı alman için iyi bir zaman değil.”

“Fakat seninle iki gece önce de yatmak istiyordum ve o zaman baskı altında değildim.”

“Ayrıca burada seni koruyor olmam gerektiği gerçeği de var. Seninle yatağa girersem seni korumak için fazlasıyla dikkatim dağılmış olur.”

Bacaklarımı iki yana açarak kucağına oturdum. “Buranın saklanmak için mükemmel bir yer olduğunu söylediğini sanıyordum.”

Sızlanarak altımda kıpırdandı. “Bu işi hiç kolaylaştırmıyorsun.”

Sııttım. “Güzel.”

Bir eliyle başımın arkasına uzandı ve dudaklarımı dudak-

larına doğru çekti. Nihayet beni öpmeyi bıraktığında geri çekilip gözlerinin içine baktım.

“Eğer bu olacakların belirtisi ise...” Sesi buğuluydu. “Her şeyi boş vermeme ve seninle hemen burada mutfak masasının üzerinde sevişmeme ramak kaldı.”

Kanım alev alev yanıyordu, onu tekrar öptüm ve bedenimi bedenine yasladım.

Mason beni ayağa kaldırdı, bluzumu çıkarıp yere atarken bir yandan da beni öpmeye devam ediyordu. Masanın kenarına oturdum ve o kopçasını açıp sutyenimi çıkarırken bacaklarımı onun beline doladım. Bir eliyle göğsümü kavradı ve saçlarını okşayıp ona tutunurken nefesim kesildi. Kolu belimi sararken dudakları boynumla göğüslerim üzerinde geziniyor, ona daha da sokulmama sebep oluyordu. Gözlerimi yumdum ve bana daha kolay ulaşabilmesi için sırtımı geriye attım.

“Hımm... Bay Deveraux.” Memur Miller’ın sesi çatlak çıkıyordu.

Mason başını bir anda kaldırdı ve memur beni göremesin diye hemen pozisyonunu değiştirdi. Gerçi adamın bana baktığı yoktu, bize arkasını dönmüş duruyordu.

“Şerif yardımcısı Dimler onu aramanızı istedi. Size telefondan ulaşamadığını söyledi.”

Mason bana daha da sıkı sarıldı. “Teşekkürler.”

“Ben... şey... bölmek istememiştim. Bayan Gardner bana mutfığa dönmemi söylemişti.” Ensesi pancar gibi kızarmıştı.

“Sorun değil,” dedim ve Mason’ın kollarından sıyrılıp sutyenimi bulmak için yere eğildim. “Eğer sadece bir dakika beklersen sana bir sandviç getireceğim.”

“Ön verandada olacağım,” dedi ve kapıya doğru fırladı.

“Zavallıyı şoke ettik,” diye mırıldandım, sutyenimi tozlu zeminden alırken. Bizzat aynı durumda olduğumu da itiraf etmem gerekiyordu.

“Bunu bir daha yapamayız,” dedi Mason yüzü gerilmiş bir şekilde.

“Mutfakta mı?”

“Hiçbir yerde. Onlar Crocker’ı yakalayana kadar olmaz.”
Gülümsemem kayboldu. “Sen ciddisin.”

“Rose, ikimiz de onun içeri girdiğini duymadık! Buraya gelip seni vurabilirdi ve sen çoktan ölmüş olana dek bunu fark etmezdim bile.”

Sırtımdan bir ürperti geçti. “Mason, sence de aşırı tepki vermiyor musun?”

“Hayır. Vermiyorum.” Masadaki tabancayı kaptı.

Bruce Wayne’in yargılanmasından beri, onun, bana karşı öfkelenmenin eşiğine bu kadar yaklaştığını hiç görmemiştim.

Arka kapıya doğru fırladı.

“Gerçekten buradan çıkmak isteyecek kadar bana kızgın mısın?”

Eli kapı koluna uzanırken gözlerini kocaman açarak arkasına döndü. “Sana kızgın olduğu mu düşünüyorsun? Neden sana kızgın olacaktım ki?”

“Ben...” Utançtan yüzüm kızardı. “Ben az önce kendimi senin üzerine attım sayılır.”

“Tanrım.” Bakışlarıma karşılık vermeden önce başını geriye atıp derin bir nefes aldı. “Bu konuda sana neden kızgın olayım ki? Ben aylar boyunca seni istedikten sonra *senin*

banaya gelmen...” Başıını iki yana salladı. “Yalnızca kendime kızgıını, Rose. Artık seninle birlikte olma şansım varken o psikopat yüzünden seni kaybedemem.”

Ne diyeceğimi bilemez bir halde öylece durdum.

Kapıyı açtı ve dikkatini araziye çevirdi. “Jeff’i arayacağım. Memur Miller’a sandviçini götür ama sakın evden ayrılma.”

Yaşlar gözlerimi yakıyordu fakat gözlerimi kırıştıırarak onları uzaklaştırdım çünkü neden üzgün olduğumu dahi bilmiyordum. Mason’ın benimle birlikte olabilmek için bu kadar beklemesinden nefret ediyordum. Güvenliğim onun sorumluluğundaymış gibi davranmasından nefret ediyordum ama en çok da şu an onunla beraber çıplak olmayı diliyor olmaktan nefret ediyordum. Mason’ı öpmek bu kadar tutkuluysa onunla yatakta olmak kim bilir nasıl bir his yaratırdı? İçimi suçluluk duygusu kapladı. Mason dışarıda kendine kızıp kendini kötü hissediyordu, bense burada durmuş onu çıplak halde gözlerimin içine bakarak...

Dur! Gözlerimi sımsıkı yumdum.

Bayan Mildred haklıydı. Ahlaksızın tekiydim.

Fakat hain aklımdan onun çıplak görüntüsünü bir türlü çıkaramıyordum. Onu daha önce hiç gömleği olmadan görmemiştim. Acaba nasıl görünüyordu? Teni tenime değdiğinde nasıl bir his verirdi?

Joe’dan ve doktorumdan başka kimse göğüslerimi görmemişti. Göğüslerim dolgun değildi ama biçimsiz de sayılmazdı. Ya Mason hayal kırıklığına uğramışsa?

Bu düşünce içimi kavuran ateşi biraz dindirdi. Memura sandviçini götürdüm ve akşam yemeğini yiyecek bir yeri-

miz olması için mutfığa dönüp cinsel gerilimimi tezgâhla masayı temizleme işine yönelttim.

Üst kata çıkıp yatak odası durumunu çözmeye karar verdim. Yataklar yapılmış görünüyordu ve bu da evde çarşafyla yastık kılıfı olduğu anlamına geliyordu, ancak evin geri kalanının tozlu durumu düşünüldüğünde bunların da büyük ihtimalle yıkanması gerekecekti.

Oturma odasının ön penceresinin önünden geçerken Mason'ın bir kütüğün üzerine oturmuş, çakıl döşeli yolu izleyerek telefonla konuştuğunu gördüm.

Bir iç çekişle basamaklardan çıktım. Muffy kuyruğunu sallayarak peşimden geliyordu. Mason'ın kendine ait bir oda isteyeceğinden emindim ve yola bakan ön odanın penceresinden bakarken hissettiği heyecanı düşününce orayı tercih edeceğini sanıyordum.

Yatağın çarşaflarını çıkardım ve topladığım çarşaflarla battaniyeleri bodrum katına indirerek çamaşır makinesine attım. Toz deterjan taş kadar sertti fakat küçük bir parçasını koparıp çözüleceğini umarak makineye koydum. Üst kata geri dönüp nerede uyumak istediğime karar vermeye çalıştım. Çift kişilik yatağa ve koyu ahşaptan antika mobilyalara sahip iki odayı inceledim. Aynı zamanda 1970'lerde modernize edilmiş gibi görünen bir banyo buldum.

Muffy beni dördüncü yatak odasında, daha önce Mason'ın bahsettiği sayvanlı yatağın ortasına yatmış bekliyordu. Odada bir tuvalet ve insanın hemen girmek isteyeceği tarzda ayaklı kocaman bir küvet bulunuyordu. Arka duvar geniş pencerelerle kaplıydı ve tam arkamı dönecekken perdelerin

arasında bir şey gözüme ilişti. Odanın bir balkonu, hatta belki bir terası vardı.

Kapısını bulup açtım ve ne olduğunu fark edince neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Bir bebek odası.

Bölüm On Dört

Oda soluk pembe tonundaydı ve ahşap beyaz bir bebek yatağı duvara dayanmıştı. Beyaz renkli tül perdeler pencere-lerin üzerinden sarkıyordu. Bunu kanıtlayacak herhangi bir ipucu olmamasına rağmen buranın benim odam olduğunu biliyordum. Duvara dayalı o yatakta yatmıştım. Biyolojik annem beni şuradaki pembe beyaz çizgili sallanan sandal-yede sallamıştı.

Nefes almaya ve gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım.

Duvara asılı ev yapımı bebek bezi sırasından beşiğin içindeki bin zahmetle dikilmiş atkı ve yastıklara kadar an-nemin sevgisinin kanıtıyla doluydu oda. El örgüsü bir bebek battaniyesi komodinin üzerinde katlanmış duruyordu. Onu alıp açtım ve son kanıtı buldum: *Rose Anne Gardner, 8 Kasım* ifadesi elyazısıyla işlenmişti.

Battaniyeye sarılarak sallanan sandalyeye oturdum ve ağladım. Bana can ve görüldüğü kadarıyla sevgisini veren Dora'yla yaşamış olsaydım hayatım ne kadar farklı olurdu?

Anneme geri dönmüş olmasaydı, acaba babam ne kadar değişirdi? Sevgi ve hoşgörü dolu bir evde mi büyümüş olur-
dum, yoksa Dora da annem gibi türlü görüntüler gördüğüm-
de beni dolaba mı kilitlerdi?

Gözlerimi yumdum ve bu evde büyüdüğümü, mutlu bir
aile olarak yemek yediğimizi hayal ettim. Kendime her za-
man istediğim ve asla sahip olamayacağım hayat için ağla-
ma izni verdim.

İrkilerek yerimden doğruldum. Bu doğru değildi. Büyür-
ken istediğim aileye sahip olamamış olsam da bir gün kendi
ailemi kurabilirdim. Bunun Joe ile olacağını düşünmüştüm
fakat o hayal yitip gitse de halen başka biriyle mutluluğu
bulma şansım vardı.

Gözlerimi kapadım ve sandalyede geriye yaslandım, ta-
ki Mason'ın paniklemiş bir şekilde bana seslendiğini duyup
yerimden fırlayana dek.

“Buradayım,” diye seslendim.

Birkaç saniye sonra kapı eşiğinde, elinde pompalı bir tü-
fekte belirdi. Beni görünce gözlerindeki korku yerini rahat-
lamaya bıraktı. “Seni hiçbir yerde bulamadım. Sana seslen-
diğimi duymadın mı?”

“Hayır, hiçbir şey duymadım. Neden bir tüfek taşıyorsun?”

“Seni bulamayınca endişelendim. Memur ahırın oralarda
seni arıyor.” Ceptelefonunu çıkarıp beni bulduğunu haber
vermek için Memur Miller'ı aradı. Telefonu kapadığında
odaya iki adım attı ve olduğu yerde dönerek alanı inceledi.
“Bir bebek odası mı?”

Battaniyeyi kaldırdım ve zoraki bir gülümseme takındım.
“Benim odam.”

Bakışlarından bunun benim için ne ifade ettiğini anladığını görebiliyordum. “Rose. Üzgünüm.”

“Şu an iyiyim fakat ilk gördüğümde şaşkınlık vericiydi. Bir şekilde burada yaşamış olduğumu hiç düşünmemiştim. Earl Amca buraya Dora’nın aile çiftliği diyordu ama *tabii* burada benimle yaşamış olmalıydı. Bu da babamın büyük ihtimalle bir süreliğine burada yaşadığı anlamına geliyor.”

“Seni bir süre daha yalnız bırakmamı ister misin?”

“Hayır. Hayatımın epey bir kısmını zaten yalnız geçirdim.” Ayağa kalkıp ona doğru ilerledim.

Kollarını bana dolayıp çenesini başımın üzerine yasladı. “On beş dakikadır seni arıyorum. Üst kata baktığımda bu odanın burada olduğunu fark etmedim, o yüzden evi arayıp seni bulamadığımda ahıra gitmek üzere silahımı kaptım. Memur ahırını ikinci kez ararken ben de evi son bir kez kolaçan edip ardından Jeff’i arayacaktım.”

“Özür dilerim. Seni korkutmak istememişim.”

“Sen yanlış bir şey yapmadın. Mutfağın geçmişte bir noktada genişletildiğini sanıyorum, burası da mutfağın üzerinde bulunduğu için yeni bölümün üstüne güneş gören bu odayı kurmuş olmalılar. Bu da odanın bir dış duvara dayalı olarak yapıldığı ve sesleri boğacak kadar yalıtımlı olduğu anlamına geliyor, seni duymamamın nedeni bu. Neredeyse kalp krizi geçirecektim.”

“Burada güvende olacağımızı söylediğini sanıyordum.”

“Yine de endişelenebilirim.”

“Daha önce Jeff aradığında ne istemişti? Yoksa bana söylememen mi gerekiyor?”

“Elbette sana söyleyebilirim. Crocker’ın Henryetta’nın on beş kilometre güneyinde saklandığına dair iyi bir ipucuna sahip olduklarını düşündüklerini söylemişti ama orada değilmiş, orada olduğuna dair hiçbir iz bulamamışlar. Bunu biliyordum, o yüzden Jeff beni haberdar etmek istedi.”

“Yakın arkadaşınmış gibi görünüyor.”

“Evet, sanırım konuşacak birine ihtiyaç duyduğu bir zamanda görüşmeye başladık. Birkaç yıl önce çocuklarından biri hastalandı ve enerjisinin çoğunu onun bakımına adadı fakat oğlu artık daha iyi ve onun da bütün bu dramının parçası olmayan birine ihtiyacı var. Yaptığı sadece bira eşliğinde maç izlemek bile olsa sorunlarından uzaklaşmak istiyor. Ben de bana Little Rock’tan daha yakın bir arkadaşım olduğu için minnettarım.”

Bebek yatağına yaklaştı ve atkıyı almasıyla her tarafa toz saçtı. “Isıtıcıyı ararken birkaç kutu dolusu eski fotoğrafa denk geldim.”

Nefesim kesildi. “Ah.”

“Aslında buraya sadece burayı görmek için gelmek istediğini biliyorum fakat burası bariz bir şekilde beklediğinin ötesinde geçmişini yansıtıyor.” Bana bakmak için döndü. “Bu seni duygusal olarak oldukça zorluyor, özellikle de tüm bu Crocker karmaşası söz konusu olunca.” Battaniye-yi bırakıp elimi tuttu. “Annenin geriye bıraktığı geçmişine ait parçalar seni çok yorarsa kendini zorlama. Burayı kendi hızında keşfet. Buraya başka bir zaman, istediğinde yeniden gelebilirsin.”

Ona gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Bahsettiğin yerde çalışmaya karar verdim, eğer senin için halâ sakıncası yoksa.” Sesi telaşlı çıkıyordu.

“Elbette. Her şey yolunda mı?”

“Boş zamanlarımda bir proje üzerinde çalışıyordum. Şimdi de boş zamanı değerlendirip üzerinde çalışırım diye düşündüm.” Beni öperek gülümsedi. “Bana herhangi bir konuda ihtiyacın olursa lütfen çekinme.”

O gittikten sonra bebek battaniyesini beşiğe koyup yatak odasına geçtim. Muffy halen yatağın üzerinden beni izliyordu.

“Sanıyorum bu odayı istiyorsun?”

Kuyruğunu o kadar sert sallıyordu ki uçup gidecek sandım.

“Tamam, bu oda olsun.” İçinde herhangi bir şey olup olmadığını merak ederek gardıroba yöneldim ve en üst çekmeceyi açtım. Bir iç çamaşırı ve çorap yığını bulunca şaşırdım. Earl Amca mülke bakmıştı fakat içinden hiçbir şeyi çıkarmadığı da aşikârdı. Bütün bunları incelemem için mi bırakmıştı?

Bir diğer çekmeceyi açtım –bu seferki geceliklerle doluydu– ve deri kaplı bir kitap fark ettim. Elime alıp kapağını açtığımda bir günlük olduğunu anlayarak şaşkına döndüm. Sayfaları taradım ve tamamen istemsizce elyazısıyla yazılmış uzun bir kısımda durdum.

Ona bu gece söyleyecek, hatta ben bunları yazarken. Bizimle tatlı Violet arasında kısıp kaldı fakat onunla bir gün daha geçiremeyeceğini söylüyor. Boşanmayı talep edecek.

Günlüğü sertçe kapadım. Şu an bununla baş edemezdim.

Muffy'yle burada uyuyacaksak çarşafı değiştirmem gerekiyordu. Birkaç kez halat çekme oyunu oynamamız gerekti fakat sonunda köpeğimi yataktan inmeye ikna ettim. Nevresim takımlarını bodrum katma indirip makineye attıktan ve Mason'ın eşyalarını kurutucuya yerleştirdikten sonra valizimi oturma odasında bir kanepenin yanında buldum. Valizimi aldım ve ofisin önünden geçerken içeriye göz atmak için durdum. Mason masanın üzerine birden çok kğit yaymıştı ve düşünceli bir ifadeyle not defterinin sayfalarını çeviriyordu.

zerinde çalıştığı şey her neyse ciddi görünüyordu. Bir an için bunun Daniel Crocker'la alakalı olup olmadığını merak ettim fakat sonra Mason'ın benim takipimle ilgili olmayan birden fazla davayla ilgilendiğini anımsattım kendime.

Valizi geçici yatak odama taşıyıp yatağın üzerine koydum. Mason'ın valize ne koyduğunu bilmediğim için içindeki her şey bir sürprizdi. antam ve yn montum en stteydi. Altında ise banyo malzemeleri duruyordu. İki ift kot pantolon, birkaç uzun kollu tişört ve bir çift sveter ıkarıdım. Yan kısımlarda ise birkaç çift çorap, i çamaşırı, bir çift sutyen, bir gecelik ve iki çift pijama bulunuyordu.

Yapılmamış yatağın üzerine oturdum ve aylar önce, daha Joe'yla çıkmaya başlamadan evvel, evimde kaldığı sırada giydiğim kapalı geceliğe baktım. O gece bunu özellikle seçmiştim, çünkü sahip olduğum en çirkin gecelikti. Mason'ın seçmiş olduğu külot ve sutyenler de sahip olduğum en işlevsel i amaşırlarıydı. Bir ekmece dolusu seksi i amaşırım vardı ama Mason yine de onları tercih etmemişti.

Bu ne anlama geliyordu?

Her şeyi yatağa koydum ve çantamın içinden cepte telefonumu çıkardım. Şarjı hâlâ yarı doluydu.

On küsur cevapsız arama vardı: Jonah, Violet, Neely Kate ve nefesimin tıkanmasına sebep olan bir isim daha.

Bruce Wayne.

Umduğum mesaj gelene dek her bir sesli mesajı hızla geçtim.

“Bayan Rose, tehlikedesiniz.” Bruce Wayne’in sesi gergin ve korkmuş gibi titriyordu. “Saklanmanız ve size dışarı çıkmanın güvenli olduğunu söyleyene kadar gizli bir yerde kalmanız gerekiyor. Keşke size daha fazlasını anlatabilsem fakat zaten haddimden fazlasını söyledim. Dikkatli olun, uygun bir anda sizi tekrar arayacağım.”

Arama kayıtlarını inceleyerek beni ne zaman aradığına baktım. Dün, yaklaşık beş buçukta.

Crocker’ın adamları Pickle Junction’daki motele gelmeden yarım saat önce.

Telefonum çalmaya başlayınca irkildim. Yerimde zıplamamla telefonu sert ahşap zemine düşürdüm. Kayıp yatağın altına girdi.

Arayanın Bruce Wayne olması için dua ederek yatağın altına uzandım. Karyolanın orta kısmına yakın bir yerde telefonu buldum, ancak arayanın Jonah olduğunu görünce hayal kırıklığına kapıldım.

“Jonah!” Zamanında cevap verdiğimi umuyordum.

“Rose!” Sesi rahatlamış çıkıyordu. “Cevap vereceğini sanmıyordum. Mason saklanmak zorunda olduğunu söylemişti.”

“Açıkçası telefonu açmalı mıydım, bilmiyorum.” Yerde karnımın üzerindeydim fakat yatağın altından çıkmadan yana döndüm. Genelde karanlık ve dar yerlerden nefret ederdim ama nedense burada olmak hoşuma gitmişti.

“Telefonu kapatmalı mıyım?” diye sordu endişeli bir şekilde.

“Sorun değil. Seninle konuşmam gerek.”

“Her şey yolunda mı?”

“Evet. Hayır. Bilmiyorum.” Alnımı ovdum. “Bruce Wayne beni aradı.”

“Aradı mı? İyi miymiş?”

“Bilmiyorum.” İç çektim. “Telefonumu şimdi buldum, hayır, aslına bakarsan Mason eşyalarımı toplarken çantamı da almış ve valizi boşaltırken telefonu fark ettim. Bruce Wayne bana sesli bir mesaj bırakmış.”

“Ne demiş?”

“Tehlikede olduğuma dair muğlak bir şeyler... ama garip olan şu ki arama saati Crocker’ın adamlarının beni saklandığım yerde bulmalarından yarım saat öncesini işaret ediyor.”

“*Sen iyi misin?*”

“Evet, o motel odasının penceresinden aşağı atladım. Ardından şerif departmanının memurları çıkageldiler ama şimdi güvenli bir yerdeyim ya da olabildiğince güvenli.”

“Yani polis seni kolluyor mu?”

“Artık şerif departmanı bakıyor.”

“Evin suç mahalli bandıyla çevrili. Mason beni aradıktan sonra gördüm. Ne oldu?”

“Daniel Crocker iki gece önce evime zorla girdi. Ben

uyurken odamdaydı. Saklanmam gerektiğine o yüzden karar verdiler.”

“Crocker evinde miydi? Seni öldürebilirdi.”

“Bu konuyu düşünmemeye çalışıyorum.”

“Bunu görmezden gelemezsin Rose.”

“Biliyorum ama şu an yeterince şeyle meşgulüm.”

“Bu sabah Mason’ın da ortadan kaybolduğunu duydum. O da seninle mi?”

“Evet.”

“Yani ikinizi de bir yerlerde gözetim altında mı tutuyorlar?”

“Evet.”

“Başka bir şey daha oluyor. Bunu sesinden anlayabiliyorum. Sorun nedir?”

“Sana nerede olduğumu söyleyemem ama geçen gün yapmam gerektiğini söylediğin şeyi yapıyorum. Geçmişimle yüzleşiyorum.”

“Ah,” dedi, sesi durumu kavramasıyla boğuk çıkarak.

“Eskiden burada yaşıyordum Jonah. Bebekken. Annemin eşyaları her yerde. Benimkiler de.”

“Ve bu kendini nasıl hissetmene sebep oluyor?”

“Karmakarışık... ama Dora’nın beni sevmiş olduğu aşikâr. Bana aynı anda kendimi hem iyi hem kötü hissettiriyor ki bu hiç anlamlı gelmiyor.”

“Bu karmaşık bir durum Rose. Duygularının karman çorman olması normal.”

“Çekmecesinde bir günlük buldum. Sayfaları karıştırdım ve Dora’nın babamın annemden boşanmak isteyeceğini ortaya seren bir kayda denk geldim. Violet’tan bile bahsediyor. Her şey o kadar gerçekdışı ki...”

“Şu an başından birçok şey geçiyor. Bu, geçmişinle yüzleşmek için en uygun zaman olmayabilir. Şimdilik bekleyebilir.”

“Mason bazı eski fotoğraflar bulmuş fakat bana onlardan bahsederken o da aynı şeyi söyledi.”

“Mason akıllı bir adam. Sana bunu söylemesine hiç şaşırmadım. İlk olarak geçmişinle yüzleşmen gerektiğini öneren oydu zaten. İkimiz de senin için aynı şeyi istiyoruz. Mutlu ve geçmişinle barışık olmanı.”

“Biz...” Duraksadım. “Bir ilişkiye başlamaya hazır olduğumuza karar verdik.”

“Demek istediğin sen karar verdin. Mason uzun bir süredir hazır bekliyor.”

“O kadar aşikâr mı?”

“İkinizi tanıyan herkes için, evet öyle.”

Crocker meselesi göz önüne alındığında bunun o kadar da iyi bir şey olduğundan emin değildim.

“Bruce Wayne hakkında başka bir şey bulabildin mi? Bana nerede olduğu ve ne yapmakta olduğu hakkında hiçbir bilgi vermemiş.”

“Hayır ama etrafı karıştırırken başka bir şey öğrendim. Crocker’ın adamları yakın zamanda oldukça fazla kişiyi işe almışlar. Hatta o kadar büyümüşler ki aynı tarafta olduklarını birbirlerine göstermek için bir sembol ve gizli bir parola kullanmaları gerekmiş.”

“Sembol ne?”

“Her biri Aziz Jude madalyonu takıyor fakat herhangi bir Aziz Jude madalyonu değil. Bu yuvarlak, çevresinde her iki

tarafında birer yıldız bulunan ‘Aziz Jude bizim için dua et’ yazısı var ve arka tarafında da bir yılan bulunuyor.”

Bu mantıklı geliyordu. “Polis geçen ay zavallı Bayan Dorothy’nin arka bahçesinde bir Aziz Jude madalyonu bulmuştu fakat arka tarafında ne vardı bilmiyorum.”

“Bruce Wayne sana haneye tecavüzlerin arkasında Crocker’ın adamlarının olduğunu söylemedi mi?”

“Evet. Bahçem mahvolduğunda bir madalyon buldum. Üzerinde bir yılan vardı.” Derin bir iç çektim, bir başka bilgi kırıntısını paylaşırken boğazım iyice gerilmiş haldeydi. “Ve kaybolduğunu öğrendiğimde bir tanesini de Bruce Wayne’in odasında buldum.” Bunun ne anlama geldiği konusunda düşünmek istemiyordum.

“Rose...” diye yakardı Jonah. “Onlarla bağlantısı olduğunu biliyorsun. Crocker kaçmadan günler önce Weston’s Garage’da olduğunu da fakat ikimiz de bu işte bir parmağı olmadığından eminiz.”

“Tabii buna mecbur bırakılmadıysa.” Burnumu çektim, başımı kaldırıp tepemdeki yatak çerçevesine baktım. “Crocker’m adamlarının gelip beni bulmak üzere olduğunu nereden bildi?”

“Bilmiyorum.” Jonah duraksadı. “Fakat bir şeyden eminim: Bruce Wayne sana asla zarar vermez ve başkasının da zarar vermesine asla izin vermez.”

“Biliyorum.” Ağlamamak için gözlerimi kırıştırdım. “Gizli parolayı biliyor musun?”

“Hayır, henüz değil ama yarın yardımcı olabilecek biriyle buluşacağım.”

“Dikkatli ol Jonah. Bana yardım ederken yaralanmam istemem.”

“Hey, Bruce Wayne benim de dostum. Bulunmasını senin kadar istiyorum. Hem insanların bir polis memuru yerine Papaz Jonah’yla bilgi paylaşması daha olası.”

“Yine de...”

“Lehine olabilecek bir şey daha: Crocker’ın adamlarının sinirleri bozuk durumda. Crocker’ın intikam ihtiyacını anlıyorlar fakat bunun çok fazla zaman ve çaba gerektirdiğini düşünüyorlar. Aşağı saflarda sonunu getirecek homurdanmalar başlamış.”

“Keşke o kadar şanslı olabilsek.”

“Bir şey öğrenirsem sana haber veririm. Dikkatli ol Rose.”

“Hoşça kal Jonah.”

Birkaç dakika boyunca yatağın altında uzandım ve kendime yatağın altında kaldığım süre boyunca istediğim her konuda endişelenebileceğimi, ancak yatağın altından çıkar çıkmaz tüm endişelerimin uçup gitmesine izin vereceğimi söyledim.

Bruce Wayne’in bir ay önce Crocker’ın adamlarına koştuğunu görmezden gelemezdim. Pekâlâ, şu an bile orada olabilirdi fakat Jonah haklıydı, Bruce Wayne beni asla incitmezdi. Son seferin ardından eğer başı belaya girerse bana haber vereceğine dair söz vermişti ve onun verdiği sözleri hiç de hafife almadığını öğrenmiştim. Ona güvenmeliydim.

Aynı zamanda Jonah’ya konumumuz hakkında akıllıca olandan fazlasını söylediğimin farkındaydım. Mason’ın

bunu bilmesi gerekiyordu. Çıkmak üzere yatağın altında kaymaya başlamıştım ki parlak bir şey gözüme ilişti. Uzandım ve ne olduğunu anladığımda irkilerek elimi geriye çektim. Çıtalarla yatak kasasının arasına bir silah sıkıştırılmıştı.

Dora'nın yatağının altında neden bir silah vardı?

Bölüm On Beş

Mason'ı ofiste, halen kendini işine kaptırmış halde buldum. Kapının çerçevesine yaslandım ve o başını kaldırana kadar yaklaşık bir dakika kadar orada durdum.

Yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. “Merhaba.”

“Merhaba. Bilmen gerektiğini düşündüğüm birkaç şey öğrendim.”

Kalemini not defterinin üzerine bırakıp koltuğunda arkasına yaslandı.

Odaya girdim ve masanın etrafında dolandıktan sonra yüzüm Mason'a dönük olacak şekilde kalçamı masanın ucuna yasladım. “Valizimi buldum ve boşalttım. Çantam da içindeymiş. Teşekkürler.”

“İhtiyacın olabileceğini düşündüm.”

“Ceptelefonum da içindeydi.”

Sakin bir biçimde beni izliyordu. “Kaybolmasın diye onu oraya koydum.”

“Bruce Wayne'den cevapsız çağrı vardı.”

İşte bu dikkatini çekti. Bir anda yerinden doğruldu. “Bir mesaj bırakmış mı?”

“Evet.” Ona mesajı dinletirken yüzünü izledim ve ne kadar az tepki verdiğine şaşırdım.

“Hepsi bu mu?”

Başımı salladım. “Fakat saatine bak. Crocker’ın adamları motele varmadan biraz önce.”

Dudakları büzüldü. “Fark ettim.”

“Mason bir şey daha var.”

Başını kaldırıp bana beklentiyle baktı.

“Mesajı dinledikten hemen sonra telefonum çaldı, ben de telaşla açıp cevap verdim. Arayan Jonah’ydı.”

İlk başta korkmuş görünse de Jonah’nın adını duyunca rahatladı.

“Bruce Wayne hakkında yeni bir bilgi edinip edinmediğini sordum, o konuda herhangi bir şey öğrenememiş ama Crocker’ın adamlarıyla ilgili bir şey bulmuş.” Ağırlığımı diğer tarafıma verdim. “Bir sürü yeni adam toplamışlar ve birbirlerini tanımalarına yardımcı olması için bir şeye ihtiyaç duymuşlar. Her biri birer Aziz Jude madalyonu takıyormuş.”

Mason gözlerini kırpıştırdı. “Bunu kimden öğrenmiş?”

“Söylemedi. Bruce Wayne’in nerede olduğunu öğrenmek için irtibata geçtiği adamlardan biri olmalı fakat Thomas’ın bir Aziz Jude madalyonu var. Cadılar Bayramı gecesi bunnadaydı ve ön bahçem dağıtıldıktan sonra orada da bir tane buldum. Polis haneye tecavüzden sonra Bayan Dorothy’nin arka bahçesinde de bir tane bulmuştu.” Duraksadım. “Ve bir tane de Bruce Wayne’in komodininin üzerinde gördüm.”

Gözlerini sımsıkı yumarak arkasına yaslandı. “Kahretsin.”

“Aziz Jude madalyonlarından haberin var mıydı?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Bir şey olduğunu biliyorduk fakat ne olduğunu çözememiştik.”

“Jonah aynı zamanda bir gizli kod veya parola olduğunu söyledi fakat daha ne olduğunu bulamamış.”

Başını kaldırıp bana bakmadan önce gözlerini birkaç saniye duvara dikti. “Biz de bilmiyoruz.”

“Bir şey daha var.”

Kıkırdadı. “Eğer aylardır aradığımız ipuçlarından bir tane daha öne sürersen atanmanı sağlayabilirim.”

“Ne?”

Başını salladı. “Boş ver. Başka ne var?”

“Dora’nın yatağının altına saklanmış bir silah buldum.”

Ağzı açık kaldı. “Şaka yapıyorsun.”

“Hayır.”

Ayağa kalkıp masanın etrafında dolandı. “Göster bana.”

Onu yukarı götürürken Muffy bizi takip etti, büyük ihtimalle neden merdivenden bir aşağı bir yukarı çıktığımız konusunda aklı karışmıştı. Dora’nın odasına girdiğimizde dizlerimin üzerine çöküp yatağın altını işaret ettim. “Orada.”

Yere uzandı ve yatakla zemin arasındaki boşluğa süründü. “Bak sen şu işe.”

“Korunmak için alıp almadığını merak ediyorum doğrusu.”

“Buralarda tek başına yaşıyorsa öyle olabilir.”

“Hayır, ondan bahsetmiyorum. Acaba biri peşinde miydi de... öldürülmüş olmasından bahsediyorum.”

Yatağın altından dışarı kayarak bana baktı. “Bana öz annenden bahsettiğinde gizemli bir kazada öldüğünü söylemiştin.”

Kaşlarımı kaldırdım. “İyi hafıza. Bir araba kazasında öldü. Arabası yoldan çıkıp bir ağaca çarptı. Halama göre fren balataları kesilmiş gibi duruyormuş ama Henryetta Polis Departmanı soruşturmayı eline yüzüne bulaştırmış.”

Yüzünü buruşturdu. “Bu konuda ünleri var.” Tekrar yatağın altına girdi. “Bana bir havlu ya da bir bez parçası uzatabilir misin?”

Benim için valize koyduğu uzun kollu tişörtlerden birini kaptım ve ona uzattım. Yatağın altından çıkıp ayağa kalktığı anda silahı tişörtüme sarmış elinde tutuyordu.

“Onu kimin öldürdüğünü düşünüyorsun?” diye sordu nazikçe. “Sesindeki bir şey bana bir fikrin olduğunu söylüyor.”

“Annem. Annemin onu öldürdüğünü düşünüyorum. Tartışmışlar ve sonra Dora eve dönüş yolunca kaza yapmış.”

“Crocker karmaşası hallolduktan sonra bu soruşturmayı yeniden açmana yardım edeceğim, tamam mı?”

Bunun benim için ne kadar çok şey ifade ettiğine şaşırdım. “Teşekkürler.”

“Aşağı gel de sana ne üzerinde çalıştığımı göstereyim.”

Muffy’yle onu ofisine kadar takip ettik. Mason tişörtüme sarılı olan silahı ofis masasının çekmecesine yerleştirdi ve bana yanına gidip ona katılmamı işaret etti. Etrafa yayılmış olan kâğıtları gösterdi.

“Dediğim gibi, uzun süredir polis ya da şerif departmanında bir sızıntı olduğundan şüpheleniyordum. Sana söylemediğim şey ise bunun Crocker’la bağlantılı olduğuydu ve

artık bunun tutuklanmasından epey önce başladığına emimim. Hatta Crocker ve adamlarına göre tutuklanma kısmı hiç gerçekleşmemeliydi. Onları yürütölmekte olan bütün so-ruşturmalara karşı uyaran ve kışlarını kurtaran bir kaynak-ları vardı ve *mahkemeye varan* dosyalarda tanıklar çabucak ifadelerini değıştirdiler ya da ortadan kayboldular.” Masaya yaslandı. “Crocker dün bu gammazı kullanarak seni bulmuş olabilir, yine de Henryetta güvenli evi bu kadar bilindik ol-duğu için bundan emin olamayız.”

“Neden bir şerif ya da polis memuru onlara bilgi versin ki?”

“Para için. Tahminimize göre tutuklanmadan önce Crocker, Fenton County’deki en büyük üçüncü endüstrinin sahibiydi. Bölge halkından birçok kişinin çalıştığı ve çoğunun artık bu işlere sahip olmadığı bir sürü yasal işyerine.”

“Büyük insanın onun masum olduğuna inandığını duydum.”

“Daniel Crocker’m iki yüzü var. Halk içinde takındığı, küçükler ligi takımlarına destek verip kilise çekilişlerine ba-ğış yapan kişiliği ve çoğu insanın inanmamayı, görmezden gelmeyi seçtiği karanlık tarafı.”

Bu kadar insanın, onun iftiraya uğradığına inanmasına şaşmamalıydı.

“Crocker gibi adamlar bulundukları noktaya yardım al-madan gelmezler, o yüzden birden fazla kanun adamının maaşına destekte bulunduğundan eminim fakat bu mesele devriyeye çıkmış bir adamın Crocker’ın adamlarına önce-den haber salmasından daha derine iniyor. Yüksek seviyede bir yetkilinin işin içinde olduğunu düşünüyorum ve kim ol-duğünü bulmaya kararlıyım.”

Jüri üyesi olarak Bruce Wayne'in davası üzerinde çalışırken, adaleti engellemekten tutuklandıktan sonra yaptığımız konuşmayı hatırladım. Mason'a neden bölge savcısı yardımcısı olduğunu sormuştum. Bana dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek ve kötü adamları parmaklıklar ardına koymak istediğini söylemişti ve bir şekilde, bu araştırmaya Crocker'ın benim peşimde olduğunu öğrenmeden önce başlamış olması gerçeği takdire şayandı. Gerçekten de adalet uğruna savaşıma inanıyordu.

“Crocker'ın *hesaba katmadığı* şey, eyalet polisinin onun haberi olmadan kendi araştırmalarını başlatabileceğiydi. Eyalet polisi de Crocker'ın içeriden yardım aldığını düşünüyordu, Henryetta Polis Departmanı'nı işin içine katmalarındaki birçok nedenden biri de bu.”

“Fakat Weston's Garage Henryetta şehir sınırları içinde. Neden şerif departmanını incelemeye alsınlar ki? Kaynaklarının polis departmanının içerisinde olması daha akla yatkın değil mi?”

“Biz de öyle düşündük fakat ardından tutuklanmasından evvel birkaç ilgi çekici –birkaç haneye tecavüz, bir darp-dava– ortaya çıktı. Bunların her biri şehir sınırları dışında gerçekleşmişti ve bu da şerif departmanını işaret ediyordu. Bu bağlantıyı kurduğumda Jeff'e ulaştım. Bu davaları kendi başıma inceliyordum fakat Jeff de bu konuda en az benim kadar hevesli bir kaynak, özellikle de bu işi Henryetta Polis Departmanı'nın üzerine yıkabilirse. İki departman arasında ilişkiler pek de iyi sayılmaz. Bulduklarımızı paylaşmak için düzenli olarak bir araya geliyoruz.”

“Hiç fikrim yoktu.”

“Kimsenin yok ya da dün geceye kadar öyle düşünüyorduk.”

“Ofisine girilene kadar.”

Kafasını salladı. “Bunu aramızda tuttuk, o yüzden bu araştırmanın varlığından kimsenin haberdar olmaması gerekirdi. Dosyaların çoğu evimdeydi fakat birkaçı ofiste duruyordu ve içeri girildikten sonra dosyalar kayboldu. Senin dosyalarınla beraber.”

“Anlamıyorum. Araştırma dosyalarının mı yoksa benim mi peşindeydiler?”

“Yoksa her ikisi de mi?” diye sordu. “Yoksa biri diğeri için kılıf mı? Bilmiyoruz, en azından şimdilik.”

Sandalyeye çöktüm.

“Davaları bir bir inceleyip bir bağlantı kurmaya çalışıyordum ama henüz bir şey bulamadım. Yine de bu noktada her iki taraf da konuyla ilişkili görünüyor.”

“Her iki taraftan da bilgi sızdırılıyor olabilir mi?”

“Belki de başka bir yerden sızdırılıyordur. Dediğim gibi bu araştırmayı ben ve Jeff hariç kimse bilmiyordu. Şerife ya da bölge savcısına bile haber vermedik. Bu, şüphecilikten değil, yalnızca bir *ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi* kararıydı.” Ensesini ovdu. “Bulgularımızı her iki tarafa birden götürmeyi planlıyorduk.”

“Peki, *onlardan biri* olabilir mi?”

İç çekti. “Şerif yaşlı bir kurt fakat adaletin doğru tarafında görünüyor ve bölge savcısının ceplerini dolduran *biri* olduğundan da oldukça eminim. Yalnızca bunun zincirin daha

tepesinden, J.R. Simmons gibi birinden kaynaklandığını düşünmüştüm.”

“Peki, öyle biriye, burada güvende miyiz?”

Pencereden dışarı bakarak başını iki yana salladı. “Dün yaşananların ardından biz de Jeff’le bu konuda endişelendik. Jeff’e bu çiftlikten bahsettiğimde fikri hemen tuttu. Güven- de olmak için, şerif dahil, herkese başka bir yerde olduğumuza söyledi. Hatta Jeff diğer konuma tuzak kurdu ve orası ortaya çıkarsa bundan da hemen haberimiz olacak.”

“O halde en öncelikli tehdit hangisi? Crocker mı, yoksa köstebek mi?”

“Muhtemelen ikisi birden.” Derin bir nefes aldı. “Dosyaların ve notların üzerinden geçerek üst seviyeli kaynakları davaya bağlamaya çalışıyordum. Şu ana kadar elimde bir şey yok.”

Ayağa kalkıp ellerimi göğsüne dayadım. “Yardım edebileceğim bir konu olursa bana haber ver.”

“Teşekkürler.”

“Benim de kendime ait *yapılacak oldukça önemli işler* listem var. Benimki ev üzerine. Çarşafaları yıkıyorum,” diyerek ona takıldım. “Senin manzarası olan ön odayı isteyeceğini düşündüm, Muffy de bizim için Dora’nın odasını seçti.”

Kaşları hafifçe kalktı. “Peki.”

Ona hızlı bir öpücük verdikten sonra bodrum katına indim. Çamaşır makinesinin işi bitmişti fakat kurutma makinesi hâlâ çalışıyordu. Katlanır masaya yaslanıp bir süre etrafıma baktım. Alanı gri taş duvarlar çevreliyordu ve evin üst katına açılan kapının üzerinde herhangi bir pencere göre-

miyordum. Su ısıtıcısı ve kazan bodrum katının bir köşesi-
ni kaplıyor ve kutularla dolu bir dizi ahşap raf diğer tarafta
uzanıyordu. Kutulardan ikisi belirgin bir şekilde *fotoğraflar*
diye etiketlenmişti, Mason'ın gördükleri bunlar olmalıydı.

Bir anda merakıma yenik düşüp o tarafa yöneldim. Kutu-
lardan birini çekip katlanır masaya taşıdım. Uzunca bir süre
boyunca kutunun kapağına baktım. İçindekileri gerçekten
görmek istiyor muydum? Neredeyse sahip olduğum hayatı-
mın fotoğraflı kanıtını görmeye hazır mıyım?

Kurutucunun zili çalarak irkilmeme neden oldu. Buraya
yatacak bir yatağımız olsun diye çarşafı kurutucuya yer-
leştirmek için gelmişim, Pandora'nın Kutusu'nu açmak
için değil. Sıcak çarşafı masanın üzerine koyup yeni yı-
kanmış eşyaları kurutucuya yerleştirdim. Çarşafı katlar-
ken gözlerim kutuya kayıp duruyordu. Neden içine bakmak
istemiyordum?

Kendimi, Dora ve sahip olabileceğim hayat konusunda
hiçbir şey bilmek istemediğime ikna etmişim. Bilmek yara-
larıma tuz basmak gibi olacaktı. Peki, ya içinde Dora ve ba-
bam hakkındaki fantezilerimi söndürecek bir şey bulursam?
Bu daha mı kötü olurdu?

Son çarşafı katladıktan sonra elimi kutunun üzerine
koyup gözlerimi yumdum. Geçen aylardan tek bir şey öğ-
renmişsem o da korkularımın beni kontrol etmesine izin
vermekten onlarla yüzleşmekti çünkü tereddüdümün kay-
nağını incelediğimde sebep bu korkuydu. Geçmişten korku-
yordum.

Bu korkuyu fethetme zamanı gelmişti.

Katlanmış çarşafı kutunun üzerine koyup hepsini oturma odasına taşıdım. Çarşafı kanepenin üzerine bırakmanın ardından kutuyu eski bir yün kilimin üzerine yerleştirip yanına bağdaş kurup oturdum. Muffy yanıma kıvrılıp küçük vücudunu bana yasladı ve desteğini sundu.

Derin bir nefes alarak dikkatlice kutuyu açıp içine baktım. Karışık birçok fotoğraf albümü ve tekil fotoğraflar bulunuyordu. Bazıları antika görünümlü siyah beyaz kare fotoğraflardı, bazıları ise daha yeni biçimli dikdörtgen fotoğraflar. En üstteki albümü çekip çıkardım ve sayfaları çevirmeye başladım. Fotoğraflarda yer alan kimseyi tanıımıyordum fakat evin dışını tanımıştım. Fotoğraflarda ev boyası yeni ve çok daha bakımlı görünüyordu. Fotoğraflar, kadınların dökümlü etekler giyip saçlarını victory rolls şeklinde topladıkları ve koyu dudaklı oldukları –büyük ihtimalle kırmızı ruj siyah beyaz fotoğrafta çıkmamıştı– kırklı yıllarda çekilmiş gibiydi. Fotoğraflardaki insanları ya da arka taraflarında yazan isimleri –Betty, Floyd, Margaret, William– tanımadığımdan dikkatimi evin değişen özelliklerine verdim. Bir zamanlar verandada salıncak olduğunu görünce, yeni bir tane koyma fikri hoşuma gitti.

İki tane daha fotoğraf albümü karıştırdım fakat küçük kare şeklinde bir albüme gelene kadar ilgi çekici bir şey bulamadım. İlk fotoğraflar babamla Dora'nın patlayacak kadar mutlu göründükleri pozlardı. Birinde babam küçük Violet'ı kollarının arasında tutuyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ardından her bir fotoğrafla daha da zarif hale gelen Dora'nın hamile kıyafetleri giymiş pozları vardı. Bir

sonraki fotoğraflar hastane beşiğinde ağlayan yeni doğmuş bir bebeğe aitti. Bir tanesinde Bessie Hala beni kucağında tutuyor, yanında da alışlagelmiş duygusuz yüz ifadesiyle Earl Amca duruyordu.

Bu anın önemini sindirmeye çalıştım.

Birinin varlığını hissettiğimde Mason'ın kapının önünde durmuş beni izlediğini gördüm. Bakışları kucağımdaki fotoğraflara kaydı, ardından tekrar gözlerime odaklandı. "Nasıl gidiyor?"

"Beklediğimden iyi."

"Seninle beraber bakabilir miyim?"

"Çalışmaya devam etmek istemiyor musun?"

"Bir mola versem iyi olur." Yüzünden pişmanlık dolu bir ifade geçti. "Tabii yalnız olmayı tercih etmiyorsan." Bir adım geri çekildi. "Ki bunu anlıyorum. Sadece bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, olur mu?"

"Mason, bekle."

Duraksadı.

"Bana katılmanı istiyorum."

"Emin misin? Rahatsızlık vermek istemem."

Gülümsedim ve dağılmış fotoğrafların bir kısmını kenara iterek ona oturması için yer açtım. "Lütfen."

"Teşekkürler." Yanıma oturup albümü eline aldı. "Bu sen misin?"

"Evet."

"Tatlı bir bebekmişsin."

"Hiç de bile. Şu sivri başıma ve kızarmış yüzüme bak-sana."

Sırıtarak başını iki yana salladı. “Bütün bebekler güzeldir, Rose. Bir düşünsene. Onlar *gerçekten* birer mucize. İki farklı insandan gelen iki hücre birleşip bunu yaratıyor...” Elini uzatarak fotoğrafı gösterdi. “Bu hayat. Düşününce *gerçekten* inanılmaz bir şey.”

Ona gülümsedim. “Senin böyle filozofik olduğunu bilmezdim Mason.”

“Normalde değilimdir fakat son birkaç aydır kendimi yeniden değerlendirip duruyorum.”

“Buna ne sebep oldu?”

Omzunu silkti. “Savannah. Hayatımın bir anda yön değiştirmesi.”

Kutuya uzandım ve içinden sekize on boyutunda, bir stüdyoda çekilmiş görünen bir düzine fotoğraf çıkardım. Onları yere koyduktan sonra en üstteki fotoğrafta yer alan bebeğin ben olduğunu fark ettim fakat ilk birkaç tanesi Sears vesikalık görünümüne sahip değildi. Merakım çelinerek her birini sırayla incelemeye başladım. Her biri bendim ve fotoğrafların birkaçında bir kadın da benimle beraberdi. Annem.

Bebeğini, beni, kucağında tutarken kameraya bakarak gülümsüyordu. Fotoğrafların hepsi poz verilerek çekilmiş ve bir pencereden sarkan tül perdeler fon olarak kullanılmıştı.

Mason fotoğraflardan birini eline aldı. “Aşağıda karanlık bir oda var.”

Hızla başımı kaldırdım. “Ne?”

“Su ısıtıcısını çalıştırırken olası giriş çıkışlar için etrafa bakındım. Fotoğraf banyosu yapmak için karanlık bir oda olarak düzenlenmiş. Masanın üzerinde fotoğrafların nega-

tifleri de var.” Yüzünü buruşturdu. “İtiraf etmeliyim ki birkaçına baktım. Çoğu manzara ve çiçek fotoğrafıydı fakat bazılarında bir kadın ve bebeği vardı: sen ve Dora.”

“Dora bir fotoğrafçı mıydı? Ondan kesinlikle herhangi bir sanatsal eğilim almamışım.”

“Ben öyle demezdim. Manzara fotoğrafı çekmek bir sanattır ve estetik kabiliyet gerektirir fakat fotoğrafçının Dora olduğunu sanmıyorum.” Duraksadı. “Bence babandı.”

Babam mı? Fotoğraf çekmeyi ve kendi başına basmayı geçtim, onu daha önce hiç kamera tutarken görmediğim için bu pek de akla yatkın gelmiyordu. Yine de bunu kenara itip geçemezdim. Babam Dora’yla birlikte olduğu zamanlarda sanki tamamen farklı biriydi.

Geri kalan fotoğraflara da sırayla baktım. Yaklaşık otuz kare vardı ve son iki tanesi üç kişilik bir aileyi gözler önüne seriyordu. Ben, Dora ve genç babam. Babam bir dizi yukarıda sandalyenin yanına çömelmişti ve bugüne kadar yüzünde hiç görmediğim bir aşkla Dora’nın gözlerine bakıyordu.

Dora onun hayatının aşkıydı. Onu kaybetmiş ve kendini bir daha asla toparlayamamıştı.

Ve Violet ile ben bunun bedelini ödemiştik.

Bölüm On Altı

Beklenmedik bir öfke göğsüme oturdu. Onu kaybettikten sonra babam nasıl olmuştu da her şeyden vazgeçebilmişti? Beni nasıl olmuştu da bir çocuk olarak deneyimlediğim cehenneme mahkûm edebilmişti?

Mason elini elimin üzerine kapadı.

Akıtamadığım yaşlar gözlerimi yakıyordu. “Ona öyle kızgınım ki, Mason. Öldüğünde, her şeyden öylece vazgeçti. Annemin hayatımı mahvetmesine izin verdi.”

“Hayır, Rose. O hayatını mahvetmedi. Sen bir savaşçısın. Bu sende hayran olduğum şeylerden biri. Ne olursa olsun ayağa kalkıp yoluna devam ediyorsun.” Eğilip yüzümün yan tarafını okşadı. “Ona kızgın olman sorun değil. Olmalısın da zaten.”

“Babam bunu hak ediyor olabilir, peki ama ona neden bu kadar öfke doluyum?”

“Kime?”

“Dora’ya.”

Gözleri bir an için kocaman açıldı.

“Ölmeyi istemediğini biliyorum. Yine de ona öyle kızgı-
nım ki. Bu beni nasıl bir insan haline getiriyor?”

“Bu seni insan kılıyor. Bir aziz değilim, sen de öyle. Çocukluğun berbattı. Annen lanet olası bir kaltaktı, öyle ki ona karşı çocuk istismarı davası açmak için zamanda geriye dönebilmek isterdim. Buna karşın şu an olduğun kişinin büyük ölçüde onun sayesinde şekillendiğini düşünmeyi tercih ediyorum. Böyle olsun istedi ya da istemedi, ancak o seni gerçekten güçlü bir kadına dönüştürdü.”

“Yine de bu Dora’ya duyduğum öfkeyi mazur göstermiyor.” Yaşlar yanaklarımdan süzülürken sesim çatladı. “Bile-
rek ölmedi, o yüzden nasıl ona öfke duyabilirim?”

“Çünkü onun ölümü seni korkunç bir hayata mahkûm etti. Ona kızgın olduğunu düşünmüyorum, Rose. Bana kalırsa bu onun ölümüne karşı duyduğun bir kızgınlık.”

Gözyaşlarına boğulduğumda beni daha da yakınına çekti. Kollarını sıkıca sırtıma doladığında yanağımı göğsüne yasladım. Tek kelime etmedi, yalnızca ben ağlarken bana sıkıca sarıldı.

Sonunda kendime geldiğimde gömleğindeki ıslak noktayı temizlemeye çalıştım ve çenem titreyerek gülümsedim. “Ne demiştin sana? Bakış açısı sunmakta iyisin, gömlekle-
rin de yaş akıtmak için ideal.”

İki eliyle yüzümden süzülen yaşları silip gözlerimin içine baktı. “Seni tanımaktan gurur duyuyorum, Rose. Çoğu insan sırf can acıtacağı için bundan kaçardı.”

“Bu yüzden sana teşekkür etmem gerekiyor. Sen olmasaydın hâlâ kaçıyor olabilirdim.”

“Hayır, sonunda geçmişinle yüzleşmek zorunda kaldığını düşünüyorum.”

“Bilmiyorum. Hâlâ Joe’yla birlikte olsaydım, sonsuza kadar bundan sakınabilirdim. Joe geçmişinden sakınmakla öyle meşguldü ki benim kendi geçmişimle yüzleşmeye ihtiyaç duyduğumu asla düşünmeyebilirdi.”

“Fark etmez çünkü sen bununla şu an yüzleşiyorsun... ve benimle birlikte. Yaşadığın acılar için üzgünüm, öyle ki bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Onu usulca öptüm. “Çoktan yaptın.”

Kapının tıklatılmasıyla irkildim ve Muffy hafifçe hırıldadı. Harekete geçmek üzereydim ama Mason’ın kolu belimi daha da sıkı sardı.

“İçeri girin, Memur Miller,” dedi.

Memur Miller kapıyı iterek açtı ve Mason’la ne kadar yakın olduğumu görünce bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Ayaklarının dibine koşup etrafında zıplayan Muffy’ye baktı. “Efendim, ahırdaki kamyoneti çalıştırdım ve anahtarı da kontağın üzerinde bıraktım. Epey eski olsa da biri ilgilenmiş belli ki. Kullanmak isterseniz güvende olacağınızı düşünüyorum.”

Şaşırarak Mason’a göz attım. “Teşekkürler, Memur Miller.”

Adam yakınlığımızdan kaçmaya istekli görünerek kafasını sallayıp dışarı çıktı.

Mason hafif bir biçimde gülümseyerek bana döndü. “Araziyi turlamak istiyordum ve evden çıkma fırsatını hoş karşılayabileceğini düşündüm.” Ayağa kalktı. “Araziyi görmek ister misin?”

“Evet, isterim,” dedim, bunu gerçekten istediğime şaşırarak. “Ama çalışmaya dönmek zorunda değil misin?”

Başını salladı. “O dosyaların ve davaların üzerinden öyle çok geçtim ki bakış açımı kaybettim. Biraz temiz hava almanın aydınlanmamı sağlayacağını umuyorum.” Uzanarak ayağa kalkmama yardımcı oldu.

Mason’ın benim için valize koyduğu montu giymek için koşarak üst kata çıktım ve onunla mutfakta buluştum. İçeri girdiğimde ,bunun keyifli bir öğleden sonra gezisi olmadığını sevimsiz bir hatırlatıcısı olan, tüfeğini dolduruyordu.

“Muffy bizimle gelmekten hoşlanır mı? Onu da almak ister misin?” diye sordu kafasını kaldırarak.

“Bayılır ve evet, isterim.” Gün boyu yanımdan ayrılmamıştı ve an itibariyle ayaklarımın dibindeydi. “Muffy, dışarı çıkmak ister misin?”

Bacaklarıma zıplayıp heyecanlı bir biçimde havlayınca Mason kahkaha attı. “Bunu bir evet olarak kabul ediyorum.”

“Muffy kesinlikle ne istediğini bilen, başına buyruk bir kız.”

Gülümsedi. “Sahibine çekmiş.” Tüfeğin kayışını omzuna geçirdi. “Siz ikinizin bu kadar yakın olmasına şaşmamak gerek.”

Arka kapıdan çıkıp yabani otların arasında açılmış olan lastik izlerini takip ederek ahıra yöneldik. Güneş gökyüzünde alçalmaya başlamış ve hava düne nazaran biraz daha soğumuştü. Getirmeyi akıl ettiği için Mason’a müteşekkir kalarak montuma sıkıca sarındım.

“Yarına kar yağışı bekleniyor.”

Şaşırarak ona doğru döndüm. “Kasım ayının başında?”

Kıkırdadı. “Küresel ısınma buraya kadarmış.”

Muffy heyecanla otlara doğru fırladı ve her bir adımda etrafı koklamak için durdu.

“Kaçmasından endişe etmiyor musun?” diye sordu Mason onu izleyerek.

“Pek sayılmaz. Tabii korkmadığı sürece. Yalnızca Joe polisi arayıp Sloan’ı öldüren silahın kulübemde olduğunu söyleyerek isimsiz bir ihbarda bulunduğunda kaçtı. Polis geldi, kalabalık toplandı ve Thomas’ın arabasının motoru tekledi. Muffy korkup kaçtı. Peşinden gitmeye çalıştım ama polis herkesin önünde beni kelepçeledi.”

Kolunu omuzlarıma sardığında başımı ona yaslayıp Muffy’nin yeni keşfettiği yabani ot yığınına doğru koşturmasını seyrettim.

“Joe ön verandasında durmuş, olup biteni izliyordu. Peşinden gitse de onu bulamadı. Onu bir daha asla göremeyeceğimden emindim. Sonra ertesi gün dönüp hayatımı kurtardı. Artık ona kulak veriyorum. Altıncı hissi çok kuvvetli.”

“Bizimle birlikte olmasından memnunum.” Beni bırakmadan önce alнімdan öptü.

Ahıra vardığımızda büyük ahşap kapıları iterek ardına kadar açtı. Gözlerimin karanlığa alışmasına izin vererek içeri adım attım. Bazı eski fotoğraflardan anımsadığım soluk mavi renkli eski bir kamyonet alanın ön tarafını kaplıyordu. Etrafta gezinirken boş bölmelerle küf kokan saman balyalarını fark ettim.

“At besliyorlardı,” diye mırıldandım, dizginler ve yularlarla dolu duvara doğru ilerleyerek.

“Öyle görünüyor,” dedi Mason peşimden gelerek. “At biner misin?”

“Küçük biz kızken binerdim. Birkaç yazı Earl Amcam ve Bessie Halamla geçirdim. Lafayette County’de bir çiftlikleri var.”

Birkaç dakika boyunca ahırda gezindik, bu sırada Muffy hemen yanımdaydı. Mason tarlalara uzun uzun bakarak birkaç dakika süresince açık kapıların yanında durdu. “Hadi gidelim,” dedi sonunda.

“Tamam.”

“Sen sürmek ister misin? Düz vites. Nasıl kullanacağını gösterebilirim.”

Mason’ın bana kamyonet alırken yardımcı olmasının sıcacık hatırasıyla sersemledim. Ardından çılgın bir uyuşturucu bağımlısı beni rehin aldığında düz vitesli bir araç kullandığım son seferi anımsadım. Şansımı zorlamak istemiyordum. “Sanmıyorum. Neden sen sürmüyorsun?”

Yolcu kapısını açtığında önce Muffy araca binip tam ortaya kuruldu. “Bu bana Nova’mı hatırlatıyor,” dedim, Mason direksiyonun başına geçerken. Radyonun topuzunu çevirdim ve kanalları ileri geri tarayan kırmızı noktayı izledim. “Kamyonetimi seviyor olsam da o arabayı özlüyorum.”

Kontağı çevirdiğinde motor canlandı. “Artık eskisi gibi yapmıyorlar.” Bana bakarak sevimsiz bir biçimde sırıttı.

Ahırdan çıktıktan sonra evin kuzey tarafındaki tarlaları gören tek şeritli dar toprak yolda ilerlemeye başladı.

“Bu yol son birkaç haftadır kullanılmışa benziyor,” dedi. “Arazideki gibi otlarla kaplı değil ama asıl soru şu: Bu yolu kim kullandı ve geri dönecek mi?”

“Earl Amca olabilir. Araziyi düzenli olarak kontrol ediyor.”

“Olabilir.” Ama ikna olmuş görünmüyordu. “Biri şu araziyi işlemiş.” Durdu ve daha iyi görebilmek için direksiyonun ardından başını eğerek etrafa baktı. “Sahip olduğun arazinin planını biliyor musun? Tüm bu alan arazinin bir parçası mı?”

“Evet, öyle sanıyorum. Earl Amca evle ahırın kuzey ve doğu kısmının geniş bir parçasının bana ait olduğunu söylemişti.”

Mason düzgün bir biçimde biçilmiş arazi parçalarının önünden usulca geçti. “Bahse girerim kiraya veriyordur. Bu sayede mülkün vergilerini ve çiftlik evinin giderlerini karşılayacak kadar kazanıyor olmalı. Zekice.”

“Muhtemelen haklısın. O zeki bir işadamı. Dora’nın bana bıraktığı parayla yatırım yatıp birikimi iki katından da fazlasına katladı. Peki, biri araziyi kiralıyorsa bu bizim için ne anlama geliyor?”

“Bu tanımadığımız birinin araziye girebileceği, arazide bulunmak için yasal bir amaca sahip olabileceği anlamına geliyor ve bu araziyi işleyen her kimse kullandığı arka bir yol var. Bir tane olması gerektiğini düşünüyordum zaten. Burada olmamızın nedeni de bu ve bu yolu artık gerçekten bulmak istiyorum. Crocker bize o yoldan ulaşabilir.”

Ürperdim.

“Bu yalnızca bir tedbir, Rose. Bana söylediğin kadarıyla seni bu araziyle ilişkilendirecek hiçbir evrak bulunmuyor.”

“Umarım haklısındır.”

İki kilometre kadar ilerlemiştik ki dikenli tel çitin diğer tarafında uzanan bir yol gördük.

Mason kapıya yönelip kamyoneti durdurdu.

“Yola bu kadar yakın olduğumuz için sanırım araçta kalabilirsin,” dedi ve kamyonetten inip kapıyı ardından sertçe kapattı.

Muffy patilerini kapıya yaslayıp dili ağzından dışarı sarkarak onu izlemeye başladı.

“Bu kez olmaz, kızım,” diye mırıldandım sakinleştirmek adına onun kafasını okşayarak. “İçeride duracağız.”

Mason yoldaki sığır engelini geçip kapıyı incelemesinin ardından geri döndü. “Kapı kilitli değil. An itibariyle herhangi biri kolayca açıp içeri girebilir.” Derin bir nefes verip kolunu direksiyona yasladı. “Ahırda bir asma kilit bulup bulamayacağıma bakacağım. Bu, Daniel Crocker’ı durdurmasa da yavaşlatabilir.”

“Bu bir sorun mu?”

“Hayır. Araziyi işleyen her kimse amcanla arandaki bağı muhtemelen bilmiyor. Büyük ihtimalle sorun yaşamayız.”

“Büyük ihtimalle?”

“Yüzlerce ya da binlerce kilometre ötede başka bir yere kaçmaktan iyidir.”

Midemin bulandığını hissettim. “Bu kulağa daha iyi bir seçenekmiş gibi gelmeye başladı.”

“Burada güvende olduğumuzu düşünüyorum, Rose. Jeff, çok az insanın nerede olduğumuzu bildiğinden emin ve en azından burada silahlı korumaya sahibiz.”

“Tek bir adam, Mason.”

“Geceleyin iki olacak,” dedi alçak bir sesle. “Girişi gözlemlenle birlikte. Ayrıca biz de silahlıyız, bunu sakın unutma.”

“Mason.”

“Rose, sızıntının kaynağını çözmeye çok yakınlım, bunu hissedebiliyorum. Parçaları birleştirmeye devam etmem gerekiyor. Sağlam bir delil bulur bulmaz izini süren kişinin uzunca bir zaman uzaklarda olacağından şüphe duymayabiliriz ama sana söz veriyorum, bu yerin güvenli olmadığını düşünseydim seni baştan buraya getirmezdim. Seni asla riske atmam. Anlıyor musun?”

Muffy kucacağına atlayınca başını okşamak için uzandı.

“Tamam.” Yalnızca haklı olmasını umut ediyordum. “Neden bir arka yol olduğu fikrine kapıldın? Şerifin adamlarının bunu kontrol etmeleri gerekmiyor muydu?”

“Öyle,” dedi kaşlarını çatarak. Bu bana tam olarak güven vermiyordu.

“Bu kapının nasıl güvenceye alınacağını bulduktan sonra ahırın arka tarafındaki ağaçlık alanı gözden geçirmek istiyorum. Benimle gelmek mi yoksa eve dönmek mi istersin?”

Pencereden dışarı baktığımda alçalan güneşi fark ettim. “Neden geri dönüp akşam yemeğini hazırlamıyorum? Şu an bu soğukta etrafta gezinebilecekmiş gibi hissetmiyorum kendimi.”

“Tamam, ama ben geri dönene dek içeride kal.”

Mason kamyonu evin önüne çektiğinde midem endişeden kasılsa da ona hoşça kal öpücüğü verdim. Bir şey doğru gelmiyordu ama bunun ne olduğundan emin değildim.

“Dikkatli ol.”

“Yakında dönerim. İçeride kal.”

Mason uzaklaşırken Muffy’yle birlikte basamaklara doğru

ilerledik. Memur Miller kucağında bir silahla verandadaki hasır koltukta oturuyordu. Köpeğim ona doğru fırlayıp durumunu değerlendirmiş gibi ayaklarını koklamaya başladı.

“Üşüdün mü?” diye sordum. “Dışarısı buz gibi.”

“İyiyim.”

“Kahve içer misin?”

Başını salladı. “Evet, hanımefendi.”

“Yemek kutularında kahve buldum. İçini ısıtması için hazırlamama ne dersin?”

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Teşekkür ederim. Hayır diyemeyeceğim.”

“Harika,” dedim. “Hemen dönerim. Şeker ya da krema? Ama yalnızca sütümüz var.”

“Ah, sade olur.”

Muffy’yle içeri girdik. Kahve demlenirken akşam yemeği için ne hazırlayabileceğimi görmek adına yemek stokunu kontrol edip, soslu spagetti yapmaya karar verdim. Aynı zamanda bir paket kurabiye buldum ve bir tabağa birkaç tane koydum.

Muffy’yle birlikte kurabiye tabağı ve bir fincan kahveyle ön kapıdan dışarı çıktım. Memura içeceğini verip onun hemen yanındaki koltuğa oturdum. Köpeğim hasır koltukların arasına, zemine kuruldu.

Memur kahveden birkaç yudum alıp kurabiyelerden birini ağzına attı. Görünüşe bakılırsa açlıktan ölüyordu.

“Akşam yemeğini hazırlamak üzereyim, zevkli bir şey değil, yalnızca spagetti ama hazır olduğunda sana getiririm.”

Tereddüt etti. “Sıkıntı vermek istemem, hanımefendi.”

“Ben hanımefendi falan değilim. Senden en fazla bir ya

da iki yaş büyüğüm. Bana Rose de. Ne zamandır şerif için çalışıyorsun?”

Bir diğer kurabiyeği hızla yutarken omzunu silkti. “Birkaç senedir.”

“Hep bir polis memuru mu olmak istedin?”

“Hayır, küçük bir çocukken bazı sorunlar yaşadım. Enerjimi pozitif bir şeye yöneltmeye karar verdim ve ön lisansımı ceza hukuku alanında yaptım.”

“Şerif departmanında çalışmayı seviyor musun? Bu tehlikeli değil mi?”

“Pek sayılmaz. Üzerine alınma, Rose fakat bu senelerdir yaşanan en heyecan verici olay. Daniel Crocker’ın Henryetta şehir sınırları içinde tutuklanmış olmasına ve olayı polisin üstlenmesine rağmen. Bu olay Henryetta Polis Departmanı’nın kontrolü altında olsaydı bizler dahil olmayabilirdik bile. Departmanlarımız arasında sevgi dolu bir ilişki mevcut değil.”

“Bu hiç şaşırtıcı değil.” Mason’ın henüz dönmemesinden endişe duyarak kararan gökyüzüne baktım. “Bunun, senelerdir yaşanan en heyecan verici olay olduğunu söyledin. Bu soğukta boş boş oturmanın heyecan verici bir yanını göremiyorum. Sıkılmıyor musun?”

“Çoğu polis boş boş oturur ve bekler. Ben özellikle bu davada yer almayı talep ettim.”

“Gerçekten mi? Neden?” Cidden afallamıştım. Soğukta, birinin verandasında bela arayarak oturmaktan daha az çekici hiçbir şey düşünemiyordum.

Omzunu silkti. “Demek bu arazinin sahibisin?” diye sordu memur anlık bir sessizliğin ardından.

“Evet, sanırım. Birkaç ay öncesine dek haberim yoktu. Bu buraya ilk gelişim.”

“Vay canına. Burası muhteşem.”

“Cidden huzur verici, öyle değil mi?”

Kahvesini yudumladı. “Dışarıda olmak seni korkutuyor mu?”

“Daniel Crocker’la ilgili endişelenmemin dışında mı?”

“Evet.”

“Henryetta’daki evimde hissettiğim kadar değil. Evime kaç kez gizlice girildiğini artık sayamıyorum. Bu insanın kendini daha az güvende hissetmesine yol açıyor. Yine de küçük köpeğim Muffy yanımda, o oldukça akıllı bir koruma köpeği.”

İsmi duyan Muffy ayağa kalkıp bana baktı.

Bir görüntünün habercisi olacak şekilde kafamın içi karıncalanmaya başladı. Veranda görüş açımdan çıktı, gün ışığı altında ağaçlık bir alandaydım.

Kalın çalılardan arasından geçip Muffy’yi yerde ıslak ve çamurlu halde titrerken görünce, “Her şey yolunda, kızım,” dedim. “Sakin endişelenme. Anneni bulacağız.”

Yeniden verandadaydım ve Memur Miller’ın yüzüne bakıyordum. “Köpeğimi bulacaksın.”

“Ne?”

Muffy zıplayıp ön patilerini onun bacaklarına yasladı.

Gördüğüm görüntünün etkisiyle sersemlemiş halde ayağa kalktım. Bu ne anlama geliyordu? “Yemeği hazırlamam gerekiyor.” İlerleyip kapıyı açtım. “Geliyor musun, kızım?”

Muffy bana özür diler bir bakış atarak memurun yanında kaldı.

“İstiyorsa benimle birlikte dışarıda kalabilir,” dedi memur. “Yanımda bir arkadaşın olması iyi olurdu. Durmazsa içeri getiririm.”

Tereddüt ettim. Gördüğüm görüntüden sonra köpeğimin kaçmasından korkuyordum, yine de Mason’a onun ne istediğini bilen başına buyruk bir tip olduğunu söylerken ciddiydim. “Teşekkür ederim.” Dikkatimi Muffy’ye çevirdim. “Uslu dur ve sakın kaçma.”

İçeri girdim ve akşam yemeği için su kaynatmaya başladım. Güneş batmış ve Mason halen geri dönmemişti. Gerçekten endişeleniyordum.

Sonunda arka kapı savrularak açıldı ve Mason yanakları pembeleşmiş, saçları darmadağın olmuş halde içeri girdi.

Rahatlayarak ona doğru koştum ve kollarımı boynuna dolayıp dudaklarına bir öpücük kondurdum. Hazırlıksız yakalanarak kollarını belime sarıp dudaklarını tutkuyla benimkilere bastırdı.

İçimin alev almasıyla bedenimi onunkine bastırdım. Kollarıyla beni daha da yakınına çekti fakat fazla değil. Yine de onu öperken parmaklarım fermuarını bulup montunun önünü açtı.

Ellerinden birini yüzüme götürerek beni tam anlamıyla öpebilmek için başımı eğdi. Ardından aniden durup kafasını kaldırdı.

Nefesim kesilerek neden durduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı. Makarna kaynamaya başlamıştı.

Mason gözlerini yumarak bir adım geri çekildi. O, kendini toparlamaya çalışırmış gibi görünürken ben ocağa yö-

nelip tencerenin altını kıstım ve makarnayı karıştırdım. Spagetti pişmişti, bir süzgeç bulup onu süzdüm.

“Özür dilerim,” dedim, tencereyi ocağın soğuk kısımlarından birine yerleştirerek.

Arkamdan yanaşıp karnını sırtıma yaslayacak şekilde bana sarıldı, elini usulca belime, oradan biraz daha aşağılara kaydırды. Ağzını enseme değdirip dudaklarıyla kulağımı okşadı. “Her eve döndüğümde beni böyle karşılayacaksan daha sık dışarı çıkacağım kesin. ”

Gözlerimi yumarak ona yaslandım. “Çok uzun sürdü, bu yüzden endişelendim. Ceptelefonumdan seni aramak üzereydim.”

“Bu pek işe yaramazdı.” Dudaklarıyla kulak mememi hafifçe dişledi. “Çekimi ağaçlık sınıra geçmemle kesildi.”

“Bir daha sakın beni böyle korkutma.” Sesimin aksi çıkmasına çabalasam da inledim. Dudakları kulağımda gezinip beni çılgına çevirirken elini karnımdan göğüslerime kaydırды.

Bedenimi keşfe son verdi ama iç çekerek bırakmadan önce beni bir süre daha yakınında tuttu. “Haklısın. Niyetlendiğimden uzun sürdü. Özür dilerim.”

Arkama döndüm. “Sana kızgın değilim, Mason.”

“Biliyorum ama yine de seni endişelendirdiğim için özür dileyebilirim.”

“Benimle yatmama konusunda gerçekten kararlısın, öyle değil mi?” diye sordum.

Bakışlarında kararlı bir ifade belirdi. “Henüz olmaz.”

“Neyi bekliyoruz? Çünkü bunu yapmak istiyorum, pişmanlık duymadan.”

“Seninle seviştiğimde tüm dikkatimi sana vermek istiyorum. Birinin sinsice yanımıza gelip seni öldürmesinden endişe duymak istemiyorum.”

“Ya da seni. Crocker senin de peşinde.”

“Doğru.” Yüzümü inceledi. “Sana karşı koymanın şimdiye kadar yaptığım en zor şey olduğunu bilmen gerekiyor, senin güvenliğini kendi ihtiyaçlarımın üstünde tutmak zorundayım.”

“Biliyorum.” İsteksizce kollarının arasından sıyrılıp dolaptaki tabaklara uzandım. “Mükemmel zamanlama. Yemek hazır, olabildiğince basit.”

Üç tabak çıkardım, hiç köpek mamasına sahip olmadığımızdan Muffy için de küçük bir şey ayarladım. Masaya iki tabak koydum, ardından üçüncüyü elime alıp, “Bunu Memur Miller’a götüreceğim ve Muffy’yi kontrol edeceğim,” dedim. “Dışarıda onunla kalmak istedi.”

Mason bana usulca gülümsedi. “Tamam.”

Muffy memurun ayaklarının dibinde uzanıyordu ama ön kapıyı açtığımda yerinden fırladı. “Sana biraz spagetti getirdim. Ayrıca karnın doymazsa dahası da var.”

Memur Miller’ın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Teşekkür ederim, Rose.”

Muffy beni takip ederken içeri girdim. Mason bize su doldurmuş ve bardakları masaya yerleştirmişti.

“Memur Miller’ın seni gördüğüne çok sevindiğine bahse girerim,” dedi.

“Zavallı adamın açlıktan ölmesine izin veremem. Ona verdiğim kurabiyeleri nasıl yediğini görmeliydin.”

Şaşkınlıkla nefesi kesildi. “Ona kurabiye verdin demek? Bana yok mu? Hiçe sayıldığımı hissediyorum.”

“Lütfen,” dedim alaycı bir tavırla. Yerime oturdum. “Henryetta’nın bekâr bayanlarının ofisine unlu mamulleri getirdiğini ve bunlarla kermes satışı yapabileceğini bana kendin söylemiştin.”

“Bunu hiç istemedim.”

“Ve kim bilir Merilee’s Café’de kaç kek ya da elmalı turta dilimini bedavaya midene indirdin. Çoğu öğünü orada yiyorsun, işte bu yüzden oradaki garson kızların hepsi sana tutulmuş durumda.”

Gözleri kocaman açıldı. “Hayır, öyle değil.”

Spagettiye çatalıma dolayarak kahkaha attım. “Selam, Bay Henryetta’nın En Seçkin Bekârı. Gözlemci birine göre öyle olduğu aşikâr.”

“Onları cesaretlendirmediğimi biliyorsun, Rose.”

“Biliyorum, öyle ki artık senin eşcinsel olduğunu düşünüyorlar.”

“Ne?”

“Endişelenme. Şüpheleri üzerinden kaldırmada sana yardımcı olacağım. Tabii beklentilere uygun davranırsan.”

Gözleri ışıdayarak yapmacık bir biçimde gülümsedi. “Bu bir meydan okuma mı?”

“Öyle de söyleyebilirsin.” Başımı eğip ona sırnaşık bir tavırla gülümsedim.

Ne yaptığını fark edemedi belimden kavrayıp beni sandalyemden çekerek kucağına aldı. Boynuma temas eden dudakları kulağıma doğru kaydı. “Meydan okumanı kabul edi-

yorum. Madem bekleyişimi zorlaştırma niyetindesin, ben de senin için bu durumu zorlaştırabilirim.”

Kahkaha attım. “Kaçak oynuyorsun.”

“Tahmin bile edemezsin.”

Midemde kelebekler uçuşurken derin bir nefes aldım. “O halde pes ediyorum çünkü sana karşı koyacak kadar iradeli değilim. Buna devam edersen sana yalvarmak zorunda kalacağım.”

Sızlanarak beni kucağından kaldırdı.

Tarafsız bir konuya ihtiyacımız vardı ve çiftlikle arazi konuşulacak güvenli bir konuymuş gibi görünüyordu.

“Burayı satmak istediğimi sanmıyorum.”

Şaşırmış göründü.

“Bu meseleyi sabahtan beri düşünüyorum.”

“Tamam, fidanlık için artık nakit paraya ihtiyacınız yok. Küçük İşletme Yönetimi fidanlığın hesabına parayı çoktan aktardı.”

Hibeyi düşünmek Joe’yu anımsamama yol açtı. Ona dönmem için yalvarmasının hatırası aklıma düşünce neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

Mason sebebini bilmese de ruh halimdeki değişimi fark etti. “Bu büyük bir karar ve buranın sahip olamadığın hayatı anımsatan her şeyle acı tatlı bir özelliği olduğunu biliyorum fakat evi incelerken ışıldama şeklini fark etmeden geçemedim. Burayı ne kadar sevdiğini görebiliyorum.”

“Ama Henryetta’dan çok uzak.”

“Çok uzak geliyor gibi görünebilir ama fidanlığınıza yalnızca yirmi dakikalık bir mesafede.” Çatalını birkaç spagetti

tanesine batırdı. “Rose, sana buraya taşınmanı söylemiyorum,” dedi bir an sonra. “Ama Henryetta’da kendini güvende hissetmiyorsun ve yeni bir yere taşınma masrafını karşılayamayacağını sen kendin söyledin. Ben sadece bunun düşünmeye değer bir şey olduğunu öne sürüyorum.”

Bunu giderek uzayan listeme ekleyecektim.

Bölüm On Yedi

Yemeğimizi bitirdikten sonra Mason etrafı toparlamama yardımcı oldu ve sonra dosyalarını incelemeye devam etmek üzere ofisine çekildi. Yatakları hazırlamak için üst kata çıktığım sırada ceptelefonum çalmaya başladı. Telefonu cebimden çıkardım ve ekrandaki ismi görünce nefesim kesildi.

Joe.

Telefonun sesini kısıp merdivenin en üst basamağına çöktüm ve elimde titreşmekte olan cihaza baktım. Bir yanımda beni neden aradığını öğrenmek istiyordu fakat baskın olan diğer yanımda beni rahat bırakmasını. Mason'la bir geleceğim olacaksa Joe'nun geçmişte kalmasına ihtiyacım vardı.

Çalmaya son verse de birkaç dakika boyunca telefona uzun uzun baktım ve sakinleşmek adına birkaç kez derin derin nefes alıp verdim.

Yatakları hazırladığımda saat henüz sekizdi ve zamanımı nasıl geçireceğimden emin değildim. Duygusal sorunlarımı deşmeyecek kadar bitkindim ve televizyon çalışmıyordu.

Mason'ı rahatsız etme riskini göze alarak okumak için bir kitap aramak üzere ofise gittim.

Kapı girişinde durduğumda kafasını kaldırıp bana göz attı. "Selam. Ziyaretime mi geldin? Akşam eve döndüğümdeki gibi seni karşılamama ne dersin?" Yanından geçerken bana doğru uzansa da elini iterek uzaklaştırdım.

"Kendinizi kanıtlamış sabırlı bir adam olabilirsiniz, Bay Deveraux fakat *ben* değilim. O nedenle bu çıkmazdan kurtulana dek sizinle arama mesafe koymaya kararlıyım." Göz gezdirdiğimde rafların çoğunlukla tıbbi dergiler ve kurmaca olmayan kitaplarla dolu olduğunu fark ettim.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp karnını tutarak kahkhalara boğuldu. "Neyse ki sabırlı bir *adam* değilsin."

Ona dik dik baktım ve kıkırdamamak için mücadele verdim.

"Seni hiçbir zaman zalim bir kadın olarak görmedim, Rose Gardner."

"Bu zalimlikle ilgili değil. Kendini korumayla ilgili." Klasik kurgu tarzında kitaplar bulsam da araştırmaya devam ettim. *Moby Dick* ya da *Anna Karanina*'nın deri ciltli kopyalarından daha hafif bir şeye ihtiyacım vardı.

Mason işine geri döndü, ancak bana kaçamak bakışlar atmayı sürdürdü.

Yetmişler ve seksenlerden aşk hikâyelerini barındıran bir rafa denk gelince arka kapak yazısını okumak için içlerinden birini elime aldım.

"Bunu okumak için bir şeyler aradığına yoruyorum."

Elimi belime koyup onunla yüzleşmek için döndüm. "Sen çalışmıyor muydun?"

Bakışları karardı. “Fazlasıyla dikkat dağıtıyorsun.”

Bu oyundan hoşlansam da Mason önemli bir mesele üzerinde çalışıyordu ve onun dikkatini dağıtmak istemiyordum. Tarihi bir aşk romanını elimde tutarak kapıya yöneldim.

“Onu şu köşede okuyabilirsin,” diye önerdi başıyla bir sandalyeyi işaret ederek.

Sırıtarak ona baktım. “Dikkatini dağıtmamak için oturma odasında okuyacağım.”

Oturma odasında bulunan aşırı dolgun koltuğa gömüldüm, ancak hiç rahat değildi. Aslında oturma odasındaki hiçbir mobilya konforlu görünmüyordu. Kendi mobilyalarımı burada gözümün önüne getirdim birden ve onları nasıl yerleştireceğimi aklımdan geçirdim.

Hızla yerimden doğruldum. Bunu *gerçekten* düşünüyor muydum?

Belki de, ancak son kırk sekiz saattir büyük bir karar alamayacak kadar çok şey yaşamıştım.

On beş dakika kitap okudum ve tam olay örgüsünü çözeceğim sırada telefonum yeniden çaldı. Joe’nun ismini görmeyi bekleyerek telefonu cebimden çıkardım.

Ama ekrandaki numarayı görünce kalbim ağzıma geldi. Bu, Violet’ın ev numarasıydı.

Beni aramaması gerektiğini biliyor olmalıydı, ki bu da önemli bir meselenin söz konusu olduğu anlamına geliyordu. Sonra aslında evde bile olmaması gerektiğini anımsadım. Yaptığım şeyin bir hata olmadığını umut ederek telefona yanıt verdim. “Violet, iyi misin?”

Hattın diğer ucunda sessizlik hâkimdi.

Birkaç saniye boyunca nefesimi tutup bekledim. “Violet?”

Cevap veren ses tonunu duyunca kanım dondu. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Rose. Seni özledim.”

Daniel Crocker.

“Ablamın evine nasıl girdin?” diye sordum, hissettiğim paniği dizginlemeye çalışarak.

“Sen de bana beni özlediğini söylemeyecek misin?”

“Hayır.” Gözlerim dolsa da yaşların akmasına karşı koydum. “Neden Violet’ın evindesin?”

“Bebeğim, soru sorması gereken kişi benim. Sonra sana Violet’tan bahsederim.”

“Hayır, bana önce Violet’tan bahsedeceksin.”

“Violet hayatta. Şimdilik.”

Derin bir nefes almamak için kendimi zor tuttum.

Sesim panik dolu çıkmış olmalıydı zira Mason endişeli bakışlarla kapı girişinde belirdi. Telefonumu aldı ve hoparlörü açarak aramızda tuttu.

“Neden benden saklanıyorsun, Rose? Eyalet polisi geçen haziran ayında aramıza girmeden önce kaldığımız yerden devam etmek istiyorum. Yeri gelmişken söyleyeyim, Joe McAllister’dan ayrılman iyi olmuş,”

Joe ve bana dair ne bildiğini Daniel Crocker’a sormak istedim fakat Joe zaten sürekli haberlerdeydi. “Ne istiyorsun?”

“Seni.” Rahatsız edici ses tonu içimin ürpermesine yol açtı. “Seninle bu akşam onda Trading Post’ta buluşacağım, tıpkı eski günlerdeki gibi. Ön verandana bıraktığım tekila şişesini yanında getirdiğinden emin ol.”

“O sana mı aitti?” diye fısıldadım.

“Bağlantıyı kuramamana kırdım. Bizi senden daha fazla önemsedığimi düşünmeye başlıyorum, Rose.”

“Hapisten kaçacağın aklıma bile gelmedi... ya da kaçarsan gelip ön verandamdaki balkabaklarını ezeceğin. Yapmak isteyeceğin başka bir şey olur diye düşündüm. Şehirden tüymek gibi.”

“Ve seni terk etmek gibi? Bu asla olmayacak, bebeğim. İşimizi bitirene dek hiçbir yere gitmeyeceğim. Ayrıca sana bir hediye vermek istedim. O gül yapraklarından hoşlandın mı?”

Cevap verecek nefesi alamadım.

“Yatağa çıkmaktan başka bir şey yapmak istemezken orada öylece huzurla uyumanı izlemek öyle zordu ki... ama her ikimiz de biliyoruz ki bu tamamen beklentiyle ilgili. Hazır değildin. Kendini hazırlamaya ihtiyacın vardı.”

Mason’ın telefonu tutan eli öyle bir gerildi ki cihazı parçalamadığına inanamadım.

“Özel konuşmamızı kabalık yaparak dinlediğinden emin olduğum savcı yardımcısı arkadaşına söyle, partimizde hoş karşılanmayacak. Aslına bakarsan bana ait olanı aldığı için ona şahsi bir sürprizim var.”

“Mason’ı bu konunun dışında tut.”

“Bunu yapmaktan mutluluk duyabilirim. Partimizde bize katılmazsa. Bu akşam beni görmeye gel, tatlı Rose’um. Beni nerede bulacağını biliyorsun. Tekilayı da unutma.”

Hat kesilince Mason telefonu sehpanın üzerine bıraktı. “Neden cevap verdin?”

“Violet’in ev numarasıydı, Mason. Önemli bir şey olmadığı sürece ablamın beni aramayacağını biliyordum. Violet’ı yakaladı mı? Onun güvende olduğunu sanıyordum.” Sesim panikle yükseldi.

“Güvende. Jeff ablanla çocukların amcanla halanın yanında olduğunu bana söyledi.”

“Fakat Crocker onun evinde.”

“Çünkü seninle konuşmak istiyordu ve ablanın numarasından ararsa senin telefona cevap vereceğini biliyordu.”

“Ya ablamı yakaladıysa? Onunla bu akşam Trading Post’ta buluşmamı istiyor.”

“Bunun bir takas olduğundan söz etmedi. Blöf yapıyor. Jeff’in ablanı kontrol etmesini sağlayacağım ama iyi olduğundan eminim.”

“Bunu bilmiyorsun! Yalnızca kendimi daha fazla kaybetmemem için çabalıyorsun.”

Omuzlarımdan kavrayıp yüzüme baktı. “Derin bir nefes al. Seni korkutmaya çalışıyor ve bu işe yarıyor. Ailenin güvende olduğundan emin olacağız, anlaştık mı?”

Kafamı salladım. Bu, o an için yapabildiğim tek şeydi, yine de gözyaşlarıma hâkim olamıyordum.

Mason ceptelefonunu çıkarıp arkadaşını aradı ve onu duyduklarıyla ilgili bilgilendirdi.

“Bir şey daha var, Jeff.” Mason’ın ses tonu sertti. “Crocker beni de tehdit etti.” Duraksadı. “Eyalet polisinin annemi kontrol etmesini sağlar mısın?”

Nefesim kesilirken yeniden gözlerim doldu. Mason’ın annesine bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. Özellikle de kız kardeşini kaybetme şekli düşünüldüğünde.

Mason arkadaşının söylediği şeye kaşlarını çatarak karşılık verdi. “Yalnızca bana olabildiğince çabuk geri dön. Rose ablasıyla ilgili oldukça endişeli.” Telefonu kapatıp elimi tuttu.

“Violet kayıpsa onunla buluşmak zorunda kalacağım,” dedim, birkaç dakika sonra.

“Lanet olsun.” Sesi aldatıcı bir biçimde sakindi. “Görüşmeyi dinlediğimi biliyordu, haliyle Henryetta Polis Departmanı’nın dünkü hatasının ardından seni koruma altına almanın şerif departmanı olduğundan da haberdar olmalı. Nereye gideceğini açıkça duyurmasının yolu yok. Anında tutuklanacağını farkında.”

Söylediği şey anlamlıydı fakat Violet’ın başına bir şey gelirse ve buna mani olamazsam bununla asla yaşayamazdım.

Jeff yirmi dakika sonra aradı ve Mason ileri geri yürüyerek onunla konuşurken Violet ve çocukların güvende olduğunu, ancak ablamın Henryetta’daki evine zorla girilmiş olduğunu öğrendi.

Tam karşımda dizlerinin üzerine çöktü. “Rose, Violet’m evinde Crocker’ı buraya yönlendirecek herhangi bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyor. Ablan çiftliğe dair herhangi bir evrağa ya da adrese sahip miydi?”

Başımı salladım. “Hayır.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Jeff adamlarını Trading Post’a yönlendirecek ama Crocker’ın ortaya çıkması mümkün değil. Senin de orada olmanı beklemiyor, ancak yeniden aradığında orada olmadığı gerçeğini sana karşı kullanmaya kalkışacak.”

“Tekrar ne zaman arayacak?”

“Bu mesele onun için yeterince hızlı ilerlemiyor ve yalnızca daha da kötüleşecek. Yeniden aradığında seni saklandığın yerden çıkarmaya çalışacak.”

Midem düğümlendi.

“Telefonuna sakın yanıt verme. Bu yalnızca onu cesaretlendirir.”

Onunla yeniden konuşmak gibi bir arzum yoktu. “Beni bulursa ve sen yanımda olursan, sana zarar verir, Mason.”

Elimi kavradı ve başparmağıyla üzerini okşadı. “Seni bulamayacak.”

Önceden sezdiğim o kötü his yeniden geri döndü, bu kez iki kat daha güçlüydü. “Sanırım başka bir yere gitmen gerekiyor. Burada benimle olman senin için çok tehlikeli.”

İfadesi yumuşadı. “Rose, nereye gideyim?”

“Bilmiyorum.”

“Hiçbir yere gitmeyeceğim. Yanında olmazsam meraktan ölürüm.” Ayağa kalktı. “Kilerde bir şişe şarap buldum. Sanırım biraz ihtiyacımız var.” Mutfakta gözden kayboldu ve elinde bir şişe şarap ve iki kadehle geri döndü. Her birimize birer kadeh doldurup koltukta hemen yanıma oturdu.

Birkaç yudum aldım, ardından kadehi parmaklarımın arasında çevirerek lal rengi sıvıya uzun uzun baktım. “Beni bulursa...”

“Seni bulamayacak.”

Gözlerinin içine bakmak için kafamı hızla çevirdim. Bana kulak vermek zorundaydı. “Eğer bulursa, beni öldürecek. Önce bana eziyet çektirecek, sonra da beni öldürecek.”

Bana bakmak için döndü. “Bunu düşünemezsin. Seni aramasının sebebi de bu. Endişelenmeni istiyor. Buna kafa yorarsan kazanmasına izin verirsin.”

“Hayır, Mason. Buna kafa yormak zorundayım. Bizi bulursa, beni yakalamasına izin vermezsin.”

“Şşşş...” Başımı göğsüne yasladı. “Crocker ablanın evindeydi. Görgü tanıkları olmalı. Dikkati giderek dağılıyor. Onu yakalayacaklar. Buna inanmak zorundayız.”

“Daniel Crocker’ı hafife aldığını düşünüyorum.”

“Nerede olduğunu bilseydi çoktan burada olurdu. Güvendesin.”

Gözlerimi yumup ona daha da sokuldum. “Yanımda olmasaydın ne yapardım bilmiyorum. Deliye dönerdim.”

“Bu her ikimiz için de geçerli olurdu, bu yüzden daha fazla beni uzaklaştırma konuşması yapmayalım.”

Sessizliğim onayımdı fakat halen bencilce bir his yaratıyordu. Bencilce olsun ya da olmasın, her şeye rağmen Mason vazgeçilmezimdi.

Bölüm On Sekiz

Saat dokuza yaklaşırken Memur Miller ön kapıyı tıklatıp kafasını aralıktan içeri uzattı. “Bay Deveraux?”

Mason’la hâlâ koltukta oturuyorduk. Bir kolunu sırtıma sarmıştı ve ben de ona yaslanarak kıvrılmışım.

“Evet,” diye yanıt verdi.

“Gitmek üzereyim. Bayan Gardner’ın hava karardıktan sonra dışarı çıkmasını istemediğinizi bildiğimden Muffy’yi onun yerine çıkarabileceğimi düşündüm.”

Mason iznimi almak için bana göz attı.

Başımı salladım ve kapıya doğru döndüm. “Teşekkür ederim, Memur Miller.”

“Ona kayış takmamı ister misin?”

Gördüğüm görüntü beni endişelendiriyordu ama yanımda bir kayış yoktu. “Hayır. Sorun yaşayacağını sanmıyorum.” Muffy koltukta hemen yanımdaydı, başımı eğip ona baktım ve kulaklarının arkasını okşadım. “Memur Miller’la dışarı çık ama sakın kaçma.”

Kanepeden zıplayarak indi ve ön kapıya doğru koştu.

Memur kapıyı biraz daha açıp onun dışarı çıkmasını sağladı ve bana hafifçe gülümsedi. “Ona göz kulak olacağım, Rose.”

“Teşekkür ederim.”

Mason’ın beni saran kolu gerildi. “Gece nöbeti için Memur Miller’in yerine geçecek iki memur yakında burada olur.”

“Peki, tüm gece burada mı olacaklar?”

“Evet, yarın sabah dokuza kadar, nöbet değişimi o zaman.”

Ayağa kalktım. “Zamanını fazlasıyla çaldım. Çalışmana dönmen gerekiyor.”

Kalkıp ellerimi tuttu. “Zamanımı çalmıyorsun, Rose, o yüzden lütfen öyle yapıyormuşsun gibi hissetme. Ben gerçekten olmak istediğim yerdeyim. Crocker’ın seni tehdit ettiğini duymak benim için oldukça zordu. Öylece gidip çalışmaya devam edemem. Yanında olmaya ihtiyacım var.”

Yanımda olmasından ötürü ne kadar minnettar olduğumu göstermek isteyerek ona bir öpücük verdim.

Geri çekilip yanağımı avcunun içine aldı. “Bitkin görünüyorsun. Uyumak ister misin?”

Üst kata çıkıp tek başıma uyuma fikri beni çılgına döndürüyordu ama yine de bunu Mason’a söylemeyecektim. “Belki biraz sonra. Muffy’yi beklemek istiyorum. Bugün Memur Miller’la otururken bir görüntü gördüm. Kayboldu ve Miller onu ağaçlık alanda buldu.”

Mason’ın dudakları endişeyle büzüldü. “O halde kayışı olmadan dışarı çıkmasına izin vermemeliydik.”

“Onu buraya getiren memur kayışını almamış.”

“Yarın ahırda kullanabileceğin bir halat bulurum. Bir şeyler ayarlarız, anlaştık mı?”

“Bu kadar ilgili olduğun için teşekkür ederim.”

“Elbette ilgileneceğim. O senin için çok önemli ve bana da alışmaya başladı. Kaçıp gitmesini istemiyorum.”

“Teşekkürler.” Boş şarap kadehleriyle şişeyi alıp mutfığa yöneldim. “Malzemelerin arasında poşet çay buldum, çay yapmayı düşünüyorum. Sen de ister misin?”

Usluca gülümseyip beni nazik bir biçimde öptü. “Olur, kulağa güzel geliyor.”

Sıcak suyu bardaklara doldururken Memur Miller köpeğimle birlikte arka kapıdan mutfığa girdi.

Başımı çevirip gülümsedim. “Bir bardak çay ister misin?”

“Hayır, teşekkürler, hanımefendi. Eve gidip sabah geri dönmeden önce iyi bir uyku çekeceğim. Muffy’nin her iki işi de hallettiğini bilmeni isterim...” Sesini alçalttı. “Demek istediğimi anlamışsındır.”

Sırıttım. “Teşekkürler ve geri döneceğini duyduğuma sevindim.” Gerçekten öyleydi. Muffy ona güveniyordu, haliyle ben de.

“İyi geceler, Rose.” Kapıya yöneldiği sırada duraksadı. “Ah, sana söylemeyi unuttum. Muffy’nin burada hiç maması olmadığını fark ettim, bu yüzden yarın biraz getireceğim.”

“Teşekkür ederim.”

“Sorun değil.”

Çayları hazırlayıp her iki bardağı oturma odasına götürdüm. Ön verandanın ışığı açıktı ve pencerelerin ardından

Mason'ın dışarıda iki adamla konuştuğunu görebiliyordum. Onun bardağını masasına bıraktım ve üst kata çıktım.

İki gündür duş almamıştım, bu yüzden ana yatak odasının banyosunda hızlıca bir duş aldım. Muffy gergin olduğumu sezebiliyormuş gibi yanımdan ayrılmadı.

Mason diş fırçamı, diş macunumu, deodorantımı, şampuanımı ve saç kremimi getirmiş olmasına karşın bunların arasına tek bir makyaj malzemesi dahi eklememişti. Ne getireceğini bilmesini beklediğimden değil. Arazide çalışırken genelde makyaj yapmazdım fakat artık Mason'la bir şeye başladığımdan en iyi şekilde görünmek istiyordum.

Makyaj malzemeleriyle seksi iç çamaşırlarını kasten mi getirmemişti acaba? Son birkaç ay içinde bir çekmece dolusu seksi şey biriktirmiştim. Mason'ın bana Bayan Mildred'in giyeceği tarzda iç çamaşırları seçip getirmesinin tuhaf olduğunu düşünmeden edemiyordum. Bu baştan çıkıp benimle yatmaması için bir önlem miydi?

Ama sonra potansiyel erkek arkadaşımı etkilemek için değil hayatım tehlikede olduğu için burada olduğumu hatırlattım kendime.

Potansiyel erkek arkadaşım. O, *bu* muydu? Joe'nun bu zamana kadar öpüştüğüm tek erkek olduğu düşünüldüğünde Mason'la öpüşmenin bu kadar doğal gelmesi karşısında şaşkıyordum. Daniel Crocker'ı hesaba katmıyordum.

Yine de Crocker'ı düşünmek beni aramasını aklıma getirdi. Violet'ın evindeydi ve belirgin bir biçimde Mason'ı tehdit etmişti. Ya benim yüzümden sevdiğim birinin canını yakarsa? Bildiğim kadarıyla memurlar yerini tespit edecek

kadar onun yakınında değillerdi. Ona teslim olmamam ben-cillik değil miydi? Derin bir nefes aldım. Ne yapabileceğim-den emin değildim.

Örtüleri çektim ama uykuya dalamayacak kadar bitkin olmadığını biliyordum. Aşağı inip bulduğum kitabı almaya karar verdim. Ayrıca Mason'a iyi geceler dilemek istiyordum.

Alt kata indiğimde içeride yalnızca ofisin ışığı yanıyordu. Mason elleri iki yanında sıkıca yumruk olmuş halde masasının ardında ileri geri geziniyordu.

Onu rahatsız etmek istemeyerek gölgelerin arasına çekildim ama kafasını kaldırıp beni gördüğünde öfkeli ifadesi yerini sevgi dolu bir ifadeye bıraktı.

“Duşunu rahat aldın mı?” diye sordu. Yüzümde beliren şaşkın ifade kızarmasına yol açtı. “Seni kontrol etmek için yukarı çıktığımda suyun sesini duydum.”

Sırıttım. “Aldım ama uyuyamıyorum, bu yüzden sanırım yatakta bir şeyler okumaya çalışacağım. Bir süre daha çalışmaya devam edecek misin?”

Keskin bir biçimde soludu. “Bilmiyorum. Kanıtları tekrar tekrar inceliyorum ama hâlâ eşleşen bir özellik bulamadım.”

Bir elimi koluna koydum. “Bulacaksın.”

“Keşke o kadar emin olsam.”

“Büyükannem bazen yumağa bakarken ipliği göremezsin derdi hep.”

Gülümserken Mason kaşlarını kaldırdı. “Pardon?”

“Bu büyükannemin ormana bakarken ağaçları göremezsin deme şekliydi.”

Ensesini ovdu. “Evet, tamam... aslında ağaçları da inceliyorum.”

“Belki de daha önce hiç fark etmediğin çok daha küçük bir şeydir. Ödüllü gülleri yetiştirirken yaşadığım türde bir şey.”

Sandalyesine oturup gözleri parlayarak bana baktı. “Sen ödüllü gül mü yetiştiriyorsun?”

“Konu bu değil.” Kalçamı masaya yasladım. “Birdenbire bir hastalık baş gösterdi. Hastalığın yayılmasına engel olabilmek için her şeyi yaptım, ama güllerimin büyük bir kısmı öldü. Ertesi bahar yeni çalılar ekdim ve onlar da hastalandılar. Sebebi çözene dek geri çekilip biraz düşündüm.”

“Peki, *sebep* neydi?”

“Kulübemde bir kürek vardı. Çalıları dikerken onu kullanmamıştım bile ama kullandığım biçme makasına temas ediyordu. Hastalık kürekten biçme makasına geçmişti. Her şeyi dezenfekte etmek zorunda kaldım ve sonra yeniden sağlıklı güller yetiştirebildim.”

Mason’ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Ardından yerinden fırlayıp beni kollarının arasına çekti. “Rose, sen bir dâhisin.”

“Ne?”

“Bir şey yakalamış olabilirsiniz.”

“Hastalık bulaştıran bir küreğe mi sahiptin?” diyerek dalga geçtim.

“Aklıma bir şey geldi. Yalnızca onu bulmam gerekiyor.”

Ona bakarak sırttım. Heyecanı bulaşıcıydı. “Bulacaksın. Dediğim gibi geri çekilip biraz düşün.” Bir elimi göğsüne koyup parmak ucuma yükseldim ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. “Bunu bir süre ayakta kalacağına yoruyorum.”

“Öyle, tüm olup bitene yeni bir bakış açısından yaklaşma niyetindeyim.”

Onu usulca öpüp geri çekildim. “Pekâlâ, seni yalnız bırakayım. İyi geceler.”

Gözlerinde ciddi bir ifade belirdi. “İhtiyaç duyarsan gelip beni bul.”

“Tamam.”

“İyi uykular, Rose.”

Üst kata çıktım ve kapıyı aralık, komodinin üzerindeki lambayı açık bırakarak kitabımla birlikte yatağa oturdum. Yastıkları sırtıma yasladım ve Muffy yanıma kıvrılmış yataken kitabı okumaya çalıştım ama aklım Daniel Crocker’a kayıp duruyordu.

Yataktan kalkıp bebek odasına girdim ve sallanan sandalyeye oturdum. Ahırı gören arka pencereden dışarı baktım ve aklımın başka bir şeye, herhangi bir şeye kayması için çaba gösterdim. Odada etrafı incelerken çiftliğe taşınırsam bunun nasıl olacağını hayal etmeye çalıştım.

Ev kocamandı, hatta öyle genişti ki annemin Henryetta’daki evini ilk kata sığdırabilirdim. Burada kendi başıma yaşamam müsriflik olur muydu? Ama sonra Muffy’nin günün önceki saatlerinde arazide koşturmaktan ne kadar keyif aldığı düşünmü. Burada yaşarsak bunu her gün yapabiliirdi ve ahırda kedi besleyebilirdim, belki bir de at.

Ancak ev bakıma ihtiyaç duyuyordu ve nakit param pek yoktu. Issızlığın ortasındaki eski bir eve taşınmayı gerçekten istiyor muydum? Buna henüz evet yanıtını veremiyor olsam da hayır da diyemiyordum.

Sallanan sandalye uykumu getirince bir süre sonra yerimden kalktım ve banyonun ışığını yakıp yatağa uzanmadan önce bu odayı hangi renge boyayabileceğimi düşündüm.

Rahat bir uyku çekemedim, Daniel Crocker'ın beni ahırda bulduğu bir rüya gördüm. İrkilerek uyandım ve yatakta hızla yerimden doğruldum. Nefes nefese kalmış halde sakinleşmeye çalıştım.

“Rose?” Mason üzerinde eşofman altı ve bir tişörtle kapı girişinde duruyordu. “İyi misin?”

“Kâbus gördüm.”

Odaya girip yatağa oturmasının ardından beni kollarının arasına çekti. “Titriyorsun.”

“İyiyim.”

“Yanında biraz kalmamı ister misin?”

“Sakıncası olmazsa?”

“Hayır, elbette olmaz.” Geriye kayıp sırtını yastıklara dayadı ve beni kendine doğru çekti, böylece başımı koluna, yanağımı göğsüne yasladım. Eli teskin edici bir biçimde usulca kolumu okşuyordu.

“Bir şey buldun mu?” diye sordum esneyerek.

“Henüz değil ama yeni bağlantılar kuruyorum. Onları bir araya getirebilirim...” Beni saran kolu gerildi. “Jeff yarın gelecek ve onu bilgilendireceğim. Belki o bir şeyler bulur.”

“Güzel.”

Bir görüntünün yaklaşmakta olduğunu hissedince gözlerimi sıkıca yumdum, ancak kendimi rahat hissediyordum. Mason'la birlikte, güvendedim.

Bu odada, yatakta yatıyordum. Altuni renkte gün ışığı odaya süzülüyordu. Yan tarafıma döndüğümde *kendimi* gördüm. Örtüler çıplak göğsümü gözler önüne seriyordu. Mason'ın eli omzuma dökülen saçlarımı okşadı. Kırpiklerimi kırıştırarak gözlerimi araladım.

“Günaydın,” dedi görüntüdeki ben tembelce mırıldanarak.

Mason beni sırtüstü çevirip öpmek için eğildi. “Günaydın,” dedi buğulu bir sesle.

Görüntü yitip gitti, yeniden karanlıktaydım. Mason’ın kolu beni sarıyordu. “Birlikte uyanacağız.”

Hafifçe gerilip kafasını eğerek yüzüme baktı. “Kalmamı mı istiyorsun?”

Ona gördüğüm görüntüden bahsetmem gerektiğini biliyordum ama bunu yapamadım. Görüntü gerçekleşmeyecek olsa bile hâlâ onun yanımda kalmasını istiyordum. “Evet,” diye fısıldadım. “Yalnız kalmaktan korkuyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” diye mırıldandı. “Gitmek istemiyordum.” Parmak uçları çeneme kayıp sonra yeniden yüzüme çıkarken gözlerinin içine bakabildim. Özümsemeye çalışmış gibi birkaç saniye boyunca beni uzun uzun inceledi. Usulca başını eğmesiyle dudakları dudaklarımın üzerine kayıp dili ağzımdan içeri süzüldü.

Tutku bedenime muazzam bir sıcaklık yayarken şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Bir elimi başına götürüp fikrini değiştirme ihtimaline karşı dudaklarını dudaklarımın üzerinde tuttum.

Ama Mason fikrini değiştirmeye niyetli olmadığı göstererek beni öpmeyi sürdürüp sırtüstü yatırdı ve göğsünü göğsüme bastırdı.

İhtiyaç bedenimde kabarırken çıplak vücudunun temasını hissetme konusunda artık daha fazla bekleyemeyecektim.

Parmaklarım tişörtünün yakasını bulup yukarı doğru çekti. Mason öpüşmemize ara vererek tişörtü kafasından

çıkarak bir köşeye fırlattı. Çıplak göğsü benimkine temas edecek şekilde üzerime çöktüğünde tek düşünebildiğim daha fazlasını görmek istediğimdi.

Onu sırtüstü devirip bacaklarımı iki yana açarak kucağına oturduğumda gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Sonunda ona dokunuyor olmanın verdiği olağanüstü hisle ellerimi çıplak teninin üzerinde gezdirdim.

“Bu pek adil görünmüyor,” dedi sesi çatlayarak. “Ben belime dek çıplakken sen halen giyiniksin.”

“Halledebiliriz,” dedim, pijamamın uzun kollu üstünü sıyırıp kafamdan çıkarak. “Daha iyi mi?”

“Fazlasıyla.”

Saçlarım sağ omzuma dökülüyordu, bu yüzden Mason uzanıp usulca okşayarak geriye itti. Sonra eli göğsüme kaydıldı. Diğer elini öbür göğsüme götürdüğünde içim ürpererek başımı geriye atıp inledim.

Mason, bacaklarım belini saracak biçimde yerinden doğruldu. Sağ eliyle göğsümü okşamaya devam ederken sol eli kalçama kayarak beni yerimde sabitledi ve böylece dudaklarımın tadını özümserken içimin arzusuyla kıvranmasına yol açtı.

Dudaklarını göğüslerime doğru kaydırırken elini saçlarımın arasından enseme götürdü.

Kucağında kıpırdanarak, “Ah Tanrım, Mason,” diye inledim. “*Lütfen* fikrini değiştirme.”

Beni altına aldı ve pijama altımı bel kısmından kavrayarak kalçamdan aşağı doğru çekti. Uzandım ve pijama altını bacaklarımdan sıyırarak çıkardım. Geriye çekildiğimde baş-

parmaklarımı onun eşofman altının bel kısmına takıp kalçasından aşağı doğru çektim. Ellerini ellerimin üzerine koyarak bana yardımcı oldu ve sonra yeniden üzerime uzanıp dudaklarını göğüslerime bastırırken eli bacaklarımın arasına kaydı.

Sırtım kavislenirken soluğum kesildi. Mason göğsümü öpüp emerken elimi saçlarının arasına kaydırardım. Bu sırada beni sınıra sürüklemek adına bacaklarımın arasını okşamaya devam ediyordu.

Dudakları boynumdaki hassas noktayı bulduğunda çılgına döndüm, dişleriyle tenimi kemirip diliyle okşadı.

Ona doğru uzandığımda elimi kavrayıp başımın üzerinde tutarak beni durdurdu ki bu beni daha da hararetlendirdi.

“Bunu ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilmiyorum, Mason.”

Yüzünü bana çevirdi. “Doğum kontrolü?” diye sordu.

“Evet,” dedim nefesimi düzene sokmaya çalışarak. Beni düşünmeye sevk ediyordu ki bu an itibariyle neredeyse baş edebileceğimin ötesinde bir şeydi. “Hap.”

“Diğer odada kondom var.”

“Hayır.” Boştaki elimle beline uzanıp onu kendime doğru çektim.

Elimi serbest bırakıp bacaklarımın arasında dizlerinin üzerinde doğruldu. Yüzündeki aç ifade inlememe ve kalçamı ona doğru kaldırmama yol açtı.

Bana doğru alçalıp bacaklarımı beline doladı ve usulca içime girdi. İçimi doldururken inleyerek başımı geriye attım. Her iki elimi de kafamın üzerine mıhladığında tüm bedenimden geçen ürpertiyle zorlukla soludum.

“Tanrım, Rose. O kadar mükemmelsin ki.”

Hızını artırırken yüzünü boynuma gömdü ve kalçamı kavrayabilmek için ellerimden birini bıraktı. Dünyam sar-sılırken ismini haykırdım. Homurdanarak üzerime yığılma-sının ardından beni yanına çekerek sırtüstü uzandı ve bana uyuşuk bir biçimde öpücük verdi. “Her gecemi bu şekilde geçirebilirim,” diyerek gülümsedi, dudaklarıma doğru.

Halimden hoşnut bir halde iç çektim. “Şikâyetçi olmaz-dım.” Kafalarımızın yatağın ayakucunda durduğunu fark edince kahkaha attım. “Baş aşağıyız.”

Altdudağımı dişlerinin arasına alıp emdi, ardından bıraktı. “Ben alışkınım. Aylar önce hayatımı tepetaklak ettin zaten.”

Cevap veremeden beni öpmesiyle tutkumuz yeniden alevlendi ve hayatımın böylesi bir karmaşanın ortasında nasıl bu kadar muhteşem hale gelebildiğini düşünmeden edemedim.

Bölüm On Dokuz

Mason'ın dudakları karnıma doğru kayarken uyandım. "Mason Deveraux," diyerek iç çektim. "Doyumsuzsun."

Kafasını kaldırıp yüzünde hınzır bir gülümsemeyle bana baktı. "Dün gece ya da sabahın erken saatlerinde hiç şikâyet etmiyordun."

"Bu bir şikâyet değil. Bir gözlem." Kıkırdadım, ardından dudaklarının temasıyla sırtım kavislenirken soluğum kesildi. "Yapman gereken bir şeyler yok mu?"

"Yapıyorum zaten."

Yarım saat sonra halen Mason'ın kollarının arasındaydım. Başımı boynuna gömmüştüm, parmakları göğsümü okşuyordu.

"Bu yataktan hiç çıkmak istemiyorum," diye mırıldandım.

"Olmak istediğim başka bir yer yok ama alt katta neler olup bittiğini öğrenmem gerekiyor."

Bir dirseğimden destek alarak yerimden doğruldum. "Bu yatakta beni yalnız mı bırakacaksın? Hem de çıplak?"

Başımı yastıklara koyarken, “Şimdi kim doyumsuz?” diye sordu. Geri çekilmeden önce yüzünde hınzır bir gülümsemeyle beni öptü. “Seninle yatmanın seni çıplakken düşünme takıntımı hafifleteceğini düşünmüştüm fakat zihnime yerleşen gerçek görüntüyle, sanırım, artık daha da kötü bir hal alacak. Mahkemede olmamam iyi, yoksa dikkatim dağılabilir ve dilimin teninde gezinmesinin yarattığı hatıralarla...”

“Mason!” diyerek kıkırdadım. “Öyle olmazdı. Sen Bay Huysuz’sun, yalnızca her zamankinden daha mutlu görünürdün.”

“Yalnızca mutlu değil. Daha hoşnut,” diye fısıldadı. “Umutlu.”

“Ben de.”

“Rose, işleri ağırdan almamız gerektiğini biliyorum ama aylardır bekliyordum ve dün gecenin ardından kendime hâkim olmak için mücadele veriyorum. Yavaşlamama ihtiyaç duyarsan lütfen bana söyle.”

Başımı salladım. “Hayır. Ağırdan almanı istemiyorum. Herhangi bir konuda endişe duymaksızın seninle tüm bu hisleri tatmak istiyorum. Birbirimize karşı dürüst olmak dışında kural koymasak.” Boğazıma bir yumru oturdu. “Ve sırlar da olmasa. Bir ömür yetecek ölçüde sırrım oldu.”

“Olmayacak.” Beni usulca öptü.

Midem guruldayınca kahkaha attım. “Sanırım karnım acıktı.”

“Hadi giyinip bir şeyler yiyelim. Jeff’in ne zaman geleceğinden emin değilim.”

Ayağa kalkıp yerdeki kıyafetlerini buldu.

Yataktan kayarak çıktım. Banyoya doğru ilerlerken omzumun üzerinden dönüp baktığımda Mason'ın çıplak bedenimi izlediğini gördüm. "Duş alacağım. Bana katılmak istersen."

Derin bir nefes almasının ardından eşofman altını giydi. "Bunu ne kadar çok istediğime dair hiçbir fikrin yok ama..."

Kapının çerçevesine yaslanıp onunla yüzleşmek için döndüm.

Beni tepeden tırnağa süzdü. "Ama... hımm..." Kahkaha attım. "Jeff geldiğinde hazır olman gerekiyor?"

"Evet, öyle." Saniyeler içinde odayı geçip bedenimi bedenine yaslayarak kollarını sırtıma doladı.

Arzuyla başımı döndürüp yeniden yatağa çıkmama yol açacak ölçüde sahiplenici bir biçimde beni öptü.

Görünüşe bakılırsa o da aynı fikirdeydi çünkü beni o tarafa doğru çekmeye başladı.

Muffy yatak odası kapısının önüne koşup havlamaya başladı.

Mason başını kaldırıp, "Sebepsiz yere havlar mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim güçlükle. "Genelde havlamaz."

"Odadan sakın çıkma," dedi ve ardından üstsüz bir halde dışarı çıkıp kapıyı ardından kapadı.

Burada hiçbir şey yapmadan oturmamı nasıl beklediğini anlamıyordum fakat gerçek bir tehlike söz konusuysa istediğini yapmam gerektiğinin de farkındaydım. Ancak hâlâ yatakta çıplaktım. Daniel Crocker bizi bulmuşsa işleri onun için kolaylaştırmama hiç gerek yoktu.

Darmadağınık yatakta kıyafetlerimi ararken kapı açıldı.

“Jeff gelmiş.” Mason odaya adım attı.

Rahat bir nefes verdim. “Ah, güzel.”

Eğilip tişörtünü aldıktan sonra kafasından geçirdi. “Hâlâ duş almak istiyorsan, çekinme. Ofiste dosyalarımın üzerinden geçeceğiz.”

“Tamam. Birazdan aşağıda olurum.”

Odadan çıkmak üzereyken geri dönüp beni göğsüne bastırdı ve yeniden öptü. Sırtarak kafasını kaldırdı. “Sonra kaldığımız yerden devam ederiz.”

Saniyeler içinde beni nasıl böyle bir tutkuya boğabildiğini merak ederek onun dışarı çıkmasını izledim.

Duş alıp giyinmemin ardından komodinin üzerinde duran ceptelefonumu kontrol ederek kot pantolonumun cebine soktum. Yalnızca yüzde on şarjı kalmıştı ve gün boyu idare edemeyecekti. Yatmadan önce kapamayı düşünmüş ama Jonah ya da Bruce Wayne’den gelecek olası bir aramayı kaçırmak istememiştim.

Aşağı indiğimde iki adamın ofiste olmasına şaşırmadım, ancak Fransız kapıların kapalı olmasını beklemiyordum.

Askıdan montumu alıp Muffy’yi dışarı çıkarmak için ön kapıyı açtım. Memur Miller ön verandanın aynı noktasında duruyordu ama bu kez yanında başka bir memur daha vardı. Muffy kapıdan dışarı fırladı ve üst basamakta durup iki memura da bakarak hafifçe hırladı.

“Günaydın, Memur Miller.” Diğer adama göz attım. “Ve Memur...?”

“Günaydın, Rose.” Memur Miller meslektaşına göz attı. “Memur Gyer’ı kafana takma. Sabah insanı değildir.”

Muffy hırıldamaya devam ediyordu.

Eğilip ensesini okşadım. “Bir şey yok, kızım. Hadi gidip ihtiyacını gider.”

Bana bu durumdan hiç de mutlu olmadığını ifade eden bir bakış atarak merdivenden indi.

Yeni gelen memuru göz ucuyla inceledim. Gençti ama muhtemelen Memur Miller’den yaşça biraz büyüktü. Koyu sarı kısa saçları vardı ve bakışları sert, dahası arkadaş canlısı değildi. Açıkça işini epey ciddiye alıyordu ki bu da sanırım içinde bulunduğum durum düşünüldüğünde iyi bir şeydi. Ne var ki Memur Miller’ın yanında kendimi daha rahat hissediyordum.

“Tüm gün bizimle mi olacaksınız, Memur Gyer? Yoksa şerif yardımcısına eşlik etmek için mi buraya geldiniz?” diye sordum.

Memur Gyer kafasını kaldırıp gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. “Tüm gün burada olacağım, hanımefendi. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni bilgilendirin.”

Sırtımdan bir ürperti geçti. “Teşekkür ederim.”

Muffy işini hallettikten sonra içeri girdik. Kapalı kapıların yüzeyindeki cam bölmeden Mason’la Jeff’in ofiste olduğunu görebiliyordum. Mason masasında oturuyordu ve Jeff onun hemen yanına bir sandalye çekmişti. Şerif yardımcısı kafasını kaldırıp gülümsedi ve bana onlara katılmamı işaret etti.

Kapıyı açtım ve girişte durdum. “Günaydın, Jeff.” Memur Gyer’la deneyimlediğim şey yüzünden hâlâ sersem gibiydim. “Görüşmenizi bölmek istemem.”

“Hayır, az önce sonlandırdık. Mason bana yaptığımız şeye dair seninle bazı bilgiler paylaştığını anlattı.”

Başının belada olmasından endişe duyarak bakışlarımı Jeff'ten Mason'a çevirdim. "Bana pek bir şey anlatmadı."

Jeff endişemi fark etti. "Sorun değil, Rose. Burada kim-
senin başı belada değil. Mason senin ona yeni bir bakış açı-
sı kazandırdığını söyledi. Çaktığın kıvılcım her ikimizin de
daha önce fark etmediği şaşırtıcı bağlantılara ışık tuttu."

"Yani sızıntının kaynağını buldunuz mu?"

Sırıtarak bir eliyle Mason'ın omzuna vurdu. "Hayır, ama
Mason oldukça yakın."

Mason alnını ovdu. "Ama yeterince yakın değilim." Yu-
karı baktı. "Sızıntının şerif departmanından kaynaklandığını
düşünüyorum hâlâ."

Jeff başını salladı. "Memur Gyer'ı bugün Miller'la bıra-
kacağım."

Mason şaşkın görünüyordu.

Ön kapıyı işaret ettim. "Az önce Muffy'yi dışarı çıkarır-
ken Memur Gyer'la tanıştım."

Jeff suratını buruşturdu. "Ah... pekâlâ, kibar ve profes-
yonelce davrandığını umuyorum. Memur Gyer burada ol-
maktan pek hoşnut değil. Crocker'ın takibinde çok daha et-
kili olacağını düşünüyor ama en güvenilir adamlardan biri.
İçerideki sızıntıdan habersiz olmasına karşın herhangi bir
şey yaşanırsa hızla tepki gösterecektir. Burada ikinizle kala-
cağını bilirken kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Daniel Crocker'la ilgili bir gelişme var mı?" diye sordum.

Jeff kaşlarını çatarak Mason'ın omzuna vurdu. "Gyer'ı
burada bırakmamın ikinci nedeni de bu. Sana anlatmam ge-
reken bir şey var, Mason. Yalnızca işimizi bitirmeyi ve Rose'un
da aramızda olmasını istedim."

Jeff'in ses tonu Mason'ın dikkatini çekti. "Neden oturma odasına geçmiyoruz?"

"Tamam."

Mason ayağa kalkıp bana endişeli bir bakış attı.

Kapı girişinde durdum ve Mason'm elini tutup oturma odasındaki koltuğa oturmadan önce sıktım.

Jeff hemen karşımızdaki sehpaye oturup parmak uçlarını birbirine bastırdı. Birden tükenmiş göründü. Gözlerini yumup iç çekti, ardından Mason'a baktı. "Sana bunu kolayca söylememin hiçbir yolu yok."

Mason gerilince diğer elimi kenetli ellerimizin üzerine kapattım.

"Crocker evini yakıp kül etti."

Nefesim kesildi.

Çenesi gerilen Mason'ın yüzü ifadesizdi. "Onun yaptığını nereden biliyorsun?"

Jeff sırtını dikleştirdi ve derin bir nefes vererek bir elini kısa gri saçlarının arasından geçirdi. "O... ya da adamlarından biri. Park alanına spreyci boyayla bir not yazmış."

Mason'ın elimi tutan eli gerildi. "Ne yazmış?"

Jeff ceptelefonunu çıkarıp bir fotoğraf açarak Mason'a uzattı.

Mason fotoğrafa uzun uzun baktı ve telefonu geri vermek üzereyken elinden kaptım. Gördüğüm şey soluğumu kesti.

Beton yüzeye kırmızı boyayla *bana ait olanı aldın, şimdi bedelini ödeyeceksin* kelimeleri karalanmıştı.

Telefonu Jeff'in yanına sehpaye bırakıp Mason'ın elini bırakarak hızla yerimden fırladım.

“Sakın!” diye homurdandı, Mason bana doğru dönerek. “Yaptığı şeyin sorumluluğunu üstlenmeye sakın kalkma.”

“Sana zarar verecek.” İçimde yapılanan panikle sesim çatladı.

“Rose.” Jeff ayağa kalkıp karşıma geçti. “Crocker’ın senin nerede olduğuna ya da Mason’ın nerede saklandığına dair hiçbir fikri yok. İz sürmede gelişme kat ediyoruz. Bir komşu olay mahallinde iki araba görmüş ve kısmi plakalarını almış. Şu an onları araştırıyoruz. Crocker hapisten kaçalı birkaç gün oluyor ve istediği şeyi elde etmeye yaklaşabilmiş değil. Giderek çaresizliğe kapılıyor ki bu da dikkatinin dağılacağı anlamına geliyor. Buna karşın Memur Gyer’ı burada bırakacağım. Tuhaf bir karakteri olabilir ama serttir ve sizi koruyacaktır.” Ellerimden birini tutup sıktı. “Sizi korumak benim görevim ve sana söz veriyorum bu uğurda elimden gelen her şeyi yapacağım. Üstelik artık bu davada kişisel bir yatırıma sahibim.” Elimi bırakıp Mason’ı işaret etti. “Mason benim yalnızca arkadaşım değil, aynı zamanda bölge savcılık departmanında Fenton County’nin ihtiyaç duyduğu kişi. Uzun süredir ilk kez yakın arkadaş yancılığından kurtulabildiğimizi hissediyorum ve Mason bu meselenin bir parçası olmaya ihtiyaç duyuyor.” Sırtını dikleştirdi. “Endişelenme. Onu yakalayacağız.”

Bundan o kadar emin olmasam da başımı salladım.

“Durum ne kadar kötü?” diye sordu Mason.

“Genel bir kayıp. İtfaiye şefi her şeyi bir tür kimyasalla tutuşturduklarını söylüyor.”

Mason koltukta arkasına yaslandı, yüzü solgundu. “Peki ya komşular? Yaralanan var mı?”

“Hayır. Komşular zamanında dışarı çıkmışlar ama onlar da her şeylerini kaybettiler.”

Mason kafasını sallayarak ayağa kalkıp ileri geri gezinmeye başladı.

Jeff omzunu kavrayarak onu durdurdu. “Üzgünüm. Muhtemelen oraya varınca seni durumdan haberdar etmem gerekiyordu, ancak önce elinde ne olduğunu görmek istedim ve yangının dikkatini dağıtmasından endişe duydum. Bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktu. Olan oldu bir kere.” Sesi üzüntüden tiz çıktı.

Mason sersemlemiş görünerek başını salladı. “Anlıyorum.”

“Üzgünüm, Mason ama dediğim gibi, o piç kurusunu yakalayacağız.” Kolunu indirdi. “Gitmem gerek. Beni geçirecek misin?”

Kafasını sallayan Mason onun peşinden gitti.

Ön kapıda durduklarında Jeff dudaklarını Mason’ın kulağına yaklaştırıp sesini alçalttı. Yine de onu duyabiliyordum. “Sizi bulacağınızı sanmıyorum ama bulursa saklanmaya kalkmayın. Ondan kurtulmaya çalışın. Bir kaçış planı yapmak iyi bir fikir olabilir. Siz ve iki memur, Crocker ve adamlarıyla baş edemeyebilirsiniz.”

Mason dudakları düz bir çizgi halini alırken başını salladı. Jeff’le dışarı çıktığında istemsizce mutfığa yöneldim. Muffy hemen yanımdaydı ve her zamankinden çok daha uslu-
luydu.

Bir demlik kahve hazırladığım sırada kapı girişinde bir hareket dikkatimi çekti. İrkilmemle bir fincanı yere düşürdüm ve kırılan parçalar her tarafa saçıldı.

“Özür dilerim,” dedi Memur Miller, başını öne eğerek. Elinde bir paket köpek maması tutuyordu. “Bay Deveraux şerif yardımcısıyla dışarıda olduğundan içeri girmemin güvenli olacağını düşünmüştüm.”

Kafamı salladım ve iri cam parçalarını almak için eğildim. Ne demek istediğini fark edince kızardım. “Yalnızca gerginim. Muffy’ye mama getirdiğin için sana çok teşekkür ederim. Bizim yediklerimizden yemeyi seviyor ama yine de böylesi çok daha uygun.”

Torbayı masaya koyup bana yardım etmek için çömeldi.

“Bunu hiç gerek yok, Memur Miller.”

“Biliyorum ama burası dışarıdan çok daha arkadaş canlısı bir ortam sunuyor.”

Ona bakarak gülümsedim, ardından yerimden doğrulup topladığım kırık cam parçalarını çöp kutusuna attım.

“Burada çıplak ayakla dolanmaman gerek, Rose,” diyerek yanıma geldi. Belimden kavrayıp beni tezgâhın üzerine oturttu. Elleri kalçamı kavrarken gözlerimin içine baktı.

Ellerini tutup kendimden uzaklaştırdım. “Teşekkür ederim, Memur Miller. Sanırım *artık* yerinize dönmeniz gerekiyor.” Bir şey söylemek üzere dudaklarını araladı, ancak halen öyle yakınımıdaydı ki. “*Şimdi*, Memur Miller.”

Mason kapı girişinde belirdi. “Rose, bir sorun mu var?”

Tutumu profesyonelce olmasa da sırf bana tutulduğu için memurun başını derde sokmasını istemiyordum. Bu yalnızca beni üzüyordu, artık onunla arkadaşlık edemeyecektim. “Hayır, Memur Miller, Muffy’ye biraz mama getirmiş ve yerine dönmek üzere.”

Memurun yüzü kızardı. “Rose yere bir fincan düşürüp kırdı. Toparlamasına yardım ediyordum.”

“Teşekkürler,” dedi Mason, aksi bir ses tonuyla. “Ona artık ben yardım ederim.”

Memur Miller onun yanından geçti ve dışarı çıkmadan önce bir an için kapı girişinde durup bana baktı.

“Gerçekten tam olarak ne oldu, Rose?”

Başımı salladım ve yüzüme düşen saçları geriye ittim. “Tam olarak emin değilim. Muffy’ye mama getirdi ama içeri girdiğinde irkildim. Bu yüzden yere bir fincan düşürdüm ve kırık parçaları topladığım sırada bana yardım etmek için ısrar etti. Ardından burada çıplak ayak gezinmememi söyleyip beni buraya oturttu.” Kendimi üzgün hissederek duraksadım. “Bir terslik olmadığından eminim.”

“O halde neden üzgün görünüyorsun?”

Birbirimize karşı dürüst olma konusunda anlaşmıştık, o nedenle utanç verici olsa dahi ona aklımdan geçeni söylemek zorundaydım. “Arkadaş olduğumuzu sanıyordum ama bana tutulduysa onu cesaretlendirmek istemiyorum.” Mason’ın gözlerine bakarak duraksadım.

Başını sallayıp beni usulca öptü. “Ama çıplak ayak ortarlarda dolanmaman konusunda haklıydı. Burada kal, bir süpürge bulacağım.”

Mason vestiyer gibi görünen yerden bir süpürge alıp kırık parçaları süpürmeye başladı. “Evin için üzgünüm,” dedim, daha uygun kelimeleri bulmuş olmayı dileyerek.

Bakışlarını yerden ayırmadan kafasını salladı. “Yalnızca bir ev.”

“Mason, yalnızca bir ev değil, orası *senin* evindi.”

Durdu ve süpürgeye yaslanarak bana doğru döndü. “Evet, benim evimdi fakat Savannah’nın başına gelen şey hayatta bazı şeylerin maddi mal varlığından çok daha önemli olduğunu öğrenmemi sağladı.” Yutkundu, tavana bakarken gözleri cam gibiydi. “Ölmeden bir hafta önce beni aradı. Gelip birkaç gün benimle kalmak istediğini söyledi, ancak sebebini açıklamadı. Joe’dan ayrılmış ve bazı... uygunsuz alışkanlıklar edinmişti.” Duraksadı. “İçmeye başlamıştı. Eğlence için alınan uyuşturuculardan kullanıyor olabileceğinden şüpheleniyordum. Okulda yeterince sorunu vardı.” Bakışlarını bana çevirerek yutkundu. “Ama konu açıldığında buna bir son vermeyi reddetti ve bende kalmak istediğini söylediğinde, yaptığı kötü seçimlerden ötürü dairesini kaybedeceğini düşündüğümünden ona hayır dedim. Kendini toparlayana dek bunun mümkün olamayacağını söyledim.”

Hissettiği acının ağırlığıyla bir an için gözlerimi sıkıca yumdum. “Ah, Mason.”

“Kendi iyiliği için kalbine söz geçirmesine, hayatını toparlamasına yardımcı olmaya çalışıyordum.” Ses tonu sertleşti. “Ama bir yanım onu evimde istemiyordu, hayatımı mahvetmesini istemiyordu. Bu beni ne tür bir ağabey haline getiriyor?”

Tezgâhın üzerinden kayarak indim ve yanına gidip ellerimi göğsüne bastırdım. “Bu seni insan kılıyor. Dün bana hiçbirimizin kusursuz olmadığını söyledin. Pişmanlık duyduğumuz çok sayıda hatalar yaptığımızı. Buna karşın Savannah’yı seviyordun ve o bunu biliyordu.”

“Bu yeterli değildi.”

Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü göğsüne gömdüm. “Bu, o zamanlar yapabileceğinin en iyisiydi.”

“Belki de evimi kaybetmem Savannah’nın benimle kalmasına izin vermememin bedelidir. Jeff bana haberi verdiğinden beri kafamın içinde dönüp duran yalnızca bu.”

Kafamı geriye atarak, “Hayır,” dedim. “Bir psikopat yüzünden evini kaybettin.”

Bana süpürgeyi verip oturma odasına yöneldi. “Çalışmaya devam etmem gerekiyor.”

“Mason.”

Kapı girişinde durup bekledi.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Hiçbir şey onun kendini daha iyi hissetmesini sağlamayacaktı. O yüzden içimden gelen şeyi yaptım. Yanına gittim ve ellerimi saçlarının arasına kaydırıp onu nefesim yettiğinde öptüm. “Sen iyi bir adam-sın, Mason Deveraux, bu yüzden sakın kendini aksine inandırmaya kalkma.”

İfadesi acı doluydu ama bakışlarında beliren umudu gördüğümü düşündüm. “Sen yeniden kendimi bulduğumu hissetmemi sağlıyorsun.”

Tutuşumdan sıyrılıp ofisine gitti. Yoğun bir üzüntü dalgası içimde kabardı.

Bununla nasıl baş edeceğimi bilmediğimden kurabiye malzemesi aradım ve bir kutu bisküvi karışımı buldum. Hâlâ çok açtım, o yüzden hırsımı hamurdan çıkararak bisküvi hazırladım. Fırından çıktıklarında birkaç tanesini bir sepete koyup dışarıdaki memurlara götürdüm ve sepeti aralarında

duran sehpanın üzerine bıraktım. Memur Miller bana karşı uygunsuz hisler besliyor olabilirdi ama yine de bir şeyler yemesi gerekiyordu ve belki de bu diğer memurun da bana ısınmasını sağlardı.

“Yemek isterseniz, biraz bisküvi pişirdim. Size kahve de getirebilirim.”

“Teşekkürler,” dedi Memur Gyer. Yerde duran bir çift termosu işaret edip bana zoraki bir biçimde gülümsedi. “O işi hallettik.”

İçeri girdim ve Mason’a bisküviyle bir fincan kahve götürdüm. Bana şöyle bir göz attı. “Ceptelefonumu gördün mü? Masamın üzerinde bıraktığıma yemin edebilirim ama şu an hiçbir yerde bulamıyorum.”

Cebimden telefonumu çıkardım ve numarasını tuşlamamla şaşkınlık içinde ona baktım. “Doğrudan sesli mesaj servisine yönlendirildi.”

Yüzünü buruşturdu. “Şarjı bitmiş olmalı. Dün gece şarj etmeyi unuttum.”

“İstersen bulmaya çalışırım.”

Gözlerini yumdu, açtığında tükenmiş görünüyordu. “Bunu yapmak zorunda değilsin, Rose. Sana sorma nedenim bu değildi.”

“Biliyorum ama sen çalışıyorsun, ben de yapacak bir şeyler arıyorum.” Omzumu silktim. “Kusursuz eşleşme.”

Dudaklarının kenarı kıvrıldı ve ifadesi yumuşadı. “Kusursuz eşleşme.”

Mutfakta telefonuna bakınarak bir bisküviyle bir fincan kahve alıp üst kata çıktım. İlk başta ön taraftaki odayı kont-

rol ettim. Kendimi onun özel hayatına burnumu sokuyormuş gibi hissediyordum. Özellikle de telefonu içine fırlatmış olabilir diye çantasını açtığımda. Tüm kıyafetleri düzenli bir biçimde yerleştirilmişti. Gülümseyerek başımı salladım. Mason düzeni seviyordu, oysa benim hayatım düzenli olmanın yakınından bile geçmiyordu.

Telefonu komodinin üzerinde ya da yatağın altında da değildi. Hafifçe eğilip gardırobun altına göz attım ve tam o an önceki gün bulduğum şeyi anımsadım: günlüğü. Birden onu incelemek için daha fazla bekleyemeyeceğime karar verdim. Mason'ın telefonunu aramaya devam etmem gerektiğini biliyordum, ancak buna biraz ara vermemin zararı dokunmazdı.

Günlüğü çekmecedan çıkardım ve darınadağınık yatağın ortasına oturdum. Muffy halen uslu ve alışılmadık biçimde uyuşuk görünerek yanıma zıpladı. Başını okşadım. “Dün akşam yediğin makarna mideni mi bozdu?”

Tam o sırada odayı berbat bir koku sardı.

Elimi yüzümün önünde salladım. “Muffy! Bu gerçekten gerekli miydi?”

Koku öyle feciydi ki ayağa kalkıp bebek odasına gittim ve sallanan sandalyeye oturdum. Günlüğü açtım ve yazılanları ilk sayfadan okumaya başladım. Dora bu günlüğü yazmaya başladığında liseye gidiyordu ve günlüğe tarih sırası gözetmeksizin düzensiz notlar karalamıştı. Niyeti mutsuz ya da gergin olduğunda bu günlüğe yazmaktı, ki bu anlamlıydı. İnsanlar mutlu olduklarında mutluluklarını yazıya dökme ihtiyacı duyamayacak kadar meşgul olurlardı. Üniversite-

deki kötü ilişkilerine göz gezdirdim ve babamdan ilk kez bahsettiği yerde durdum.

Benden yirmi yaş büyük olduğunu ve –Tanrı aşkına!– bir karısı olduğunu biliyorum ama ona duyduğum çekim bu zamana dek hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Bunu onun da hissettiğini biliyorum, hem de onurlu davranıp karısıyla bebeğine sadık kalmaya çalışmasına karşın. Buna rağmen aramızdaki çekimi hissettiğini anlıyorum. Buna daha ne kadar direnecek?

Babamı bu şekilde düşünmek tuhaftı. Onu yalnızca Dora’ yı kaybetmesinin ardından dönüştüğü yıkık dökük adam olarak anımsıyordum. Tutku dolu ve âşık olduğunu asla tahmin etmezdim. Önceki gün okuduğum kısmı geçerek birkaç sayfa daha çevirdim.

Artık bebeğin hareket ettiğini hissedebiliyorum. Minicik el ve ayakların kıpırtısı melek kanatlarını andırıyor. O bir meleğin bana gönderdiği bir bebek. Bundan eminim. Bu bebek beni kurtarmak için gönderildi.

Bu satırlar duraksamama ve içimin suçluluk hissiyle dolmasına sebep oldu. Bessie Hala haklıydı, doğumum muhtemelen onun ölümüne yol açmıştı. Birkaç sayfaya daha göz gezdirdim ve Pişmanlıklar başlığı altında bir listeyle karşılaştım.

Liste tüm sayfayı dolduruyor ve Steve’le yaşanan kavga sonrasında Angela’yla arkadaşlığımın sona ermesinden tu-

tun da kalçasını kırmasının ardından büyükanneme yardım etmememe dek uzanıyordu ve en son madde –Rose’a hamile kalmak– birkaç satır içeriyordu.

Çoğu kişi evli bir erkekle ilişki kurup hamile kalmamı bir hata olarak yorumlayacak fakat ben bundan asla pişmanlık duymayacağım. Son yedi ay içinde hayatım boyunca tattığımdan çok daha fazla sevgi ve mutluluk gördüm. Buna karşın hayatım tatlı Rose’umun asla deneyimlemesini istemediğim pişmanlıklarla ve hatalarla dolu. Onun, hayatı benimkinden farklı bir biçimde adımladığından emin olmak istiyorum; derinden sevildiğini ve el üstünde tutulduğunu her daim bilmesini.

Bakışlarım aşağı kaydığında sayfada mürekkebi dağıtan ıslak bir nokta belirdi. Ağlamaya başladığımı yüzümü silerken fark ettim.

Günlüğü sandalyenin yanındaki masaya bıraktım ve yastıklara yaslanıp gözlerimi yumdum. *Derinden sevildiğini ve el üstünde tutulduğunu her daim bilmesini.* Joe’yla tanışana dek sevgi ve el üstünde tutulma nedir, gerçekten hiç tatmamıştım. Onun sevgisi bugün olduğum kadının serpilmesine yardımcı olmuştu. Jonah bunu kendi başıma yaptığım konusunda ısrar ediyordu, ancak bunun tam olarak gerçeği yansıttığına inanmıyordum. Joe bana eğlence, neşe ve mutluluk armağan etmişti. Beni koşulsuz sevmişti fakat onun sevgisi sırlarla bezeliydi ve her yeni sır ortaya çıktığında daha da güven kırıcı olmuştu. Bir yanım hâlâ Joe’yu seviyordu, ancak

asıl önemli olan ona güvenmediğimi ve bir daha asla güvenemeyeceğim gerçeğiydi ve güven olmadan biz hiçbir şeydik.

Ayağa kalkıp gözlerimi sildim. Bu kadar debelenme kâfiydi. Joe geçmişimdi ve Mason olsun ya da olmasın şimdi ilerleme zamanıydı.

Evin arka tarafında gözüme bir şey takıldı. Perdeleri aradığımda şerif departmanı üniforması giymiş birinin ahıra doğru ilerlediğini gördüm. Yüzünü seçemiyordum ama koyu saçlıydı. Memur Miller.

Günlüğü alıp yeniden çekmeceye koydum. Mason'ın ceptelefonunu arıyor olmalıydım ve cihazı kendi başına aramaya başlamadığını umuyordum. Artık soğumuş olan kahve fincanını kaptım ve alt kata inip mutfaktan demliğı aldım, ardından ofise yöneldim.

Mason hâlâ masasına eğilmiş çalışıyordu. “Telefonunu bulamadım,” dedim.

Endişeli bir ifadeyle bana baktı. “Bu çok tuhaf. Şuraya bıraktığıma yemin edebilirim...” Masanın köşesini işaret etti. “Jeff’le içeri girdiğimde. Sonrasında onu gördüğümü hatırlamıyorum. Onun kendi telefonuyla karıştırıp kazara yanına alıp almadığını merak ediyorum.” Bakışları elimdeki demliğe kayınca sırttı. “Kahvemi tazelemek için buraya geldiyse sen gerçekten cennetten gönderilen bir meleksin.”

Bu sözlerin annemin günlüğündeki ifadeyle benzerliği beni gafil avladı, bu yüzden fincanını doldurmadan önce duraksadım.

İfademin değiştiğini fark etti. “Her şey yolunda mı? O memurla aranda başka bir şey mi yaşandı?”

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. “Hayır. Öyle bir şey

değil. Bulduğum günlüğü biraz okudum, o yüzden aşağı inmem biraz uzun sürdü. Dora, benim *onu kurtarmak için gönderilen bir melek* olduğumu yazmış.”

Rengi soldu. “Rose özür dilerim... bilmiyordum...”

Ona gülümsedim. “Elbette bilmiyordun.” Elimi havada salladım. “Ben iyiyim. Yalnızca bana daha gerçek gelmeye başlıyor, hepsi bu.”

“Pekâlâ, ihtiyaç duyarsan burada olacağım, anlaştık mı? Rahatsız ederim diye endişelenme.”

“Teşekkürler.”

Ön kapıdan dışarı çıktım, Muffy yanımdaydı. Basamaklardan koşarak inip bir çalılığa odaklandı. Memurların kahvelerini tazeleyecektim, ancak Memur Miller verandada değildi. Evin köşesinden birden hızla fırladı ve beni görünce ancak kayarak durabildi.

“Bayan Gardner, bir çevre düzenleme uzmanı olduğunuzu duydum ve evin yan tarafında tanımadığım bir çiçek gördüm. Anneme bir tane götürmek istiyorum. Gelip bakar mısın ve bana ne olduğunu söyleyebilir misin?”

Omuzlarımı dikleştirdim. “Ben...”

Memur Gyer ayağa kalktı ve meslektaşına tiksinti dolu bir ifadeyle baktı. “Aklından ne geçiyor senin? Dışarıda olmaması gerekiyor. Şimdi çabuk buraya gel.”

Memur Miller verandaya uzanan basamakları yavaşça çıkıp yerine oturdu. Tüm bedeninden gerginlik çağlıyor gibi görünüyordu.

Memur Gyer kapağı açık termosunu kaldırırken bana gülümsedi. “Tazelemek istiyorsanız, minnettar olurum.”

Memur Miller’in termosuna doğru bir adım öne çıktım.

Görüşüm bulanmaya başladığında çoktan kahveyi termosaya doldurmaya başlamıştım.

Bir arazide koşuyordum, nefes nefese. Tepemdeki gökyüzü koyu griydi.

Yoluma zorlukla devam ederek haykırdım: “Onları görmüyorum!”

“Tamam, bul onları, lanet olası,” diye hırıldadı tanıdık bir erkek sesi.

Birden yeniden ön verandadaydım ve kahve termostan taşarak yere dökülmek üzereydi. “Birini arıyorsun.”

Memur Gyer montuna kahve sıçramasına yol açarak elini aniden geri çekti. “Ne?”

Aradığı kimdi? Tüm araziler birbirine benziyor olsa da görüntüdekinin benim arazim olduğundan emindim ve birden bir şey oldu... Görüntüde duyduğum *diğer sesin* kime ait olduğunu biliyordum.

Bunu hemen Mason’a anlatmalıyordum ama önce durumu toparlamam gerekiyordu. “Yaptığınız *bu* değil mi? Daniel Crocker’ı aramak?”

Park alanına dönmeden önce bana bir diğer dik bakış attı. Telefonum cebimde titreşti.

“Onu bulmaya çalışıyorlar, Rose,” dedi Memur Miller bana mahcup bir şekilde bakarak. “Tüm bunlar umarım çok yakında sona erecek.”

Bakışlarım yüzünden göğsüne kaydı. Gömleğinin yakasından kısmen bir kolye sarkıyordu. Nefesim boğazımda düğümlendi.

Bu bir Aziz Jude madalyonuydu.

Bölüm Yirmi

Demliğı neredeyse elimden düşürecektim. “Hadi içeri girelim, Muffy,” diye seslendim, sesimin titremesinden endişe duyarak.

“Dışarıda kalabilir,” dedi Memur Miller. “Ona göz kulak olurum.”

“Olmaz.” Sesim çatladı, kafamı toparlamaya çalıştım. “Hava soğuyor ve içeride sıcakta kalmasını istiyorum.” Saçma bir bahane olduğunu kabul etmem gerekiyordu ama an itibariyle uydurabileceğim en iyi şeydi. Bahçeye uzanan merdivenden iki basamak inip seslendim: “Muffy!”

Küçük köpeğim irkilerek kafasını kaldırdı. Sebebini anlıyordum. Ona bu zamana dek hiç bağırmamıştım.

“Hadi kızım.” Memurların önünde yere serilmemek için kontrolümün her bir zerresine tutunmak zorundaydım, onun benimle içeri gelmesine ihtiyaç duyuyordum.

Neyse ki alçak ses tonum dikkatini çekince koşarak basamakları çıktı.

Geri dönerken kısmen verandayla çalıların arasına saklanmış olan bir şey gözüme çarptı. Ekranı kırık bir cepte telefonu.

Mason'ın telefonu.

"Her şey yolunda mı, Bayan Gardner?" diye sordu Memur Gyer yerinden doğrularak.

Göğsüme oturan korkunun etkisiyle kendime hâkim olmak için derin bir nefes aldım. En sonuncusuna takılarak basamakları çıktım. "Evet, elbette. Yalnızca fırında bir diğer bisküvi tepsisini unuttum. Evi yakıp kül etmek istemiyorum."

Yanlış kelime seçimi. Memur Miller'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirip kayboldu.

Ön kapıyı açtım ve Muffy'nin peşinden içeri girdim. Kapıyı ardından kapatıp kilitledim. Demliği oturma odasındaki masada duran servis altlığının üstüne koydum ve ofise doğru koştum.

Paniklemiş ifademi gören Mason anında yerinden fırladı. "Sorun nedir?"

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak ağlamaya başladım.

"Rose! Ne oldu?"

"Memur Miller... o..." Kendimi toparlamam gerektiğini biliyor ama yapamıyordum.

Mason'ın gözlerinde öfke dolu bir ışıltı belirdi. "Yine mi uygunsuz davrandı?"

Ofisin kapısına yöneldiğinde elini yakalayıp onu geriye çekti. "Hayır! Bir görüntü gördüm."

Mason kollarımı kavradı ve eğilerek benimle göz seviyesine geldi. "Nefes alıp ver, yalnızca nefes alıp ver. Her şey yoluna girecek. Ne gördün?"

“Bir arazide koşuyordu. Sanırım bu araziydi. ‘Onları görmüyorum,’ demesiyle başka bir adam, ‘Tamam, bul onları, lanet olası,’ diye hırıldadı.” Mason’ın yüzüne baktım. “Diğer adam Daniel Crocker’dı. Bundan eminim.”

Mason’ın yüzü ifadesizdi, ancak kararlı bir ifade yerleşmeden önce gözlerinden korku dolu bir ifade geçti. “Gündüz mü gece miydi?”

“Ah... Gündüz.”

“Güneş ne taraftaydı?”

“Bilmiyorum, Mason.” Hüsranla başımı salladım. “Araziye bakıyordum.”

“Evi gördün mü?”

“Hayır.”

“Öyleyse evden uzaktaydın. Muhtemelen kuzeye doğru.” Afallamış bir halde ona uzun uzun baktım.

“Hiç gölge gördün mü?”

“Anımsamıyorum.”

Beni ofisin köşesinde duran sandalyeye çekip oturmamı sağladı, ardından karşımda dizlerinin üzerine çöktü. “Gördüğün görüntüyü anımsamaya çalışmadan önce gözlerini yum ve derin bir nefes al.”

Dediğini yaptım. Arazi karşımda uzanıyordu, otlar ezilmişti ama bu kez gölgeler belirgindi. “Evet, onları görebiliyorum.”

“Hangi yönü işaret ediyorlar? Sağını mı yoksa solunu mu?”

Gözlerimi daha sıkı yumdum. “Hiçbiri. Tam karşıma işaret ediyorlar ama pek yoğun değil.” Gözlerimi açtım.

“Rose, gördüğün görüntülerin hepsinin gerçekleşmedi-

ğini biliyorum. Bunun gerçekleşeceğinden nasıl bu kadar eminsin?”

Gözyaşlarıyla mücadele vererek başımı salladım. “Bilmiyorum. O kısmı hiç bilmiyorum. Değişebilir ama nasıl...”

“Bir görüntü genelde ne kadar zaman sonra gerçekleşiyor?”

“Bazen kısa süre içinde, bazen de günler sonra.”

“Yani bu görüntü bugün ya da içinde bulunduğumuz andan iki gün sonra gerçekleşebilir?”

Kafamı salladım. “Ama dahası var. Görüntünün ardından Memur Miller’ın gömleğinin yakasından sarkan bir kolye gördüm. Bir Aziz Jude madalyonuydu.”

Bakışlarında panik dolu bir ifade belirdi. “Kahretsin!” diye homurdandı masasına dönerek. “Kahrolası ceptelefonum nerede? Tanrım, buradaydı.” Kafasını kaldırıp bana baktığında gözleri çelik gibiydi.

Kendimi tutamayıp gözyaşlarına boğulmak istedim ama kontrolümü kaybetmemem gerekiyordu. “Sanırım onu ön tarafta yerde gördüm.”

Kafası karışmış görünüyordu.

“Verandayla çalıların arasında. Ekranı kırıktı.”

Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. “İçeri girdiğimde Memur Miller seninle mutfaktaydı. Telefonumu o almış olabilir.”

Paniğe kapılmamaya çalışarak derin derin nefes alıp verdim.

“Seninki nerede?”

Bir aramayı kaçırmış olduğumu anımsayarak telefonu cebimden çıkardım. Ekranı baktığımda Bruce Wayne’in ismini gördüm ama herhangi bir sesli mesaj bırakılmamıştı. Cihazı Mason’a uzatarak birkaç kez derin derin soludum, bayılmak üzereydim.

“Bruce Wayne?” Mason bakışlarını ekrandan bana çevirdi. “Aramayı kaçırdın mı?”

Kafamı salladım. “Son araması Crocker’ın adamları ortaya çıkımadan hemen önceydi.”

Kolumu kavrayıp beni sandalyeden kaldırarak mutfığa götürdü ve masanın üzerindeki silah çantasına uzandı. Pompalı bir tüfek çıkarıp masanın üzerine koydu.

O silahın ima ettikleri artık daha da korku vericiydi. Bu gerçekten oluyordu. “Bir şey daha var,” dedim. “O görüntüyü görmeden önce, Memur Miller beni evin yan tarafına çekmeye çalıştı. Yalnız.”

Mason’ın yüzü soldu. “Seni kaçırmaya çalışıyordu.” Durdu ve telefonda bir numara tuşladı. “Jeff, ben Mason. Gizliliğimiz ifşa edildi. Memur Miller.” Sesi sert ve ciddiydi. “Hayır. Beklemeyeceğim. Az önce Rose’u kaçırmaya çalıştı. Onu buradan şimdi götüreceğim.” Duraksadı. “Eski kamyoneti alıp arka kapıdan çıkacağım. Seninle metodist kilisesinde...” Ekrana göz atmasının ardından telefonu masaya çarparak bıraktı. “Kahretsin! Bağlantı kesildi.”

Sinirlerim boşalarak yeniden ağlamaya başladım.

Mason karşıma geçti. “Her şey yoluna girecek. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Başımı salladım ama buna inanmıyordum. Öğrendiğim bir şey varsa, insanların başına durmadan kötü şeylerin geldiği idi. Mason beni korumak için var gücüyle her şeyi yapabilirdi fakat güvenliğini garanti altına alamazdı. Bunu kimse yapamazdı.

Derin bir nefes alıp tuttum. İlginç bir şekilde bu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. “Ne yapacağız?”

“Planımı duydu. Kamyoneti alıp Jeff’le Clearwater’daki metodist kilisesinin park alanında buluşacağız. Moore County’de. Jeff güvenilebileceğimizi bildiğim şerif departmanındaki tek kişi.”

“Ancak o bunu duymadı.”

“Yeniden arayacak.” Mason tüfeği doldurup masaya bıraktı. “Memurlara çiti yeniden kontrol etmeye gideceğimi söyleyeceğim, ama bunu yapmak yerine kaçacağız. Bu bize bölgeden ayrılmak için yeterli zamanı kazandıracaktır.”

“Yeniden aramazsa nereye gideceğiz?”

“Bilmiyorum.” Ayağa kalkıp bir elini ensesine götürdü. “Bunu düşünmem gerekecek.” Ses tonu daha da sertleşti. “Eyalet polisini arayabiliriz.”

Ayağa kalkıp elini tuttum. “Eyalet polisinden güvenilebileceğimiz birini tanıyorum.”

Gözlerimi inceleyip ardından başını salladı. “Onu sen ararsan bu tuhaf görünmez. Erkek arkadaşındı ve eyalet polisine çalışıyor. Korkuyorsun. Konuşmalarını dinleme ihtimaline uygun davran. Sözlerini inanılır kıl.”

“Birinin konuşmalarımızı dinlediğini mi düşünüyorsun?”

“Hiçbir fikrim yok fakat bu noktada yeterince parano yaklaşıp olabilirim. Belki de bu yüzden Jeff’le görüşmem kesildi.”

Derin bir nefes aldım. “Joe’yu aramamı istediğinden emin misin?”

“Rose, ben kıskanç bir tip değilim,” dedi huysuz bir biçimde. “Öyle olsaydım bile senden onu aramamamı istediğimde ne çeşit bir pislik olurdu? Bunu daha önce düşün-

memiş olma nedenim yalnızca burada güvende olduğumuza inanmamdı.” Yüzüne acı dolu bir ifade yayıldı. “Açıkça yarıldım.”

“Tamam.” Masaya uzanıp telefonu aldım ve hızlı arama listemi açtım. Joe’nun ismi listenin en üstündeydi fakat birkaç kez çalmasının ardından arama sesli mesaj servisine yönlendirildi. “Joe, ben Rose. Seninle olabildiğince çabuk konuşmam gerekiyor.” Mason’a göz attığımda kafasını salladı ama onunla yüz yüze dururken geri kalan kısmı dile getiremeyeceğimden arkama döndüm. “Joe, başım dertte ve yardımına ihtiyacım var. Daniel Crocker’la ilgili. Gerçekten çok korkuyorum.” Sesim çatladı. Bu arama ona nasıl yansıyacaktı? Fidanlıkta yanından ayrıldığımda mahvolmuş durumdaydı. Ona geri dönmek istediğimi düşünür müydü? “Sadece beni ara. *Lütfen.*” Telefonu kapatıp masanın üzerine koymamın ardından bulaşıcı bir hastalık yayıyormuş gibi onu kendimden uzağa ittim. Bunun saldırıya uğramadan önce Savannah’nın Joe’yu aramasıyla olan benzerliğini düşünmemeye çalıştım.

“Doğru olanı yaptın.” Mason belimden kavradı ve kollarını sırtıma dolayıp sıkıca sarılarak beni kendine doğru çevirdi.

“Bu arama onun ölümüne neden olabilir, Mason. Ona bir şans daha vermem için bana yalvardı. Ona dönmek istediğimi düşünürse ve sonra öyle olmadığını öğrenirse, hakkımda ne düşünür?”

Bana daha da sokularak yüzünü saçlarımin arasına gömdü. “İkinizin arasında olanların hiçbir önemi yok, açıkça

seni hâlâ seviyor ve senin güvende olmanı istiyor. Aradığına memnun olacaktır.”

“Beni aramak istemeyebilir.”

“Mesajı alırsa arar.”

Kafamı kaldırıp sorgulayıcı bir biçimde ona baktım. “Mesajı *alırsa* derken ne demek istiyorsun?”

“Nişanlısı aramaları görebilir. Arka odada Joe’yla birlik-teyken onun seni nasıl izlediğini gördüm. Onu elinden al-mandan korku duyuyor.”

“Hilary onun aramalarını görebilir mi?” Ama kelimeler ağzımdan çıkarken dahi Mason’ın haklı olduğunu biliyor-dum. Hilary, geçen yaz Little Rock’ta Joe’yla çalışırken bunu zaten yapmıştı.

Mason’ın gömleğini sıkıca kavradım. “Ben gerçekten korkuyorum.” Gömleğini bırakırken parmaklarım titredi.

“Biliyorum. Ben de öyle fakat başka bir sebepten. Bura-da olduğumuzu yalnızca beş kişi biliyor. Ya Crocker Jeff’e ulaşırsa? Dışarıdan birinin başımızın belada olduğunu bil-mesini istiyorum. Aksi takdirde bizi ortadan kaldırmaları ve sonra ortaya inanılır bir açıklama atmaları onlar için çok kolay olacak.”

Ürperdim.

“Tanrım, Rose. Özür dilerim. Bu kadar açıksözlü olma-mam gerekirdi.”

“Hayır, sakın benden bir şey saklama. Bilmeye hakkım var.” Oda etrafımda dönüyor, görüşüm bulanıyordu, buna karşın hissettiğim öfke korkunun yerine geçti. *Bayılmaya-çağım*. Yere serilmemek için masanın kenarına oturup derin bir nefes aldım.

“Bana telefonu ver. Eyalet polisini bizzat arayacak ve hattın kesilmemesini umacağım.”

Telefonu ona uzattığım sırada titreşti ve ekrana baktığımda Bruce Wayne’den bir mesaj geldiğini gördüm.

Oradan hemen çıkın. Yoldalar:

Mason mesajı omzumun üzerinden okudu. “Kahretsin.” Telefona uzandı fakat şarjının bitmesiyle ekran karardı.

İki büklüm oldum. “Bu sabah yalnızca yüzde on şarjım vardı.”

Kaskatı kesilen Mason telefonu masaya fırlattı. “Gitmemiz gerek,” dedi boğuk bir sesle. “Hemen.”

Bedenim ağır çekim tepki verirken ayağa kalktım.

Mason kollarıma baktı. “Montunu al.” Masadan tüfeği kaptı. “Ve memurların ne yaptığımızı anlamalarına sakın izin verme.”

Başımı salladım ve oturma odasından montumu alıp mutfığa döndüm.

Mason fermuarını çekip çantasını omzuna astı. “Seni gördüler mi?”

“Hayır.” İçeri girdiğimizden beri alışılmadık bir biçimde sakın görünen köpeğime göz attım. “Ya Muffy?” diye sordum cevabını duymaktan korkarak.

“Elbette onu da yanımızda götüreceğiz.”

İçim rahatladı.

Mason arka kapıya yöneldi. “Hemen çıkmamız gerekiyor ama ahıra koşarak gidersek memurlar bizi görürler, bir şey

bildiğimizi anlarlar. Onların şüphesini çekmek istemeyiz, o yüzden yürüyeceğiz... ama hızlı adımlarla.”

“Tamam.”

Peşinden dışarı çıktım, bana uzandığında parmakları elimin etrafına kapandı. Ahıra olan mesafeyi yarıladığımızda eve bakmak için arkasına döndü. Memur Miller’ın bize bir silah doğrultmasından korkarak kendimde aynı şeyi yapma cesareti bulamadım. Bunun yerine durumun ciddiyetini anlamış görünen Muffy’ye göz attım. Sabahtan beri yaptığı üzere yanıma yapışmış durumdaydı.

Ahıra ulaştığımızda Mason elimi bırakıp eski ahşap kapılardan birini güçlükle iterek açtı. Ben de diğer kapıyı omzumu yaslayıp ittirdim.

Kapıları açar açmaz Mason elini sırtıma götürüp beni kamyonetin yolcu kapısına doğru itti. Çantasını arka tarafa attı, ardından lanet okumasına yol açan bir şey fark etti.

“Ne?”

Duvarı işaret etti. “Orada dur.”

Ona sorunun ne olduğunu sormak istedim ama bakışlarımı indirdiğimde bizzat gördüm. Lastikler inmişti. Mason kamyonetin etrafından dolanıp karşıma geçtiğinde bakışları öfke doluydu. “Biri bütün lastikleri indirmiş.”

“Miller,” diye fısıldadım. “Onu ahıra giderken gördüm.”

Mason gözleri panikle kocaman açılarak kafasını ellerinin arasına alıp kendi etrafında döndü. “Montun yeterince kalın değil. Bu sabah hava durumunu kontrol ettiğimde birkaç saat içinde kar yağışının başlayacağı söyleniyordu.”

“Seninki de kalın değil.”

Kapı girişinde durup evle ağaçlık alan arasına göz attı.
“Kahretsin. Bunun olmasına nasıl izin verebildim?”

“Ne yapmak istiyorsun?”

Bakışları bana kaydı. “Ağaçlık alana doğru koşmak.”

Kafamı salladım. “Tamam.”

“Kapıları kapamama yardım et. Buraya geldiğimizi anlamazlarsa zaman kazanabiliriz.”

Kapıları içeriden kapadık ve sonra Mason bölmeleri incelemeye başladı.

“İzin ver de sana yardım edeyim, Mason. Ne arıyorsun?”

“Bizi sıcak tutabilecek herhangi bir şey.” İki tane eyer battaniyesi bulmasının ardından çantasını kamyonundan aldı ve bagaj kapağının üzerine koyup içinden bir tüfek çıkardı.
“Al bakalım.”

Silahı bana vermeye çalıştığında ürperdim.

“Al bunu, Rose. Kullanmana gerek kalmamasını umsam da sende kalmasını istiyorum.”

Namluyu yere çevirerek soğuk metali kavradım.

“Güvenliği nasıl açacağını biliyor musun?”

“Hayır.”

Bana gösterdi ve tam iki kez denememe yardımcı oldu.
“Şimdi iyi misin?”

“Evet.” *Hayır.*

Battaniyeleri içine tıktığı çantayı omzuna astı.

Aşırı yüksek motor sesleri havada yankılandı.

Mason kapılara doğru koşup aralarından dışarıya göz attı. “Buradalar. Gitmemiz gerek.”

Yanma gidip yüzümü ahşap yüzeye yasladım. Üç pikabın

evin önüne yaklaşıp durmasını izledim. Aradaki mesafeyi adamların sesi doldurdu, kelimeleri rüzgârdan ötürü boğuk çıksa da silah sesi yoktu. Bu iki memurun da Crocker için çalıştığı anlamına mı geliyordu?

Mason dönüp ahırın arka tarafına gitti. “Buradan sessizce çıkıp ağaçlık alana girebiliriz.”

“Peki sonra?”

“Bölgenin bu kısmında orman epey sık, kuzeyden Moore County sınırına kadar. Şerif departmanına ya da eyalet polisine oradan ulaşmaya çalışabiliriz.”

“Tamam.”

Başını eğip bana baktı. “Zorlu olacak. Tepeler burada daha geniş, ağaçlık alanın sık olmasının nedeni de bu ve tarıma elverişli olmadığından hiç gelişmemiş durumda.”

“Yürüyebilirim, Mason.”

“Endişelendiğim şey bu değil. Crocker’ın adamları işlerinde ehliler. Ekibinde deneyimli avcılar ve iz sürücüler var.”

Demeye çalıştığı şeyi algıladım.

Kısmen açık arka kapının ardında durup ağaçlık alana doğru göz attı. “Ne kadar çabalarsam çabalayayım başka bir fikir bulamıyorum.” Bakışları yüzüme kaydı. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Ben mi?” diye sordum şaşırarak.

“Sen de bu işin içindesin ve geçmiş deneyimlerini hesaba katarsak baskı altında kaldığında gayet iyi düşünebildiğini biliyorum.”

Kafamı usulca sallayarak bir öneri bulmaya çalıştım. “Arazinin sonundaki çite koşup eyalet polisini aramak üzere bir çiftlik bulabiliriz.”

“Doğru ama peki ya gördüğün görüntü?”

Hay aksi. “Haklısın. Bizi arazide arıyorlardı.” Gözlerim kocaman açılarak ona baktım. “Bilmiyorum, Mason. Sanırım tek seçeneğimiz bize yardım edecek insanları bulmak ya da ormana dalmak.”

“Her ikisi de yakalanma riski içeriyor. Peki, hangi tercih bize en iyi şansы yaratır?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım.

“Gördüğün görüntünün gerçek olduğunu varsayalım. Bu ormana yönelirsek zaman kazanabileceğimiz anlamına geliyor.”

“Tamam.” Aldığımız kararlara beni de dahil etmesinden memnundum. Bir şeye odaklanma ihtiyacı, hissettiğim korkuyu bastırıyordu.

“Hangi yöne gitmemiz gerektiğini biliyor musun?”

“İdeal olan kuzeyden Moore County’ye yönelmek fakat arazi direkt olarak kuzeye uzanıyor. Bu yüzden ormanda biraz doğuya ilerleyip sonra kuzeye dönebiliriz.” Ayaklarının dibinde oturan küçük köpeğime baktı. “Peki ya Muffy? Uyum sağlayabilir mi? Nerede olduğumuzu anlamalarına sebep olur mu?”

Çömeldim ve bana bakması için Muffy’ye doğru döndüm. “Muffy, bir yürüyüşe çıkacağız ve öncesinde beni dinlemen gerekiyor.”

Dili ağzından dışarı sarkıyor olsa da gözleri bana odaklanmış durumdaydı.

“Havlamak yok... ve kaçmak da. Yanımda kalmak zorundasın.” Yüzüne doğru eğildim. “Bu gerçekten çok önemli, Muffy.”

Arka bacaklarının üzerinde doğrulup çenemi yaladı.
Bu yapabileceğim en iyi şeydi.

“Cidden anladığını düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum ama geçmişte ona güvenmemi sağlayan sebepler var. Beni bazı zorlu durumlardan kurtardı.”

“Bu benim için yeterli.”

Ev tarafından kapıları yumruklama ve bağırış sesleri yükseldi. Gittiğimizi biliyorlardı. Buradan ne kadar çabuk ayrılırsak o kadar iyi olacaktı. “O zaman hadi gidelim.”

Mason omzuma astığım silaha baktı. Ters çevirip yüzünü buruşturarak geriye itti. “Bu şekilde durursa kaldırabilir ve hedef alabilirsin. Aksi halde eline yüzüne bulaştırırsın.”

Birini vurmayı bile hayal edemezken bu bana hiç anlamlı gelmiyordu. “Belki de bunu almamalıyım. Ya kazara seni vurursam?”

Namluyu kaldırıp yan tarafını inceledi. “Güvenlik açık. Sakın dokunma, iyi olacağız.”

Kapıyı iterek açıp ahırdan dışarı bir adım attı ve her iki tarafı da inceledi. “Tamam, temiz.”

Kapıyı Muffy ve benim için açık tuttu. Rüzgâr ahıra girdiğimizden daha amansızdı ve gökyüzü artık tamamen koyu griydi. Mason kapıyı usulca kapadı ve bakışlarımı takip etti.

“Fırtına hiddetleniyor. Bu bizim için iyiye işaret değil, her ne kadar ses yüzünden bizi yakalamaları daha zor olacak olmasına rağmen.”

Zemini kaplayan kurumuş yaprakları aşarak ormanın sınırına koştuk.

Sınırdaki çalılar sıkıydı, bu yüzden zorlukla ilerlemek zorundaydık.

Mason bana bakmak için döndü. “Bu mantığa aykırı görünecek ama ağaçlık alanda yönümüzü değiştirmeden önce bir süre güney yönünde ilerlemek istiyorum. Şimdi acele edersek kırılan dallardan nereye gittiğimizi çözebilirler.”

“Tamam.”

“Bizi evden görececek olmaları büyük risk fakat her ikimiz de koyu renk giymiş durumdayız, o nedenle nereye bakacaklarını bilmedikleri sürece kimseye fark edilmeyeceğiz.”

Sağa döndü ve ağaç sınırından uzağından geçti. Muffy’yle ben onu hemen arkasından, yakından takip ettik.

Eve göz atmasının ardından adımlarını hızlandırdı.

Arkamızdan bir haykırış yükseldi ve Mason durup beni ağaçların gölgelerinin arasına çekerek çömeldi. Muffy peşimizden gelip yanıma yere uzandı. Uzandım ve kafasını okşadım.

Üç adam evin arka kapısından dışarı fırladı. İçlerinden biri ahır, ardından araziye işaret edince diğerleri gösterilen yönlere doğru koşmaya başladılar fakat dikkatim emri onlara veren ve bahçenin ortasında elleri belinde duran adamın üzerindeydi.

“O, Daniel Crocker.”

Bölüm Yirmi Bir

Mason'ın kolumu tutuşu gerildi. "Emin misin?"

"Evet." İçimde yükselen paniği dizginlemeye çalıştım. Elbette buradaydı. Ne de olsa onu görüntüde görmüştüm.

Daha fazla bağırış sesi duyduk ve Crocker arazinin sınırına doğru ilerledi, Memur Gyer da yanındaydı.

"Hadi." Mason kolumu çekti. "Dün araziyi kontrol ettiğimde bıraktığım izleri sürüyorlar. Yine de bu bize fazla zaman kazandırmayacak. Fazla uzaklaşmamıştım."

Mason, Muffy ve ben Crocker'dan uzağa yeniden ağaç sınırına paralel ilerlemeye başladığımızda neredeyse on adam evin önünde belirdi. Yirmi metre kadar ilerlemiştik ki Mason yavaşladı ve ağaçlara doğru döndü.

"Çalıların arasında doğal bir açıklık var. Dikkatli olursak buradan geçip izlerimizi örtbas edebiliriz." İlk o harekete geçti ve zemindeki çıplak noktalara basmaya çalışarak dik-katlice yol aldı. Açıklığın daraldığı noktaya adımını attığında bana ilerlememi işaret etti.

Dönüp eve ve araziye baktım. Daha fazla bağırış oldu, rüzgârda adımları duyunca ses sırtımdan bir ürpertinin geçmesine yol açtı. Korkuyordum ama şu an bunu düşünemezdim. Uzaklaşmak zorundaydık. Mason elini uzatmış bekliyordu. Derin bir nefes alıp yaklaşık iki metre genişliğindeki açıklıktan geçerek kendimi daralan noktaya bıraktım fakat çalılar burada çok daha yoğun ve devam etmemizin tek yolu etrafımızı saran dalların arasından kendimize yol açmaktı.

“Başka çaremiz yok, Rose,” dedi Mason. “Buradan kaçtığımızı fark etmemelerini ummak zorundayız.” Yirmi metre kadar sonra çalılar kısmen yükselmeye başladı. “Hadi, yönümüzü değiştirmeden önce daha da doğuya gidelim.”

“Columbia County’den ne kadar uzağız?” diye sordum. “Doğu yönünde ilerlemeye devam edersek sonunda oraya varacağız, öyle değil mi?”

“En az elli kilometre.”

Omuzlarım çöktü. “Peki, Moore County?”

“Aşağı yukarı yirmi kilometre.”

“O halde, Moore County.”

“Yol üzerinde bir çiftliğe rastlayabiliriz. O zaman Jeff ve eyalet polisini arayabiliriz. Rastlamazsak bölge sınırına dek devam edeceğiz.”

“Bunu nereden bileceğiz?”

Bana çarpık bir biçimde gülümsedi. “Güzel soru. Buranın doğusuna fazla uzak değil, bölge hattı kuzeye uzanıyor. Halen Fenton’dayken Moore County’de olduğumuzu düşünebiliriz. Ne kadar çok kuzeye ilerlersek ağaçlık alan o kadar sıklaşacak.”

“Bölge yapısıyla ilgili bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?”

“Yetki sınırim. Arazinin planını, bölgeleri ve özel kesimlerin nüfus bilgilerini biliyorum.”

“Peki, bu bölge?”

“Orman civarında çoğunlukla çiftçiler yaşıyor fakat daha geniş olan kırsal alanda birkaç meth üretim noktası mevcut.”

“Bunu kötüye yoruyorum.”

“Arazilerinden izinsiz geçerse meth üreticileri bundan hoşlanmayabilirler. Özellikle de kim olduğumu fark ederlerse.”

“Onlara rastlama ihtimalimiz var mı?”

“Kasten onları bulmak isteseydik, bu muhtemelen imkânsız olurdu fakat onlardan sakınmaya çalıştığımız için, kim bilir? Son günlerde şans pek bizden yana değil. Duyduğuma göre birkaçı buranın kuzeydoğusuna çekilmiş ki bu da ilerlemekte olduğumuz yön. Sorun şu ki arazi sınırlarına bazen tuzak kuruyorlar, yani arazilerine izinsiz girmemizin ilk işareti yakalanmamızı sağlayabilir.”

“Onlardan gerçekten sakınmaya çalışalım.”

“Kabul.”

Sonraki on dakika boyunca doğu yönüne ilerlemeyi sürdürdük ve Mason durup bir elini havaya kaldırdı.

Nefes almak için ciğerlerimi zorlayarak tökezledim. Muffy bacağıma çarptı ve yüzüme bakarak bedenini bana yasladı.

“Sanırım bir şey duydum,” diye fısıldadı Mason.

Onun yanına geçip kulak kabarttım. Birkaç saniye sonra, silah seslerini duydum.

“Ormandalar,” dedi Mason arkamıza bakarak.

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. “Ne yapmamız gerekiyor?”

Araziyi inceleyerek kendi etrafında döndü. “Kuzeydoğuya ilerledik ama dikkatli değildik. İçlerinden biri iz sürme yeteneğine sahipse geçtiğimiz yolu saptar saptamaz bizi bulabilirler.”

“Yani artık ne yapacaklarını biliyoruz. Peki, biz ne yapacağız?”

Hafifçe sırtarak başını salladı. “İşte benim kızım.”

Cesaretim karşısında şaşkına dönerek gülümsemesine karşılık verdim.

“Su sesini duyuyor musun?”

Dikkat kesildiğimde adamların bağırış seslerinin derinlerinde bir derenin belirgin fokurdamasını duyabildim. “Evet.”

“İleriden geliyor. Hadi hafif güneye inip sonra farklı bir yöne gidiyormuş gibi görünmek için dereye ulaşalım. Dereyi geçerek kuzeye çıkacağız ve bu sayede iz bırakmayacağız.”

“Mason, dışarısı buz gibi. Suyu girmek istediğinden emin misin?”

“Rose, başka bir fikrin varsa, duymaya hazırım.”

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Başka bir fikrim yoktu ve her ne olursa olsun Daniel Crocker’ın beni yakalamasına izin veremeyeceğimi biliyordum. “Yok. Hadi gidelim.”

Fakat Muffy’yle ilgili endişeliydim. Suyu girmeye istekli olmayabilirdi ve dere kenarından yürürse de biz ele verebilirdi.

Dereyi iki metre kadar çevreleyen çalılığın arasından güçlükle ilerlemeye başladık. Mason kıyı kenarındaki bitki örtüsünü kasıtlı bir biçimde ezdi ve sonra suya adım attı, bedeni soğuktan kaskatı kesildi. Bir an sonra kendini toparlayıp bana döndü. “Orada bekle.” Derede birkaç adım ilerleyip bir grup çalıyı ayaklarının altında ezmesini ardından güçlükle yürüyerek geri döndü. Pantolonu bileklerinin üst kısmına dek ıslanmıştı. “İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama denemeye değerdi.”

Uzattığında elini tuttum ve kendimi suya adım atmanın yaratacağı şoka hazırlamaya çalıştım fakat hiçbir şey beni bacaklarıma yükselen buz gibi darbeye hazırlayamazdı.

“İyi misin?” diye sordu Mason.

Başımı sallayıp Muffy’ye doğru döndüm. “Gel kızım.”

Kıyıya yanaştı, suyu kokladı, ardından birkaç adım geri çekildi.

“Suya girecek mi?” diye sordu Mason.

“Bilmiyorum. Hiç sanmıyorum.” Sesim çatladı.

Mason çömelip ona doğru uzandı. “Gel buraya Muffy.”

Köpeğim ona doğru birkaç santim eğildi.

“İşte bu,” dedi Mason alçak sesle, sanki küçük bir çocukla konuşuyordu. “Buraya gel kızım.”

Muffy elini koklayıp ona biraz daha sokuldu. Mason onu yakaladı ve önünü açtığı montunun içine sokup fermuarı kafası dışarıda kalacak şekilde çekti. Muffy onun çenesini yalamak için uzandı. Mason onun burnunu okşadı. “Aferin kızıma.”

Bu manzara karşısında göğsüm sıkıştı, konuşmak için boğazıma oturan yumruyu yutkunmakta zorlandım. “Teşekkürler.”

Mason elimi kavradı. “Evet, onu ardımızda bırakamazdık.”

Yaklaşık olarak kırk santim derinliğindeki suda ilerlemeye başladık. Mason başa geçti, bense su giderek derinleşirken kayganlaşan zeminde temkinli adımlar atarak onu takip ettim. Suyun içinde ilerlemeyi sürdürürken bacaklarım uyuştu ve birkaç kez sendelediğimde Mason kolumdan tuttu. Ancak sesler giderek daha da yükseliyordu.

“Mason...”

“Biliyorum. Derenin diğer tarafında saklanmak için bir yer arayacağım ama buralarda pek çam ağacı yok ve diğerleri de bizi kamufle edemeyecek kadar yapraklarını dökmüş durumda.”

Arazi yükselirken suyun içinde yol almamız da daha zorlu olmaya başladı. Mason hafif bir eğimi çıktı, ardından düz bir nokta bulur bulmaz elimi tutmak için uzandı. Az bir çabayla beni yanına çekip güvenceye alır almaz sonraki kısmı tırmanmaya başladı. Hiçbir şey demedim ama ellerinin böylesine soğuk olmasından endişeleniyordum. Soğuk suyun içinde bana uzanması Titanik’in kilit sahnesiyle az da olsa benzer bir his yaratıyordu. En azından bir parça tahtayı paylaşma konusunda endişelenmem gerekmiyordu. Burada devrilmiş çok sayıda ağaç gövdesi mevcuttu.

Sesler yaklaşıyordu, bu yüzden birkaç kelime seçebildim. “... bir iz...”

“... güneye ilerleyen...”

Muffy hafifçe hırıldayınca Mason korku dolu gözlerle bana bakmak için döndü.

Uzandım ve, “Şşş...” diyerek başını okşadım ama yine de tedirgin olmuş sesler çıkarmaya devam etti.

Donmuş parmaklarımın izin verdiği kadar hızlı bir biçimde montumun önünü açtım. Ne yaptığımı fark eden Mason hemen montunun fermuarını indirip onu benim montumun içine yerleştirdi. Güvende olur olmaz, düğmelerimi ilikle-meye başladı.

Başını okşayarak kulağına fısıldadım. “Muffy, sessiz olmak zorundasın.” Yoksa bizi ele verecekti.

Fakat alçak sesli hırıltısı sürünce Mason tırmanmaya devam etmeden önce bana endişeli bir bakış attı.

Muffy sıçradı ve montumun içinden yarı yarıya dışarı çıkana dek kıvrandı. Bir şeylerin ters gittiğini fark eden Mason, ben küçük köpeğimin kaçmaması için mücadele verirken aşağı indi. Muffy kollarımın arasından fırladı ve Crocker’ın adamlarının ters istikametine kıyıya doğru koşturdu. Ne yaptığımı düşünmeden onun ardından seslenmeye başladım fakat Mason bir elini ağzıma kapadı ve sırtımı göğsüne doğru çekti. Dere boyunca güneye doğru ilerlemesini izlerken gözlerime yaşlar doldu. “Rose, özür dilerim,” diye fısıldadı Mason kulağıma. “Ama gitmek zorundayız.”

Kafamı salladığımda elini geri çekip beni kendisine bakmak için döndürdü. “Her şey sona erdiğinde onu bulacağız, sana söz veriyorum.”

Konuşmaya cesaret edemeyerek yeniden başımı salladım. Gördüğüm görüntü biraz içimi rahatlatıyordu. Bulunacağını biliyordum, her ne kadar kurtarıcısının Memur Miller’den başka biri olmasını dilesem de ama Muffy ona güvenmişti ve adam da onu önemsiyor görünüyordu. Beni Crocker’a teslim edebilecek olsa da küçük köpeğime iyi

davranacağına inanmak zorundaydım. Bu süreçte bu karmaşadan kurtulmaya odaklanmaya ihtiyacım vardı ki onu yeniden görebileyim.

Dikkatini tırmanmaya veren Mason bir diğer ayak basacak düz nokta bulup bana uzandı ve belimden kavrayıp beni yukarı çekti. “Şu tepeye çıkarsak güvende olacağımızı sanıyorum.”

Kendimi ondan daha az emin hissederek önümüzde uzanan dört metrelik mesafeye göz attım. “Çok yavaş ilerliyoruz.”

Elini bıraktım ve kendimi yukarı itmek için suyun altındaki irice kayalara tutunup tırmanmaya başladım. Montumun kolları anında sırlıslıkla oldu.

“Rose, bu şekilde devam edersen donarak öleceksin.”

“Daniel Crocker’ın beni yakalamasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim.” Yöntemim bizi hızlandırdı ve tepeyi aştığımda karın üstü daha derin bir su birikintisine yuvarlandım. Neyse ki silahı sudan uzak tutabilmeyi başarmıştım.

Mason da peşimden yuvarlandı. “Kahretsin,” diye homurdandı. “Buna hazırlıklı değildim.” Kıyıya çıkıp beni yanına çekti. Kuru olan tek yerim sırtım ve başımdı. Şiddetli bir biçimde titriyordum, bu yüzden Mason kendi bedeni soğuktan sarsılırken kollarını omuzlarıma sardı.

Çantasını omzundan indirdi ve içinden kutsanmış bir biçimde kuru bir battaniye çıkarıp sırtıma sardı. “Nerede olduklarını kontrol etmek için tepenin ucundan aşağı bakacağım.”

Başımı salladım. Onunla giderdim fakat hareket edemeyecek kadar üşümüş durumdaydım.

Çantasını bıraktı ve tüfeği omzuna yerleştirip akıntıya karşı derenin kaynağına doğru ilerlemeye başladı. Usulca dere-

nin sığ kısmından karşıya geçti ve tepenin ucuna yaklaşıırken çömeldi. Ağaçlık alanın yalnızca yedi metre kadar yukarısındaydık fakat bu yine de ona yeterli avantajı sağlıyordu.

Dişlerim şiddetle birbirine çarpıyordu, yine de aşağıdan yükselen sesleri duyabildim.

“Rose!” diye seslendi Daniel. “Neredesin, tatlı Rose’um?”

Kollarımı bedenime dolayıp battaniyeye daha da sıkı sarındım. Mason halen sabit duruyordu, ancak tüfeğin namlusunu kaldırmış olduğunu fark ettim.

“Rose, burada olduğunu biliyorum. Neden beni beklemek yerine savcı yardımcısıyla kaçtın, bebeğim? Geleceğimi biliyordun.”

Sesi yükseliyordu, bu yüzden dehşete kapılarak kucağımda duran tüfeğe uzandım. Bunu gerçekten kullanabileceğimi hiç sanmıyordum ama varlığı kendimi az da olsa kontrol altında hissetmemi sağlıyordu.

“Seni bulacağım Rose. Bundan bir an bile kuşkun olmasın ama bu iş uzadıkça daha da öfkeleniyorum, o yüzden bunu kendin için kolaylaştır ve hemen ortaya çık.”

Crocker burada olduğumuzu biliyor muydu? Sanki bize seslenir gibiydi. Mason’a göz attım, hâlâ çömelmiş halde kımıldamadan duruyordu, yalnızca Crocker’ın ona sataşmasıyla omuzları gerildi.

“O cici avukatı ne kadar çok seviyorsun Rose. Belki de işine son verdiğimde o kadar da cici görünmez.”

Silahı indirdim ve battaniyenin yere düşmesine izin vererek dizlerimin üstüne çömeldim. Teslim olursam bu Mason’ı kurtarır mıydı? Crocker’ın onu serbest bırakacağından kuşkuluydum, ama yine de bu şansı nasıl kaçırabilirdim?

Mason omzunun üzerinden bana baktı. “Hayır!” dedi dudaklarını oynatarak, gözleri öfkeyle parlıyordu. Mason’ın derenin karşısına geçtiği sığ noktaya doğru süründüm.

“Rose, seni bulacağım ve bulduğumda sana bunun bedelini ödeteceğim bebeğim. Yaptığın her şeyin bedelini ödeteceğim.” Sesi öfkeyle yükseldi.

Mason belini bükerek elini kaldırdı. “Sakın hareket etme!” dedi yine dudaklarını oynatarak ama Crocker’ın ona zarar vermesine izin veremezdim.

Aklımdan geçeni fark eden Mason bana doğru süründü ve kıyıda durarak, “Rose,” diye fısıldadı, bakışları çaresizlik yüklü ve vahşiydi. “Yalvarırım otur ve tek kelime etme.”

Yaşlar gözlerimi yakıyordu. “Burada olduğumuzu biliyor, Mason,” dedim zorlukla. “Sana zarar verecek.”

Çenesi kasılırken başını salladı. “Hayır, blöf yapıyor. Yukarıya bakmıyor bile. Sadece bekle.”

Bir metre genişliğindeki akıntıdan karşılıklı olarak birbirimize baktık.

“Rose!” diye haykırdı Daniel hüsrana kapılarak.

Mason hızla gözetleme yerine geri dönüp aşağıdaki manzara baktı. Yaşlar çoktan buz tutmuş yanaklarımı ısıırıyordu.

Mason bana geri döndü ve suyun kenarına çömeldi. Gözleriyle bana yakarıyordu. “Rose, gidiyor,” diye fısıldadı. “Söz veriyorum. Yakında bir ev bulup eyalet polisini arayacağız, anlaştık mı?”

Yaş akıtmamaya çalışırken çenem daha da titriyordu.

“Rose, kahrolası!” diye haykırdı Crocker.

Gözlerimi yumup kıvrandım.

“Burada olduğunu biliyorum! Bunu hissedebiliyorum.”

Crocker'ın sesi aşağıımızdaki alana yayıldı. “Dağılıp onu arayın! Onu...”

“Daniel,” dedi diğer bir adam araya girerek. “Buranın güneyinde izlerini buldular, şehre doğru derenin aşağısında.”

Yüksek sesli bir şaplak ve sızlanmanın ardından ezilen yaprakların sesini duydum. “Beni kızdırmak isteyen başka kimse var mı?” diye gümbürdedi Crocker.

Kimse cevap vermedi.

Ağaçların arasında yankı yapan havlama sesiyle gözlerim kocaman açıldı. Mason'ın dudakları muhtemelen vereceğim tepkiden endişe duyarak aralandı.

Muffy.

“Bu onun köpeği, Muffy... güney yönünde... Rose’la birlikte mi gidip bakın.” Duraksadı. “Siz ikiniz kuzeye ve siz... tepeyi tırmanın.”

Biri bizi bulmak üzereydi.

Bölüm Yirmi İki

Gözleri kocaman açılan Mason eğilerek ve ses çıkarmamaya çalışarak suyun karşı tarafına geçti. Bana ulaştığında kolumu tuttu ve çantasına yönelirken beni beraberinde sürükledi. “Söz ver bana, kendini ele verip ona teslim olmaya çalışmayacaksın. Her ne olursa olsun.”

“Mason...”

“Rose.” Yüzü sertleşti. “Saklanmak için elinden geleni yapacağına dair bana söz vermezsen şimdi yerimden doğrulup Crocker’a burada olduğumu söylerim. En azından sonrasında kaçma şansın olur.”

Parmaklarım eline saplanacak şekilde ona uzandım. “Mason, hayır!”

Her iki eliyle yüzümü kavradı. “Beni kurtarma çabasıyla kendini ele vermek gibi aptalca bir şey yapmandan endişe duyuyorum. Ufacık bir kaçma şansımız varsa birlikte hareket etmek zorundayız. Anlaştık mı?”

Gözyaşlarım genzime dolarken başımı salladım. “Yalnızca senin için korkuyorum, Mason.”

“Ben de senin için korkuyorum ki onu senden uzak tutmak için elimden geleni yapacak olma sebebim de bu ve görünüşe bakılırsa sen de aynı şeyi benim için yapma niyetindesin ama birlikte hareket etmek zorundayız.”

Aşağıımızda kırılan dal seslerini duydum. “Tamam.”

Beni hızla öptü ve dönüp silahla battaniyeyi kapmasının ardından çantasına tıktı. “Hadi gidelim.”

Çantayı omzuna astı, yanımdan geçip çıplak noktalara basmaya çalışarak çalıkların arasından yolunu açarak ilerledi. Uyuşmuş ayaklarımın işbirliğine yanaşması kolay olmasa da onu takip ettim.

Üç dört metre yüksekliğinde bir kayalığa yönelerek hızla ilerledik.

“Burada hiçbir şey yok, Crocker!” diye seslendi biri arkamızdan. Dönüp ona bakma isteğine karşı koydum.

Crocker’ın sesi boğuk bir biçimde tepeye ulaştı. “Aramaya devam edin!”

Kayalığın ucu geriye meylederek dereden saklanacak bir alan yaratıyordu. Mason tırmanmaya elverişli bir nokta buldu ve ifadesini sertleştiren kararlı bir ifadeyle bana doğru uzandı. “Tırman.”

Ayaklarımı hissedemediğimden basacak bir nokta bulmaya çalışarak beceriksizce dediğini yerine getirdim. Kayalık buradan yalnızca üç metre kadar yüksekti fakat tepeye ulaşip sırtüstü uzanırsak Crocker’ın adamları muhtemelen bizi göremeyeceklerdi. Ne var ki tırmanmak için mücadele verirken öyle fena titriyordum ki kayalık yüzeye tutunamıyordum.

Mason önüme geçerek kalan birkaç adımlık mesafeyi tarttı ve kayalığın tepesine ustalıklarla atladı. Dereye doğru göz attı ve gözlerinde panik yüklü bir ifade belirterek elini bana doğru uzattı.

“Çabuk ol!” diye homurdandı.

Elini tuttum ve beni yukarı çekince kayalık yüzey karnımı sıyırdı. Hızla geri çekilip yüz üstü uzandık. Nefesimi düzene sokmak için mücadele verirken kalbim hızla çarpıyor, tüm bedenim hâlâ titriyordu. Mason aşağıya bakarken teskin edici bir biçimde sırtımı okşuyordu.

İzimizi süren adamın belirtisine kulak kesilsem de hiçbir şey duymuyordum fakat Mason’ın başını hareket ettirme şeklinden adamın peşimizde olduğunu biliyordum. Orada öylece en az on dakika boyunca uzandık. Her bir uzvum yirmi kilo ağırlaşmış gibi bir his yaratıyordu. Gözkapaklarım bile ağırlaşmaya başlamıştı, böylece baskın bir uyku çöktü üzerime.

“Rose,” diye fısıldadı Mason kulağıma.

Gözlerimi kırıştıtarak açıp neden yerde yattığımı düşündüm.

“Rose, uyan.”

Beni yana çevirdiğinde yüzüne dik dik baktım. Kafasının etrafında minik kar taneleri uçuşuyordu.

“Gitti. Harekete geçmemiz gerek.”

Yeniden gözlerimi kırıştırdım. Neredeydik? Tam o an içinde bulunduğumuz tehlikeyi algıladım ve yerimden doğruldum ama sarsak ve kaskatıydım.

Üst kolumu kavradı. “Gitti ve güneye yöneldiler. Planımız işe yaradı. Kısmen Muffy sayesinde.”

Crocker, Memur Miller'ı onun peşinden göndermişti. Bu da gördüğüm görüntünün gerçekleştiği anlamına geliyordu. İçimden sessizce şükrettim. "O halde devam etmemiz gerek?"

"Evet." Sesi endişeli çıkıyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Uykulu ve üşümüş."

"Hipotermi belirtileri gösteriyorsun fakat hareket etmemizin yardımı dokunacaktır. Bu kayalıktan iner inmez sana yeniden battaniyeyi vereceğim."

Hızla kayalığın ucuna sokulduk. İnmek çıkmaktan çok daha zorlu olacaktı, özellikle de an itibariyle denge sorunu yaşadığım düşünülürse.

Mason döndü ve bacaklarını aşağı sarkıtıp ayaklarını kayalık yüzeyde sabitledi. Aynı şeyi yaptığımda belimi kavradı ve ayaklarımı sabitlememe yardımcı oldu. Kayalık yüzeyden aşağı inerken bana yardımcı olmak için elimi tuttu.

"Tırmandığımız diğer tepeyi de inmek zorunda kalacak mıyız?"

"Hayır, henüz değil. Bir süre buradan ilerleyebiliriz."

Ayaklarıma patates çuvalı bağlanmış gibi hissediyordum.

Mason çantasını açıp içinden iki battaniye çıkardı. Gözlerimin içine bakarak birini omuzlarıma sardı. "Konuştuğumuz gibi bir ev bulmaya çalışacağız. Soğuktan kaçınmamız gerekiyor."

Çantayı omzuna astı. Parmaklarını parmaklarıma kenetlemesinin ardından yürümeye başladı. Elleri buz gibi olsa da benimkilerden daha sıcak bir his uyandırıyor ve parmaklarımı hissetmeme yardımcı oluyordu.

İlerlediğimiz tepe düzdü ve çoğunlukla çam ağaçlarıyla kaplıydı ki bu da aşağıdan görünmemize mani oluyordu. Yarım saati aşkın bir süre yürümемizin ardından arazi bir yöne doğru eğim kazandı. Kaymaya başladım ama Mason beni sıkıca yanında tuttu.

“Sanırım aşağı inme zamanı geldi.”

Mason sağ taraftaydı, ancak eğim dikti. Bu sarsak halimle aşağı nasıl inebileceğimi bilmiyordum.

İnmeye ilk başlayan Mason oldu, halen elimi tutuyordu ama elimi hızla çekti. Şaşkına dönerek bana baktı.

“İkimizi de düşürecekim. Başka bir fikrim var.” Aklımı kaçırmış olmamdan endişe duymasın diye ona bakarak gü-lümsedim. “Violet’la amcamla halamın arazisinde gezinirdik ve orada da bu gibi tepeler vardı. Tırmanırdık ve sonra ben inmekten korkardım. Violet korkmazdı ama bana hiç bebek de demezdi. Yalnızca elimi tutup bunun bir kaydırak olduğunu ve aşağı birlikte kayarak inebileceğimizi söylerdi.”

“Yani planın kalçamızın üstünde aşağı kayarak inmek mi?”

“Evet. Böylece yüz üstü yere kapaklanmayız.”

Sırıtarak başını salladı. “Daha iyi bir fikrim var. Bir ağaca tutup ardından diğerine hücum etmeye ne dersin?”

Zoraki gü-lümsedim. “Denemeye değer.”

Birkaç adım aşağıdaki bir ağaca uzanıp kollarımı etrafına sararak hücum edeceğim diğer ağacı seçtim.

“Yani Violet seni hep kıskanmadı?” diye sordu Mason hemen yanımdaki ağacın yanında durarak.

Neredeyse kayarak diğer ağaca yapıştım. “Hayır, o en yakın arkadaşımı. Neely Kate’le tanışana dek öyleydi sanırım.”

Mason koşarak birkaç adım aşağı indi ve sonra geriye dönüp bana baktı.

“Gösteriş yapma!”

“Onun en yakın arkadaşıydın demek?”

Diğer bir ağaca hücum ettim. “Emin değilim. Öyle düşünüyordum ama sonradan dediklerini biliyorsun.”

“Her şeye rağmen onun seni sevdiğini biliyorum, Rose.”

“Biliyorum...” Bunun doğru olduğunu bilsem de tutumu karşısında hâlâ mücadele veriyordum.

“Kıskançlık insanlara komik şeyler yaptırır.”

On adım kadar inmemizle geriye yirmi adımlık bir mesafe kaldı.

“Beni incitiyor, Mason. Ne zaman bana yardım ettiğini düşünsem beni aslında arka planda tutmaya çalışıyor.”

“Belki de sana yardım ediyor olduğunu düşünüyordur.”

“Beni korumak için yaptığı şeylerde ısrarcı. Joe, onun kendi ayaklarımın üzerinde durmama izin vermeyerek beni incittiğini söylerdi hep.”

Mason yanımdaki ağaca tutunarak yüzüme baktı. “Sen ne olduğunu düşünüyorsun?”

Bir sonraki ağaca geçtim. “Belki ikisinin bileşimi. Beni incitmeyi amaçladığını gerçekten hiç düşünmedim, ta ki herkesin onun parasını çaldığını inanmasına izin verene kadar. Bunun öncesinde bana yardım ettiğini düşündüğünü sanıyordum.”

“Niyet, Rose. Birinin dosyasını incelerken, özellikle cinayet davalarında, niyete bakarım.”

“Onu tamamen affedebileceğimden emin değilim. Onun

için her şeyden vazgeçtik, buna karşın etrafta dolanıp kasıtlı olarak beni incitiyor.” Diğer bir ağaca hücum edince geriye yalnızca on adımlık bir mesafe kaldığını fark ettim.

Mason peşimden geldi. “Onun için her şeyden vazgeçtik, derken ne demek istiyorsun?”

Ağzım açık kaldı. Bunu neden söylemişim? Ona yalan söyleyemedim ama incinmesini de istemiyordum. Ağaçlar arasında duraksama yapmaksızın doğruca aşağı koştum.

Aşağı ulaşmamla Mason bana yetiştı. “Rose, *biz kim?*”

Gerçeği bilmeyi hak ediyordu, vereceği tepkiden endişe duymama rağmen. “Joe ve ben.”

Yüzü ifadesiz kalırken gözlerini kırptırdı. “Neyden vazgeçtiniz?”

“Mason, bilmediğin şeyler var.”

“Görünen o ki öyle.” Bu sözlerin ardında öfkeden eser yoktu, yine de gözlerinin derinlerinde kaban fırtınayı görebiliyordum. Bu yüzden onu suçlayamazdım.

“Babasının Joe’yu seğımlere katılması için zorladığını biliyorsun fakat bunun nasıl olduğunu sana anlatmadım.”

“Babasının ona karşı geçmişini kullandığını düşünmüştüm.”

Hâlâ orada öylece dikiliyorduk ve rüzgâr ıslak kıyafetlerimi ısırp titrememe neden oluyordu.

Mason battaniyeye daha da sıkıca sarınmamı sağladı. “Yürürken anlatabilirsin.”

Başımı sallayıp ellerini tuttum. “Hayır, bunu anlatırken sana bakmak istiyorum.”

Dudakları endişeyle büzüldü. “Kulağa oldukça ciddi geliyor.”

Derin bir nefes aldım. “Babası ona şantaj yaptı ama bunu yaparken beni ve Violet’la Mike’ı kullandı.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Mike’ın inşaat işi için resmi kurumlara rüşvet verdiği dair sahte kanıtlar öne sürdü.”

Çenesi gerildi. “*Başka?*”

“Violet’in da bir motelden Brody McIntosh’la çıkarken fotoğraflarını çektiymiş.”

“Belediye başkanıyla?”

Başımı salladım.

“Ya seninle ilgili?”

Derin bir nefes alıp verdim. “Daniel Crocker’ı annemi öldürmesi için tuttuğuma dair kanıtlar ayarlamış. Joe’ya, tutuklandığımdan emin olacağını söylemiş.”

Mason ellerini ellerimin arasından hızla geri çekti. “Yani Joe, babasının bu bilgileri ortaya sermesini engellemek için seçimlere katılmak ve senden ayrılmak zorunda mı kaldı?”

“Hayır, adaylığını koymak zorunda kaldı ama ailesi merhamet etti ve onların şartlarına uyum sağladığım takdirde benimle evlenebileceğini söyledi.” Bunu şu an konuşmanın zamanı olmasa da geri dönüşü yoktu. “Giyinip süslenmem ve düzene uygun davranmam gerekecekti. Bruce Wayne, Jonah ve muhtemelen Neely Kate’le görüşmemem. Tüm bu süreçte söyledikleri her şeyi yapmazsam bilgileri ifşa edeceklerini bilecektim ve Joe seçime katılmayı kabul etmezse sonuç yine değişmeyecekti.”

“Ve sen bunu yapamadın, öyle değil mi? Ama bana Joe’nun senden ayrıldığını söylemiştin.”

Gözlerimi uzun bir an yumup sonra yeniden açtım. “Kabul etmemi istedi ve sonra yapamayacağımı fark edince buna bir son verdi.”

Mason beni izliyordu. “O bilgiler uydurmayrsa mahkeme asla öne sürülemezdi.” Sesi yükseldi. “Kahretsin, ben bölge savcı yardımcısıyım, Rose. Dava açmam gerekirdi ve bunu yapamayacağımı biliyorsun.” Gözleri kocaman açıldı. “Bu da onun *gerçek* bir şeyler bulduğu anlamına geliyor.” Duraksadı ve sesini alçaltarak sözlerini sürdürdü. “Violet’in Brody’yle bir ilişkisi var.”

Cevap vermedim.

“Tamam.” Ensesini ovarak uzaklara baktı. “Yani her ikiniz de ayrılmak istemediniz? Bunun için sana şantaj yapıldı, öyle mi?” Sesindeki acıyı duyabiliyordum.

“Mason.”

Öfke dolu gözlerle bana bakmak için döndü. “Bir cevabı hak ediyorum, Rose.”

“Evet, öyle.” Elllerine uzanıp ona tutundum. “Haklısın. Her ikimiz de ayrılmak istemedik ama Jonah’yla konuşmaya başladıktan sonra bir şeyi fark ettim... Joe benim için ailesine karşı gelecek kadar güçlü değildi. Babasının tehdidini gerçekleştireceğinden kuşku yok fakat en başında kendini bu duruma düşüren Joe’ydu ve sonra her seferinde Hilary’ye döndüğü gerçeği var. Hilary’nin yaptığı her şeye rağmen. Bu yüzden fidanlıkta onunla konuşmayı kabul ettim. Hilary’yle nişanlandığını biliyordum ve onları birlikte gördüğümde yattıklarını anladım. Joe’ya pek çok şeyi affedebileceğimi ama bu yüzden onu asla affedemeyeceğimi

söyledim. Özellikle de Savannah'nın başına gelenlerden ve gördüğüm görüntüden sonra.”

“Ne görüntüsü?”

“Geçen ay hastaneyken Joe'yla ilgili bir görüntü gördüm. Bir seçimi kazanıyordu ama evliydi ve Hilary hamileydi.”

Bir şey demedi.

“Biz fidanlıktayken bana, geri dönmemi istediğini söyledi. *Hayır* dedim, Mason.” Yine bir şey demeyince korkunun damarlarıma pompalandığını hissettim. “Mason, seninle birlikte olmak istiyorum. Buna inanmak zorundasın.”

“Tüm bunları bana neden anlatmadın?”

“Sana söyledim. Vereceğin tepkiden korktum.”

Öfkesi kabardı. “Tanrı aşkına, ne yapacağımı düşünüyor-dun? Sana *kızacağımı* mı? *Bağıracağımı* mı?”

“Hayır, ama Joe'nun ailesi sana zaten yeterince zarar verdi. Buna dahil olmanı istemedim.” Sesim çatladı. “Savannah yüzünden çoktan sarsılmış olan kariyerinin daha da fazla zarar görmesini istemedim.”

İfadesi yumuşadı. “Rose.”

“Joe'nun babasının neler yapabileceğini biliyorum, Mason ve onu asla durduramayacağını da. Adam seni Fenton County'ye sürdü. Sen ve Joe yapamadınız ama beni hapisten o kurtardı. Onunla savaşmaya çalışsaydın sana neler yapabileceğini tahmin bile edemiyordum.”

“Rose, bu benim işim.”

“İşini riske atamazdım, Mason. Sen benim için çok şey ifade ediyorsun.”

Uzanıp beni göğsüne bastırdı. “Joe'nun fidanlığı ziyare-

tinin neyle ilgili olduğunu anlıyor musun? Babası ona nasıl davranması gerektiğini anımsatmak için seni yem olarak kullanıyordu?” Duraksadı ve derin bir nefes aldı. “Rose, J.R. Simmons o bilgileri elinde bulundurduğu müddetçe sonsuza kadar arada kalacaksın. Bununla yaşayamazsın. Bununla yaşayamam.”

“Farkındayım ama ne yapacağımı bilmiyorum.” Başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Müdahale etmeye çalışırsan senin için endişe edeceğim.”

“Ben de yapmazsam senin için endişe edeceğim.” Soğuk dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Hadi gidelim. Crocker meselesi çözülür çözülmez J.R. Simmons’ın elinde ne olduğunu bulmanın ve bunların aksini nasıl ispatlayabileceğimizin bir yolunu bulacağız.” İtiraz etmeye çalışsam da bir parmağını dudaklarına bastırdı. “Sessizce hareket edeceğiz, öyle ki yüzüne patlayana dek ona neyle saldırdığımızı anlamayacak.”

Tartışmak faydasızdı, bu yüzden bu tehditten kurtulma fikrinin keyfini çıkardım.

“Ama daha fazla sır olmayacak. Başın belaya girerse bana söyleyeceksin. Güvenliğin her zaman öfkemi hükümsüz kılacak. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca yürüdük. Islak pantolonum bacaklarıma ve uyluklarıma yapışmıştı, uyuşmuş parmaklarım halen sızlıyordu fakat hareket ederken kendimi daha sıcak hissediyordum. Uyku hali de yitip gitmişti.

“Daha ne kadar gitmemiz gerektiğini düşünüyorsun?” diye sordum sonunda, yolun sonunu görememenin yarattığı hüsrarla.

Mason duraksayarak birkaç kaya parçasının etrafından dolandı. “Ormanın içinde yürümek sokakta yürümeye benzediğinden bunu söylemek zor. Bu gibi engellerle uzuyor ve...”

“Ne kadar, Mason?”

“Dört kilometre kadar. Önce doğuya yönelmemiz zaman ve mesafe aldı.”

Kalbim acıdı. “Ve sınıra tahminen yirmi kilometre olduğunu düşünüyorsun? Peki, bir ev bulana dek ne kadar mesafe kat edeceğiz?”

Yavaşladı ve elimi tuttu. “Bilmiyorum. Araziyi doğru anımsıyorsam sınıra doğru ağaçlar sıklaşacak.”

Yorgundum ve donuyordum fakat durmak bir seçenek değildi ve şikâyet etmek de fayda sağlamayacaktı. “Tamam.”

“Yakınlarda bir şeyler bulacağımızı umuyorum,” dedi Mason önümüzdeki ağaçları tarayarak. “Telefonu olan bir ev bulamasak bile ısınabileceğimiz bir yer bulabiliriz belki.”

“Devam etmeyi tercih ederim.” Buralarda oturup Crocker’ın bizi bulmasını beklemek istemiyordum.

“Ayaklarını hissedemiyorsun, ben de öyle. Durmak daha akıllıca olacak.”

“Tamam, ilk önce bir yer bulmamız gerekiyor ve bunu burada dikilerek yapamayız. Hadi gidelim.”

Kar başlamış ve bir süre sonra durmuştu ama hava ağırlaşmıştı ve gökyüzü kararmaya başlamıştı. Mason adımlarını

hızlandırdı. “Havanın kapanmasıyla bilinmeyen topraklarda farkına bile varamadan yolumuzu kaybedebiliriz. Bu bölgede bu çok tehlikeli olabilir.”

İzimizi sürer diye Crocker’ı atlatmak adına arazinin yüksek kesimlerinde kalmıştık, ancak inmeye başladığımızda medeniyet belirtileriyle karşılaşmayı umuyorduk. Sonunda ot bürümüş bir vadiye vardık. Kar toplanmaya başlamış ve yeri neredeyse üç santim kadar kaplamıştı. Bu mesafeden kümelenmiş birkaç yapı görölüyordu. Kalbim umutla sızladı ve bir çiftlik vardı fakat çok geçmeden terk edilmiş olduğu ortaya çıktı.

Yıkık dökük görünen eve yaklaşırken Mason tüfeğini kaldırdı ama namlusu aşağı bakıyordu. “Rose, arkamdan yürü.”

Duruşu değişince kanım buz kesti ve dediğini yerine getirdim. “Bir sorunla mı karşılaşmayı umuyorsun?”

“Hayır, ama güney Arkansas’ın derinlerindeyiz, o yüzden ne olur ne olmaz temkinli davranmak en iyisi.”

Bir şey netti: Ev bundan çok daha iyi günler görmüştü. Ahşap verandası çürümüş ve birkaç penceresi kırılmıştı.

Eve bir metre kadar yaklaştığımızda Mason durdu. “Merhaba!” Sesi vadide yankılandı. “Kimse var mı? Yardıma ihtiyacımız var.”

“İçeride biri olduğunu gerçekten düşünüyor musun?” diye sordum, alçak bir sesle. Evin arka tarafındaki ahır daha da berbat görünüyordu.

“Kim bilir? Ücra bir köşede ve terk edilmiş. Gecekonducular yakalanma riskine girmeksizin burada yaşayabilirler.”

“Ama ev her an yıkılabilirmiş gibi görünüyor. Kalan birileri olsa onarmaları gerekmez miydi?”

“Sanırım, bu ne kadar süre kalmayı planladıklarına göre değişir.”

Rüzgâr yerdeki kar örtüsünü kaldırınca ürperdim.

Mason yeniden seslendi. “Selam! Evde kimse var mı? Ormanda kaybolduk ve birinin yardımına ihtiyacımız var.”

Kimse yanıt vermedi.

Mason verandaya uzanan dört basamağı çıktı ve üzerinde delik olan gevşek yüzeyi adımladı. Paslı menteşelerden sarkan sineklikli kapıyı tıklattı. Kimse cevap vermeyince kapıyı açtı ve ön kapının topuzunu çevirdi. Kapının fazla çaba gerektirmeksizin açılmasıyla giriş boşluğunun yarısına dek ilerledi ve evin olası sakinlerine seslendi.

İçeride gözden kaybolurken alt basamakta durdum. Saniyeler sonra tiz bir ses işittim.

“Mason!” diye bağırdım.

Kapı girişinde belirdi. “Her şey yolunda. Bir kediyi rahatsız ettim. Sanırım evde yalnızca birkaç başıboş hayvan yaşıyor.”

Verandaya çıktım ve gözlerimin karanlığa alışmasına izin vererek ön kapıdan içeri girdim. Ev bacakları kırık bir sandalye ve duvarlara asılı bir çift kanaviçe işi (*Memleket sevgisi gibisi yok ve keseli sıçan: Amerika'nın eti*) dışında boştu. Bunları okuduktan sonra evin neden terk edildiğini anladım.

Evin arka tarafına doğru yürüdük. Mutfak yağmalanmıştı, dolapların yarısı ortalarda görünmüyordu ve kalanların

kapakları da ardına kadar açtı. Aydınlatma armatürlerinin çoğu sökülüştü.

“Burada ne olmuş?”

“Muhtemelen bir cebri icra durumu. Sahipleri her şeyi kaybedeceklerini anlayınca satabilecekleri ne varsa almışlar.”

Böylesi bir çaresizliği hayal dahi edemiyordum.

“Hadi gidip evin diğer kısımlarını kontrol edelim.”

İkinci kata çıktığımızda merdivenin bu kadar iyi bir durumda olmasına şaşırdım. Üç adet boş yatak odası ve ampülü, lavabosu, klozeti olmayan bir banyo bulduk.

Mason koridorda durup üst katı bir kez daha inceledi. “Gecelemek için uygun bir yer gibi görünüyor. Ne yazık ki hiç yemeğimiz yok ama çantamda paylaşabileceğimiz bir şişe su mevcut.”

Başımı salladım. “Kırık sandalyeyi şöminede ateş yakmak için kullanabiliriz sanıyorum ve dışarıda daha fazla odun olabilir.”

“Ateş yakamayız, Rose. Crocker’ın adamlarına bu yeri inceleme sebebi veremeyiz.”

“Ama güneyle ilerlediğimizi düşünüyorlar.”

“Yakında öyle olmadığını anlayacaklar ve sonra dağılıp başka yönler bakacaklar. Emin ol, bizi bulmaları samanlıkta iğne aramak gibi görünebilir fakat karda izimizi bıraktık. İzler onları doğrudan buraya getirebilir.”

Nefesim kesildi. “O halde ateş yakıp ısınabiliriz? Bizi her türlü bulabilme ihtimalleri varsa?” Ateş yakma fikri aklıma düşmüşken ısınma şansından vazgeçemedim. “Soğuk, karlı bir gecede ateş yakacak tek biz olmayacağız gibi görünüyor. Civarda başka evler de var. Biz yalnızca buna denk geldik.”

“Doğru...” dedi tereddüt ederek.

“Karanlıkta bizi aramaya devam ederler mi?”

Kafasını salladı. “Pek emin değilim. Bu zor olabilir ve normalde buna hayır cevabını verirdim fakat her ikimiz de Daniel Crocker’ın normal bir şey yapmadığını biliyoruz. Gerçi, buraya baksalar bile, karanlıkta izlerimizi kaçırmaları da olası.”

“O zaman güneş batınca ateş yakıp, uykuya dalmadan önce de sönmeye bırakalım. Geceyi titreyerek ve açlıktan midem kazınarak geçirmek istemiyorum. Açlık kısmını atlatamayacak olsak da en azından ısınabiliriz.”

Gözlerimin içine uzun uzun baktı.

“Donuyorum, Mason. Isınırsak yarın daha hızlı hareket etme şansım olacak.”

“Haklısın.” Beni usulca öptü.

Dudaklarına doğru gülümsedim. “O halde ateş yakacağız?”

Bakışları ciddileşti. “Sana herhangi bir konuda yasak getirebileceğimi mi düşünüyorsun?”

Gülümsemem yitip gitti. “Evet, beni korumayı düşünüyorsan.”

Kollarını sırtıma sarıp beni yakınına çekti ve beni öyle yoğun bir biçimde öptü ki dik durabilmek için ona tutunmak zorunda kaldım.

Bana bakarak gülümsedi. “Hadi sana şu ateşi yakalım.”

Bölüm Yirmi Üç

Isıtılmamış ev buz gibiydi, ancak dışarıya, keskin rüzgâra adım atmak tam bir şoktu.

Mason içeride durmamı önermiş olsa da ondan ayrı kalmak istememiştim.

Ağaçlık alanın sınırında birkaç irice dal parçasıyla odun bulduk, ancak ateşi tutuşturmak için bir şeyler aramamız gerekti. Sonunda ahırda bir kutu kibrit ve gaz fenerinin yanı sıra üç adet yün battaniye bulduk. Berbat kokuyorlardı ama kurulardı. Burunlarımızın bu kötü kokuya alışacağından emindim.

Şömineyi el yordamıyla yoklarken gaz fenerinin bize yardımı dokundu. Mason sandalyenin bir bacağını parçalara ayırmıştı fakat yavaş yanıyordu, nemli dal parçaları da öyle. Kötü kokulu battaniyelerden birini tutuşturmalık olarak kurban ettik ve sonunda harlı bir ateş elde ettik.

Diğer iki battaniyeyi yere serdim ve sırlı sıklam olmuş ayakkabılarımı çıkarıp ateşin önüne koydum. Kaskatı olmuş

pantolonumu çıkarmak için uzandım. Sabaha kadar kuruyacaklarından kuşkuluydum ama en azından daha az ıslak olacaktı.

Mason şömine tabanına oturup soyunmamı izledi.

Omzumu silktim. “Islak kıyafetlerimizden kurtulursak daha çabuk ısınacağız.”

Gözleri ışıldayarak başını salladı.

Çıkardığımda kot pantolonumu alıp ayakkabılarımın yanına koydu. Montumdan çoktan kurtulmuştum, o nedenle battaniyenin üstünde diz çökmüş halde bluzumu kafamdan sıyırdığımda üzerimde yalnızca sutyenimle külodum kaldı.

Mason da hızla kıyafetlerini çıkardı, sonra çiftliğimden aldığımız battaniyeleri aradı. Beni kollarının arasına çekti ve battaniyelerin üstüne uzandığımızda kol ve bacaklarımız birbirine dolandı. Ayak parmaklarımı onun baldırlarının arasına kaydırdım.

“Ayakların donmuş,” dedi alaycı bir şekilde.

Bu sözleri kınarcasına kaşlarımı kaldırdım. “Biri beni de-rede yürüttü.”

Gülümsemesi soldu. “O konuda özür dilerim.”

“İşe yaradı, öyle değil mi? Onu da hesaba kat.” Ellerimi kollarıyla göğsünün arasına kaydırduğımda buna alışmadan önce refleks olarak geri çekildi.

“Crocker’ın adamının bizi o kayalıkta arayacağından emindim. Dikkatsiz olması iyi bir şeydi, yoksa ölürdük.”

Çatlamış altdudağımı yaladığımda Mason’ın bakışları bu hareketime kaydı. “Bizi yakalamasına izin veremeyiz.”

“Ona bu izni vermeye hiç niyetim yok.” Bedenimi saran

kolları gerildi. “Seni kaybedemezdim. Tanrı, o kadar acımasız olamazdı.”

Fakat Tanrı hayatımın çoğunluğunda bana karşı acımasızca dayranmıştı. Onu şimdi ne durduracaktı?

Dudaklarımı dudaklarına doğru kaldırdım ve göğsünden hafif bir hırıltı yükselene dek onu usulca öptüm. Beni sırtüstü yatırdığında dudakları daha da ısrarcı bir hale büründü. Kollarımı boynuna dolayıp battaniyeyi çıplak sırtına çektim.

Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı, ateşin yaydığı sıcak parıltı yüzünde oynaşıyordu. “Sana âşık olduğumu hissediyorum. Kaçmamış olsak neler yaşanırdı, düşünmeden edemiyorum.”

“Mason, ikimiz de hemfikirdik. Kaçmamış olsaydık ölü ya da daha beteri olurduk, bundan hiç kuşkusuz yok.”

“Seni korumakla yükümlüyüm.”

“Kim demiş? Neden birbirimizi koruyamıyoruz ki?”

Crocker her an ortaya çıkabilir ve beni onun elinden alabilirmiş gibi telaşla öptü. Seviştikten sonra birbirimizin kolları arasında uzandık, şöminedeki ateşin ısıyla halen sıcacıktık. Çok geçmeden uykuya yenik düştüm.

Uyandığımda Mason yanımda değildi ve ateş bir yığın amber renkli korla parlıyordu. Battaniyeyi göğsüme sarak yerimden doğrulup ayağa kalktım.

Mason pencerenin yanında duruyordu, tüfeği omzundaydı. Ay ışığı camdan içeri süzülerek yüzüne hafif bir ışıltı katıyordu. Hareketimi fark edince benimle yüzleşmek için döndü.

“Ne yapıyorsun?”

“Uyuyamadım, o yüzden gözcülük yapıyorum.”

Gökyüzüne bakmak için pencereye doğru eğildim. “Ay çıkmış.”

“Fırtına dindi ve ay ışığı bir belirip bir kayboluyor.” Endişeli görünüyordu. “Daha fazla kar yağmadı, o yüzden ormandan eve uzanan ayak izlerimiz neon tabelalarından farksız.”

“Saatin kaç olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Hayır fakat tahmin etmem gerekirse, üç civarı.”

“Muhtemelen geceleyin bizi ormanda aramayacaklarını söyledin. Hadi bir ya da iki saat daha uyuyalım, sonra gün doğumunda yola çıkarız.”

Tereddüt etti ama elimi ona doğru uzattım. Pencereden son bir kez bakmasının ardından bana doğru ilerleyip tamamen giyinik bir biçimde battaniyenin altına kıvrıldı. Tenime değdiği an ciyakladım. “Üzerindekileri çıkar! Buz gibiler!”

“Beni soymaya çalışıyorsun, Rose Gardner.” Kahkaha atarak gömleğinden kurtuldu. “Ahlaksız bir kadınsın.”

“Beni böyle seviyorsun.” Onu öptüm ve pantolonunun fermuarına uzandım.

“Ne kadar ahlaksız olabileceğine dair hiçbir fikrim yok,” diye inledi, pantolonunu bacaklarından tekmeleyerek çıkarırken.

Onu sırtüstü yatırıp bacaklarımı iki yana açarak üzerine çıkmamın ardından sırnaşık bir biçimde sırttım. “İzin ver de sana göstereyim.”

Birkaç saat sonra uyandığımda Mason çoktan kalkmış, sırtı bana dönük pencerenin önünde duruyordu. Üzerimi giyinirken güneş henüz doğuyordu. Verandaya çıktığımızda

Mason'ın ayak izlerimiz konusunda haklı olduğunu fark ettim. Fazla kar yağmamıştı ve ayak izlerimiz nerede olduğumuzu işaret eden devasa birer ok gibi görünüyordu. Mason boşalmış su şişesine kar doldurdu ve şişeyi yeniden çantasına koydu.

“İki seçeneğimiz var,” dedi. “Vadide güçlükle ilerleyip bir eve rastlamayı umabiliriz ya da saklanmamızın daha kolay olacağı, daha az kar tutmuş olan ormana döneriz.”

“Peşimizde olduklarını düşünmüyorsan vadiden devam edelim. Onlardan daha yavaş olmazsak yakalanmadan önce yardım bulabiliriz. Bu yoldan gittiğimizi fark etseler bile.”

“O halde yolumuza vadiden devam edeceğiz.”

Evden uzanan çakıl taşlı yolda kuzeye doğru ilerlemeye başladık. Başka bir ev ya da yol fark etmeksizin yirmi dakikadır yürüyorduk ki havada bir el silah sesi yankılandı.

İkimiz de gözlerimiz kocaman açılarak olduğumuz yerde donup kaldık.

“O da neydi?” diye sordum nefesim kesilerek.

“Avcılar olmalı.”

“Av sezonu mu?”

“Hayır. Geyik sezonu önümüzdeki hafta ama burası kırsal Arkansas. Bazı vatandaşlar özel mülklerinde kendi kurallarını koymaktan hoşlanıyorlar.”

“Crocker'sa neden ateş etsinler ki?”

Mason ardımızdaki ormana doğru göz attı. “Belki de izlerimizi bulanlar diğerlerini uyarmak istemiştir. Ceptelefonlarının burada çektiğinden şüpheliyim.”

“Ne yapacağız?”

“Avcılarsa, koyu kıyafetler içinde ormana yönelmek vurulmamıza sebep olabilir fakat Crocker’sa, isteyeceğimiz en son şey bizi açık alanda bulması olur...” Duraksadı. “Özetle içgüdülerimize bağlı.”

“İçgüdülerin ne diyor?”

“Daniel Crocker olduğunu.”

“Benimkiler de,” diye fısıldadım, göğsüm patlamak üzereydi.

“Hadi şu tarafa gidelim.” Doğudaki ağaç kaplı tepeleri işaret etti.

Mason arkamda yürümeye başladık. Eğime varır varmaz tepe boyunca paralel yönde hareket ettik. Arazi dikti, bu yüzden ayaklarım birkaç kez tökezledi ve yuvarlanmadan önce dengemi zorlukla buldum.

Sesler tepeye doğru süzüldü. Durdum, kelimeleri seçmeye çalışarak kulak kesildim.

Mason birkaç adım önümdeydi ama arkasını dönüp omzumun üzerinden baktı. Sesler giderek yükseliyor ve daha anlaşılır hale geliyordu.

“Bu yoldan gitmiş...”

“Ayak izlerini görüyorum.”

Mason’ın gözleri kocaman açıldı. “Kahretsin.” Kolumu kavrayıp yukarıya yöneldi. “Daha da yukarı çıkacağız,” dedi nefes nefese. “İzlerimizi bulduklarına göre artık kuzeye yöneldiğimizi biliyorlar. Doğuya ilerleyip geçebileceğimiz başka bir vadi bulursak onları atlatma şansımız olabilir.”

“Orada başka bir vadi var mı?”

“Bilmiyorum ama bölge tepelik ve ağaçlık, yeterince

uzaklaşırsak şüphesiz bir vadi bulabiliriz. Hiç olmadı, bizi bulmalarını zorlaştırmış oluruz. Sen *ne* yapmak istersin?”

Kalbim korkudan hızla çarpıyordu. Mason haklıydı. Crocker’dan kurtulmamıza yardımcı olacak herhangi bir şey en iyi çözümdü. “Doğuya gidelim.”

Elimi tuttu ve tepeyi tırmanmamda bana yardım etti. Burası bir gün önce çıktığımız ve indiğimiz tepeden çok daha dikti. Zirveye ulaştığımızda bayırdan devam etme ya da tepenin diğer tarafına inme seçeneğimiz söz konusuydu.

Mason bana uzun uzun bakıp aşağı inmeye başladı.

Tepenin diğer yüzü deneyimlediğimizin en dikeydi. Tek bir bakış, incelikle aşağı inmeye çalışmaya dair umudumu yok etti. Ağaçlara hücum edip onlardan destek alarak inmeye başladım fakat ikinci ağaca toslamamın ardından kalçamın üzerine oturup Violet’la yaptığımız gibi kaydım ama dibe ulaştığımda planımın akla yatkınlığını sorguladım. Kot pantolonumun arkası ıslanıp çamurlanmıştı. Yine de en azından kırılan kemiğim yoktu ve muhtemelen en hızlı yöntemle aşağı inmiştim.

Bir diğer tepeyi çıkmamız gerektiğini fark edince keyfim kaçtı. Sonraki yarım saati tırmanarak ve düz bir bölgeye ulaşana dek diğer tepeleri inerek geçirdik.

“Yönümüzü değiştirmemiz için iyi bir noktadayız sanırım.”

“Tamam.” Bir ağaca yaslandım. Nefesim kesilmişti ve ellerimle ayaklarım yeniden donmuş haldeydi.

“En azından on beş dakikadır hiç ses duymadık,” dedi Mason. “Sanırım birkaç dakika dinlenebiliriz.” Yanıma geçti. “Oturmak ister misin?”

Başımı salladım. “Yalnızca nefesimi düzene sokmak için zaman tanı.”

Çantasını açıp bana yarı dolu artık erimiş kar şişesini uzattı. Koca bir yudum aldıktan sonra ona geri uzattım. Mason kalanını içti, sonra eğilip şişenin içine biraz daha kar doldurdu.

“Crocker’ı kaybettiğimizi düşünüyor musun?” diye sordum, etrafımızı incelerken.

“Bilmiyorum ama onları yavaşlattık.”

“Crocker birinin onu durdurmasına asla izin vermez.”

Mason cevap vermedi, bunun yerine beni göğsüne çekti. Bedeninin sıcaklığı bedenime işledi ve orada öylece uzunca bir süre durduk. “Gitmemiz gerek,” dedi sonunda alçak bir ses tonuyla.

İstemeye istemeye geri çekildim. “Haklısın ama en azından artık daha sıcakım.”

Kahkaha attı. “Beden ısını nakletme özgeçmişimdeki özel yeteneklerimden biridir.”

Sık ağaç kümesine dalarak dar vadi boyunca kuzeye ilerledik. Kar yüzeye toplanıyordu ama diğer vadide karşılaştığımız kadar yoğun değildi.

“En azından burada fazla kar yok,” dedim. Artık ardımızda kolayca sürülebilir bir iz bırakmıyor oluşumuza minnettardım.

“Tepemizdeki yapraklar oldukça sık. Ormanın derinlerinde olmanın avantajlarından biri.”

Bir saat ya da aşkın bir süre yürümemizin ardından vadi genişlemeye ve ağaçlar incelmeye başladı. Saklanmak için ağaçların yoğun olduğu kısımda kaldık.

Sonraki yarım saat boyunca güçlükle ilerlememizin akabinde Mason durdu ve etrafına bakındı. “Yönümüzü bulmam ve doğru yöne gittiğimizden emin olmam için bana biraz müsaade et.”

Oturup bacaklarımı uzattım ve yanlış yöne gidiyor olabilme düşüncesinin uyandırdığı hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım fakat tepede ilerliyorduk ve yönümüzün gerçekten kuzey olduğundan kuşku duyuyordum. Gerçi yoldan şaşmamız da kaçınılmazdı tabii.

Birkaç dakika sonra yanıma çömeldi ve gözlerimin üzerine düşen bir tutam saç geriye itti. “Ne kadar kötü?” diye sordum.

“Tam olarak kuzeydoğu yönünde ilerliyoruz. O kadar da kötü değil.” Duraksadı. “Biraz dinlenmek ister misin?”

“Yalnızca birkaç dakika daha.”

Konuşmadık ama bu rahatlatıcı bir sessizlikti. Erimiş kar dolu şişeyi içip bitirdik. Ardından ayağa kalktım ve eğilip Mason’ın kalkmasına yardımcı oldum. Elim kavradığında kafamın içi karıncalanmaya, görüşüm bulanmaya başladı.

Etrafım karanlıktı ve kesik kesik soluma sesini duyabiliyordum ki çok geçmeden bunun kendi sesim olduğunu fark ettim. Ellerim arkamdan bağlıydı ve sağ ayak bileğimden bacağıma doğru yakıcı bir acı vuruyordu.

Daniel Crocker’ın sesini duydum. “Bunu uzun süredir bekliyordum, Rose.”

Bir kadının çılgılığı kafamın içinde yankılandı.

Görüntü yitip gitti ve, “Bizi yakalayacak,” derken sendeledim.

Mason bileğimden tutarak dengemi bulmama yardımcı oldu. “Az önce bir görüntü mü gördün?”

Başımı salladım, halen şoke olmuş haldeydim.

“Ne gördün?”

Kelimeleri bir araya getiremeyerek kafamı salladım.

Gözlerine panik dolu bir ifade yerleşirken bileğimi tutuşu sıkılaştı. “Rose!”

Bedenim titrerken yutkundum. “Karanlıktaydın ve ellerin arkadan bağlıydı.” Nefes almak için mücadele verdim ve kendimi bayılacakmış gibi hissederek yeniden çömelip oturdum.

Mason hemen yanıma çöktü. “Başka?”

“Daniel Crocker’ın sesini duydum. Benimle konuşuyordu, sonra bir çığlık duydum.”

“Ne dedi?”

Kafamın içinde yankılanan çığlığı bastırmaya çalışarak gözlerimi yumdum. “Bunu uzun süredir beklediğini söyledi.” Yutkundum. “Bana isimle hitap etti.”

Mason ayağa kalkıp birkaç adım ilerledi, kendi etrafında dönerek araziye göz gezdirdi. “Nerede olduğumuzu gördün mü?”

“Hayır.” Yaşlar yanaklarımdan süzölmeye başladı. “Karanlıktı.”

“Oturuyor muydum yoksa ayakta mıydım?”

“Oturuyordun. Sırtın bir duvara yaslıydı.”

“Zemin ahşap mıydı? Halı var mıydı? Pis miydi?”

Gözyaşlarına boğularak başımı salladım. “Bilmiyorum.”

Karşımda dizlerinin üzerine çöküp ellerimi tuttu. “Evet, biliyorsun. Yalnızca düşün.”

Görüntüde hissettiğim şeye odaklandım. “Sertti. Sanırım ahşaptı ve ortamda tuhaf bir koku vardı. Balık ve hayvan gibi.”

Başını salladı. “Güzel. Başka?”

“Küçük bir alandı. Bir kapının altından hafif bir ışık sızıyordu. Sanırım bir dolaba kapatıldın.” Başımı sallayarak ayağa kalktım. “Bu bize hiçbir şey ifade etmiyor.” Omzundan sarkan çantaya göz attım. “Yeniden bir silah taşımaya başlamak istiyorum.”

Yüzünden türlü hisler geçti.

“Tüfek değil bir tabanca.”

Mason birkaç saniye boyunca bana baktı, sonra çantayı omzundan indirip içinden bir tabanca çıkardı. Nasıl doldurulacağını ve güvenliğin nasıl açılıp kapanacağını gösterek bana yeniden anımsattı. Silahı ondan alırken elimi tuttu ve bırakmadı. “Bana söz ver, Crocker ya da adamlarını hedef alırsan bunu tetiği çekme niyetiyle yapacaksın. Aksi takdirde canından olabilirsin.”

Cevap vermeksizin tabancayı çektim.

“Rose.”

Gözlerinin içine baktım. “Son seferinde tetiği çekmiştim, Mason.”

Yüzümü inceledi. “Onu bacağından vurdun. Bu kez onu durdurmak zorundasın. Onu öldürmek için tetiği çekmek zorundasın.”

Birini kasıtlı olarak vurup vurmayacağımı halen merak ediyordum. Yine de köşeye sıkışırsam yapılması gerekeni yapmayı umuyordum. “Tamam.”

Elimi bıraktığında güvenliğini iki kez kontrol edip tabancayı pantolonumun bel kısmına, sırtımın ortasına sıkıştırdım.

Mason elimi tutmadan önce beni şaşkın bakışlarla izledi. “Hadi devam edelim.”

Parmaklarımı parmaklarına kenetledim. Soğuk tabancanın tenimdeki etkisi kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu ki bu şoke ediciydi. Daniel Crocker’ı vurduğumda farklı bir insan olmuştum. Her ne kadar üzerinden altı aydan az bir zaman geçmiş olsa da azılı bir suçluyu kendisini üst kata sürüklemesi için safça ikna eden kızıdan çok daha olgun hissediyordum kendimi. Aynı şeyi bugün de yapabilir miydim? Yapabileceğimi biliyordum fakat artık tehlikenin daha fazla farkındaydım. Hayatı ve hayatın zevkleriyle hayal kırıklıklarını tam anlamıyla deneyimlemeye başlamadan önce korkularım o kadar sığdı ki.

Dünyam daha küçüktü.

Kaybedecek o kadar az şeyim vardı ki.

Bölüm Yirmi Dört

İkimiz de tükenmiş ve açlıktan bitap düşmüştük, yine de gördüğüm görüntü daha hızlı adımlar atmamıza yetecek ölçüde korkmamıza neden olmuştu. Yeniden tırmanmaya başlamadan önce, arazinin düz olması da yürüyüşümüzü daha kolay hale getirmişti. Sabahın ilerleyen saatlerinde bir dere-nin yanında mola verdik ve biraz su içtik.

“En az sekiz, dokuz kilometre kadar ilerlediğimizi sanıyorum,” dedi Mason sırtını bir ağaca yaslayarak.

“O halde Moore County’ye yaklaşıyoruz.”

“Öyle. Birkaç saat içinde orada olabileceğimizi düşünüyorum. Daha fazla düz arazi ya da bir ev bulabilirsek daha çabuk da olabilir.”

İç rahatlamasıyla derin bir nefes verdim. “Hayatım boyunca burada yaşadım ama Fenton County’nin kuzey ormanlarında bu şekilde kaybolabileceğim aklımdan bile geçmemişti.”

“Dediğim gibi, meth üretim noktalarının burada bulunmasının sebebi de bu.”

Ürperdim. Bir diğer düşman kazanmadan da yeterince düşmanımız vardı. “Hadi gidelim.”

Güneş tepemizde parılıyordu, ki bu hem iyi hem kötüydü. Önceki güne kıyasla daha az üşüyor olsam da erimeye başlamış olan kar adımlarımızı kayganlaştırıyor ve ardımızda çamurlu ayak izleri bırakmamıza yol açıyordu.

Arazi hızla yeniden dikleşti. Sık ağaçlarla bezeli kesimler kar yağışını tuttuğu için daha kolay geçiş sağlıyordu, ancak ne olursa olsun ıslak zeminde yürümekte sorun yaşıyorduk. Diğer bir tepeyi geçtiğimizde inmemiz gereken başka bir dik eğimle karşılaştık.

Dizlerimin üzerine çöktüm. “Nefesimi düzene sokmak için bana biraz zaman tanı.”

“Elbette.” Mason ellerini beline koydu ve tepenin sırtında gezindi. “Sanırım buradan inmek daha kolay olacak.” Sağ tarafımızı işaret ederken altındaki zemin sarsılıp onu da beraberinde aşağı çekti.

“Mason!” O tarafa doğru koştum ve on metrelik toprak setten aşağı yuvarlanıp zemine kapaklanmasını izlerken dehşete kapıldım.

“Mason!” Panik dolu hıçkırıklarımı kontrol altına almayarak çalışarak güçlkle tepeden aşağı inmeye başladım ve kalçamın üstüne kapaklandığımda geri kalan mesafeyi kayarak kat ettim. “Mason!”

Bir yana dönmüş halde kıpırtısız uzanıyordu, kalbim boğazımda çarparak titreyen ellerle ona uzandım, yüzüne bakmak için omzunun üzerinden eğildim. “Mason, konuş benimle.”

Alnındaki kesikten yüzüne kan boşalıyordu ve sağ yanağı çoktan şişmişti. Gözleri kırpışarak açıldı ve yüzü acıyla buruştu.

“Kalkabilir misin?”

“Bana bir dakika ver.” Birkaç saniye süresince gözlerini yumduğunda beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğinden endişe ettim ama sonra gözleri yeniden açıldı. “Yardıma ihtiyacım olabilir. Sanırım kaburgam ezildi.”

Göğsüm sıkıştı, endişem daha da arttı. “Tamam.”

Kolumu omzuna uzatıp usulca oturur pozisyona gelmesine yardımcı oldum. Acıyla haykırdı, hızla nefes alıp vererek gözlerini sıkıca yumdu.

“Bir saniye.” Kıyafetleriyle açığındaki teni çamurla ve yapraklarla kaplıydı.

Saçından bir yaprak aldım. “Oldukça kötü görünüyorsun. İzin ver de bir bakayım.”

Çarpık bir biçimde gülümsedi. “Farklı şartlarda bu kulağa hoş gelebilirdi.”

Gözyaşlarıma karşın gülümsedim. “Alnında ciddi bir kesik var.” Kan yanağından boynuna doğru süzülüyordu. “Kanamayı durdurmak zorundayız.” Yarasına baskı uygulamak için etrafta bir şeyler aradım fakat civarımız yalnızca çamur ve kurumuş yapraklarla çevriliydi. Battaniyeler halen Mason’ın çantasındaydı ama onlar da mikrop yuvasıydı. Montumdan hızla kurtulup bluzumu kafamdan sıyırdım. Soğuk hava çıplak tenime temas edince kollarımdaki tüyler ürperdi.

“Rose, ne yapıyorsun?”

Bluzu katlayıp alnına bastırdım. “Bunu alnında tutabilir misin?”

Yüzünü buruşturarak uzandı.

Montumu aldım ve kollarımı içinden geçirmemin ardından önünü ilikledim. “Başka neren acıyor?”

Yüzüme bakmadan önce duraksadı. “Sağ bacağımı kırmış olabilirim sanırım.”

“Bakmama izin ver.” İki bacağının da önüne uzatmıştı, bu yüzden pantolonunu bel kısmından tutup aşağı çektim.

Mason inledi.

“Özür dilerim,” dedim gözyaşları içinde. Cevap vermedi, o yüzden çoktan şişmiş ve morarmış olan baldırını görmeye yetecek ölçüde pantolonunu aşağı çektim. İncelerken gözyaşlarıma hâkim olmak için mücadele verdim. Buradan nasıl kurtulacaktık?

Mason elimi tuttu. “Rose, dinle beni. Bensiz devam etmek zorundasın.”

Ona inanmaz gözlerle baktım. “Hayır.”

“Çok yakındayız,” dedi. “Bu yönde devam edersen sonunda Moore County Otoyoluna çıkacağını sanıyorum. Yolda birini durdurup her ikimize de yardımcı olmasını sağlayabilirsin.”

“Hayır.” Öfkelenerek başımı salladım. “Seni bırakmaya cağım, Mason.”

Duraksadı. “Yürüyebileceğimi sanmıyorum.”

“O halde sana yardım edeceğim.”

Elimi daha da sıkı kavrayınca yüzünü buruşturdu. “Rose, gitmek zorundasın. Benimle kalırsan gördüğün görüntü bü-

yük ihtimalle gerçekleşecek. Bizi Crocker ve adamlarından uzak tutacak kadar hızlı yürüyemeyeceğim ama sen gider-sen, yardım alabilirsin.”

Panikten başım dönerken daha da fena ağlamaya başladım. “Yapamam, Mason. Ya kaybolursam? Ya nerede olduğunu unutursam? Ya Crocker önce seni bulursa?” Yoluma devam edip onu burada bırakmam imkânsızdı. Yanına oturup ayak-larımı kavuşturdum.

“Ne yapıyorsun?”

“Ayağa kalkmaya çalışmanı bekliyorum.”

“Sana söyledim, yürüyemem.”

“Denemedin bile Mason. Bu işte birlikte hareket edece-ğimiz konusunda anlaşmıştık. Ben hiçbir yere gitmiyorum.”

“Rose.”

Ona sessizce uzun uzun baktım. Homurdanmadan önce, birkaç dakika süresince bu şekilde durduk. “Tüfeğimle çan-tam nerede?” diye sordu, tepeye doğru bakarak.

Ağaçtan geriye doğru eğilerek araziye göz gezdirdim. Çanta, düşüşü sırasında omzundan çıkmış ve aşağı yuvar-lanmıştı. Tepenin dibinde, neredeyse yedi metre kadar öte-mizdeydi. Tüfek de eğimin orta kesimlerinde duruyordu. “Oradalar.”

“Onları buraya getir.”

Tüfeği almak için tepeyi tırmandım ve sonra çantaya yö-neldim. Almak için eğildiğimde, beklediğimden daha faz-la çaba sarf etmem gerekti. Ağırlığıyla bedenim bükülerek Mason’ın yanına ulaştım, çantayı hemen yanına bıraktım. “Tanrı aşkına, bunca zaman bunu nasıl taşıdın?”

“O kadar ağır değil.”

“Palavracı.”

Kahkaha attı, sonrasında acıyla kıvrandı.

Çantanın fermuarını beceriksizce açmaya çalıştığını görünce elini geriye ittim. “Ne istiyorsun?”

“Cephaneyi çık. En çok neye sahip olduğuma bakalım.”

“Neden?”

Yüzü acıyla gerildi. “Hangi silahları yanımıza alacağımızı anlamak için.”

Gözlerim dolarak gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Bu şeyi taşıyamazsın ve ben de taşıyamam. Biraz cephanelikle bir tüfek ve tabancaları alacağız ve su. Geri kalanları bırakacağız.”

“Ama... Crocker ve adamları bulabilirler.”

Beni izlemeye devam etti. “O yüzden bensiz gitmen gerekiyor.”

“O zaman da seni ve çantayı bulurlar.”

“Rose, her halükârda, çok uzağa ya da çok hızlı gidemeyeceğim.”

“O halde fazlasıyla zaman kaybettik. Hangi silahları alacağına karar ver de gidelim.”

Derin bir nefes alıp usulca kafasını salladı.

Cephanelik kutularını yanma boşaltmamın ardından, hafiflemiş olan çantayla tüfeği benim taşımama karar verdi. Örtüleri çıkardı, birkaç cephanelik kutusunu içine koyarak geri kalanını yerde bıraktı.

“Biraz daha hafif olmamız gerekebilir,” dedi tüfeği alarak. Tüm mermileri boşaltıp bana uzattı. “Bunları da çantaya koy.”

Hazır olduğumda bir elini bana uzatıp tüfeğin kabzasını yere bastırdı. “Bunu deneyelim.”

Sağ tarafına çömeldiğimde kolunu omzuma attı. Sol bacağıyla ağırlığını dengeleyerek kendini yukarı çekmek için tüfeğin kabzasını kullandı. Acıyla inledi ve neredeyse sırtüstü devrilecek oldu fakat dizlerimi bükerek ağırlığını karşılayıp onu ayağa kaldırdım.

Sol ayağının üzerinde dururken, kesik kesik soluyarak bir küfür savurdu.

“İyi misin?”

“Bana bir dakika ver,” dedi dişlerini sıkarak.

Onun yanında dururken ağırlığının en az yarısı omzuma biniyordu. Buradan nasıl uzaklaşacağımızdan emin değildim, onu, tüfeği ve çantayı nasıl taşıyacaktım fakat bir yolunu bulacaktık. Başka bir seçim şansımız yoktu.

Fazla mesafe kat etmeksizin en az bir saat yürüdük. Mason giderek güçsüz düşüyordu, yüzü de daha solgundu. Yardım istemek için onu bırakmanın tek seçeneğimiz olup olmadığını düşünmeye başlıyordum ki ağaçların arasında bir ev fark ettim.

“Mason, bak,” diyerek işaret ettim.

Rahat bir nefes verdi. “Beni burada bırak ama tüfeği yanma al.”

“Kapılarına tüfek doğrultmuş halde pek de arkadaş canlısı görünmeyeceğim.”

Başını salladı, çoktan yere doğru eğilmeye başlamıştı. Yere fazla hızlı çarpmaması için ona yardımcı oldum. “Evet, haklısın sanırım ama ıssızlığın ortasında, kapılarında bir ya-

bancının belirmesine nasıl tepki vereceklerinden endişeleniyorum. Bu gibi insanlar bu gibi yerlerde bir nedenden ötürü yaşarlar.”

Ona tüfeği verdim. “Çatışmaya girmeyeceğim, en azından bunu engelleyebilirim. Bir silah taşımazsam daha az şüpheli görünürüm.” Gitmek için döndüğümde elimi kavradı, bu ani hamlesiyle acıdan iki büklüm oldu.

“Dikkatli ol, Rose.”

Eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Olurum.”

Tek katlı çiftlik evi eski ve yıkık döküktü ama önceden karşılaştığımız yapı kadar terk edilmiş görünmüyordu, ki bu beni umutlandırdı. Fırtına için yapılmış ek dış kapıyı tıklatıp çakıl döşeli yolda bir adım geriledim. Beklerken kıyafetlerime göz attım, birden evin sahibine nasıl görüneceğimden endişe duydum. Kıyafetlerimin çoğu çamurla kaplıydı ve montumun kolu Mason’ın alnındaki kesikten ötürü kanlanmıştı.

On saniye sonra kapıyı yeniden, bu kez daha sert şekilde tıklattım. Kimse cevap vermeyince kapıya şiddetle vurup bağırdım: “Evde kimse var mı?”

Saniyeler sonra Mason seslendi: “Kapının kilitli olup olmadığını bak.”

Ağzım bir karışık kaldı. “Diğer ev açıkça terk edilmişti ama burada biri yaşıyor. Tanımadığım birinin evine öylece giremem!”

“Rose, bu acil bir durum. Ben Fenton County bölge savcı yardımcısıyım ve şikâyetçi olunmayacağından eminim. İçeri girmek için ne gerekiyorsa yap.”

Derin bir nefes alıp ek dış kapıyı açtım ve kapı kolunu yokladım. “Kilitli.”

“Arka tarafa geç ve başka bir yerde açık bir kapı olup olmadığını kontrol et. Yoksa bir pencere kırmak zorunda kalacağız.”

Açıkça zorla birinin evine girmeye teşebbüs ettiğimiz için ikimizden de nefret edecektim. Hızlıca bir incelemeyle arka kapının kilitli olduğu ortaya çıktı, yani geriye pek fazla bir seçenek kalmıyor gibi görünüyordu.

Yanına döndüğümde Mason’ın sırtını bir ağaç gövdesine yasladığını gördüm, gözlerini sıkıca yummuştu. Yanına çömelerek elimi tersini alnına, kesik olmayan bir noktaya bastırdım. Gözleri kırpışarak açıldı ve bana irkilerek baktı.

“Her şey yolunda,” dedim, elimi yanağına doğru kaydırarak. “Kapılar kilitli, ama arka kapıda pek çok cam panel var. İçlerinden birini kırıp kapıyı açmak için uzanacağım.”

“Dikkatli ol,” diye inledi. “Camı kır, sonra elini içeri sokmadan önce montunun kol kısmını üzerine çek.”

“Kulağa deneyimli bir suçlu gibi geliyorsun,” diyerek ona takıldım.

Hafif bir gülümseme belirtisiyle dudakları kıvrıldı. “Yardım ve yataklık suçundan.”

“Hemen dönerim.”

Yeterince büyük bir taş bulamadım ama kalın bir dal parçası da işimi gördü. Kırılan cam sesi yüksek sesli bir yankı oluşturdu, bu yüzden birinin ormandan çıkıp üzerimize fırlamasını bekledim ama kimse yoktu ve elimi kesmeden içeri sokmayı başardım.

Kapı modası geçmiş bir mutfığa açılıyordu. Duvarda bir telefon görünce neredeyse iç rahatlamasıyla çığlık atacaktım. Ahizeyi kaldırırken hattın kesik olma ihtimaliyle korkuya

kapıldım ama çevir sesi kulağıma vurdu. Kimi arayacağımı düşündüm birden. 911'i arayamazdım çünkü ihbar büyük olasılıkla şerif departmanına yönlendirilebilirdi ve eyalet polisinin numarasını bilmiyordum fakat eyalet polisinden birinin numarası aklımdaydı.

Joe'nun numarasını çevirdim. Numarasını anımsamama, numarasının hızlı arama tuşu dışında hafızama da kaydedilmiş olmasına şükrettim. Telefonu üç kez çaldı, tam sesli mesajı yönlendireceğimi düşünürken bir adam uyku sersemi bir halde cevap verdi. "Alo?"

"Joe?" dedim, yanlış numarayı çevirmiş olmaktan endişe duyarak.

"Rose?"

Gerçekten telefona cevap vermişti. İçim rahatlayarak ağlamaya başladım. "Joe, yardıma ihtiyacım var. Crocker bizi buldu ve Mason yaralandı..." Son sözlerim neredeyse anlaşılmazdı.

"Rose, sakin ol."

Sesinin benim Joe'uma aitmiş gibi gelmesinden memnundum. Nefesimi düzene sokmaya çalıştım. "Tamam."

"Sakin ol. Ne oldu?"

"Daniel Crocker ben uyurken evime girdi ve bana bir tehdit mesajı bıraktı. Bu yüzden onu yakalayana dek şerif departmanı Mason'la beni öz annemin çiftliğine götürdü. Bize bir koruma bile verdiler. Ne var ki şerif departmanında bir sızıntı var, en azından memurlarından biri Crocker'a nerede olduğumuzu söyledi ve Crocker çiftliğe geldi."

"Ah Tanrım, Rose." Sesindeki şoke olmuş tınıyı duyabiliyordum. "İyi misiniz?"

Yeniden ağlamaya başladım. “Hayır. Dünden beri Fenton County’nin kuzey tepelerinin yarısını aşarak Crocker’dan kaçıyoruz. Bizi yakalamak üzere ama Mason bir tepeden düşüp bacağını kırdı.”

“911’i aradın mı?”

“Hayır, şerif departmanında kimin Crocker’a çalıştığını bilmiyorum. Mason bizzat şerifin bu işe dahil olduğundan şüpheleniyor. Bu noktada yalnızca şerif yardımcısına güven duyuyor.”

“Neredesiniz? Beni nasıl aradın?”

“Bir ev bulduk ama evde kimse yok. Mason bana zorla içeri girmemi söyledi. Moore County sınırının birkaç kilometre yakınında olduğumuzu ve devam edersek otoyola çıkacağımızı düşünüyor.”

“Bulduğunuz arazi nasıl?”

“Yalnızca çam ağaçları ve tepeler var.”

“Ve bir ev? Adresi tespit etmek için etrafına bakın. Belki içeride nerede olduğunuza dair bize ipucu verecek bir şeyler vardır.”

Mutfak tezgâhını taradım ve birkaç posta buldum. Titreyen parmaklarımla yığını inceledim. “Burada bir adres var! 524 Ever Pine Road, Sweet Knob, Arkansas.”

“Güzel! Olduğunuz yerde kalm, Rose. Geliyorum.”

“Eyalet polisini aramalı mıyım?”

“Hayır, ben ilgileneceğim.”

Rahat bir nefes verdim, sonra bir şey aklıma takıldı. “Crocker’ın peşimde olduğunu duyduğuna şaşırmış görünüyorsun. Dün seni aradım ve bir mesaj bıraktım. Almadın mı?”

Duraksadı. “Ne yaptın?”

“Seni aradım ve sesli mesaj servisine beni geri aramanı belirten bir mesaj bıraktım yalvararak fakat şarjı bitince telefonu çiftlikte bıraktık, o yüzden beni arayıp aramadığından emin değildim.”

“O mesajı almadım, Rose.” Sesi dehşete düşmüş geliyordu. “Alsaydım dün eyalet polisini seni aramaları için yönlendirdim.”

Ona sorun olmadığını söylemek isterdim ama *vardı*. Biri suçlanacaktı. “Hilary, değil mi?” diye sordum öfkem kabarak. “Aramamı gördü ve sesli mesajımı sildi.”

“Rose, bilemezsin...”

“*Hâlâ onu mu savunuyorsun?*” diye bağırdım. “Şimdi bile? Bu durumda bile?” Bu yalnızca başka bir ihanetti. “Hayatım tehlike altında ve o sırf kıskançlığından mesajımı silmiş.”

“Hayır. Bunu yapamaz. Kaybedecek çok fazla şeyi var.” Ama sert ses tonunda hafif bir kuşku tınısı duydum. “Ona aramalarımın bir diğerine daha müdahale ederse bunun bizim için hiç de iyi olmayacağını söyledim. Bunu riske atamaz.”

“*Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Ona kaç kez bunu söyledin? Ama bak, şu an hangi noktadasın!*”

Cevap vermedi ki bu yeterli bir cevaptı.

Sırtımı dikleştirdim. “Bana eyalet polisinin numarasını ver.”

“Ne?”

“Beni kurtarmaları için eyalet polisini aramak istiyorum. Sana nasıl güvenebilirim? Hilary evcilik oynamak için evde kalmanı isteyebilir.”

“Gülünç olma, Rose!”

Tüm bu tartışma geriye yalnızca hayal kırıklığı bırakmıştı. “Gülünç olan ben değilim. Bana numarayı ver.”

Takdir edilesi bir biçimde numarayı ezbere söylediğinde rakamları zarfın üzerine karaladım. “Yardımanın için teşekkür ederim. Şimdi kapatıp eyalet polisini aramam gerek.”

“Rose...”

Ama başka bir şey söyleyemeden telefonu kapadım.

Yuvasında duran ahizeye tutunup alnımı üzerine yasladım. Ona dair neden bu kadar hayal kırıklığına kapılıyordum ki? Hilary’yle birlikte olduğunu zaten biliyordum. Fidanlıktaki görüşmemiz bunu yeterince kanıtlamıştı. Joe her seferinde ona geri dönecekti. Posta güvercini gibiydi ve Hilary onun üssüydü. Böyle biriyle, geçmişine mahkûm olmuş biriyle birlikte olamazdım.

Mason’a ihtiyacım vardı.

Derin bir iç çekerek yerimden doğruldum ve eyalet polisini aramak için ahizeyi kaldırdım. Numarayı çevirdim ama hat düşmedi. Ahizeyi yuvasına yerleştirip sonra yeniden kulağıma götürdüm, ama bu kez de çevir sesi yoktu. Yeniden denedim ama nafile.

Paniğe kapılarak telefonu bırakıp hâlâ açık olan arka kapıdan Mason’ı bıraktığım yere doğru fırladım. Ön tarafta, Memur Gyer elinde büyük bir çakı tutarak evden uzaklaşıyordu. Arkasından kesilmiş bir kablo sarkıyordu. Yüzünde aşağılık bir gülümsemeyle bana doğru döndü.

“Rose, görüşmeyeli uzun zaman oldu,” dedi kahkaha atarak. “Bulunması zor bir kadınsın.”

Bölüm Yirmi Beş

Memur Gyer da bu işin içindeydi.

Hissettiğim şoktan sıyrılarak evin arka tarafındaki ağaçlara doğru koştum ama beni hızla yakalayıp bir kolunu belime sararak göğsüne doğru çekti.

“Yeterince kaçtığını sanıyorum, küçük Rose.” Bedenlerimizin arasına uzanıp pantolonumun bel kısmındaki tabancayı çekip çıkardı. “Crocker beni silah saklamaktan hoşlandığın konusunda uyarmıştı. Haklı görünüyor.”

Beni eve doğru sürüklediğinde serbest kalmaya çalışarak tekme savurup kıvrandım. Bacağına sert bir tekme indirmemin ardından homurdandı ve kafasını geriye atarak saçımı avuçladı. Acıyla haykırdığımda kulağıma doğru hırıldadı: “Dün sabah çiftliğine geldiğimden beri başımı belaya sokmaktan başka bir şey yapmadın. Crocker kaçmanıza izin verdiğimiz için hiç mutlu değildi. Bize seni canlı istediğini söylese de nasıl bir biçimde istediğine dair ayrıntı vermedi. İşbirliği yapmazsan hakkından gelemeyeceğimi sakın düşünme.”

Beni neredeyse taşıyarak eve götürürken boynumu eğip çaresizlik içinde Mason'ın halen bıraktığım yerde olup olmadığını baktım. Ondan hiçbir iz yoktu. Memur Gyer beni bir yatak odasına çektiğinde korkum daha da arttı, özellikle de içerideki diğer adamı gördüğümde. Bir ergen gibi görünüyordu ve bir dudağı patlamıştı.

Gyer ona tiksinti dolu bir bakış atarak başını salladı. "Kahretsin, ne oldu sana?"

Adam kıpkırmızı kesildi. "Mücadele etti."

"Nasıl? Bir bacağı kırık ve bir kediyi tekmeleyemeyecek kadar güçsüz görünüyordu." Memur Gyer beni oturturken kasıklarına dirseğimi geçirmeye çalıştım. Haykırmama sebep olacak şekilde kollarımı sırtımda kavuşturdu. "Bu şirret kadınla bizzat ilgilenmem iyi bir şey, çünkü kaçarsa Crocker her ikimizin de canına okur."

Ergen bana göz attı.

Gyer beni kapısı açık bir dolabın içine doğru itti. Mason'ın üzerine düşmemek için mücadele verdim, yüzüstü yerde yatıyordu ve elleri arkasından bağlamıştı.

"Mason!"

"Crocker'ın gelmesini beklerken bir yere kıpırdamayın," dedi Gyer alaycı bir biçimde gülümseyerek.

Sonra dolabın kapısını çarparak kapattı ve bizi karanlığa gömdü.

"Mason." El yordamıyla ona uzandığımda koluna temas ettim.

"Özür dilerim, Rose." Sesi harap olmuş çıkıyordu.

"Sakın özür dileme. Sen yanlış bir şey yapmadın." Sırtını okşadım.

“Birini arama şansın oldu mu?”

Gözyaşlarına boğulmamaya çalışarak gözlerimi sıkıca yumdum. “Evet ama eyalet polisinin numarasını bilmiyordum, o yüzden Joe’yu aradım.”

“Başka bir mesaj mı bıraktın?”

“Hayır, cevap verdi, hatta mutfaktaki bir yığın posta arasında bu evin adresini bile buldum.”

“Peki, yardım gönderecek mi?”

Sessiz kaldım.

“Rose, ne oldu?”

“Bana geleceğini ve eyalet polisini arayacağını söyledi.”

“Peki, sesin neden endişeli çıkıyor?”

“Çünkü dünkü mesajımı almamış. Ona, Hilary sesli mesajımı silmiş olmalı dediğimde onu korumaya geçti. Öfkelendim...”

“Ve?”

“Ve ona gelmek için sıkıntıya girmemesini, eyalet polisini bizzat arayacağımı söyledim. Bana eyalet polisinin numarasını vermesini istedim.”

“Ama arama şansın olmadı.”

Uzun bir nefes verdim. “Evet.”

“Sorun değil. Joe her halükârda onları arayacaktır. Mesajı aldıklarından emin olacaktır.”

İkna olmamıştım ama aksi yaşanırsa olacakları düşünmek de istemiyordum. “Seni hareket ettirmek zorundayız, Mason. Yüzüstü yatıyorsun. Uzanmak mı oturmak mı istersin?”

“Oturmama yardım edebilir misin?”

“Elbette.” Kollarından kavrayıp sırtı duvara yaslanacak

şekilde onu oturma pozisyonuna getirdim. Ellerini çözmeye çalıştım ama plastik kelepçeyle bağlanmıştı.

“Çözemiyorum.”

“Tabancan hâlâ yanında mı?” diye sordu.

“Hayır. Memur Gyer, Memur Miller’a yardım etmek için gelen adam, onu aldı. Crocker silah bulundurabileceğim konusunda onu uyarmış.”

“Memur Gyer mı? Onlardan biri mi?”

“Öyle görünüyor.”

“Hiç şansımız yokmuş.” Sesi tiksinti dolu çıkıyordu. “Tamam. Hadi kendimizi savunabilmemiz için bir yol bulalım. “Askıları kontrol et.”

Ayağa kalktım, yavaş yavaş karanlığa alışan gözlerimle etrafa bakındım. Yedek yatak odasında olmalıydık; raflar çarşafarla doluydu ve birkaç kıyafet tepedeki borudan sarkıyordu. “Neredeyse on kadar plastik askı var.”

“Hiç tel askı yok mu?”

“Hayır.”

“Boru asıldığı kancalardan çıkıyor mu?”

Boruyu kaldırmamla hemen yukarısındaki ahşap rafa çarptım. “Evet.”

“Dikkatli ol,” diye fısıldadı. “Burada bir işler karıştırdığımızı düşünmelerini istemeyiz.”

“Bununla ne yapacağım?”

“Kendini koruyacaksın.”

Haklıydı. Burada sessizce oturup Crocker’ın gelmesini ve öcünü almasını bekleyemezdim ama ölümüne korkuyordum. Boruyu yere bırakıp etrafı biraz daha inceleyince daha

kısa iki boru daha buldum, biri diğerinin üzerine atılmıştı. “Sıradaki?”

“Dolabı araştır ve plastik kelepçeyi kesebilecek bir şey bulup bulamayacağına bak.”

Tüm dolabı araştırdığımda yalnızca daha fazla çarşafa, kıyafete ve doldurulmuş hayvana benzer ama gerçek kürkü olan ve berbat kokan şeylere rastladım.

“Hiçbir şey yok.” Sesim çatladı. Bezgin bir biçimde Mason’ın yanına oturdum. “Mason, korkuyorum.”

“Biliyorum, ben de öyle.”

Ağlamamaya çalışarak kafamı omzuna yasladım. “En çok neden pişmanlık duyuyorum biliyor musun?” diye sordum.

“Neden?”

“Çiftliği daha erken ziyaret etmemekten. Orayı sevdim. Düşünüyorum da... buradan canlı çıkarsak... sanırım çiftliğe taşınacağım.”

Mason yanağını kafama yasladı, zorlukla nefes alıp veriyordu. “Buradan çıkarsak değil, Rose, buradan çıkacağız.”

O kadar emin değildim. “Violet’ı daha önce paylamadığım için de pişmanlık duyuyorum. Bunun olacağı belliydi.”

“Hak etti. Kesinlikle.”

“Ve sana Joe’nun babasından, onun uydurma kanıtlarından bahsetmediğim için pişmanlık duyuyorum.”

“Buradan çıktığımızda, ilgilenmem gereken şeyler listesinin başında yer alacak.” Ses tonu sertti.

Tüm bu karmaşaya bulaşmasını hâlâ istemiyordum, yine de bunu konuşmak için doğru bir zaman gibi görünmüyordu.

“Benim de pişmanlıklarım var,” dedi usulca. “İlk tanıştığımızda sana o kadar kaba davrandığım için pişmanım.”

“Mason...”

“Ve ilk Joe seninle tanıştığı için. Siz ikiniz flört etmeye başladığınızda Henryetta’da yaşıyordum. Teorik olarak, Joe’y-la ilişki kurmadan önce, seninle tanışabilirdim.”

“Ben o zamanlar farklı biriydim, Mason. Beni fark eder miydin, hiç sanmıyorum.”

“Joe fark etti.”

“Çünkü benim bir suçlu olduğumu düşünüyordu. Dikkatini çektim çünkü bu işinin bir parçasıydı. Bunun doğru olmadığı konusunda ısrar ediyor ama muhabbet etmeye başlamadan önce bir aydır evimin yanında yaşıyordu. Annemin cesedini bulmamın ardından kapısını çaldığımda ilk kez konuştuk.”

Bir an için sessiz kaldık.

“Joe’dan pişmanlık duymuyorum,” diye fısıldadım. “O, bugün olduğum kişinin bir parçası.”

Beni alnımdan öptü. “Ondan pişmanlık duymanı asla istemezdim. Bunu kastetmedim. Keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilmiş olsaydık.”

“Joe’yla ayrılmamış olsaydık ne yapardın?”

“Eninde sonunda yoluma bakardım, sanıyorum. Her ne kadar incinmeni asla istememiş olsam da, ilişkinizdeki sorunları görebilmem bana umut verdi, Rose.”

“Biliyorum.”

“Ve Savannah’ya daha iyi bir ağabey olmadığım için pişmanım. Onun daha fazla yanında olabilseydim belki de o kadar kötü seçimler yapmazdı.”

“Mason, muhteşem bir ağabey olduğuna eminim. Öldürüldükten sonra yaptığına baksana. O adamı bulup hakladın.”

“Ve bundan da pişmanlık duyduğumu biliyorsun...”

“Bu kadar pişmanlık yeter,” dedim, iç geçirerek. “Geçmiş i de ğ işt iremeyiz. Yalnızca gelece ğ e do ğ ru bakabiliriz.” Baş ımı çevirip onu usulca ö ptüm.

“Sana bir şey olursa...” Sesi çatladı. “Seninle bir gelecek kurma ş ansına asla sahip olamadığım için piş manlık duyacağ ım ve en büyük piş manlığ ım bu olacak.”

Ben de bundan bizzat ne kadar piş manlık duyacağ ımı göstermek için iki elimle yüzünü kavrayıp onu ö ptüm.

Birden dolabın kapısı ardına kadar aç ıldı ve küçük alana gün ış ığı doldu. Mason’ı geriye itip ö ne do ğ ru çıkarak kapı girişinde kimin durdu ğ unu çözmeye çalış tım.

“Merhaba, tatlı Rose’um.”

Korkudan neredeyse kendimden geçecektim. Bu Daniel Crocker’dı.

Bölüm Yirmi Altı

“Onu benim için ısıttın mı Bay Bölge Savcı Yardımcısı?” diye sordu Crocker, bir kahkaha atarak. Bakışları bana kayınca gülümsemesi kayboldu. “Selam vermeyecek misin Rose? Dikkatli ol, yoksa beni gördüğüne sevinmediğini düşüneceğim.”

Onu en son yakından gördüğümünden farklı gözüküyordu. Koyu kahverengi saçları daha kısaydı ve yüzündeki birkaç günlük sakalı hatırladığımdan daha griydi. Alnında ve dudaklarının çevresinde daha fazla çizgi belirmişti fakat değişimin en büyüğü gözlerindeydi. Daha önce az biraz çılgınlık yüklü olan sert bakışları artık tamamen çılgın bir ifadeye bürülüydü.

Korkudan nefesimin kesilmemesi, bedenimin titrememesi için mücadele verdim.

“Crocker, dinle beni,” dedi Mason, ciddi ses tonunu kullanarak. “Henüz duruşman görülmedi. Senin için bir tür ayarlama yapabilirim.”

Sırıtarak başını eğdi. “Ne gibi bir ayarlama?”

Mason duraksadı. “Haraç kesme ve cinayete teşebbüs suçlarını düşürebilirim.”

Crocker kahkaha atmaya başladı. “Benimle kafa buluyorsun. O senin için yalnızca bunlara mı değer?”

Mason irkildi.

Parmaklarımı koluna sarıp dizlerimin üzerinde doğruldum. “Hiçbir suçu düşürmeyecek. O suçlamaların her birini hak ediyorsun.”

Yüzü çılgın bir sırıtışla parıldadı. “Dönmeden önce birkaç tane daha işleme niyetindeyim.”

“Cinayet suçlamalarını da düşüreceğim,” dedi Mason. “Geriye yalnızca uyuşturucu meselesi kalacak.”

Kolunu daha da sıkı kavradım. “Mason, bunu yapamazsın!”

“Ve kaçtığın için yargılanmayacağından da emin olacağım.”

Crocker onun yüzünü incelemek için başını çevirdi. “Hmmm...”

Mason tüm bunları yapabilir miydi? Tüm şehir bu davayı takip ediyordu. Kariyerini mahvedebilirdi. Benim yüzümden.

“Bu oldukça baştan çıkarıcı,” dedi Crocker. Bana bakarken işaretparmağıyla çenesini sıvazladı. “Yine de uzunca bir süre hapiste kalacağım. Bir kadının tesellisi olmadan... ve ikimiz de kadınları ne kadar çok sevdiğimi biliyoruz.”

Ürperdim.

“Seni burada alıkoyan hiçbir şey yok,” diyerek ısrar etti Mason. “Kaçabilir ve istediğin kadınla takılabilirsin. Rose ve ben eyalet polisini yanlış adrese yönlendiririz. Sana söz veriyorum.”

“Fakat hesaba katmadığın bir şey var,” dedi Crocker, yüzündeki tüm neşe çekilerek. “An itibariyle ilgilendiğim tek bir kadın var.” Elini kaldırıp beni yanına çağırırdı.

İrkilerek gerilediğimde Mason bana siper olmaya çalışarak duvardan hızla öne çıktı. “Eyalet polisi yolda, Crocker. Şimdi gidersen kaçmak için şansın olabilir. Aksi takdirde emin ol, yakayı ele vereceksin.”

Crocker kafasını salladı. “Neredeyse yarım saattir oradasın. Eyalet polisinin şehri tarama şekli düşünüldüğünde yola çıksalardı çoktan burada olurlardı. Blöf yapıyorsun.”

Kalbim sıkıştı. Haklıydı. Şimdiye kadar çoktan burada olmaları gerekiyordu. Bu da Joe’nun onları aramadığı anlamına geliyordu. Öldürülecektik ve buna yalnızca öfkem sebep olacaktı.

“Hadi ama Rose,” diye hırıldadı Crocker. “Beklemekten usandım.”

Uzandım, parmaklarım en kısa olan ahşap boruya temas etti. Üç adamdan kurtulma hayali kurmuyordum, ancak onlar için işleri kolaylaştırmayacaktım.

Crocker dolaba adımını atınca Mason onun dikkatini dağıtarak yolunu kesti. Ayağa kalkarken boruyu havada savurarak var gücümle Crocker’ın midesine indirdim.

Homurtu ve bir ıslık sesi çıkarak sendeledi.

Sırtına vurmak üzere boruyu kaldırdım ama yakaladı ve ellerimin arasından çekerek beni yatağa doğru fırlattı. Yatağın köşesine yuvarlandım ve inleyerek sertçe yere kapaklandım.

Crocker yeniden dolaba yöneldi ve Mason’ı göğsünden tekmeledi.

O tarafa atıldım. “Hayır! Dur!” Mason’ı yeniden tekme-lerken Crocker’ın kolunu yakaladım. “Dur! Ne istersen ya-parım. Yalnızca bırak onu. Lütfen.”

Mason’ın gözleri korkuyla kocaman açıldı. “Rose! Hayır!”

Bana bakmak için döndüğünde halen Crocker’ın koluna asılıyordum. “Benimle işbirliği yapacağını mı söylüyorsun? Her konuda?”

Omuzlarımı dikleştirerek Crocker’ın vahşi gözlerinin içine baktım. “Evet.”

“Rose!” diye bağırdı Mason.

Ona bakmadım. Bakamadım.

Crocker beni dolaptan sürükleyerek çıkarıp kapıyı çarpa-rak kapadı ve topuzun altına bir sandalye sıkıştırdı.

Sırıtarak bana döndü.

“Gitmesine izin vermeni istiyorum,” dedim. “Onu incit-meyeceğine dair söz vermelisin.”

Kafasını tiksinti dolu bir ifadeyle geriye atarken gözle-rinde şaşkınlık dolu bir parıltı belirdi. “Hiçbir şey yapmak zorunda değilim.”

Montumun düğmelerini çözmeye ve kendimi sakinleş-meye zorladım. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacaktım.

Son seferinde bulmuştum. “Bunu ne kadar çok istiyorsun?”

Bakışları elime, sutyenimle çıplak karnımı gözler önüne seren montumun açıklığına kaydı. “Tamam. Burada işimiz bittiğinde ona dokunmayacağız.”

“Rose! Hayır!” diye bağırdı Mason kapalı kapının ardından.

“Onu incitmeyeceksiniz.”

Mason ismimi haykırarak dolabın kapısını yumrukladı.

Crocker kapıya göz atmasının ardından bana sırtıttı. “Hiç-birimiz onu incitmeyeceğiz.”

Birkaç adım ilerleyip kapıya ulaştım. “Hadi baş başa kalabileceğimiz bir yere gidelim.”

Crocker odayı geçip kapıyı çarparak kapadı ve sırtım yüzeyine yaslanacak şekilde beni döndürdü. Göğsünü göğsüme bastırdı. “Bu oda gayet iyi.”

Gözlerim kavrayış ve korkuyla kocaman açıldı.

Eli saçlarımın arasına kaydı ve tuttuğu bir tutamı eline dolandı. “Bunu uzun süredir bekliyordum, Rose.”

Saçımı aniden çekince çığlık atmadan edemedim. Bu gördüğüm görüntüydü.

Gerçek oluyordu.

“Rose!” diye bağırdı Mason, kapıya vurarak.

Crocker sırtıttı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ne kadar ıslak öpüşen bir tip olduğunu unutmuştum, alkolsüzken bile. Korkudan işbirliğini kabul ettiğimi dahi unutmuştum.

“Pek hevesli görünmüyorsun, Rose. Anlaşmamızı çoktan unuttun mu yoksa?” Saçıma yeniden asıldı.

“Hayır,” dedim hırıltılı bir biçimde, korkumu saklayamayarak.

Crocker korkumu besledi, gözleri heyecanla parıldadı. Saçıma bıraktıktan sonra ellerini belime kaydırды ve suratıma bakarak her iki elini tenimde gezdirdi. “Bunu aylardır düşünüyorum, Rose. Pek çok farklı şekilde.”

Kendimi sakinleşmeye zorlayarak gözlerimi ondan kaçırmadım. “Beklentilerim o kadar yüksek değil,” dediğimi duydum.

Ne olduğunu anlayamadan, ellerini geri çekip suratıma bir tokat attı. Acıyla inledim ve Mason'ın devam eden hay-kırışlarını önemsememeye çalıştım.

Crocker parmaklarını kollarıma sapladı. "Bu hiç de işbir-liği gibi görünmüyor, Rose."

"Yalan söylememi ve sana ne kadar iyi olduğunu söyle-memi mi istiyorsun?"

Bana yeniden vurduğunda homurdanmadan edemedim. Crocker'ı kızdırmamam gerektiğini biliyordum, ancak al-ternatifi olmasındansa dövülmeyi tercih ederdim.

Aklımı okumuş gibi montumu kollarımdan sıyırıp bir köşeye fırlattı. "Kıymetli zamanımızı boşa harcıyoruz, tatlı Rose."

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığında bu kez daha hevesli görünmeye çalıştım.

Bir çıkış yolu bulmak zorundaydım. Gözlerimi açtım ve odanın envanterini çıkardım. Bir yatak, bir dolap, pencereler-den sarkan tül perdeler. Üzerinde seramik bir lamba ve eski moda bir çalar saat bulunan bir komodin. Iskartaya çıkmış ahşap zemin. Parçaların hiçbiri bir plana dönüşmüyordu.

Crocker gömleğini çıkarıp göğsü çıplak halde karşımda durdu, midesinde koca bir çürük belirliyordu. Bakışları ba-kışlarımı takip edince kaşlarını kaldırdı. "Bunu yapmaman gerekirdi, Rose." Eğilip boruyu yerden aldı.

Dönüp kapıya doğru koştum. Açmayı başardım ama Crocker beni koridorda yakalayıp duvara yapıştırdı. Panik kanımda yapılanırken boğazıma takılan yaşları yutkunmaya çalıştım.

“Nereye gidiyorsun Rose? İşbirliği yapacağını söylemiştin?”

Kafamı eğip elinde tutmakta olduğu boruya göz attım.
“Canımı yakacaksın.”

Beni kendi etrafımda döndürürken çılgınca sırttı. “Her konuda işbirliği yapacağını söylemiştin.”

Mason’ın hayatı buna bağlıydı fakat ölecek olsam dahi, onun beni o boruyla dövmesine izin verebileceğimden emin değildim. “Fakat öncesinde canımı yakarsan nasıl işbirliği yapabilirim ki?” Sesim titreyişimi ele verdi ama dikkatini çekmiştim. “Beni son gördüğünden beri birkaç şey öğrendim. Artık daha deneyimliyim.”

Boruyu yere fırlatınca koridorun ahşap yüzeyinde tok bir ses yükseldi. “Etkilenmek iyi olurdu.” Kot pantolonumun düğmelerine uzanıp çözdü. “Çıkar şunu.”

Korkumu bastırarak başparmaklarımı pantolonun beline kaydardım.

“Aslına bakarsan...” Joe’nun otoriter sesiyle irkildim. “Üzerinde kalabilir.” Dönüp baktığımda Joe’nun tabancasını Crocker’a doğrultmuş halde koridorun sonunda durduğunu gördüm.

İç rahatlamasıyla inledim.

Joe her ne olursa olsun gelmişti.

“Rose, neden bana doğru gerçekten yavaş bir biçimde gelmiyorsun?” Bakışlarını ve silahını Crocker’ın üzerinden çekmeden birkaç adım öne çıktı.

Dikkatimi Crocker’dan ayırmadan ona doğru ilerledim. Joe’ya ulaştığımda bir kolunu belime dolayıp beni göğsüne çekti.

“Sana vurdu mu?” dedi sert bir şekilde.

Crocker kahkaha attı. “Burada ne yaptığını sanıyorsun McAllister? Son seferinde onun arkasına saklanmıştın. Yine mi aynı şeyi yapacaksın?”

Joe onun üzerine atılmak üzere harekete geçince montundan tutup ona mani oldum. “Hayır! Buna değmez!”

Crocker sert bir kahkaha atarak öne doğru eğildi. “Sen beni vuracak kadar erkek değilsin.”

Joe beni de beraberinde çekerek geriledi. “Erkekliğimi buranın dışında daha geniş bir alanda tartışalım istersen.”

Crocker, bir Noel armağanıymış gibi sırtıtarak Joe’ya doğru ilerledi. “Siz ikinizin ayrıldığını sanıyordum ama onu tutma şeklin bana aksini söylüyor.”

Joe cevap vermedi, bunun yerine ellerimi montundan koparıp beni arkasına itti. “Özel hayatımız seni ilgilendirmez.”

“Son beş ay boyunca ilgimi Rose’a vererek geçirdim.”

Joe gerilince bir elimi omzuna koydum. “Lütfen yapma.”

“Onu dinle, Joe. Senin kıcını tekmeledikten sonra Rose’la kaldığımız yerden devam edeceğiz.”

Joe montunun fermuarını indirmeye başladı. “Bunu giymeni ve dışarıda beklemeni istiyorum,” dedi bana.

“Diğer iki adama ne oldu?”

“Onların icabına baktım.”

Başımı salladım. “Mason’a yardım etmem gerekiyor.”

Crocker alaycı bir biçimde gülümsedi. “Onu dolapta bulduğumda bölge savcı yardımcısıyla takılıyordu. Adamın eli her yerindeydi.”

Joe yeniden gerildi. “Getir onu.”

Beni pis pis süzen Crocker'ın kaşları hayranlık dolu bir ifadeyle kalktı. "Görebileceğin üzere, savcı yardımcısı ona yarı çıplak sahip olup Rose'u bana hazırladı. Onu bu konuda suçlayamam."

Joe'nun yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Yalan söylüyor, Joe! Seni kışkırtmaya çalışıyor!"

"Getir onu," diye hırıldadı yeniden. Silahını Crocker'a doğru salladı. "Koridordan uzaklaş."

Teslim olmuş bir halde ellerini havaya kaldıran Crocker koridorda geri çekilerek oturma odasına girdi.

Yatak odasına koştum ve tokmağın altına sıkıştırdığı sandalyeyi çekip dolabın kapısını ardına kadar açtım. "Mason."

Kapının önünde yatıyordu, ışığın vurmasıyla gözlerini kırıştırdı. "Rose? Çılgılık attığını duydum. Sen nasıl..."

"Joe burada."

"Peki ya eyalet polisinin geri kalanı?"

"Henüz gelmediler."

Onun oturmasına yardımcı oldum. "Canını çok yaktı mı?"

Suratını buruşturarak derin bir nefes almasının ardından gözlerimin içine baktı. "Bu soruyu benim sana sormam gerek."

"Ben iyiyim."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırınca etraflarındaki deri bembeyaz kesildi.

"Plastik kelepçeyi kesecek bir şey bulmam gerekiyor, bu sayede ayağa kalkabilecek kadar dengede durabilirsin."

Başını salladı.

Koridora koştuğumda Crocker halen Joe'ya sataşıyordu. "... aylarca fantezisini kurdum. Bir keresinde..."

Banyoya girip çekmecede küçük bir makas bulduktan sonra plastik kelepçeyi kesmek için hızla yatak odasına döndüm. Kestikten sonra, Mason bileklerini ovuşturup bana uzandı. Orada uzun bir an birbirimize sarıldık, ardından onun ayağa kalkmasına yardım ettim.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım, nefes nefese kalınca.

“Toparlanmam için bana yalnızca bir dakika ver.”

Joe çıplak ellerle Crocker’ın hakkından gelmeden önce ne kadar süre orada kaldığımızdan emin değildim. Sonunda kapıya aksayarak ilerledik ve Mason yatak odası kapısının önünde durdu.

“Montunu giy.”

Montumu giymemin ardından kolunu yeniden omzuma sardı ve birlikte dışarı çıktık.

Crocker dikkatini bize çevirdi. “İşte muhabbet kuşları da burada. Burada olmalıydınız Memur Joe. Bay Bölge Savcı Yardımcısı, Rose’un namusunu korumak için üzerimdeki her bir davayı düşürmek üzereydi. Ona dokunmayacağıma söz verseydim cinayet suçlamalarından bile yırtacaktım.”

Mason bu sözleri umursamadı. “Joe, eyalet polisi ne zaman gelecek?”

“Bilmiyorum. Haber vermesi için şerif yardımcısı Dimler’ı aradım. Zanlıyı ele geçirmek için koordine olduklarını söylemişler.”

Mason’ın bir mutfak sandalyesine oturmasına yardımcı oldum. “Peki, o zaman herkes nerede?” Hırıltılı bir şekilde soluyordum. “Şimdiye kadar burada olmaları gerekirdi.”

“Güzel soru,” dedi Joe, kaşlarını çatarak.

“Rose, üzerini giymişsin.” Dalga geçercesine suratını astı. “Senin o güzel...”

“Kes. Sesini,” diye bağırdı Joe.

Ön kapı açıldı ve şerif yardımcısı Dimler sivil kıyafetlerle içeri girip manzarayı süzdü. “İyi iş, Dedektif Simmons.” Dikkatini Mason ve bana çevirdi. “Mason, sizi hayatta ve iyi durumda gördüğüme sevindim.”

Fakat bir şeyler garipti. Fazla soğukkanlıydı.

Mason da bunu sezdi. Omuzlarının gerilmesinden bunu anlayabiliyordum.

Şerif yardımcısı, Joe’nun yanında durdu ve silahını kılıfından çıkardı. “Neden eyalet polisinden geri kalanlarla birlikte dışarı beklemiyorsunuz ve ben de buradaki işin icabına bakmıyorum?”

Gömleğinin yakasından kısmen sarkmakta olan kolyeyi gözler önüne sererek montunun fermuarını indirdi.

Bu bir Aziz Jude madalyonuydu.

Bölüm Yirmi Yedi

Ağzım açık kaldı.

Joe'nun kaşları kalktı. "Rose, sorun nedir?"

"En başından beri sendin," diyen Mason'ın sesi hayal kırıklığı ve öfkeyle doluydu. "Sızıntı sendin."

Jeff'in çoktan gömleğinin içine sıkıştırdığı kolyesini işaret ettim. "Bir Aziz Jude madalyonu takıyor. Crocker'ın bütün adamları bunlardan takıyor."

Joe başını salladı. "Hayır. Ben gruplarının bir parçasıyken takmıyorlardı."

"Artık takıyorlar. Bunu kendi gözlerimle gördüm ve Jonah da bunu doğruladı."

"Mason sen ciddi ciddi benim Crocker'ın adamlarından biri olduğumu mu söylüyorsun?" Jeff doğal bir şekilde kahkaha attı. Elini göğsüne götürdü. "Biz arkadaşız. Aylardır bu dosya üzerinde beraber çalışıyoruz. Birlikte basketbol oynuyoruz. Kahretsin, evime geldin, beraber Little Rock-LSU

maçını izledik.” Başını salladı. “Ormanda kaybolmak seni biraz paranoyak yapmış ki bu anlaşılabilir bir şey. Bunun geçip gitmesine izin vereceğim. Buna gücenmeyeceğim.”

Mason ikna olmuş görünüyordu. “Onu nereden buldun?”

“Ben iyi bir katoliğim. Her pazar ayine giderim. Şerif departmanına katıldığımda güvende kalmam için büyükannem vermişti.”

Joe dikkatini şerif yardımcısına verip gözlerini kısıtı. “Bu çok garip. Özellikle de Aziz Jude’un kaybolan eşyaların azizi olduğunu düşününce.”

Jeff ona gülümsedi. Ardından Crocker’la aynı anda Joe’nun üzerine atıldılar. Silah ateşlendi ve Mason sandalyeden fırlayıp çılglık atarken beni yere yatırdı. Üç adam boğuşmaya devam etti ve sonra bir diğer silah sesi yükseldi.

“Mason bir silah bulmam gerekiyor,” diye bağırdım.

“Hayır.” Beni yere bastırırken acıyla inledi. “Vurulursun.”

“Joe’yu durdurmaya başarılılarsa başımız büyük belada demektir.” Onu üzerimden ittim. Onu incittiğim için üzgündüm fakat o silahlardan birine ihtiyacım vardı.

“Dışarı bak,” diye seslendi Mason arkamdan. “Beni bulan adam çantayı almadı.”

Arka kapıdan fırladım ve Mason’ın yanından ayrıldığım noktaya doğru koştum. Çanta onun beni beklediği yerin birkaç metre kadar ötesindeydi. Elim öyle fena titriyordu ki çantayı açmak için iki kez zorlamam gerekti fakat içinde tam dolu şarjörlü bir tabanca bulabildim. Birkaç şarjör daha aldım ve içeri girmeden önce ceplerime tıktırdım.

Arka kapıdan içeri süzıldüm ve durumun nasıl değiştiğini ölçmeye çalışırken mutfak masasının arkasına çömeldim. Mason oturur pozisyona gelmişti ve oturma odasıyla mutfak arasında idi. Joe'nun yerde yattığını, yüzünün yediği dayaktan şişmiş olduğunu görünce kalbim ağzıma geldi. Crocker, Joe'nun kaburgalarına bir diğer tekme daha savururken Jeff hemen yanda mutsuz bir şekilde olup biteni izliyordu.

“Elimizde bir bölge savcı yardımcısı ve eyalet polisinden bir dedektif var, Joe'nun senatör adayı olmasını ve babasının çok güçlü bir politikacı olmasını saymıyorum bile, Crocker.” Jeff bir elini saçlarının arasından geçirip bir ısıklık çaldı. “Başımız fena belada.”

“Senin başın çoktandır zaten belada. Bu ikisini öldürüp asla bulunmayacaklarını bildiğimiz tepelere gömeceğiz, ardından Rose'u yanımda götüreceğim.”

İleri fırladım ve silahı Crocker'a doğrulttum. “Seninle hiçbir yere gitmeyeceğim. Şimdi ondan uzaklaş.”

Mason bana bakmak için döndü.

Crocker şaşkın bir ifadeyle gülümsedi. “Rose, partiye dönmüşsün.” Ardından Joe'ya bir tekme daha savurdu.

Joe homurdandı ve yere ağız dolusu kan tükürdü.

Silahı daha da doğrulttum ve Crocker'ın göğsüne nişan alırken parmağım tetikteydi. Mason, Crocker ya da adamlarından birine silah doğrultsam tetiği çekmeye hazır olmam gerektiğini söylemişti. Öyle yapacağımı umuyordum sadece.

“Bana ateş edemezsin,” dedi Crocker. “Bu, nefsi müdafaa değil.”

“Mason?” diye sordum.

“Yap şunu,” dedi tehditkâr bir ses tonuyla.

Crocker bir an şaşırmış göründü fakat sonra meydan okuyarak Joe’yu tekrar tekmeledi. “Beni vurmuyacaksın Rose.”

Elim titredi.

Joe yerde kıvrandı, kendini korumak için kıvrılmış, gözleri kapanmıştı.

Crocker, Joe’ya bakmamı izledi, ardından pis pis sırtarak bana baktı. “Beni vurursan şerif yardımcısı Dimler da seni vuracak. İstedğin şeyin bu olduğunu sanmıyorum.”

Cevap vermedim.

“Çok korkuyorsun Rose,” diye mırıldandı Crocker. “Fakat sorun değil. Bir adamı öldürmek, hayatının akıp gitmesini izlemek kolay değil.”

Midem kasıldı ve bana doğru ilerlemeye başlayınca tereddüt ettim. Artık sadece iki metre uzağımdaydı.

“Vur onu!” diye bağırdı Mason.

“Ne istediğini biliyorum Rose.” Gülümsedi. “Hem bölge savcı yardımcısını hem de McAllister’ı korumak istiyorsun.” Ellerini iki yana açtı. “O zaman gel de kimsenin incinmeyeceği bir anlaşma yapalım.” Bana doğru bir adım daha attı. “Silahı bırakırsan, Dimler erkek arkadaşlarının gitmelerine izin verecek.”

“Peki ya ben?”

Bana kendinden emin bir biçimde sırtıttı. “Sen de gideceksin. Benimle.”

“Hiç sanmıyorum.”

Crocker silaha atıldı.

Derin bir nefes alıp tetiği sıktım. Patlama sesi odayı doldurdu ve Crocker geriye doğru sendeleyip Joe'nun bacaklarına takılarak yere kapaklandı. Silahımı tabancasını bana doğrultmuş olan Dimler'a doğru çevirdim.

Ellerini iki yana açtı, silahı duvara bakıyordu, sonra bana doğru bir adım attı. "Rose." Gülümsedi. "Kaçak bir suçluyu vurmak yanına kalabilir fakat şerif yardımcısını vurmak başka bir şey. Şimdi silahı bırak."

"Mason?" dedim. Sesim korkudan tiz çıkmıştı.

"Onu dinleme."

Jeff'in yüzünde yalvaran bir ifade belirdi. "Rose, bunun nasıl görüldüğünü biliyorum fakat hikâyenin tamamını bilmiyorsun."

"Görünüşe bakılırsa Daniel Crocker'la işbirliği yaparak saklandığımız yeri ona söylemişsin. Peki neden? Neden ona hemen söylemedin? Neden bekledin?"

"Onunla... pazarlık halindeydik ve sebebine gelince... Bir şerif yardımcısının maaşı ne kadar biliyor musun? Pek fazla değil, o kadarını söyleyebilirim. Lanet olsun, çocuğumun bütün o hastane masraflarını nasıl ödeyecektim?"

"Şunu söyle," derken Mason'ın sesi sertti. "Madem beni Rose'la beraber Crocker'a teslim edecektin, neden beni sıztının kaynağını bulmaya ittin?"

Jeff dönüp Mason'a baktı. "Senin bu işe karışmanı istemedim. Sana onu benim korumama bırakmanı söyledim." Silahını tekrar bana doğrulttu. "Ve sana da onu tüm bunlar-

dan uzak durma konusunda ikna etmeni söyledim. İkimiz de bu çatışmayı kimin kazanacağını biliyoruz. Yani bütün bunlardan Mason zarar görürse, bu *senin suçun* olacak.”

Nefesim kesildi.

Silahını üzerimden çekmeksizin Mason’a bir bakış attı. “Crocker, *senin* Rose’la beraber olduğunu bile bilmiyordu. Kahretsin, Crocker onun evini ziyaret edene kadar benim bile bundan haberim yoktu. Asla bu işin içine çekilmeni istemedim.”

Bana doğru iki adım daha attı.

Mason başını salladı. “Fakat soruşturma... sızıntının kaynağı sensin madem, neden bu konuda çalışmamı istedin?”

“Bu yaz benimle yakınlaşman karşısında şaşkındım fakat bunu kendi yararına kullanabileceğimi düşündüm. Her şeyi şerifin üzerine yıkmayı planlamıştım. Ben *senin* arkadaşını Mason. Bu işi aramızda çözebiliriz.”

Mason’ın ağzı açık kaldı. “Eğer buna gerçekten inanıyorsan beni hiç tanımamışsın demektir.”

“Bir kez olsun böyle idealist davranmayı kes,” diyerek çattı ona Jeff. “Gerçek dünya böyle işliyor. İkimiz de işleri devralabiliriz. Sen bölge savcısı, ben şerif olabilirim. Beraber Fenton County’yi yönetebiliriz.”

Mason inanmaz bir biçimde kafasını salladı. “Bunu kabul etmemin yolu yok.”

Jeff bana doğru bir adım daha atıp silahını yere fırlattı.

“Orada dur.” Silahı ona doğru kaldırdım. “Yoksa seni vururum.”

“Öyle mi? Artık silahsızım Rose. Başın büyük belaya girebilir ve bu ikisi...” Pis pis sırtıarak Joe ve Mason’ı işaret etti. “Tam olarak tarafsız tanık sayılmazlar. Biraz hapiste zaman geçirmeye ne dersin?”

Boğazıma takılan korku dolu yumruyu yutkundum.

“Görüyor musun Rose? Beni vurmak istemiyorsun.” Artık aramızda bir buçuk metre vardı ve elini uzatıyordu. “Sadece silahı bana ver.”

“Onu dinleme Rose,” diye homurdandı Mason. “Kimse suçlamada bulunmayacak.”

Dimler taktik değiştirerek dizlerinin üzerine çöktü ve Mason’ı kafakola alıp bedenini onun arkasına sakladı. “Silahı bırak, yoksa onu boğarım.”

Ellerim titredi.

“Sadece onu bırak, sonra da mantıklı bir konuşma yapalım.”

Mason’ın yüzü kızarıyordu.

“Kendi arkadaşını mı öldüreceksin?” diye sordum inanmaz bir biçimde.

“Bana sırtını dönen o.” Bana bakmak için başını eğdi. “Mason’ı ıskalayacak kadar iyi bir atıcı olduğunu sanmıyorum.”

“Doğru,” dedi Joe, zorlukla konuşarak. “Fakat ben öyleyim.”

Bir silah sesi duyuldu. sağ omzundan kan boşalan Dimler inleyerek yere yığıldı.

Mason öne eğilip nefes almak için çabaladı.

Bakışlarım sol dirseği üzerinde doğrulmuş ve sağ elindeki silahı hâlâ şerif yardımcısının üzerinde tutan Joe’ya kaydı.

Önce Mason'a koştum ve silahımı onun yanına yere bıraktım. "İyi misin?"

"İyiyim." Sesi hırıltılıydı. "Joe'ya bak ve onun telefonundan eyalet polisini ara." Silahımı aldı ve kıvranmakta olan şerif yardımcısına doğrulttu.

Yerimden fırlayıp Joe'nun yanına gittim, kanlı ve şişmiş yüzünü görünce içimi bir korku sardı. "Joe." Gözyaşları boğazıma oturdu. "İyi misin?"

Şişmiş bir gözünü güç bela açtı ve kendini zorlayarak oturur pozisyona getirirken inledi. "Bundan daha iyi olmamıştım tatlım." Onun bu tanıdık yakınlığı beni daha da şiddetli bir biçimde ağlamaya sevk etti. "Hey." Elini elimin üzerine koyarken kanlı ve şişmiş eklemeleri ortaya çıktı. "Ağlama. Daha kötüsünü de yaşadım."

"Ne yapmamı istersin?"

"Ayağa kalkmama yardım et, dışarı çıkıp eyalet polisini arayacağım. Telefon dışarıdan daha iyi çekecektir." Mutfağa doğru çekilen Mason'a bir bakış attı.

Mason ona bakarak başını salladı. "Ben de gözümü bu ikisinin üzerinde tutacağım fakat Crocker'ın bir yere gidebileceğini sanmıyorum."

Crocker üzeri kanla kaplı halde yerde yatıyordu. Gözleri açık, yüzü ifadesizdi.

"Onu öldürdüm," dedim ve bu kavrayışla vücudum kendini bırakır gibi oldu.

"Onu buradan çıkar," diye bağırdı Mason.

Joe dengesiz bir biçimde ayağa kalktı ve bana doğru bir

elini uzattı. “Gel tatlım. Biraz temiz hava almak sana iyi gelecektir.”

Yaralı eklemlerine dikkat ederek elini tuttuğumda beni kapıdan çekip ön bahçeye götürdü. Bir ağacın altında bulunan, dökme demir ve ahşap çubuklardan yapılmış bir banka yönlendirdi. “Başını dizlerinin arasına koy,” dedi. “Tıpkı ilk tanıştığımız gece yaptığın gibi.”

Başımı eğdim ve derin derin nefes aldım.

Hemen yanıma oturdu ve sırtımı dairesel hareketlerle yavaşça ovmaya başladı. “Başka şansın yoktu, Rose. Hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim.”

Yanaklarımdan yaşlar süzülerek yerimden doğruldum. “Onun seni öldürmesine müsaade edemezdim.”

Göz kırpıtı ya da şişmiş gözüyle bunu yapmaya çalıştı. “Minnettarım.”

Derin bir nefes aldım.

“Ceptelefonumu pantolonumun cebinden çıkarır mısın?” dedi. “Kendim alırdım fakat...” Kanlı elini gösterdi.

Başımı salladım.

Ayağa kalkıp tam karşımda durdu. Sağ cebine uzandım ve telefonunu çekip dışarı çıkardım. Ceptelefonunu hangi cebinde taşıdığını bilebileceğim kadar yakın olmamız ve fiziksel temas beni huzursuz etti. Yorumda bulunmadan telefonu ona uzattım.

Joe oturup eyalet polisinden yakın dostu Brian’ı aradı ve ona olanları anlattı.

Kapadıktan sonra bana geri uzatınca telefonu kucağımda sıkıca tuttum.

Birkaç saniye boyunca sessizlik içinde oturduk.

“Geldin,” diye fısıldadım. “Çirkin davrandığım ve sana gelmemeni söylediğim halde.”

“Elbette geldim Rose.” Sesi buğulu çıkıyordu. “Nasıl gelmem? Nerede olduğun ya da kiminle olduğun umurumda değil. Bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağım.”

“Teşekkürler.” Yeniden ağlamaya başladım.

Gözlerimin içine bakarak bir elini yanağıma götürdü. “Seni seviyorum Rose ve her zaman seveceğim.”

Bunu tüm kalbiyle söylediğini bildiğim halde yanımda kalacağına güvenemezdim. Hilary biz tanışmadan yıllar önce pençelerini ona oldukça derinden geçirmişti. Gözlerimi yumdum. Bunu şu an yapamazdım. Özellikle de Mason’la paylaştığım onca şeyden sonra. “Joe. Yapma.”

Uzaktan sirenler sesi yükselmeye başladı.

“Yapmak zorundayım.” Eli saçlarımın arasına kaydı ve aramızda sadece bir karış mesafe kalana dek yüzümü yüzüne doğru çekti. “Babamın elindekilerin yalan olduğunu kanıtlamanın bir yolunu bulacağım ve seçimlerden ayrılacağım. Sen bana tüm hayatımdan çok daha fazla şey ifade ediyorsun.”

“Joe.” Başımı üzgün bir biçimde salladım. “Bizim ilişkimiz bitti.”

“Hayır!” Daha ısrarcı hale geldi. “*Bitmedi.* Sadece babam yüzünden ayrıldık. Eğer bu durumu düzeltirsem o artık bir sorun olmaktan çıkacak. Her şey yoluna girecek.”

“Hayır. Her şey yoluna girmeyecek. Hilary her zaman ortada olacak.”

“Ondan ayrılacağım!”

“Ondan kaç kez ayrıldın? Her seferinde geri dönüyorsun. Seninle sadece bir aydır ayrıyız ve iki haftadan az bir süre içinde ona yine geri koştun.”

“Bu hiç adil değil Rose. Sen de şimdi Mason’la berabersin.”

“Aradaki en önemli fark Hilary’nin zehirli olması ve Mason’ın bunun tam tersi olması.” Yutkundum. “Mason beni büyümeye ve geçmişimle yüzleşmeye teşvik ediyor. Zor şeylerle yüzleşebileceğime inanıyor. Bana, fikirlerime saygı duyuyor ve beni dengi kabul ediyor.”

“Benim öyle olmadığımı mı söylüyorsun?”

“Joe...” Onunla yüzleşmek için döndüm. “Beni aylar önce tanıştığın o naif ve masum kadın olarak görüyorsun. Mason beni şu an olduğum kişi olarak görüyor.”

İtiraz etmeye başladı.

“Hayır.” Elimi ensesini saracak şekilde kaydardım, bu hamlemin kendisi bile yakın ve tanıdık bir his veriyordu. “Bu senin elinde değil. Her zaman Violet’ın beni dünyadan korumak istemesine kızıyordun fakat sen de beni dünyadan korumaya çalışıyordun. Yapabileceğimi düşündüğün şeylere hep bir sınır koydun. Mason bunu yapmıyor. Beni mesele her neyse bizzat denemem için teşvik ediyor.”

“Onunla çıkmandan gerçekten rahatsız olmamamı mı bekliyorsun?” diye sordu inanmaz bir biçimde.

İlk olarak başka bir ilişkiye başlayanın o olduğunu belirtmedim. Boğazıma oturan yumruyu yuttum ve sesimi alçalttım. “Bir parçam seni her zaman sevecek Joe fakat aramızdaki şey bitti. Bunu geçtim artık. Sadece senin bir gün Hilary’ye dönüp durmaktan vazgeçeceğini umuyorum. Bundan iyisini hak ediyorsun.” Ayağa kalktım. “Umarım mutlu bir hayatın olur Joe. Umarım aradığın şeyi bulursun.”

Uzaklaşmaya başladım fakat beni bileğimden yakalayıp kendine çektikten sonra kollarını belime sarıp yanağını karnıma yasladı. “Aradığım şey sensin, her zaman aradığım şey sensin.”

Parmaklarım içgüdüsel olarak saçlarının arasında gezindi. Saçlarını geriye itip başını ellerimin arasına aldım. Ağlamaya çalışarak, “O zaman umarım bir başkasını bulursun,” dedim.

Eyalet polisiyle şerif departmanının araçları evin önüne yanaşmaya başladı ve içlerinden memurlar boşaldı.

Joe ayağa kalkıp gözlerinde yaşlarla bana baktı. “Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım.” Ardından polis memurlarına olanları anlatmak için yanımdan ayrıldı.

Bense yeniden eve girdim. Beni görünce Mason’ın gözlerinde endişeli bir ifade belirdi. “Rose, dışarı çık.”

Eyalet polisinden birkaç memur beni iterek içeri girdi ve biri beni kolumdan yakaladı. “Bayan, sizin dışarıda beklemeniz gerekiyor. Burası bir suç mahalli.”

Evet, burası *benim* suç mahallimdi.

Fakat Mason başını sallayarak dışarı çıkmamı işaret etti.

Dışarı çıktım ve yeniden banka oturup dalgın bir şekilde olup biten karmaşayı izledim. Eyalet polisinden bir memur yanıma oturup ifademi almaya başladı. İfademin yarısında ilk yardım ekipleri şerif yardımcısını sedyeyle dışarı çıkarıp ambulansa bindirdiler. Birkaç dakika sonra bir başka ilk yardım ekibi Mason'la beraber dışarı çıktı. Onu sedyeyle ambulansa doğru götürürlerken yerimden fırladım ve yol boyunca uzanıp onun elini tuttum.

“Mason seninle geliyorum.”

Sedyenin başında duran hekim başını iki yana salladı. “Özür dilerim. Arka tarafa sadece hasta binebilir.”

Elimi tutuşu gerilen Mason kadına bir bakış attı ve “Maggie, ya o benimle gelir ya da ben bu sedyeden inerim,” dedi.

“Bay Deveraux...” Maggie itiraz etmeye başlarken bana dik bir bakış attı. “Tıbbi yardıma ihtiyacınız var.”

“O zaman bırak da Rose benimle gelsin.”

Kadın gözlerini kısarak bana baktı. “Bu protokole aykırı.”

Mason bedenini sedyeye bağlayan kemerin tokasına uzandı. “O zaman dur ve beni burada indir.”

İlk yardım ekipleri durdu ve Maggie onu yatırmaya çalıştı. “O bacakla yürüyemezsiniz bile.”

“Eğer bu ambulansa o olmadan bineceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Onu gözümün önünden ayırmadan önce günler geçmesi gerekecek.”

Maggie sedyenin öbür tarafına geçip dik dik bana baktı. “Eğer biraz umurunda olsaydı, kenara çekilir ve tıbbi müdahale görmesine engel olmazdın.”

Diğer yardımcı onu kenara çekti ve birden hararetli bir tartışmaya tutuştular.

Omzumun üzerinden onlara baktım, sonra bakışlarımı yeniden Mason'a çevirdim. "Bayan Deveraux olmak için umut besleyenlerinden biri mi?"

Yüzünü buruşturdu.

"Neden seninle beraber olmanın beni Fenton County kadın nüfusunun yarısına karşı düşman edeceğini düşünüyorum acaba?"

Mason göz kıptı. "Sen ne zamandan beri bir meydan okumadan kaçırıyorsun?"

"Seninle gelmezsem ambulansa binmeyi gerçekten reddedeceksin, değil mi?"

Sırıttı. "Aynen öyle. Ben neredeyse her zaman istediğimi alırım."

Kahkaha atarak başımı inanmaz bir ifadeyle salladım ve onu öpmek için eğildikten sonra dudaklarımın dudakları üzerinde oyalanmasına izin verdim. "O halde nihayet denginize rast geldiniz bayım."

Geri döndüler, ancak Maggie pek de mutlu görünmüyordu. "Bu seferlik sizin için kuralları esneteceğiz Bay Deveraux."

Mason sedyeyle ambulansa bindirilmeden önce bana dönüp *sana söylemiştim* bakışı attı. Başımı sallayarak peşinden araca bindim. Yol boyunca Maggie onun üzerine titredi ve benim orada olmamı, el ele tutuşmamızı, hararetli bir biçimde flört etmemizi görmezden geldi.

Hastaneyi vardikten sonra çalışanlar Mason'ı acil servisin teşhis odasına aldılar ve ben de yatağının yanı başına

yerleştim. “Bunun bir ay önce yaşandığını hatırlıyorum fakat o zaman yataktaki bendim.”

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Bunu alışkanlık haline getirmemeliyiz.”

“Anlaştık.”

Başımı koluna yasladım.

“Joe seni hâlâ seviyor,” diye fısıldadı Mason kulağıma.

“Biliyorum,” diye fısıldayarak cevap verdim.

Bir an sessiz kaldı. “Senin mutlu olmanı istediğimi biliyorsun Rose.”

Başımı kaldırdım. “Bu da ne demek oluyor?”

“Bu, benimle beraber olma konusunda kendini bana karşı borçlu hissetmemen gerektiği anlamına geliyor. Ondan ayrılmak istemediğini biliyorum.”

Onu öpmek için uzandım. Başımı kavrayıp öpüşünü derinleştirirken beni olduğum yere mıhladı.

“Benden öyle kolay kurtulamazsın. Ben tam olarak olmak istediğim yerdeyim Mason.” Etrafıma bakarken gözlerimi devirdim. “Belki tam olarak burada değil ama en azından senin yanında.”

Ciddi görünerek gözlerimin içine baktı. “Emin misin?”

“Hayatımda daha önce hiçbir konuda bu kadar emin olmamıştım.”

Beni birkaç dakika daha boyunca öptü, ta ki bir hemşire yüksek sesle boğazını temizleyene kadar. “Tamam, muhabbet kuşları. Sizler ateşi körüklemeden de etrafta yeterince söylenti uçuşuyor.”

Kızarak başımı kaldırdım.

“Ne gibi?” diye sordu Mason.

“Delice âşık olduğunuz gibi.”

Alaycı bir biçimde, “Bu epey hızlı oldu,” dedim ve Mason’a bakmak için döndüm fakat yüzündeki ifade bana bunun *doğru olduğunu* söylüyordu. Mason bana âşıktı. Büyük ihtimalle aylardır öyleydi.

Mason belimi sıkıca kavradı.

“Ah, siz ikiniz ben Bay Deveraux’yu röntgen çekimine götürürken birkaç dakika ayrılmak zorunda kalacaksınız.” Kapıya yöneldi. “Sizinle eve döneceğini sanıyorum, Bayan Gardner?”

Mason rahatsız olmuş görünüyordu fakat ona usulca gülümsedim. “Evet.”

Hemşire gidince Mason elimi yakaladı. “Rose buna gerek yok. Annemin gelip yardım edeceğinden eminim.”

“İyi. Çiftliğe taşınmada bize yardım edeceğini düşünüyor musun?”

“Ne?”

“Az önce söylediğimde ciddiydim. Çiftliğe taşınmaya karar verdim. Kalacak bir yerin olmadığına göre benimle kalmanı istiyorum.”

Ağzı açık kalırken duraksadı.

“Kalıcı olmasına gerek yok Mason. İyileşene kadar benimle kalabilirsin ya da yaşayacak yeni bir yer bulana kadar fakat benimle kalmanı istiyorum. *Seninle* orada olmak bana çok doğru görünüyor. Evim gibi.”

“Rose... ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“O zaman sadece evet de.”

Gülümsedi, yüzünden mutluluk akıyordu. “Evet.”

Ardından onu öperek anlaşmamızı mühürledim.

Bölüm Yirmi Sekiz

İki hafta sonra kamyonetimi Bruce Wayne'in, Mary Louise'in evinin önüne park etmiş olduğu külüstür Pinto'sunun arkasına yanaştırdım. Araçtan indim ve topuklu çizmelerimle bahçeyi geçerken montumun önüne ilikledim.

Bruce Wayne arka bahçede, elinde kürekle öne doğru eğilmiş, Mary Louise'in yeni süs havuzunun temelini kazıyordu. Çimlerin üzerine spreyci boyayla oval bir şekil vermiş, kazdığı toprağı yığmak için de hemen yan tarafa bir muşamba sermişti.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum.

Bruce Wayne başını kaldırdı. "Sizin hastaneye uğrayacağınızı sanıyordum Bayan Rose."

"Öyle yapacağım ama öncesinde durup seni görmek istedim."

Kazma işine son verip küreğine yaslanarak bana mahcup bir ifadeyle sırtıttı. "Tekrar kaçmayacağıma dair size çoktan söz verdim. Günde iki kez beni yoklayıp durmanıza gerek yok."

“Evet tabii fakat bunu bana daha önce de söyledin, sonra yeniden ortadan kayboldun.”

Kıpırdanarak bakışlarını yerdeki toprak yığınınına çevirdi. “Bunu senin için yaptığımı sana zaten söyledim.”

“Biliyorum... ve teşekkür ederim.” Aramızdaki mesafeyi kapattım ve ona sarıldım. Bir saniye boyunca kasılmış bir halde öylece kaldı. Ardından sırtı biraz gevşedi.

“Önemli değil,” diye mırıldandı beni kendinden uzaklaştırırken.

“Beni korumak adına Daniel Crocker’ı gözetlemek ve bunun için kılık değiştirmek? Ben buna *önemli değil* demedim. Sen kendini tehlikeye attın, Bruce Wayne.”

Gözlerimin içine baktı. Onunla paylaştığımız nadir göz teması anlarından biriydi. “Arkadaşlar birbirlerini kollarlar.” Başını çevirip yutkundu. “Bunu bana sen öğrettin.”

Yanağına bir öpücük kondurdum. “Evet, öyle. Bruce Wayne...” Boğazıma oturan yumruyu geçiştirdim. “Biz de öyleyiz.”

Kazma işine geri döndü. “Seni korumak için bildiğim tek yol buydu.”

Crocker’ın adamları onu hapisten kaçırmayı planlarken Bruce Wayne’i Weston’s Garage’a götürüp benim hakkımda bilgi vermeye zorlamışlardı. Onlara zararsız olduğumu düşündüğü belirtmiş, önemli gördüğü konularda onları yanıltmış ve açık açık yalan söylemişti fakat Crocker beni bulamama konusunda öfkelenince sinirinin büyük bir kısmını Bruce Wayne’den çıkarmıştı. Döndüğü ilk hafta bedeninde taşıdığı morluklar bunun kanıtıydı.

“Geri dönmene sevindim,” derken yanağımdan süzülen yaşı sildim. “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim.” Başını kaldırıp bana bakmayı reddediyordu.

“Yarın görüşürüz.”

“İyi geceler. Neely Kate’e selamlarımı ilet.”

“İletirim.”

Elimde hediye paketiyle hastaneye vardığımda Neely Kate doğum katındaki bekleme odasındaydı. Beni gördüğünde heyecanla ciyakladı. “Neredeyse zamanı geldi! Geç kaldın!”

“Sadece beş dakika. Bruce Wayne’e uğradım.”

Sırıttı. “Zamanında gelmiş olsaydın onu kollarıma beş dakika önce almıştım bile.”

“Bebegin bir yere gittiği yok,” diye takıldım ona.

“Çok hızlı büyüyorlar Rose.” Koluma girdi. “Hadi gel artık!”

Heidi Joy’un odasına ulaştığımızda kapı aralıktı ve hem anneyi hem de bebeği görebiliyorduk.

Geldiğimizi duymuş olmalıydı çünkü gülümseyerek başını kaldırdı. “Hey siz ikiniz, içeri girin. Onu daha yeni uyuttum.”

Kapıyı iterek açtığımda Neely Kate hemen yatağın yanına doğru fırladı. Heidi Joy ipeksi pembe bir gecelik giymişti, bebekse yumuşacık pembe bir kundağa sarınmıştı. Arkadaşımın yüzü mutlulukla parlıyordu.

“O kadar tatlı ki...” Neely Kate’in içi içine sığmıyordu. “Doğum zorlu muydu?”

Heidi Joy, bebeğinin küçük yuvarlak suratı görmek için

aşağı baktı. “Altıncı çocuğum olabilir fakat bugüne kadarki en zorlu doğumumdur. Tam doğum zamanı ev taşımak da cabası. Andy işten kaçmak için erken doğurduğumdan emin. Bu da onun *ne kadar bilgisiz* olduğunu gösteriyor.” Kaşlarını çatı. “Hangi kadın ev taşımaktan kaçınmak için kendini yirmi beş saatlik bir doğuma sokar ki? Şimdi annesi çocukları geri dönülemez bir biçimde şımartırken Andy gidip eşyaları istediğim yerlere koyacak.” Bebeğin yüzüne baktı. “Her neyse, zaten bu bebeğin hiç gelmeyeceğini sandım fakat kendine uygun bir zamanda çıkıp geldi işte.”

“Adı ne?” diye sordu Neely Kate.

“Clementine. Clementine Joy.”

“Onu kucağıma alabilir miyim?”

“Elbette.” Heidi Joy bebeği yatağın yanında oturan Neely Kate’e uzattı.

“Ne kadar tatlı...” diyen Neely Kate parmağını bebeğin minik avucuna sıkıştırdı.

Yatağın ucuna oturup Heidi Joy’un yüzünü inceledim. “Kendini nasıl hissediyorsun? Gerçekten?”

“Yorgun ama mutluyum.” Öne doğru eğilerek sırtı. “Özellikle de artık tüplerimi bağlattığım için. Daha fazla bebek yok.”

“Senin adına sevindim. Her iki konuda da.” Ona hediyesini uzattım. “Aç bakalım ama bu, Andy’yle senin için. Clementine için değil.”

Paketi açtı, küçük kutunun içinden kupon defterini çıkarırken sırıyordu. “Bedava bebek bakıcılığı mı? Buna bayıldım!”

“Beni ne zaman ihtiyacın olursa arayabilirsin.”

Yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. “Mason da seninle beraber gelecek mi?”

“Bilmiyorum.” Ben de ona gülümsedim. “Belki. Koltuk değnekleriyle tahmin ettiğimizden çok daha iyi geziniyor fakat ameliyatının ertesi günü işe geri döndü. Kendine iyileşmek için zaman tanımadı, o yüzden gerçekten tükenmiş oluyor.”

Neely Kate’in dikkatlice alınmış kaşları havaya kalktı. “Pilin bitmesinde parmağının olmadığından emin misin?”

Kızarak bakışlarımı kaçırdım.

Heidi Joy elimi yakaladı. “Her ikiniz de hayatta olduğunuz için şanslısınız.”

Kâbusu geride bırakmaya çalışarak iç çektim. “Biliyorum. Mason yanımda olmasaydı bununla nasıl başa çıkabilirdim bilmiyorum.”

“Sen de onun hayatını kurtardın,” diye ekledi Neely Kate.

“Birbirimizi kurtardık.” Hatta düşününce, bunu pek çok biçimde yapmıştık.

“Peki Joe?” diye sordu Heidi Joy.

Dudaklarımda kederli bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Aramızdaki her şey bitti. Benim kararım.”

Neely Kate ayağa kalkıp bebeği bana uzattı. “Onu tutmak ister misin?”

“Evet.” Clementine’i kucağıma aldım ve kollarımı etrafına doladım. “O çok güzel, Heidi Joy.”

“Belki sen de Mason’la evlenir ve birkaç çocuk yaparsın,” dedi Heidi Joy.

“Belki...”

“Ah ama ilk bebeği olan o olmayacak,” dedi Neely Kate bilmiş bir ses tonuyla.

Bakışlarımı onun parıldayan yüzüne çevirdim.

“Hamileyim! Bu sabah öğrendim.”

Sevinçle ciyakladığımızda bebek kıpırdandı fakat tekrar yatışana kadar onu kollarımın arasında salladım.

“Sanırım seni hasta eden o tavuk kanatları değildi,” dedim.

Sızlandı. “Yardımcı oldukları da söylenemez.”

“Bebeğin beklenen doğum tarihi ne zaman?”

“Haziran.”

Heidi Joy eliyle işaret etti. “Kızım, epey terleyeceksin, yine de ağustos ayında olabilecek kadar kötü değil. İnan bana. Biliyorum.”

Bebek kıpırdandı, yüzünü yine türlü ifadelere soktu ve sallayıp pıspışlarken onun o tatlı bebek kokusunu içime çektim.

“Bu işte doğal bir yeteneğin var Rose,” dedi Neely Kate.

“Yeğenlerimle yeterince pratik yapıyorum.” Başına bir öpücük kondurup bebeği Heidi Joy’a geri uzattım. “Belki bir gün,” dedim.

Ayağa kalkmadan önce iki arkadaşımın hamilelik ve doğum hakkında on dakika süren konuşmasını dinledim. “Mason işten çıkmadan önce eve gitmeli ve toparlanmalıyım. Kendini fazla zorluyor. Hem her şeyi ne kadar çabuk toparlarsam o kadar çabuk çiftliğe gidebilirim.”

Heidi Joy bileğimi yakaladı. “Gerçekten mutlu görünüyorsunuz Rose.”

“Biliyor musun? Gerçekten öyleydim. Kimin aklına ge-

lirdi ki?” Gülümsedim ve bebeğin başına son bir öpücük kon-
durmak için öne doğru eğildim. “Sonra yeniden görüşürüz.”

Arkadaşlarıma son bir bakış attıktan sonra odadan çıktım
ve Violet’ın bana doğru yürüdüğünü görünce şaşırdım.

“Rose.”

Kendimi tuhaf hissederek karşısında durdum. Tartışma-
mızdan beri neredeyse hiç konuşmuyorduk. Bunu düzeltme-
miz gerektiğini biliyordum fakat ne zaman denesem Violet
konuyu geçiştiriyordu.

Şık görünen yeşil bir elbise giymişti ve elinde beyaz kâ-
ğıtla pembe kurdeleye sarılı bir hediye tutuyordu.

“Çok hoş görünüyorsun, Vi.” Bu doğrudu. Magazinden
fırlamış bir model olabilirdi.

Violet eteğini düzeltti. “Teşekkürler, sen de öyle. Topar-
lanma nasıl gidiyor?”

“İyi. Bitmek üzere. Haftaya sen taşınacağın zaman gitmiş
oluruz.”

“Mason bacağında atel varken sana yardımcı olabiliyor mu?”

“Elinden geldiğince yardımcı oluyor fakat şerif depart-
manındaki sarsıntı ona birçok ilave iş çıkardı.” Arkadaşının
ihametinden ötürü duyduğu üzüntüden söz etmiyordum bile.

Violet dudaklarını onaylamaz bir şekilde birbirine bastırdı.
“Sürekli çalışıyor Rose. O bir işkolik.”

Omuzlarımı dikleştirdim. “Onun ciddi bir işi var.”

Başını biraz yana eğdi ve gözlerini iğneleyici bir tavırla
kıstı.

“Sadece onun daha çok evde olması gerektiğini düşünü-

yorum. İlişkiniz henüz yeni ve o açık bir şekilde sana deli divane oluyor fakat Joe da öyleydi ve bak sonra neler oldu.”

Göğsümde bir öfke kabardı. “Ne demeye çalışıyorsun Violet?”

Gözleri kocaman açıldı. “Hiçbir şey.”

Ellerimi belime koydum. “Beraber olduğum hiç kimseyi onaylamayacağını biliyorum, Vi. Bana karşı neden bu kadar acımasızsın bilmiyorum fakat Jonah bunu çözmenin bana bağlı olmadığını anlamamı sağladı.” Ona doğru eğilerek sesimi alçalttım. “Ama bil ki neşemi kaçıramayacaksın. Sana bu gücü vermiyorum. Onayını ve desteğini istesem de buna gerçekten *ihtiyacım* yok.”

Çenesini kaldırdı ve bakışlarıma karşılık verirken gözlerinde üzüntülü bir ifade belirdi. “Haklısın. Özür dilerim.”

Ağzım açık kaldı.

“Yakın zamanda bir özeleştiride bulundum.” Bakışlarını yere çevirdi. “Bunu sana henüz söylemedim çünkü herhangi bir yere varıp varmayacağını bilmiyorum fakat Mike ve ben bir evlilik danışmanı ile görüşmeye başladık.”

Sürprizlerin ardı arkası kesilmiyordu. “Bu... harika.”

“Evet.” Başını kaldırdı. “Avukatım boşanma davama yardımcı olması için gitmemde ısrar etti, bu yüzden bir ay kadar önce arabuluculuğun bir parçası olarak başladık fakat o sırada şerif departmanı çocuklarla beni Bessie Halayla Earl Amcanın çiftliğine yolladı. Mike’ın da bizimle gelmesini sağladılar ve biz oradayken... bazı şeyleri yoluna koymaya başladık.”

“Brody’ye ne oldu?”

“Bir iki hafta önce benden ayrıldı.” Yüzü kızardı. “Karısına dönmeyi planlıyor.”

“Ah.” Brody’yi sevdiğini biliyordum ve onun da Vi’yi sevdiğini düşünüyordum. “Mike’la işleri düzeltmeye çalışıyorsanız, sen yine de annemizin evine taşınacak mısın?” Omuz silktilti. “Evet, Mike’la işleri aceleye getirmiyoruz. Onunla çıkacağım. Buna inanabiliyor musun?” Bana eski günlerdeki gibi gülümsedi, ardından yüzü asıldı. “Her neyse, sadece görüşüyoruz, dahası evin ipoteğini tek başıma ödeyemem. O yüzden bu iyi. İşler yoluna girecek.”

Fakat ablamın evini ne kadar çok sevdiğini biliyordum. O evden ayrılmanın onun için ne kadar zor olduğunu da.

“Evin için gerçekten üzgünüm Violet.”

Gözleri dolarak başını salladı ve sonra elindeki hediyeye baktı.

“Seninle kavga etmeyi sevmiyorum.”

Başını kaldırıp bana baktı. “Ben de öyle. İster inan ister inanma ama sana daha iyi bir abla olmaya çalışıyorum Rose. Benden sakın vazgeçme.”

Başımı iki yana sallarken gözlerim doldu. “Senden asla vazgeçemem. Kimse yokken benim yanımdaydın. Sen olmasan o yılları asla atlatamazdım.” Ve yakın zamanda yaşanan tüm sorunlara rağmen kendimi sevgisiz ve yalnız hissettiğim anlarda bana verdiği desteği ve sevgiyi asla unutamazdım. Mason bunun tamamen niyetle ilgili olduğunu söylemişti. Karanlıkta birbirimize sokulduğumuz, korku dolu iki küçük kız çocuğu olduğumuz zamanlarda ablamın niyeti bana olan

saf ve koşulsuz sevgisiydi. Annemizden yana olabilirdi ama bunu hiçbir zaman yapmamıştı. “Seni seviyorum Violet.”

Çenesi titredi. “Ben de seni.” Ardından yanımdan geçerek ilerledi. “Mason’a selamlarımı ilet.”

Konuşmamızı düşünerek eve doğru sürdüm. Mike ve Violet’ın yeniden bir araya gelme ihtimali beni mutlu ediyordu. O kadar uzun zamandır birliktelerdi ki onları başka insanlarla düşünmek güçtü. Birdenbire insanların Joe ve benim için de aynı şekilde hissedip hissetmediklerini merak ettim.

Yaşadığım sokağa girdiğimde Mason’ın arabasının evimin önünde park halinde olmasına şaşırdım. Beraber öğle yemeği yemiştik ve bana geç saate kadar çalışacağını söylemişti. İçim içime sığmayarak yan kapıdan hızla içeri girdim. Mutfak masasının yanında durmuş, bir karton kutuya gazete kâğıdına sarılı bir eşya koyuyordu. Değneklerini masaya dayamış ve bacağını bir sandalyeye yaslamıştı.

“Mason! Evde ne arıyorsun?”

Uzanıp beni göğsüne çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Başını kaldırmadan önce beni koca bir dakika boyunca öptü. “İşte bu yüzden evdeyim. Dudaklarını özlediğimden.”

“Dudaklarım öğle yemeğinde seni ziyaret etti.”

Kahkaha attı. “O, *saatler* önceydi.” Ardından ne kadar özlediğini göstermek için beni bir kez daha öptü.

Bruce Wayne gizli operasyonunu gözetimsiz sürdürürken, Memur Miller daha resmi bir birim içinde gizli çalış-

mıştı. Crocker'ın adamları birkaç ay önce gruba katılması için onunla temas kurmuşlardı. Miller durumla ilgili anında eyalet polisini bilgilendirmiş ve onların talebi üzerine muhbir olarak gruba dahil olmuştu fakat aşağı seviyelerde olduğu için şerif yardımcısı Dimler'in bağlantısı hakkında bir şey bilmiyordu. Çiftlikteki o sabah garip davrandığında aslında bizi Crocker'ın geldiği konusunda uyarmaya çalışmıştı. Evin dinlendiğinden endişeleniyordu, o yüzden daha açık olamamıştı.

Muffy'nin kulaklarının arkasını son kez kaşıdıktan sonra yerimden doğruldum. "Benim eşyalarımı toplamana gerek yok Mason ve ayakta durmaman gerekiyor."

"Ayağımı bütün gün havada tuttum, ki ofisimde öğle yemeği yerken bunu sen de gördün. Toplanmana yardım etme gelince, bu iş ne kadar hızlı biterse oraya o kadar çabuk varabiliriz. Taşınma konusunda ne kadar heyecanlı olduğun biliyorum."

Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. "Teşekkürler." Ellerimi belime koyup etrafıma bakındım. "Neredeyse bitti sayılır, sonra çiftliğe bir parti daha bırakabiliriz."

"Mobilyalarla ne yapacağına karar verdin mi?"

"Henüz değil. Çiftlik zaten mobilyalı olduğu için her şeye ihtiyacım yok fakat oturma odası takımımı seviyorum, o yüzden onu almak istiyorum. Bruce ve David'in kalanları almak isteyip istemeyeceklerine bakmalıyım. Her halükârda bunları bir yere bırakmam lazım. Violet'ın kendi eşyaları var."

"O halde sanırım bunu çözmek için bir hafta var. Haftaya taşınacak, değil mi?"

“Evet.”

Mason sekerek ilerleyip lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktı. “Heidi Joy ve Andy dün taşınma işini halledebildiler mi?”

“Bebek gelince işi Andy halletmek zorunda kaldı. Bayan Mildred yeni kiracının yarın geleceğini söylüyor.”

“Kim olduğu hakkında bir bilgi var mı?”

“Hiç yok.”

Mason kahkaha attı. “Bu nasıl olur? O kadın her şeyi biliyor.”

“Biliyorum ve bunu bilmemenin içini kemirdiğini söyleyebilirim.” Kutuyu kaldırıp yan kapıya yöneldim. “Kamyoneti doldurmaya başlayacağım.”

“Rose, keşke taşınmana yardımcı olması için birini tutmama izin versen. Bütün bu işi yapmana ve sana yardımımın dokunamıyor olmasına canım sıkılıyor.”

Onu öpmek için eğildim. “Hayır. Bunlar benim eşyalarım, o yüzden sana ödeme yaptıramam ve sahip olduğum her bir kuruşu çiftliğin tamirine harcamam gerekiyor. Şimdi kapıyı benim için aç da geçeyim.”

Kapıyı açtı ve başını iki yana salladı. “Patroniçe.”

Kaşlarım kalkarken sesimi alçalttım. “Ve senin beni böyle sevdiğini biliyorum.”

Yüzüne hınzır bir sırıtış yayıldı. “Evet, özellikle de dün geceki gibi.”

“Bay Deveraux. Korumanız gereken bir ününüz var.”

“O halde Mildred’in dürbünüyle pencereden bakmıyor olması oldukça iyi bir şey.”

“Bunu yapması beni hiç şaşırtmazdı.” Kahkaha atarak kutuyu kamyonete götürdüm ve kasaya koyup kaydırarak ittirdim. Tanıdık bir araba kaldırımı yanaşırken eve dönüyordum. Nefesim boğazımda düğümlendi.

Joe sırtarak arabasından inip yanıma geldi. “Merhaba Rose. Nasılsın, toparlanabildin mi?”

İstemsizce elim yüzümdeki solgun çürüklere kaydı. Makyaj yapmıştım, belli olmuyorlardı ama Joe varlıklarından haberdardı. “İyiyim. Sen nasılsın? Sen benden beter yaralanmıştın.”

Birkaç çakıtaşını tekmeledi. “Beni kolay kolay yıkamazlar.”

Bunu söyleme şekli kelimelerinin ardında gizli bir anlam olup olmadığını merak etmeme neden oldu. “Seçimleri kaybettiğini duyduğuma üzüldüm.”

Gözlerinde kararlı bir ifade belirdi. “Ben hiç üzülmedim. Seçimlerden çekileceğimi sana söylemiştim fakat anketlerde o kadar gerideydim ki işi olurla bırakabileceğimi düşündüm. Babam kaybetmekten nefret eder, o yüzden bu da cabası oldu.”

“Burada ne işin var? Hal hatır sormak için beni telefonla da arayabilirdin.”

“Heidi Joy’un taşındığını duydum. Yeni kiracıdan haberin var mı?”

“İnanılmaz ama Bayan Mildred’in bile haberi yok.”

Sırtarak anahtarlığını salladı. “Merhaba, komşu.”

Ağzım açık kaldı. “*Sen mi?* Yeni kiracı sen misin?”

“Buranın boşaldığını duyduğumda talihime inanamadım.

Bunun mutluluk veren bir tesadüf olduğunu düşündüm. Sanırım yeniden kapı komşusu olacağız.”

Başımı iki yana salladım. “Fakat... nasıl? Anlamıyorum.”

“Crocker karmaşasında şerif yardımcısı yakalandıktan ve departman birçok adamını kaybettikten sonra şerif bana iş teklif etti. An itibariyle Fenton County’nin yeni şerif yardımcısına bakıyorsun.”

Sebebini bilmiyordum fakat göğsüme bir ağırlık çökmüştü. Biz ayrılmıştık, o zaman bunu neden umursuyordum ki? Belki de sebebi benden ayrılmadan önce zaten bu pozisyona gelecek olmasını anımsadığım içindi. “Bu harika Joe. Tebrikler.”

“Seçimleri kaybettikten sonra babama bu işi alacağımı söyledim. Bundan hoşlanmadı fakat onayını verdi.” Sesini alçalttı. “Yani güvendesin.”

“Şimdilik.”

Gözlerinde bir an için endişeli bir ifade belirdi. “Umuyorum ki sonsuza kadar.”

İkimiz de babasının onun söz dinlemesi gereken bir zamana dair kozlarını biriktirdiğini biliyorduk.

“Peki, Hilary seninle beraber taşınmıyor mu?” Onun bu küçücük eve taşınacağını hayal dahi edemiyordum. Joe’nun maddi durumunu keşfettikten sonra onun da böyle bir evde yaşayacağına inanmakta zorlanıyordum.

“Hayır.” Sesi sertti. “O gitti.”

Bir şey demedim.

“Bana inanmadığını biliyorum ama bu doğru.” Yaklaştı ve ellerini bana uzatmasıyla iki yanına indirmesi bir oldu.

“Buraya, *olmama* ihtiyaç duyduğün adam olabileceğimi kanıtlamak için geldim.”

Gözlerimi yumarak başımı iki yana salladım. “Joe.”

“İlişkimizin bittiğini söylediğini biliyorum fakat bunu kabul etmeyi reddediyorum. Bana istediğim şeyler uğruna savaşmayı ve bunların peşini bırakmamayı sen öğrettin. İsteddiğim şey sensin.”

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Peki ya *benim* istediğim şey Joe?”

Cevap veremeden, evin yan kapısı açıldı ve Mason değnekleriyle yanımıza geldi. “Selam Joe. Seni burada görmek ne büyük sürpriz.” Yanımda durup bir kolunu belime doladı.

“Eski evime geri dönüyorum.” Joe sırtarak konuşurken bakışları belimi saran Mason’ın koluna kaydı. “Rose ve ben yeniden komşu olduk.” Sesindeki meydan okuma açıktı.

“İyi, zamanlaman harika,” derken Mason’ın gözlerindeki ifade sıcacık ses tonuyla hiç uyuşmuyordu. “Özellikle de Rose’un annesinin çiftliğine taşındığını göz önünde bulundurunca.”

Joe’nun gülümsemesi yitip gitti. “Bu doğru mu?”

Başımı salladım. “Haftaya buraya Violet taşınacak.”

“Fakat Violet’ın senin gibi bir komşusu olmasından memnuniyet duyacağına eminim.” Mason eğildi ve birkaç saniye oyalanarak alnıma bir öpücük kondurdu. “Ben gidip banyoyu toplama işini bitireyim.”

Mason eve geri dönerken Joe’nun gözleri kararlı bir ifadeyle kısıldı. “Artık epey sık karşılaşacağız Mason. Özellikle de yeni şerif yardımcısı olduğum hesaba katılırsa.”

Mason kapı kolunu tutmuş halde bir an duraksadı, ardından arkasına dönüp Joe'ya sert bir şekilde gülümseyerek baktı. "Sabırsızlanıyorum."

Böylece, hayatım daha da karmaşık bir hale geldi.